

Copyrighted Material

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

BARBARA TAYLOR BRADFORD

Power of A Woman

By the bestselling author of
Her Own Rules and *A Woman of Substance*

Copyrighted Material

Nghị Lực Người Đàn Bà

BarbaraTaylor Bradford

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

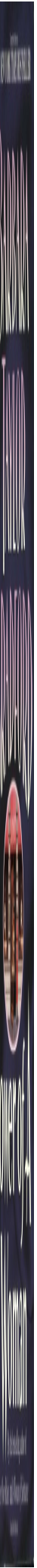

Table of Contents

[Nghị Lục Người Đàn Bà - BarbaraTaylor Bradford](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

Phần I

Chương 1

Một lớp Sương mù bông bành trải lên khắp cánh đồng, khiến cây cối lúc ẩn lúc hiện, thành những hình thù mờ ảo trên nền trời u ám.

Xa xa, trong bóng chiều tà, dãy núi Lytchfield đã chuyển sang màu tím, nhô lên trên làn sương mù, chỉ còn là những đỉnh núi bông bành, nhấp nhô.

Toàn bộ cảnh vật đó nằm bất động trong gió chiều khiến người ta có cảm tưởng như cả thế gian ngưng lại.

Hồi mùa hè, khắp cánh đồng phủ cỏ xanh mướt, đây đó những cây hướng dương, hoa nở vàng rộm, mọi thứ tươi vui, nhưng bây giờ đã sang tiết thu, và vào buổi chiều thứ tư lạnh giá trong tháng mười một này, cảnh vật mờ ảo và u buồn biết bao.

Mọi khi Stevie Jardine ít chú ý đến thời tiết sương mù này, bởi nó dễ gợi cho nàng những kỷ niệm trong quá khứ, những kỷ niệm về miền đất Yorkshire hoang vu và về trang ấp cổ xưa của tổ tiên nàng. Tuy nhiên hôm nay khí trời lạnh giá đến mức Stevie cảm thấy như cái lạnh lọt vào đến tận xương tủy.

Đột nhiên Stevie bỗng thấy một cảm giác rờn rợn rất lạ. Khép chặt tà áo choàng bằng vải len vào người, nàng rảo bước, cố gạt đi cái linh cảm mơ hồ kia. Bất giác Stevie rung mình. Nàng tưởng như có ai đang bước qua trên mộ chàng, và nàng rung mình lần nữa. Nàng ngược mắt nhìn lên.

Bầu trời cao và lạnh giá đang chuyển sang màu xanh lục nhạt rất đặc biệt. Một cảm giác kinh hoàng xâm chiếm tâm hồn nàng, thế là Stevie vội rảo bước nhanh thêm, gần như chạy, để mau về đến nhà. Nàng hết cả hào hứng đi dạo chơi ngoài thiên nhiên. Mới lúc này thôi, thời tiết còn dễ chịu đến thế, vậy mà sao sương mù kéo đến nhanh làm vậy và trời tự nhiên tối sầm lại một cách rất lạ.

Stevie đã quá quen thuộc lối đi trên cánh đồng và chân nàng bước thoăn thoắt như cái máy. Xuống đến chân đồi, sương mù lại càng nhiều. Stevie rung mình một lần nữa và nàng khép chặt thêm tà áo choàng vào người.

Lát sau con đường thoai thoải lên dốc và sương mù cũng bớt dày đặc, Stevie thấy dễ chịu hơn đôi chút. Nhìn thấy ngôi nhà của mình nằm thu mình dưới thung lũng, nàng thở phào nhẹ nhõm. Khói bay lên cuộn cuộn từ các ống khói. Các cửa sổ le lói ánh đèn. Không trung ấm áp như chào đón nàng.

Stevie bỗng thấy sung sướng đã về đến nhà.

○ ○ ○

Trang ấp này rất cổ, đã hai trăm tuổi, xây từ năm 1796, tọa lạc trong một thung lũng hẹp và dài, dưới chân dãy núi Lytchfield của miền Connecticut. Lần đầu tiên nhìn thấy nó cách đây năm năm, nàng thấy có thứ gì xót xa: trong mấy chục năm qua, người ta đã nới vào đó những gian vẩy thêm làm xấu cả tòa nhà. Nàng đã phải tiến hành cả một cuộc sửa sang và phục hồi công phu mới lấy lại được vẻ đẹp ngày xưa của dinh cơ này.

Stevie bước nhanh qua bãi cỏ ẩm sương, giẫm lên những bậc thềm rồi vào nhà theo lối cửa nách, đi thẳng vào phòng để áo ngoài.

Treo xong tấm áo choàng đầm sương lên mắc, Stevie bước vào gian sảnh lớn. Một đầu gian sảnh là cầu thang chính, rất rộng, dẫn lên tầng hai, còn đầu kia là sàn lát gỗ mun đen, đánh bóng lộn, soi gương được. Trần trang trí hình tròn với các nan quạt xòe ra. Những cửa bằng gỗ sồi dày, nặng và những cửa sổ kiểu cổ nói lên tuổi tác của tòa nhà.

Xưa nay Stevie vẫn cho rằng gian sảnh này là trung tâm của ngôi nhà, vì các phòng châu tុ xung quanh nó. Từ lúc nàng dọn về sống ở đây, gian sảnh này được dùng làm phòng sinh hoạt chung, mọi người gặp gỡ nhau tại đây. Các ngọn đèn đều được bật lên, tỏa xuống một làn ánh sáng hồng đầm ấm, mời mọc. Một chiếc thảm lớn, cổ kính trải trước lò sưởi, những bàn và tủ đóng từ hai thế kỷ trước, bằng gỗ mun đen, chạm trổ tinh vi. Những chiếc xô pha nệm rộng, phủ thảm len màu xanh ngọc và rất nhiều ghế nệm đặt quay mặt vào lò sưởi đang đỏ lửa.

Lúc Stevie đi ngang qua gian sảnh, khuôn mặt nàng đột nhiên sáng lên. Không khí thật ấm cúng và thanh bình. Một khúc củi lớn đang cháy rùng rục trong lò sưởi, mùi gỗ thông thơm tỏa ra ngọt ngào cộng với mùi khói và mùi táo chín. Từ gian bếp đưa sang mùi bánh đang nướng trong bếp lò.

Đứng lại trước lò sưởi, Stevie đưa hai bàn tay ra hơ trước ngọn lửa. Đột nhiên tiếng cười bật lên từ trong cổ họng nàng và Stevie bắt đầu cười vang. Nàng tự cười giấu bản thân mình. Vậy mà mới lúc này, ở ngoài trời nàng đã hoảng sợ, tưởng như vừa mới có chuyện gì bất hạnh xảy ra. Nào có thứ gì khiến nàng phải sợ hãi đâu? Cái linh cảm về điều chẳng lành kia chỉ là một hoang tưởng vô căn cứ. Stevie lại phá lên cười lần nữa.

Sau vài phút, Stevie quay ra chỗ cầu thang lớn để lên gác. Nàng yêu mọi góc ngách trong tòa nhà cổ kính này, đặc biệt là phòng giấy nhỏ nằm bên cạnh phòng ngủ của nàng. Khi đẩy cánh cửa và bước vào bên trong, Stevie không thể không trìu mến ngắm nghía căn phòng. Mọi thứ đều cân đối, hài hòa, từ cái trần kiểu trần nhà thờ, mấy cửa sổ cao nằm ở một mặt tường và một lò sưởi lớn nằm ở mặt đối diện, hai mặt tường còn lại chật kín những giá đựng sách.

Stevie đã thuê hẳn một họa sĩ để sơn căn phòng này, ông ta phủ lên các bức tường nhiều lớp sơn màu hồ phách rồi mới đánh bóng. Cách xử lý kiểu Venetia này tạo cho các bức tường như được thếp vàng, như lúc nào cũng có ánh nắng chiếu vào đến tận các góc kín đáo nhất.

Những bức họa quý, được lựa chọn sau bao nhiêu năm tháng, rồi một loạt tấm ảnh gia đình lồng trong khung bằng bạc, vô số kỷ vật và những cuốn sách được ưa thích là những thứ làm cho căn phòng này đúng là của Stevie, thuộc về riêng nàng.

Củi đã xếp sẵn trong lò sưởi, Stevie quỳ gối, đánh diêm châm vào một tờ giấy, thế là chỉ vài giây sau lửa đã bùng lên, reo tí tách khắp bên trong lò sưởi, các lưới lửa hướng lên phía ống khói.

Stevie đứng dậy, đi ngang qua căn phòng, đến ngồi bên chiếc bàn giấy hình bầu dục kiểu Georgia, kê bên phía hàng cửa sổ. Nhưng nàng chỉ liếc nhanh nhìn chồng giấy tờ xếp ngăn nắp trên bàn, bao hào hứng làm việc đã tan biến đâu hết. Rồi nàng quay đi, ngả người lên lưng ghế, thả cho đầu óc bay bổng tận đâu xa lắc.

Stevie lơ đãng đưa cặp mắt lướt qua những đồ đạc nàng đặc biệt ưa thích. Chiếc đèn bàn hình dạng quái đản theo trường phái Tân Nghệ thuật nàng mua được ở chợ Trời Paris rẻ đến mức gần như cho không; chiếc lọ mực bằng bạc kiểu Georgia mẹ nàng cho từ ngày xưa, rồi cả một loạt những bức ảnh người thân mà nàng hết sức yêu quý; cái ống bút Meissem màu kem, tạc hình con Rồng Đỏ của bà nội nàng, cắm đầy những bút chì nhỏ xinh xắn; đến dòng chữ viết theo kiểu thư pháp một câu châm ngôn ẩn Độ cổ đại rồi được khắc trên một tấm xà cừ...

Stevie lại nhìn rất lâu vào dòng chữ đó, dễ đến lần thứ mấy ngàn không biết : "Mua được một viên kim cương tức là sở hữu được một mẫu của vĩnh hằng".

Câu châm ngôn cổ xưa ấy được Ralph viết kiểu chữ cổ rất đẹp, và chàng đã tặng nàng ít lâu sau khi họ cưới nhau. Do chàng luôn nhắc lại câu này như thể đó là điều đúc kết những cảm nghĩ của chàng về kim cương. Kim cương là mặt hàng kinh doanh của Ralph và chàng đặc biệt yêu quý chúng. Chính thông qua chàng, Stevie đã hiểu biết được rất nhiều điều về thứ đá đặc biệt quý giá này.

Cặp mắt xanh lục pha chút màu tro của Stevie dừng lại trên tấm ảnh Ralph và nàng, chụp đúng hôm họ cưới nhau vào tháng mười một năm 1966, cách ngày hôm nay tròn ba mươi năm chẵn. Chính vì lẽ đó mà suốt từ sáng sớm đến giờ Stevie luôn nhớ đến chàng. Bây giờ lại một lần nữa nàng đắm chìm vào những kỷ niệm của thời kỳ đầu hai người chung sống.

Ralph là con người hoàn hảo, đáng quý nhất trong số những người đàn ông nàng biết. Chàng yêu, thậm chí có thể nói mê vợ, và tận tụy với nàng ngay từ giây phút đầu tiên hai người quen nhau. Và hẳn chàng đã phải hết sức quyết tâm, vì cha mẹ chàng kiên quyết phản đối cuộc hôn nhân với nàng, chống lại đến mức tàn bạo. Ông Bruce và bà Alfreda ngay từ đầu đã không công nhận nàng là con dâu, lấy cớ nàng còn quá trẻ. Và còn vì nàng quốc tịch Hoa Kỳ, đây là chưa kể gia đình nàng không cao sang cũng chẳng giàu có gì, mặc dù chuyện quốc tịch và hai chữ tài sản họ không hề nói ra miệng một lần nào.

Tuy hai chữ đó không được thốt ra nhưng Stevie cảm nhận và hiểu ra rằng giá như nàng được quyền thừa kế một tài sản lớn và dùng nó làm của hồi môn thì chuyện tuổi tác, quốc tịch của nàng không bị hai ông bà Jardine coi trọng đến thế, thậm chí có thể hoàn toàn không thành vấn đề đối với họ.

Stevie cảm thấy hiểu rất rõ cha mẹ Ralph. Họ đánh giá con trai họ hết sức cao, đặt bao nhiêu hy vọng về tiền đồ của chàng và nghĩ phải một cô gái như thế nào mới xứng đáng kết hôn với chàng. Nhưng Ralph lại không hề nghĩ như vậy. Là người suy nghĩ độc lập, chàng coi việc lấy Stevie là điều chàng đã quyết tâm thực hiện, không gì có thể lay chuyển. Ralph công khai chống lại cha mẹ, và việc này làm sụp đổ mọi hy vọng của hai ông bà Jardine Bruce và Alfreda về tương lai rực rỡ của con trai họ.

Từ nơi nào xa lắc, Stevie như nghe văng vẳng thấy giọng nói bằng thứ tiếng Anh quý tộc của ông Bruce thốt lên trong cơn giận dữ, bằng những từ ngữ xấu xa nhất, những câu chửi nàng không bao giờ quên được. "Ôn Chúa, anh đã hai mươi bảy tuổi rồi ? Hẳn anh đã nếm mùi lang cha và đã hiểu ngủ với gái cần phải cẩn thận như thế nào rồi. Tại sao anh còn để con ấy có thai ? Mà đã lỡ rồi thì phải thu xếp để nó hủy cái thai ấy đi chứ. Hãy đến gặp lão Harry Axworth. Lão ta là thứ người dám làm mọi việc vô đạo đức. Tất nhiên tôi không bảo anh giao du với lão, nhưng lúc này, lão là người duy nhất anh cần đến. Lão sẽ giới thiệu anh với một bác sĩ nhận làm cái việc đó chỉ lấy năm chục bảng thôi."

Hôm đó Stevie đứng đợi Ralph trong gian tiền sảnh rộng thênh thang và sang trọng. Nàng ngồi ghé lên chiếc ghế, thần kinh căng thẳng, hai bàn tay run lẩy bẩy, nghe thấy câu nói của ông Bruce Jardine lọt ra qua khe cánh cửa gỗ mun dày đóng kín.

Ralph không thềm thốt lên một lời nào để đáp lại cha. Chàng đi nhanh ra khỏi phòng đọc sách, đến chỗ Stevie. Sau khi ôm chặt nàng một lúc lâu để trấn an, Ralph đưa nàng ra ngoài đường, rồi đi xa hẳn khỏi tòa biệt thự của dòng họ Jardine trên đại lộ Wilton Crescent. Mặt Ralph tái nhợt đi vì uất giận, và chàng không nói với nàng một lời nào cho đến khi họ đã vào đến bên trong căn hộ độc thân của chàng ở phố Mayfair. Tại đây Ralph nói chàng yêu nàng đến mức nào và chàng muốn được sống với nàng cho đến khi lìa khỏi cõi đời.

Hai tuần sau, họ đăng ký kết hôn ở quận Marylebone. Lúc đó Stevie mười sáu tuổi kém Ralph mười một tuổi, và đã có thai được bốn tháng.

Hai ông bà Jardine vẫn không nhượng bộ, tỏ thái độ khinh bỉ và giận dữ bằng cách nhất quyết không công nhận cuộc hôn nhân của con trai. Cả Alyce, em gái Ralph, cũng vậy.

Nhưng mẹ nàng, bà Blair Connors xinh đẹp đã có mặt. Bà đã có thời là người mẫu nổi tiếng nhất thế giới, một "siêu người mẫu", mặc dù thời bấy giờ chưa có cụm từ này.

Đi cùng với bà Blair buổi sáng hôm đó là ông chồng mới của bà, ông Derek Rayner, diễn viên sân khấu Anh nổi tiếng, được công chúng coi là người kế tục sự nghiệp của diễn viên đại tài đã quá cố Larry Olyvier.

Sau lễ cưới, ông Derek đưa họ đến ăn tại nhà hàng The Ivy, nhà hàng nổi tiếng nhất của giới nghệ sĩ sân khấu London, nơi những nghệ sĩ ưu tú của sân khấu và điện ảnh thường xuyên lui tới. Ăn xong đôi vợ chồng trẻ bay sang Paris hưởng tuần trăng mật.

Bị cha mẹ Ralph ruồng bỏ, Stevie và Ralph sống vì nhau và coi toàn bộ thế giới bên ngoài như thể không có.

Stevie bắt giắc thở dài. Trong một thời gian dài, nàng đã nhận ra rằng những kỳ nghỉ cuối tuần và ngày lễ mà nàng về trang ấp nằm giữa miền Yorkshire hoang vu này chính là những quãng thời gian sung sướng nhất đối với nàng, thậm chí là những khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong suốt cuộc đời nàng. Điều đau xót là những ngày đó không bao giờ còn trở lại, niềm sung sướng kia nàng sẽ không bao giờ còn được hưởng nữa.

Mình còn trẻ quá, Stevie thầm nghĩ, lúc bấy giờ mình còn quá trẻ. Vậy mà đã là mẹ của ba đứa con: Nigel, ra đời lúc mình vừa tròn mười bảy, tiếp đến cặp con trai sinh đôi, Gideon và Miles, khi mình mới mười chín.

Một nụ cười nở ra trên đôi môi Stevie khi nàng hình dung về những đứa con. Cả ba đứa trẻ tóc đều màu vàng rất nhạt gần như trắng, mắt xanh và trong vắt như nước suối giữa rừng. Nay chúng đã thành người lớn, trong khi mẹ chúng vẫn còn trẻ, mới bốn mươi sáu, nhưng đã lên chức bà, do Nigel sinh con cách đây hai năm.

Stevie cười thầm trong bụng. Bao nhiêu người đã tưởng lầm nàng là chị của các con và điều này khiến cậu con cả Nigel không vui. Anh ta không muốn thấy ai tưởng lầm như thế. Ngược lại, hai đứa em sinh đôi của anh ta lại coi đấy là điều chúng thích. Thậm chí chúng còn cố tình làm cho những người không biết tưởng chúng chỉ là em trai của Stevie. Chúng coi đó là một trò chơi lý thú, đánh lừa được người lạ.

Cặp sinh đôi Gideon và Miles lấy làm vinh dự thấy mẹ chúng vẫn giữ được dáng trẻ trung, vóc người mảnh mai và cử chỉ nhanh nhẹn, tràn đầy sức sống. Nigel thì suy nghĩ ngược lại. Stevie có cảm giác mọi thứ gì của nàng đều làm con trai cả khó chịu. Khi nghĩ đến Nigel, nàng hơi cau mày. Đến khi nhận ra, nàng vội gạt cái ý nghĩ bực bội ấy đi.

Stevie yêu con trai cả, nhưng nàng biết rằng Nigel có nét nào đó thừa hưởng của ông nội nó. Mà ông Bruce thì chưa bao giờ được nàng thật sự yêu quý mặc dù trong suốt những năm qua, ông ngày càng trọng thị con dâu hơn. Đặc biệt từ khi bà Alfreda qua đời. Còn khi mẹ chồng nàng đang sống, mỗi ác cảm đáng sợ của ông đối với con dâu không hề thay đổi, nhất là khi trong mối quan hệ có đụng đến bà Alfreda.

Stevie lại bắt giắc thở dài, rồi quay mặt về phía ngọn lửa trong lò sưởi. Ký ức đưa nàng trở về với hai ông bà Jardine Bruce và Alfreda thời gian khi bà Alfreda còn sống...

Sau khi Ralph và nàng lấy nhau được bốn năm, cô em gái của chồng nàng, Alycia, chết vì bệnh bạch hầu. Ông Bruce buộc phải xem xét lại tình thế và thực hiện một sự nhượng bộ, nhằm kết thúc vấn đề con trai và con dâu. Ralph và Stevie đã là bố mẹ của ba đứa cháu nội ông, những người sẽ thừa kế cơ nghiệp dòng họ Jardine của ông, sẽ theo bước chân của ông và cha chúng, quản lý doanh nghiệp Jardine và Công ty ở London, công ty đã được nhận danh hiệu "Hãng Kim hoàn Hoàng gia" và nhận trách nhiệm trông nom, sửa sang, mua sắm, bảo dưỡng toàn bộ các đồ kim hoàn và trang sức của hoàng gia nước Anh.

Cuối cùng, tuy có phần miễn cưỡng, nhưng Stevie và Ralph đành chấp nhận thái độ nhượng bộ của cha mẹ chàng. Tuy nhiên hai vợ chồng nàng vẫn kiên quyết không chịu để hai ông bà can thiệp vào việc dạy dỗ các cháu nội của họ.

Cách hai vợ chồng thường làm mỗi khi cần tránh xa cha mẹ là thực hiện một chuyến đi nghỉ dài ngày ở trang ấp tại miền Yorkshire này, đưa cả các con đi cùng. Trang ấp này quá cũ kỹ, lúc nào cũng có chỗ cần được sửa chữa, nhưng lại là thiên đường đối với họ. Chỉ tại đây hai vợ chồng nàng mới cảm thấy hoàn toàn thoải mái và họ coi nơi này mới thật sự là "nhà" của họ. Và cũng chính tại đây Stevie mới thật sự hạnh phúc. Trong nhà luôn có những tiếng cười vui vẻ.

Tuy đã nhiều năm trôi qua, nhưng cho đến nay nhớ lại, Stevie vẫn thấy niềm hạnh phúc nàng có được trong những quãng thời gian sống ở Yorkshire chính là nhờ tính tình phúc hậu, cách cư xử yêu thương của chồng. Ralph đúng là người đàn ông tuyệt vời nhất trong số những người nàng biết.

Niềm hạnh phúc diệu kỳ của Stevie bên cạnh chồng con chỉ chấm dứt vào cái ngày Ralph qua đời. Lúc đó chàng mới ở tuổi ba mươi tư. Còn quá trẻ.

Và mới hai mươi ba tuổi, Stevie đã trở thành góa bụa.

Cũng từ lúc đó cuộc sống của nàng bắt đầu gặp nhiều khó khăn.

Tất nhiên khó khăn nhiều nhất là do bố mẹ chồng gây ra cho nàng. Tìm mọi cách gạt con dâu ra khỏi mọi chuyện trong nhà, không cần biết đến nỗi đau khổ và bất lực của nàng sau khi mất chồng và cũng mất luôn cả chỗ dựa dẫm, hai ông bà Bruce Jardine và Alfreda vẫn tìm mọi cách ly gián các con nàng với mẹ của chúng. Đó chỉ là điều mơ tưởng hão huyền, làm sao hai ông bà thực hiện được điều đó. Stevie là người mẹ hoàn hảo, mẫu mực, không hề làm điều gì sai trái hoặc nóng vội dẫn đến cãi cọ.

Người bạn thân nhất của Ralph, ông James Allerton, trước đây đã là đại diện hợp pháp của chàng thì nay, sau khi chàng qua đời ông thành đại diện hợp pháp của nàng. Bây giờ Stevie coi ông là chỗ dựa chính yếu và mỗi khi cha mẹ chồng gây khó khăn gì cho nàng, Stevie đều tìm đến James hỏi ý kiến và nhờ ông chỉ dẫn cách đối phó.

Trong một lần gặp hai ông bà Jardine, ông James đã gần như cười giễu họ và nói toạc ra rằng họ thật tồi tệ, tất nhiên ông nói bằng những từ ngữ lịch sự hơn. Nguyên về mặt pháp lý, quyền thừa kế tài sản của gia tộc Jardine đã thuộc về Stevie, nhưng trong trường hợp này còn có cả di chúc của Ralph. Trong văn kiện đó, chàng bày tỏ rất rõ tình cảm của chàng đối với nàng, không chỉ tình yêu và lòng mến phục, mà cả niềm tin tưởng nàng sẽ dạy các con chàng nên người. Ralph nói rõ trong chúc thư rằng mọi thứ gì thuộc chàng sở hữu đều truyền lại cho Stevie. Chàng cũng nói rõ ý nguyện của chàng là nàng được quyền độc lập, không phải phụ thuộc vào cha mẹ chồng.

Tài sản của Ralph sẽ thừa kế cho các con của chàng và chàng chỉ định Stevie là người thực hiện di chúc.

Do James đã nói rõ từng điều với hai ông bà Jardine cho nên Stevie có được mọi chủ bài trong tay và trở thành người chiến thắng. Cha mẹ chồng nàng đành bó tay, chịu thất bại.

Chính nỗi căm ghét cha mẹ chồng đã giúp ích nàng rất nhiều trong năm 1973. Stevie sử dụng nỗi uất giận đó theo hướng có lợi cho nàng và càng quyết tâm giữ chặt các con luôn bên mình.

Còn một điều nữa hồi đó Stevie chưa nhận ra, đó là chính lòng uất giận kia đã đẩy tham vọng của nàng lên cao và giúp nàng làm được những việc mà trước kia nàng tưởng không làm nổi. Trong óc Stevie hình thành cả một kế hoạch, nhằm tạo cho mình thành người mà ông Bruce Jardine không thể thiếu trong công việc kinh doanh, đồng thời nhằm giữ vững được quyền kiểm soát con cái cho đến khi chúng trưởng thành, có thể tự sống. Năm đó, do bị cha mẹ chồng gây khó khăn và do nỗi đau đớn chưa nguôi, nàng chưa thực hiện được kế hoạch, nhưng nó đã chín dần trong tâm trí nàng, giống như một hạt giống đã được gieo, sẽ đến ngày nảy mầm bén rễ.

Bản chất Stevie là người thực tế. Nàng không lúc nào quên rằng tất sẽ đến một ngày các con nàng tiếp thu công việc kinh doanh của gia đình, vì vậy chúng cần được giáo dục chu đáo, chuẩn bị cho công việc đó. Hãng Kim hoàn Jardine thành lập từ năm 1787. Cụ tổ vốn là một thợ kim hoàn xứ Scotland, khi chuyển ra sống ở kinh đô London đã mở tại đây một cửa hiệu kim hoàn nhỏ. Từ ngày đó đến nay, hãng Jardines bao giờ cũng do một người mang họ Jardine làm chủ.

Thế là phải đến năm 1974, Stevie mới bắt đầu lấy lại được thăng bằng đã bị mất sau cái chết của Ralph. Nàng khôi phục lại mối quan hệ với cha mẹ chồng, lấy cớ để gần gũi với gia đình bên nội, tất nhiên nàng có nhờ James nói lót hộ để việc đó thuận tiện và hợp lý. Bà Alfreda vẫn giữ thái độ thù địch và bà luôn tìm ra được dịp để gây khó khăn cho con dâu.

Tuy nhiên Stevie hiểu rằng đã đến lúc các con trai nàng phải gần gũi ông bà nội chúng, đặc biệt là ông nội, ông Bruce Jardine, bởi ông chính là chìa khóa để mở ra tương lai cuộc đời cho chúng. Phải làm sao để ông Bruce huấn luyện chúng, truyền cho chúng những kinh nghiệm trong kinh doanh, để đến khi ông không làm việc được nữa, chúng có thể tiếp nối công việc quản lý cái doanh nghiệp to lớn này.

Doanh nghiệp Jardines được công nhận là hãng Kim hoàn Hoàng gia từ thời Nữ hoàng Victoria trị vì. Phải làm sao để các con trai nàng tinh thông nghề nghiệp.

Chuông điện thoại reo làm Stevie sực tỉnh, và khi nhắc máy, tâm trí nàng đã quay về với hiện tại.

"Alô! "

"Xin cho tôi gặp bà Jardine."

"Tôi đây."

"Chào Stevie. Tôi là Matt Wilson đây."

Ngạc nhiên quá đổi, nàng kêu lên, "Chào anh Matt. Anh ở đâu gọi đến đây?" Nàng liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Năm giờ ba mươi. "Không phải ở Paris chứ? Bên ấy lúc này hẳn đã là đêm khuya lắm rồi."

Matt cười to, "Không, tôi đang ở Los Angeles. Cùng với ông chủ. Hai chúng tôi đến đây để gặp một khách hàng. Ông khách hàng này ngờ ý muốn gặp bà. Thế là tôi quay số điện này ngay."

"Cảm ơn anh Matt."

Lát sau tiếng ông già André Birron đã vang lên ở đầu dây bên kia. "Stevie, Stevie thân mến, cô vẫn mạnh khỏe chứ?"

"Tôi khỏe, cảm ơn ông." Stevie nói, và nàng cười thích thú khi nghe thấy giọng nói quen thuộc. Vào tuổi bảy mươi lăm, ông già André đã thành một trong những nhà kim hoàn nổi tiếng, thậm chí có thể nói nhà kim hoàn nổi tiếng nhất thế giới. Là vua trong nghề kinh doanh kim hoàn, từ lâu ông André đã thân với Stevie. Mỗi khi nàng cần đến ông giúp đỡ, ông đều tận tình.

"Rất vui được nghe giọng nói của cô, cô Stevie ạ", ông ta nói, "Và nếu được gặp thì tôi còn thích thú hơn nữa. Tôi đã đến New York cách đây khoảng chục ngày rồi. Để dự buổi bán đấu giá của hãng Sotheby. Tôi tin rằng cô cũng sẽ đến đó."

"Vâng, thế nào tôi cũng đến. Và tôi hy vọng ông thu xếp được thời giờ để đi ăn tối với tôi một bữa. Hoặc ăn trưa cũng được, ông André ạ."

"Tối hay trưa tôi đều sẵn sàng, mà nếu cả hai bữa thì càng tốt ấy chứ, cô bạn trẻ thân mến ạ." Ông ta ngừng một giây rồi nói tiếp, "Cô dự định sẽ tìm cách mua bằng được viên Nữ Hoàng, có phải không đấy?"

"Vâng, đúng thế."

"Tôi cho rằng cô nên cố mua. Tôi biết xưa nay cô vẫn khao khát có nó." Ông ta cười khúc khích. "Cô vẫn luôn nằm mơ thấy nó, đúng không Stevie?"

"Quả là tôi rất ao ước có được nó, ông đoán chính xác." Stevie đáp và cũng cười khúc khích. "Ông hiểu thấu ruột gan tôi đấy, ông André ạ. Nhưng ai mà chẳng mơ ước có được nó? Tôi nghĩ nó là viên kim cương quý giá nhất thế giới đấy?"

"Cô nói đúng. Nhưng tôi thì không tính mua nó, cô Stevie ạ. Không phải vì nhường cô đâu. Mà vì tôi không đủ sức. Chắc chắn giá của nó sẽ leo thang lên đến những khoản tiền khổng lồ. Vì số người ao ước có nó không phải ít. Mà họ đều giàu sụ. Vả lại tôi cũng không yêu nó đến mức như cô yêu đâu, mặc dù tôi rất thích nó. Nó là viên kim cương mà cô, và chỉ cô, mới xứng đáng sở hữu."

"Cảm ơn ông đã cho tôi biết là ông sẽ có mặt trong buổi bán đấu giá nó. Tôi cho rằng mua được nó cũng ngang như bay lên trời cao đấy. Ông đồng ý với tôi không, thưa ông André?"

"Đồng ý. Viên kim cương này từ thập niên năm mươi chưa thấy xuất hiện trên thị trường, cho nên lần này đem ra rao bán, tôi tin rằng nó sẽ được rất nhiều người quan tâm. Đây chính là lý do tôi gọi điện cho cô ngày hôm nay, cô Stevie bé bỏng của tôi ạ. Chỉ cốt để cô biết sẽ không có sự tranh chấp giữa cô và tôi. Và tôi còn rất vinh hạnh được tháp tùng cô đến dự buổi bán đấu giá, nếu cô cho phép."

"Tôi lại rất mong được như thế, ông André ạ. Xin cảm ơn ông."

"Và sau buổi bán đấu giá, chúng ta sẽ cùng đi ăn tối. Bữa ăn đó sẽ là một sự ăn mừng."

Stevie cười vang. "Nhưng chỉ là ăn mừng nếu tôi đoạt được viên Nữ Hoàng ấy, thưa ông André quý mến."

"Tôi thì tin rằng cô sẽ đoạt được nó, Stevie".

Chương 2

Mặc dù đã thuộc lòng chi tiết về những viên kim cương nàng yêu thích, Stevie vẫn không cưỡng lại được ý muốn xem lại đoạn nói về viên kim cương được người ta đặt tên cho là viên "Nữ Hoàng Trắng". Sau khi chào tạm biệt ông già André Birron và gác máy, nàng lập tức lấy trong cặp tài liệu ra cuốn catalô của hãng mỹ phẩm nổi tiếng Sotheby.

Lật nhanh những trang sách, Stevie tìm ngay được trang nói về viên kim cương lưng lầy này. Nàng ngắm nghía hai hình chụp nó. Hình chụp và in rất đẹp, nhưng còn xa mới nói lên được vẻ đẹp đích thực của nó.

Nữ Hoàng Trắng, Stevie lẩm bẩm nhắc lại cái tên này và nàng cho rằng nó hoàn toàn xứng đáng với cái tên ấy. Viên kim cương hoàn hảo đến mức không có bất cứ một khiếm khuyết nhỏ nào. Trong vắt, không màu và rực sáng cho nên gọi là "Trắng". Nó lại tuyệt đối hiếm ở chỗ vô cùng đẹp và được xếp vào hàng "kim cương cỡ lớn" cho nên đáng được đặt tên là "Nữ Hoàng".

Bất giác Stevie đưa mắt sang trang bên trái, đọc phần chú giải về viên kim cương độc nhất vô nhị này. Tuy đã thuộc lòng những điều nêu lên trong này, nàng vẫn đọc lại một cách thích thú. Viên kim cương này nặng 427 cara, có màu sắc độc đáo, được tìm thấy năm 1954 tại mỏ Số Một tại Nam Phi.

Vẫn giữ nguyên dạng thô như lúc tìm thấy, năm 1956 viên kim cương này được bán cho ông Harry Winston, một nhà kim hoàn Hoa Kỳ nổi tiếng, với giá tám triệu bốn trăm ngàn đô la. Ông Winston đem chế tác ra thành mấy viên nhỏ, viên to nhất trong vắt, ông chế tác thành hình mũi tên và đặt tên là "Nữ Hoàng Trắng". Harry Winston đặt nó vào một sợi dây chuyền được đặt làm riêng, và ngay trong năm đó ông bán cho một doanh nhân âu châu.

Ngày nay, sau bốn chục năm thuộc sở hữu của một gia đình, viên kim cương này được đưa ra bán. Hãng kim hoàn Sotheby tổ chức một cuộc bán đấu giá nó tại phòng bán đấu giá của họ trên Đại lộ York tại New York vào đầu tháng mười hai.

Stevie nhìn lại hình chụp một lát rồi khép cuốn catalô lại, cho vào cặp như cũ. Nàng suy nghĩ về ông André. Tuy ông không tham gia trả giá cho viên kim cương lần này, nhưng sẽ có rất nhiều người khác tham gia và tất nhiên giá của nó sẽ bị đẩy lên rất cao, như tình trạng thường thấy trong những cuộc bán đấu giá các vật quý.

Có thể giá sẽ vọt lên như tên lửa đây, Stevie thầm nghĩ lúc ngồi ngả ra lưng ghế và cau mặt lại. Không phải "có thể" mà chắc chắn sẽ như thế. Nàng không hồ nghi một chút nào về chuyện đó. Và nàng quyết định sẽ theo đuổi đến cùng, mua bằng được viên kim cương đó mới thôi, dù nó bị nâng giá lên cao đến đâu đi nữa.

Stevie hình dung ra con số có bảy chữ số. Sáu triệu, bảy triệu. không vẫn còn thấp quá. Tám triệu, Stevie nghĩ, mắt nàng nheo lại, tính toán. Vẫn còn quá thấp, nàng nghĩ. Đột nhiên nàng tin rằng giá của viên kim cương ấy phải lên đến tám chữ số. Mười triệu, nàng lẩm bẩm. Liệu có thể lên đến cái giá ấy không ?

Đúng lúc đó, Stevie biết rằng nếu phải mua thì nàng đành bỏ ra số tiền khổng lồ đó. Nàng khao khát làm chủ viên kim cương ấy, tất nhiên không phải cho riêng nàng mà cho chi nhánh của hãng Jardine mà nàng vừa mới lập ra tại New York.

Một khi mua được nó, Stevie sẽ giữ nó trong vòng một hoặc hai năm, tổ chức triển lãm, tạo cho nó thành vật trung tâm trong bộ sưu tập thường xuyên của cửa hàng. Nàng không định tái chế tác nó, cưa ra thành nhiều viên kim cương nhỏ, hoặc thay đổi hình dạng của nó. Nàng thấy rõ

ràng viên Nữ Hoàng Trắng là một khoản đầu tư lớn, sẽ là một chiêu bài quảng cáo cho cửa hàng và đem lại cho hãng Jardine nhiều lợi ích khác nữa.

Tất nhiên giá viên kim cương đó sẽ không bao giờ xuống mà chỉ có lên và Stevie tin tưởng chắc chắn là khi cần bán nó, nàng sẽ bán một cách dễ dàng. Trên thế giới có bao nhiêu quý ông quý bà ao ước sở hữu những viên kim cương và đá quý lớn, một số đã thành khách hàng của nàng và họ sẵn sàng mua viên kim cương đẹp nhất thế giới này. Hơn nữa, viên kim cương Nữ Hoàng Trắng nay đã được coi là viên kim cương lịch sử.

Có Nữ Hoàng Trắng trong bộ sưu tập của mình sẽ là một vinh hạnh lớn của hãng Jardine. Stevie thích thú với ý nghĩ này. Nàng lập ra chi nhánh ở Hoa Kỳ đã được tám năm, và tuy việc này có được ông Bruce, cha chồng nàng đồng ý, nhưng sự đồng ý ấy vẫn có phần nào miễn cưỡng. Thậm chí cho đến ngày hôm nay ông vẫn chưa thật sự coi trọng cái cửa hàng chi nhánh ấy.

Ngay từ lúc khai trương, cửa hiệu trên đại lộ Số Năm ở New York đó đã là một thành công to lớn. Tuy Stevie biết việc mình đề ra và thực hiện này là đúng, nhưng về một ý nghĩa nào đó, nó có phần mang cả tính trả thù, bởi lợi nhuận hàng năm của cửa hiệu hết sức lớn, nhưng vẫn chỉ là tính theo từng năm.

Hôm Stevie nói với cha chồng, là nàng muốn mở cho hãng Kim hoàn Hoàng gia của gia tộc Jardine ở London một chi nhánh ở New York, ông già Bruce đã gầm lên phản đối. Và ông tiên đoán đây sẽ là một thất bại lớn. Stevie đã phải dùng lời lẽ hết sức khôn khéo để thuyết phục ông đồng ý.

Ngay từ hồi đó, Stevie đã hiểu ra lý do khiến cha chồng phản đối ý định của nàng chuyển sang làm việc ở chi nhánh bên Hoa Kỳ, đó là vì ông muốn giữ con dâu bên cạnh ông, ở cửa hiệu tại London. Sau này ông có thú nhận là chính vì cái lý do ấy mà ông đã phản đối. Ông thấy đã không thể quản lý được cửa hiệu ở London nếu thiếu nàng. Tuổi tác ngày càng cao, ông càng phải dựa nhiều vào con dâu.

Khi ông Bruce đã nguôi cơn giận dữ và bình tĩnh trở lại, Stevie bèn nói rằng ông có một cháu đích tôn đã trưởng thành, có đủ khả năng giúp ông quản lý công việc thay nàng. Nigel đang nóng lòng muốn được tự mình quyết đoán mọi việc, chứ không phải phải tuân theo ý của mẹ nữa.

Stevie thuyết phục cha chồng, "Cháu Nigel sẽ làm được tốt công việc ở đây". Ông Bruce cũng biết như thế, nhưng ông không muốn chấp nhận điều đó. Và ông lại một lần nữa bùng lên phản đối việc mở cửa hiệu bên New York. Thế là Stevie lại phải giảng giải, ôn tồn nhưng kiên quyết, rằng một cửa hiệu chi nhánh tại New York sẽ đem lại lợi nhuận rất lớn cho hãng.

"Nhưng cha rất cần đến con, Stevie ạ", ông Bruce nói khẽ, khi nghe nàng trình bày kế hoạch thành lập chi nhánh mới tại New York. Một câu ngắn ngủi đó chứng tỏ tuy miễn cưỡng phải đồng ý, nhưng ông đã quyết định sẽ ủng hộ nàng. Và ông đã làm đúng như thế, mặc dù ông vẫn luôn nhắc lại với Stevie rằng ông chưa thấy việc mở chi nhánh bên Hoa Kỳ là đúng.

Chuyện ấy xảy ra năm 1987. Một năm sau, năm 1988, cửa hiệu chi nhánh của hãng kim hoàn Jardine ở New York được khai trương. Thế là sau hơn hai mươi năm, Stevie lại được về sống ở thành phố chôn nhau cắt rốn. Nàng rời quê hương sang London năm mười bốn tuổi, sau khi mẹ nàng tái giá, lấy ông Derek Rayner. Sau đó, tuy thỉnh thoảng có sang New York, nhưng nàng vẫn cảm thấy nó chỉ là một thành phố xa lạ. Mãi đến bây giờ chuyển sang sống hẳn ở New York Stevie mới lại thấy đây đúng là "quê hương" của mình. Và chỉ sau vài tuần lễ, đảo Manhattan đã trở lại thành thân thiết, ruột thịt đối với nàng.

Stevie đứng dậy, bước đến gần lò sưởi. Nàng cho thêm vài thanh củi vào, rồi ngồi ngả người lên lưng ghế nệm, nhắm mắt lại. Hôm nay tâm trí nàng toàn quay lại quá khứ, phải chăng vì là ngày hai mươi bảy tháng mười một chăng ? Đó là một ngày đặc biệt trong ký ức nàng. Ngày cưới của nàng. Nếu như Ralph còn sống, thì hôm nay là ngày kỷ niệm ba mươi năm ngày cưới của họ.

Stevie chưa tái giá. Một số bè bạn cho như thế là không bình thường, nhưng nàng thì không, không hề không bình thường chút nào. Đây là chuyện hết sức bình thường. Nàng chưa gặp được người đàn ông nào đủ phẩm chất để nàng muốn kết hôn. Thật ra nói thế chưa phải đã hoàn toàn đúng, nàng thấy phải sửa lại cái câu ấy. Sau khi chồng chết, có một lần nàng đã yêu một người, trong một thời gian ngắn ngủi, và chuyện ấy cách đây đã lâu rồi. Cuộc tình ấy không dẫn đến hôn nhân, không phải vì quan điểm của người đàn ông kia mà do nàng. Stevie biết rằng anh ấy chỉ cần nói một câu là nàng nhận lời ngay, nhưng anh ấy đã không nói. Một số điều kiện đã không xuất hiện. Và nói cho cùng, đâu phải ta muốn gì là có thể đạt được cả.

Nhưng khi trẻ, chúng ta thường cho là muốn gì có thể được nấy, nàng thầm nghĩ. Tuổi trẻ dễ lầm tưởng muốn là được, cuộc sống là mãi mãi. Tuổi trẻ dễ ảo tưởng về khả năng và sức mạnh của bản thân. Khi còn trẻ chúng ta dễ tưởng rằng cứ quyết tâm là cái gì cũng có thể đạt được. Nhưng đâu phải thế. Nhiều khi cuộc đời đẩy con người ta đến những cách xử lý mình không muốn. Cuộc đời quật chúng ta xuống, kéo chúng ta lên, gây cho chúng ta bao nỗi khổ đau. Nó là đòn bẩy và là cái cào san bằng mọi thứ.

Tuy nhiên cuộc đời của mình chưa đến nỗi tồi tệ lắm, Stevie tự nhắc nhở, cố nhìn vào những cái được. Và nàng thường làm như thế, cố nhìn vào mặt tích cực của mọi thứ. Các con nàng lớn lên tương đối tốt. Không đứa nào nghiện ma túy hoặc nát rượu. Còn nàng, từ tay trắng đã xây dựng cho mình thành một doanh nhân khá thành đạt. Nói cho cùng, nàng đâu có năng khiếu, tài ba bẩm sinh nào để làm đòn bẩy phát triển lên. Tất cả những gì nàng có được chỉ là một đầu óc thực tiễn, một tấm lòng độ lượng, một cái đầu biết tưởng tượng và biết xoay chuyển tình thế.

Đã một lần Stevie nói như thế với ông André. Nhà kim hoàn già người Pháp đã ngạc nhiên nhìn nàng, kêu lên, "Nhưng cô cũng hiểu biết nhiều về các thứ đá quý này đấy chứ, cô bạn trẻ thân mến. Ralph đã truyền cho cô hầu hết những hiểu biết của cậu ấy về kim cương và đá quý". Thế là Stevie lại nghe thấy như văng vẳng bên tai những câu nói của Raph ngày trước, "Em nghĩ thế là đúng đấy, Stevie ạ. Hãy đến với cha, em sẽ thấy cha nghe theo em cho mà xem. Lập luận của em rất vững. Đúng là phải làm như thế."

Tâm trí của Stevie quay trở lại quá khứ, vào năm 1976, và nàng nhớ lại dáng hình của ông Bruce Jardine, cha chồng nàng, ngày đó. Cao lớn, tóc màu sẫm, đẹp trai theo kiểu lực điền, nhưng lúc nào cũng bướng bỉnh và cứng nhắc. Một con người không chịu khuất phục ai bao giờ.

Stevie nhớ rất rõ cách ăn nói thẳng thừng, tiếng cười thô lỗ không chút màu mè của ông, khi nghe con dâu ngỏ ý muốn làm việc, muốn tham gia vào công việc kinh doanh của hãng kim hoàn Jardine.

Trước khi để cha chồng trả lời, Stevie điềm đạm nói rằng nàng muốn ông dạy nàng cách quản lý công ty. Ông Bruce không đáp, chỉ nhìn nàng bằng cặp mắt nghi ngờ. Chuyện ấy xảy ra đã bao nhiêu năm rồi, nhưng Stevie còn nhớ ông đã hỏi nàng, "chị có điên không đấy?"

Hai mươi năm về trước. Vậy mà đôi khi Stevie tưởng như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua. Vào mùa hè năm ấy nàng chỉ là một góa phụ trẻ, mới hai mươi sáu tuổi, đúng ba năm sau cuộc mổ ruột thừa tai hại của Ralph. Nỗi uất ức của nàng về sự kiện bi thảm đó, phải rất lâu sau này mới dịu đi, chứ lúc đó vẫn còn rất mạnh. Nàng không thể ngờ Ralph lại chết đột ngột và vô lý đến thế. Một cái chết hoàn toàn không đáng có. Và nàng đã uất ức biết chừng nào.

Và lại thế này nữa, bệnh của chồng nàng hoàn toàn không phải viêm ruột thừa mà là thủng dạ dày. Bác sĩ phẫu thuật không chẩn đoán đúng căn nguyên những cơn đau bụng của Ralph mà vẫn tiến hành mổ cắt ruột thừa. Và ông ta đã phải mổ lần thứ hai để xử lý chỗ thủng. Hoàn cảnh mô bị viêm nặng và đã làm Ralph chết. Mọi người đều biết đấy là một cái chết đáng lẽ không xảy ra.

Sau khi con trai chết một cách bất ngờ như vậy, ông Bruce trở thành thành viên nam giới duy nhất trong doanh nghiệp của dòng họ Jardine. Ông anh của ông, ông Malcolm tuổi quá cao, lại hay đau ốm, đã từ lâu không còn tham gia công việc kinh doanh nữa. Thế là ông Bruce phải một mình gánh vác toàn bộ công việc điều hành kinh doanh của hãng kim hoàn Jardine.

Thế rồi, không có gì báo hiệu trước, đột nhiên ông bị một cơn nhồi máu cơ tim vào tháng hai năm 1976. Khi qua khỏi, ông rất yếu sức, thần kinh luôn bị kích động, thường không giữ được bình tĩnh.

Điều thứ hai này, Stevie nhận ra ngay và nàng hiểu tại sao ông hay bẳn tính. Tuy lúc đó còn trẻ nhưng nàng rất am hiểu tâm lý con người, biết tại sao họ cáu kỉnh, cái gì thúc đẩy họ làm chuyện này hay chuyện kia. Và như có một ánh chớp lóe lên trong óc nàng, Stevie tìm ngay ra được cách ứng xử thích hợp, và trong trường hợp này, nàng hiểu được ông Bruce đang băn khoăn vấn đề gì.

Chính Stevie là câu trả lời cho nỗi băn khoăn đó.

Thế là nàng tiếp thu lời góp ý của ông già André. Và một buổi chiều thứ năm ấm áp của tháng Bảy, nàng chủ động đến gặp cha chồng mà không báo trước, tại văn phòng của ông ở cửa hiệu kim hoàn trên phố Bond. Khi thấy con dâu xuất hiện, ông Bruce rất ngạc nhiên. Ông đã định không tiếp vì không được báo trước, nhưng vốn chịu ảnh hưởng nặng của quy tắc lịch sự theo kiểu cổ, và bản tính lịch thiệp, ông mời nàng vào phòng tiếp khách thân tình ở phía trong.

"Cha hãy dạy con về cách thức kinh doanh", Stevie nói giọng tha thiết. "Bây giờ cha chỉ còn có con là người duy nhất mang họ Jardine. Cháu Nigel và hai đứa sinh đôi Gideon và Miles thì còn nhỏ. Hãng Jardine nhà ta sẽ ra sao nếu như cha bị một cơn nhồi máu cơ tim thứ hai? Hoặc cha ngã bệnh? Hoặc cha mệnh hệ nào?"

Nghe con dâu nói toạc ra như thế, ông Bruce rất ngạc nhiên. Ông choáng váng không thốt ra được một lời, chỉ chăm chăm nhìn con dâu.

Stevie bèn trình bày ngay. "Cha thấy đấy, không ai muốn nghĩ về cái chết, nhất là cái chết của bản thân, con hiểu chứ. Nhưng cha thì phải nghĩ về chuyện đó. Khi còn sống, chồng con thường nói với con rằng cha là nhà kinh doanh rất giỏi, am hiểu và tỉnh táo. Vậy bây giờ cha hãy suy nghĩ tỉnh táo đi. Suy nghĩ một cách khách quan không để cảm xúc cho phối. Cha cần phải có một người mà cha có thể tin cậy, một người có khả năng quản lý và điều hành doanh nghiệp của gia đình ta, trong trường hợp lúc nào đó cha không còn khả năng quản lý nữa. Cần có một người nào lo lắng đến quyền lợi của các cháu nội cha. Người đó phải là con, vì con là mẹ của chúng. Cha cần có con. Cha hãy nhìn thẳng vào thực tế. Con là thành viên duy nhất của gia đình Jardine mà cha có thể tin cậy và giao phó công việc."

Ông Bruce thấy được lời lẽ của con dâu là chính đáng. Stevie là người lớn duy nhất của gia đình Jardine mà ông có thể tin cậy và giao phó công việc, do đó nàng là câu trả lời duy nhất cho những băn khoăn của ông hiện giờ. Hơn nữa, tính thẳng thắn, niềm tha thiết và nhiệt tình của con dâu đã thuyết phục được ông. Quả là Stevie tha thiết muốn giúp ông và muốn được ông dạy cho nghề kinh doanh. Thế là ông Bruce quyết định cử nàng làm trợ lý cho ông và ông mong nàng sẽ không làm ông thất vọng.

"Khi nào đạt được một vài kết quả, con sẽ thấy yêu thích công việc này", ông Bruce luôn nhắc lại câu này trong suốt mấy năm đầu tiên Stevie bắt đầu làm việc trong văn phòng hãng kim hoàn Jardine. Đồng thời nàng cũng nhanh chóng nhận ra rằng mình yêu thích công việc này, yêu thích mỗi khía cạnh của nó.

Stevie yêu các loại đá quý, đặc biệt là kim cương. Và nàng yêu thích khía cạnh sáng tạo của công việc kinh doanh những mặt hàng ấy. Rồi tính phức tạp trong tài chính, cũng như tính liên kết cũng làm nàng say mê. Trong sáu tháng đầu tiên làm việc cho hãng kim hoàn Jardine, Stevie đã bộc lộ tài năng về các con số, cộng với tài năng của một nhà kinh doanh khôn ngoan. Ông Bruce vừa vui mừng vừa ngạc nhiên.

Thế là tự nhiên Stevie trở thành người mà cha chồng nàng thấy không thể thiếu. Mới ngày nào còn là kẻ thù của con dâu, chỉ trong một thời gian rất ngắn ông đã thấy phải đối xử thân thiện với nàng. Ông công nhận tài năng, sự khôn khéo, nhanh trí trong xử lý các rắc rối trong công việc và khả năng làm việc liên tục nhiều giờ liền không cần nghỉ của nàng. Năm tháng trôi qua, ông đâm ra kính phục con dâu, và càng ngày ông càng phụ thuộc vào nàng hơn.

Sau khi Stevie đã làm việc cho hãng được năm năm, mối căng gien con dâu đã hoàn toàn tan biến.

Nhưng mặt khác, mẹ chồng nàng, bà Alfreda, thì không bao giờ yêu quý được con dâu. Bề ngoài, bà tin vào mọi cách giải quyết công việc của chồng và bà hiểu rằng con dâu bà là người họ có thể tin cậy vì nàng là mẹ ba đứa cháu nội của họ, những người sau này sẽ thừa kế quyền làm chủ doanh nghiệp của gia đình Jardine. Nhưng bà vẫn giữ cách nghĩ cổ hủ và không bao giờ chịu thay đổi thái độ hằn thù đối với con dâu. Bà Alfreda mất năm 1982, cách đây đã gần mười lăm năm, nhưng cho đến lúc nhắm mắt, bà vẫn không bao giờ chịu thân thiện với con dâu và chịu nói với nàng một câu nào dịu dàng.

Stevie đứng dậy, quay lại bàn giấy, ngồi xuống, nhắc tấm ảnh cưới lên, nhìn chăm chú một lúc lâu. Hồi đó Ralph và nàng mới trẻ trung làm sao, nhất là nàng, chỉ như một thiếu nữ mới lớn. Lúc đó mình mới mười sáu tuổi, Stevie thầm nghĩ. Chỉ là một đứa trẻ con. Bây giờ mình còn trẻ hơn con Chloe bây giờ.

Ôi Ralph, hỡi anh không thể ngờ lại có chuyện đó. Anh không thể ngờ cha anh lại lấy em vào làm trợ lý kinh doanh cho cha. Anh cũng không thể ngờ một ngày nào đó em lại là người lãnh đạo cao nhất của doanh nghiệp gia đình Jardine trên cả hai bờ Đại Tây Dương. Ngay bản thân Stevie cũng không ngờ cuộc đời xoay chuyển đến mức khó ai tưởng tượng nổi. Mình làm được nhiều công việc và đạt được nhiều kết quả như thế này chính là nhờ những người bạn tốt đặc biệt là ông già André Birron. Nàng biết rằng ông André đã dạy nàng nhiều không kém gì ông Bruce về kinh nghiệm kinh doanh đá quý. Xét về nhiều mặt, ông André là người thầy và người bạn tốt, gần như một người cha của nàng.

Bao giờ ông André cũng đem đến cho nàng những lời khuyên chính xác nhất. Năm Stevie hai mươi bảy tuổi, sau bốn năm góa bụa, nàng lại sa vào vòng tình ái. Một năm sau, nàng phát hiện mình có thai và người nàng tìm đến để hỏi ý kiến chính là ông André. Nàng đã bay sang Paris gặp ông, kể hết ra với ông, tuy nhiên vốn tính thận trọng, nàng không kể ra tất cả. Về người yêu, cha của cái thai trong bụng nàng, Stevie chỉ kể rất ít. Thậm chí khi thấy nàng sắp kể đến chỗ đó, ông André đã giơ tay lên như để ngăn nàng lại.

"Cô đừng kể với tôi anh ta là ai. Tôi không cần biết. Cô hãy nhớ kỹ điều tôi sắp nói, cô Stevie thân mến. Một điều bí mật khi đã thổ lộ ra với một người khác thì nó không còn bí mật nữa". Ông già André từng trải đã cảnh báo Stevie như thế.

Mà bản thân Stevie cũng luôn kín đáo. Đó là bản tính của nàng. Không ai biết được người tình của nàng là ai, và cũng không ai hy vọng có thể biết. Thậm chí Chloe cũng không biết cha nó là ai.

Choe. Nét mặt Stevie thay đổi, dịu dàng hơn khi nghĩ đến đứa con gái mười tám tuổi này. Bây giờ nó đã thành một viên kim cương trong vắt. Hoàn hảo.

Bỗng Stevie bật cười khúc khích. Kể ra nói thế cũng quá. Nói "gần như hoàn hảo" thì chính xác hơn. Không thể nói người nào đó là tuyệt đối hoàn hảo. Và cũng không ai cần đến một vẻ tuyệt đối đạo đức. Những kẻ đó không thật và không đáng quý gì.

Chloe hẹn sẽ đến đây vào cuối buổi chiều nay, hy vọng kịp bữa ăn tối, và hai mẹ con sẽ được hưởng một buổi tối bên nhau. Ngày mai mẹ và dương của Stevie sẽ bay từ New York sang đây để cùng với hai mẹ con nàng hưởng kỳ nghỉ lễ Tạ ơn và kỳ nghỉ cuối tuần. Stevie đang hồi hộp chờ đến lúc đó và nàng đoán Chloe cũng nóng lòng mong đợi nó.

Dương nàng, ông Derek, được Nữ hoàng Anh phong danh hiệu quý tộc cách đây vài năm, từ đó dương và mẹ nàng, bà Blair, được gọi là Huân tước Derek và Huân tước phu nhân Rayner. Đúng như từ lâu người ta đã tiên đoán, ông Derek nay đã thành nghệ sĩ biểu diễn sân khấu cổ điển lớn nhất của nước Anh và đến tuổi sáu mươi tám này ông trở thành một huyền thoại sống. Ông rất quý và đối xử tốt với mẹ nàng, nàng và các con trai của nàng.

Ông Derek và mẹ nàng không có con cho nên ông giữ vai trò người cha và người ông của gia đình này. Đặc biệt ông rất quý Chloe.

Cậu Miles, con trai út của Stevie, cùng đi với hai ông bà đến Connecticut. Thực lòng, trong ba con trai, Stevie yêu Miles nhất, mặc dù nàng giấu kín sự chênh lệch về tình cảm ấy để hai con trai lớn khỏi suy nghĩ này nọ. Nàng cho rằng việc cha mẹ phân biệt con này con kia là hoàn toàn không thể chấp nhận.

Miles là một họa sĩ có tài và một nhà thiết kế mỹ thuật tuyệt vời. Nơi cậu sống thường xuyên là New York và cậu hay nhận thiết kế mỹ thuật cho nhiều tiết mục sân khấu ở Đại lộ Broadway, đại lộ trung tâm và là nơi tập trung hoạt động sân khấu lớn nhất của Hoa Kỳ. Khác với hai anh, Nigel và Gideon, Miles chưa bao giờ tỏ ra muốn tham gia vào công việc kinh doanh của hãng kim hoàn Jardine, tuy nhiên do có con mắt nghệ sĩ, Miles đánh giá rất cao vẻ đẹp của những đồ kim hoàn cũng như những mặt hàng trang sức khác mang nhãn hiệu "Hãng Jardine chế tác".

Bất chấp việc Miles không thích hoạt động kinh doanh, ông nội cậu vẫn kiên quyết đòi cậu giữ một chân giám đốc, vì cậu có số cổ phần cao nhất trong Công ty Jardine. Cậu lập tức thi hành điều đó. Miles sẽ thừa kế hãng kim hoàn Jardine và xưa nay hãng vẫn là một phần quan trọng trong cuộc sống của cậu. Mẹ cậu đã nhìn trước thấy là như thế.

Trong gia đình, Gideon mới chính là nhà kim hoàn đích thực. Stevie đã phải nhận ra điều đó ngay khi cậu còn là một đứa trẻ. Gideon thừa hưởng được những ưu điểm của cha nó, Ralph. Cậu thật sự có tài, cần cù nhẫn nại và mê các thứ đá quý đặc biệt là kim cương. Giống như cha cậu, Gideon có con mắt sành sỏi và hai bàn tay khéo léo trong việc chế tác đá quý. Là một trong những thợ lành nghề và nhẫn nại nhất của hãng kim hoàn Jardine, chính cậu là tác giả của nhiều đồ trang sức tuyệt vời, những mặt hàng khiến hãng Jardine nổi tiếng trong nhiều thế kỷ.

Nigel thì giỏi về kinh doanh giống như ông nội cậu, ông Bruce, nhưng khác ông về khá nhiều mặt. Cậu được Stevie giao phụ trách hoạt động kinh doanh của hãng dưới sự điều khiển của nàng.

Nhưng Nigel lại muốn được toàn quyền, không phải chịu sự điều khiển của bất cứ ai.

Gần đây Stevie mới phát hiện ra điều đó. Có những lúc nàng cảm thấy cậu con cả tiến hành những cuộc vận động ngầm nhằm gạt nàng ra khỏi công ty, bằng cách làm giảm uy tín của mẹ.

Stevie chậm chạp đứng lên quay lại chỗ lò sưởi. Nàng thở dài buồn bã. Dựa lưng vào thành lò sưởi, tâm trí nàng tập trung vào cậu con cả.

Stevie không có chứng cứ nào cụ thể mà hoàn toàn chỉ là cảm giác của một người tinh ý, và nàng linh cảm thấy Nigel đang chống lại nàng. Lâu nay nàng đã nhận xét thấy Nigel rất giống ông Bruce hồi ông còn trẻ: lạnh lùng, tính toán và ôm rất nhiều tham vọng.

Tham vọng không phải là xấu, nếu nó hướng về phía tốt. Stevie hoàn toàn chấp nhận sự có tham vọng. Nhưng điều đáng buồn là tham vọng của Nigel lại hướng về phía chống lại mẹ. Nói cho cùng thì rồi công việc kinh doanh sẽ thuộc về nó. Tất nhiên nó sẽ chia sẻ công việc với hai em nhưng nó vẫn giữ vai trò quan trọng nhất, vì là anh cả đã dành, nhưng còn vì nó giỏi về kinh doanh hơn.

Stevie muốn gạt nỗi nghi ngờ ấy ra khỏi tâm trí. Nàng muốn gạt đi ý nghĩ cho rằng Nigel muốn đẩy mẹ đi để độc chiếm việc điều hành kinh doanh tại cửa hiệu ở London. Thì hiện giờ nàng đã sang New York rồi, có còn ở London nữa đâu?

Một sự không may cho nó, Stevie lắm bầm, là ông nội nó, ông già Bruce, lại rất không muốn như thế. Năm nay cha chồng nàng đã tám mươi hai, lại mắc bệnh gút từ nhiều năm rồi nên luôn trong tình trạng đau ốm. Nhưng ông vẫn tỉnh táo như xưa, không thể hiện chút nào tật lẩn cẩn của người già. Những lúc không bị cơn đau hành hạ, ông vẫn rất nhanh nhẹn, nhạy bén. Stevie biết ông rất quý nàng, mặc dù ít khi ông để lộ điều ấy ra ngoài.

Hơn nữa, ông già tuyệt đối tin tưởng ở con dâu trong công việc điều hành công ty. Stevie đã chiếm được lòng tin ấy ở ông, và đã chứng tỏ bằng những công việc cụ thể là nàng xứng đáng được ông tin cậy. Nàng làm việc có kết quả, thậm chí rất có kết quả. Nếu cha chồng nàng biết có mối tranh chấp giữa hai mẹ con nàng, chắc chắn ông không bao giờ để yên cho Nigel mưu đồ những điều sai trái. Ông thường gọi căn bệnh của đứa cháu đích tôn là "thói ương ngạnh của tuổi trẻ". Và ông sẽ đứng về phía nàng.

Gạt phắt những ý nghĩ về con trai cả ra khỏi đầu óc, Stevie đi nhanh ra khỏi phòng giấy, rảo bước theo hành lang trên tầng hai. Tầm thước và mảnh mai, Stevie Jardine là một thiếu phụ đầy quyến rũ, với mái tóc quăn màu sẫm, cặp mắt xanh đen và khuôn mặt linh hoạt. Gò má hơi cao và mũi nhỏ tạo cho nàng một dáng vẻ riêng biệt. Stevie có duyên ngầm của một người lịch thiệp, hiểu biết, nàng thường mặc quần len và áo chui đầu màu xanh lục khiến màu sắc này ánh lên cặp mắt nàng một cách thích hợp.

Stevie bước chân thoăn thoắt xuống thang gác, nhận ra rằng mình đã mất quá nhiều thời gian vào những kỷ niệm xưa với Ralph và vào đứa con trai cả Nigel. Mai nhà có khách, và tuy toàn là người thân nhưng nàng vẫn phải chuẩn bị đón tiếp. Nhất là bà Blair mẹ nàng, vốn quen sống dài các do là vợ của một ngôi sao sân khấu và điện ảnh nổi tiếng.

Xuống đến gian sảnh, chiếc đồng hồ treo tường lớn bỗng đánh chuông. Sáu giờ đúng. Hẳn Chloe đã về đến nhà được một tiếng đồng hồ rồi. Một nụ cười hài lòng hiện lên trên mặt Stevie khi nghĩ đến chuyện đó. Nàng nóng lòng muốn gặp con gái.

Một cánh cửa gần đó bỗng mở toang và một luồng gió lạnh ùa vào gian sảnh lớn. Có vẻ luồng gió từ phía phòng kính. Đoán thế, Stevie đi nhanh qua cửa vòm, hướng về phía đó của nhà. Một cánh cửa bị bật ra, lắc lư mạnh, đụng vào một chiếc ghế gỗ.

Stevie ra đóng, nhưng rồi nàng đứng lại ở cạnh cửa nhìn ra ngoài. Đêm tối om, bầu trời đen kịt và những vì sao nhấp nháy. Một vệt sáng phát ra từ phía phòng kính, soi sáng cổng chính và bức tường hoa phía sau nó. Luồng sáng làm bóng đêm bớt đen.

Stevie bước ra ngoài trời, vào giờ này nàng thường làm như thế, để hưởng không khí yên tĩnh, im ắng ngoài sân. Sau những ngày náo nhiệt ở New York, không khí im ắng này làm nàng rất thích, nhất là vào lúc đêm khuya.

Stevie ngược mắt nhìn khá lâu lên bầu trời cao rồi quay sang nhìn cảnh vật xung quanh. Nàng nhận thấy sương mù lúc ban tối bây giờ đã tụ lại chỗ giếng nước. Sương đã quánh lại, đọng trên các cành cây và nhỏ giọt xuống, tạo nên những vệt ướt trên những ghế dài bằng đá, trên thành bể phun nước và trên các luống hoa. Đêm nay cảnh vật mới đẹp làm sao, Stevie thầm nghĩ. Nàng quay gót bước nhanh vào nhà.

Khi đã vào đến bên trong, một cảm giác rất lạ xâm chiếm tâm trí Stevie. Linh tính mách bảo nàng một điều gì đó và nàng bỗng thấy nghẹt thở. Linh cảm này rất giống linh cảm nàng đã thấy lúc ban chiều, nhưng mạnh và rõ rệt hơn.

Stevie gạt cái linh cảm ấy ôi, rồi lại cười vang tự giễu mình, giống như lúc ban chiều. Xưa nay nàng không tin vào những điềm báo và không bao giờ mê tín, vậy mà hôm nay nàng lại linh cảm thấy như sắp xảy ra chuyện gì đó chẳng lành. Đúng là dở hơi. Nàng tự nhủ rồi lại cười vang.

Sau đây vài tháng, Stevie sẽ nhớ lại cái linh cảm hôm nay và sẽ lấy làm lạ.

Chương 3

Ai cũng bảo. Chloe là người đặc biệt, khác mọi người trong nhà.

Còn bản thân cô, khi đã lớn đến mức đủ hiểu những điều đó, thì không tán thành, mặc dù biết rằng mình không giống những người khác trong gia đình. Cô không giống họ ở chỗ cô là đứa con ngoài giá thú.

Chloe mang họ Jardine chỉ vì đó là họ của mẹ cô, nhưng từ lâu cô đã hiểu ra rằng cô không phải thành viên của dòng họ Jardine.

Mẹ cô không hề giấu Chloe về nguồn gốc ngoài giá thú của cô. Và khi cô lên tám tuổi, Stevie đã thận trọng giảng giải cho con gái hiểu hoàn cảnh ra đời của cô. Chính vì thế mà Chloe đã chấp nhận thực tế một cách hết sức tự nhiên. Ba anh cùng mẹ khác cha của cô cũng xử sự như vậy. Ngay cả "Già Bruce" theo cách gọi của Miles và cô, hình như cũng chấp nhận cô một cách thoải mái và không phản đối việc

Chloe mang họ Jardine. Ông cũng để cô gọi ông là "ông", không hề phản đối, và ông còn đối xử với cô không khác gì với các cháu nội của ông.

Hồi Chloe còn nhỏ, cô chưa có ý muốn mình "khác". Cô muốn được đối xử giống như mọi người trong nhà.

Đến lúc lên mười, một lần Chloe đã hỏi Miles tại sao người ta lại bảo cô "khác". Nghe xong, cậu đã giương cặp mắt xanh biếc nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu, rồi mỉm cười thân thiết, nói, "Bởi vì em là một đứa con gái tròn trĩnh, dễ thương, Quà Bí ạ. Và lúc nào em cũng cười. Đây là nguyên do thứ nhất. Còn nguyên do thứ hai thì vì em xinh đẹp, đẹp cả tâm hồn lẫn hình dạng. Nguyên do cuối cùng là... là vì em... dễ thương, có vậy thôi, Quà Bí ạ".

Nghe anh Miles nói thế, hôm đó Chloe đã cau mặt. "Có thật như vậy không?"

Miles cười vang, "Thật chứ. Những người như em trên đời này có ít lắm."

Miles là người anh Chloe quý nhất trong số ba người anh của cô. Miles dễ gần và cũng quý cô hơn hai người anh kia, Gideon và Nigel. Bất cứ đang làm gì, nhưng hễ Chloe muốn gặp và hỏi điều gì là Miles ngừng công việc, đáp ứng ngay. Cậu thân thiết với Chloe mặc dù hơn cô những chín tuổi.

Tuy Miles đã giải thích tại sao người ta lại bảo cô "khác", nhưng vẫn không làm Chloe thỏa mãn. Cô biết rằng Miles chưa nói thật hết, mà chỉ dùng cách nói vui để cô yên tâm. Cô biết mình "khác" mọi người vì cô là con riêng, con ngoài giá thú của mẹ Stevie. Ngoài ra không có nguyên do nào khác.

Chloe không hề ngượng ngùng về hoàn cảnh ra đời của cô, và cũng không nghĩ nhiều về chuyện ấy. Khi cô lớn, cô chỉ muốn biết thêm về cha cô. Trong giấy khai sinh, chỗ "Tên cha" được ghi là "John Lane". Chloe không tin lắm rằng đấy là tên thật của cha cô, vì mẹ cô giữ rất kín về cha cô.

Gần đây, những suy nghĩ về cha đã len lỏi vào đầu óc Chloe và cô nghĩ ra bao nhiêu câu hỏi muốn đặt ra với mẹ, nhưng cô không dám.

Trong hai năm gần đây, cứ mỗi lần Chloe đề cập đến cha là Stevie chỉ nhắc lại một cách đơn giản điều mà nàng vẫn thường nói: cha tên là John Lane, đã qua đời trong một vụ tai nạn xe hơi.

Vì mỗi lần hai mẹ con đụng đến chuyện này, Chloe thấy mẹ thay đổi hẳn sắc mặt, miệng méo xệch đi và mắt rơm rớm nên cô không dám hỏi thêm. Gần đây cô khao khát được biết nhiều hơn về cha, và cô dự định lần này về Connecticut và trong thời gian nghỉ lễ Tạ Ơn ở đây, sẽ năn nỉ mẹ kể chi tiết về con người cũng như tính tình của cha, nhưng cô không biết mình có dám hỏi không.

Lúc này Chloe đang đứng trước tấm gương trên bàn trang điểm trong phòng ngủ của cô, soi nhưng không chăm chú lắm. Cô đang nghĩ về mẹ, người mà cô hết lòng yêu quý và mến phục. Chloe tin rằng trên đời này không thể có ai tuyệt vời như Stevie Jardine. Mẹ cô là người độc nhất trên đời giàu lòng thương yêu, độ lượng, thông minh và phúc hậu vô cùng. Khi xét đoán con người, mẹ cô bao giờ cũng tìm ra được mặt tốt đẹp nhất của họ. Ngay cả với ông Bruce một ông già khắc nghiệt và nhiều lúc tàn nhẫn.

Stevie đã nuôi Chloe một cách tận tụy và thương yêu, tôn trọng những quyền lợi chính đáng của con. Có một lần "Già Bruce" đã nói như vậy với Chloe. Giữa hai mẹ con là một tình thân, gần gũi nhau như bạn, và rất nhiều bạn cùng lớp của Chloe ở Beverly ao ước có được người mẹ như thế. Đứa bạn thân nhất của Chloe tên là Justine luôn bảo cô: "Mẹ đáng ấy hết ý đấy!" Mà nó nhận xét như thế là chính xác. Trong suốt gần ấy năm trời, Stevie cư xử với Chloe như người chị đồng thời bà cũng giữ kỷ luật rất nghiêm đối với con gái. Chloe luôn phải tuân theo những quy định do mẹ cô đề ra.

Đột nhiên Chloe nhận ra rằng cô sẽ không đủ can đảm để hỏi mẹ về cha trong thời gian nghỉ lễ Tạ Ơn ở Connecticut. Nếu như Stevie vẫn chỉ nói rằng cha cô tên là John Lane và đã qua đời cách đây hơn mười tám năm thì chỉ càng làm Chloe rối thêm đầu óc, vì cô tin rằng những điều đó là bịa đặt, không phải sự thật. Chloe nghĩ đến một khả năng khác là hỏi ông Derek Rayner. Ông rất thân với Chloe và luôn đối xử với cô như với người lớn, mặc dù cô mới chỉ là đứa trẻ. Hẳn ông có thể soi sáng cho Chloe được một số chi tiết nào đó.

Nghĩ ra được cách đó, Chloe thấy tràn đầy hy vọng, và bao nhiêu băn khoăn bồng tan biến sạch. Nghiêng người về phía trước, Chloe nhắc cái lược bằng bạc lên, chải lần tóc đen dài xuống đến dưới vai. Rồi cô sửa lại cổ của chiếc áo dài mặc trong nhà màu đỏ sẫm.

Chloe lùi lại để soi được cả người. Cô thấy tấm áo dài màu đỏ sẫm này rất hợp. Cô cao một mét sáu mươi tám, nhưng tấm áo dài này làm cô có vẻ cao hơn và mảnh mai hơn. Cô rất thích nó. Bơm một chút nước hoa lên mái tóc, đeo đôi hoa tai bằng vàng tây rồi ra khỏi phòng, cô chạy xuống thang gác.

Nửa giờ trước đây, lúc về đến ngôi nhà này, Chloe nhìn thấy mẹ đang đi xuống bếp, cho nên bây giờ cô cũng đi theo xuống đó.

Chloe thấy mẹ ngồi bên chiếc bàn ăn lớn bằng gỗ sồi, nói chuyện với bác Cappi, quản gia kiêm đầu bếp. Thấy Chloe chạy vào, hai người phụ nữ ngừng nói chuyện, quay ra nhìn cô gái.

"Chào cô Chloe!" bác Cappi reo lên, cười toác miệng, rõ ràng bác ta rất vui thấy cô đã về.

"Chào bác Cappi!" Chloe chào đáp lại, rồi chạy tới ôm chặt người quản gia. Bác Cappi đã làm cho gia đình cô được tám năm, trở thành như người thân trong nhà. Chloe rất quý bác, và rõ ràng bác cũng rất yêu cô gái mười tám tuổi này.

Chloe nhăn mũi nói, "Hình như cháu nghĩ thấy mùi cái món cháu thích nhất thì phải"

"Đúng thế. Gà hầm dành cho cô bé yêu quý của tôi đấy."

"Bác chiều cháu quá đấy, bác Cappi ạ."

"Tôi chiều cô tức là chiều tôi đấy, " bác đầu bếp đáp lại rồi cười vang.

"Mẹ thấy con mặc bộ này hợp đấy. Rất đẹp, " Stevie mỉm cười nói. Nàng thấy con gái mình gần đây cao vổng lên, trông ra vẻ người lớn lắm rồi. Và Chloe rất đẹp, với cặp mắt đen, làn tóc dày và nước da nõn nà.

"Cảm ơn mẹ. Mẹ hôm nay cũng rất đẹp, như bông hoa mới nở ấy, đúng như con đã nói hôm đến đây lần đầu".

"Cảm ơn, con yêu của mẹ".

"Bao giờ thì mọi người đến ạ?" Chloe hỏi.

"Sáng mai, vào khoảng gần trưa."

"Anh Miles có đưa bạn gái anh ấy đến không ạ?"

Stevie ngạc nhiên ngả người ra lưng ghế hỏi : "Mẹ không biết. Chắc là không, vì nếu mang thì nó phải báo trước chứ? Mà mẹ không biết nó có bạn gái đấy. Ít ra thì cũng chưa phải là người yêu." Nàng nhìn thẳng vào mắt con gái, rồi không thấy Chloe trả lời, nàng giục, "Hay Miles có người yêu rồi ?"

Chloe nhún vai, đứng dựa vào thành bàn, nói giọng ngập ngừng, "Con không biết." Rồi cô bĩu môi, "Chắc không phải người yêu. Anh Miles có vẻ thân với chị Allyson Grainger, nhưng anh ấy kín lăm, không nói lộ gì ra với con cả."

"Allyson Grainger là đứa nào nhỉ?" Stevie hỏi, lông mày hơi dướn lên một chút.

"Chị ấy làm họa sĩ thiết kế thời trang và đã có lần cộng tác với anh Miles cùng làm phần mỹ thuật cho một vở kịch. Mẹ đã có lần gặp chị ấy rồi. Cái chị tóc đỏ và mặt đầy tàn nhang ấy."

"Thế thì mẹ nhớ ra rồi. Nó khá đẹp đấy chứ." Hai lông mày của Stevie nhích lại gần nhau."Con có cho là hai đứa đã yêu nhau rồi không ?"

"Con chưa tin, " Chloe đáp, rồi phá lên cười. "Nhưng con đoán rằng chỉ vài ba tuần nữa thôi. Chắc cũng chỉ được một thời gian ngắn rồi lại thôi nhau ấy mà. Mẹ biết tính hai anh Miles và Gideon đấy. Kiểu quan hệ với phụ nữ của hai anh ấy rất giống nhau."

"Nghĩa là sao?"

"Khi thích một chị nào, lúc đầu các anh ấy rất thắm thiết, nhưng chỉ được vài ba tuần lễ là chán và lại bỏ người ta. Bởi các chị xinh đẹp cứ vây quanh hai anh ấy thôi. Anh Miles còn nói rằng cái gì chứ về số lượng thì khá đủ."

Stevie cười. Thì ra con gái nàng hiểu rất rõ tính nết các anh nó."Mẹ nghĩ Miles sẽ về đây một mình, bởi chắc nó bỏ cô ta rồi"

"Nếu thế con cũng chẳng lấy gì làm lạ," Chloe nói rất khẽ, rồi quay sang bác Cappi."Cháu đến có làm đứt cuộc trò chuyện giữa mẹ cháu và bác không đấy."

"Không. Tôi chỉ trao đổi với bà chủ về thực đơn, mà cũng xong rồi."

Bác Cappi nói tiếp, "Tôi tính sẽ bày..."

"Ôi, chuyện ấy bác đừng băn khoăn, " Stevie ngắt lời bác quản gia. "Tối nay ta sẽ ngồi ăn trong phòng khách nhỏ. Ở đây thoải mái mà lại lịch sự hơn nhiều. Chỉ cần đặt hai chiếc bàn nhỏ gần lò sưởi là đủ. Cảm ơn bác, Cappi".

o o o

Tối hôm ấy, lúc mọi người đang ăn tráng miệng thì Chloe đặt nĩa xuống, ngược mắt nhìn mẹ, nói: "Con có câu chuyện muốn hỏi mẹ".

Thấy giọng con có phần căng thẳng, Stevie liếc nhanh nhìn con gái rồi đáp. "Được thôi, con yêu! Con muốn hỏi gì?"

"Về chuyện năm tới, mẹ ạ. Về chuyện sau khi tốt nghiệp Trung học ở trường Brearley, con sẽ thi vào Đại học ấy. Nếu mẹ thấy..." Giọng Chloe kéo dài và cặp môi mím chặt, cô dăm dăm nhìn mẹ.

"Vậy con muốn thế nào, Chloe?"

"Con không muốn học Đại học."

Stevie ngồi thẳng người lên, nhìn con gái. "Con định nói là con không muốn học Đại học ở Hoa Kỳ này hay không muốn học Đại học nói chung?"

"Con không muốn học lên Đại học."

"Kể cả Đại học Oxford? Con vẫn hay nói đến trường Đại học ấy và lần nào con cũng nói sôi nổi kia mà. Mới cách đây vài tháng con vẫn còn bảo mẹ, con rất nóng lòng muốn vào trường Đại học ở Oxford, đúng không nào."

"Thưa mẹ, đúng. Nhưng bây giờ con đã thay đổi ý kiến. Con muốn vào làm ở công ty kim hoàn của nhà ta. Con muốn được làm việc cho hãng Jardine."

Stevie hết sức ngạc nhiên. Nàng biết Chloe rất thích cửa hiệu kim hoàn ở New York. Nàng thận trọng nói, "Mẹ rất hài lòng thấy con ngỏ ý muốn làm việc cùng với mẹ ở cửa hiệu kim hoàn Jardine, nhưng mẹ muốn con học xong Đại học đã. Tốt nghiệp Đại học, khi đã hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, con hãy vào làm việc với mẹ thì hơn."

Chloe lắc đầu vẻ kiên quyết, "Thú thật với mẹ, con rất không muốn học Đại học. Con muốn đi làm thì tại sao không được ạ. Con tin rằng mẹ và những người khác đều hiểu tại sao con muốn làm việc. Mẹ làm việc hết sức vất vả nhưng mẹ lại được hưởng niềm vui của mỗi phút làm việc."

"Điều ấy con nói đúng. Và mẹ hiểu tại sao con cũng muốn như vậy, nhưng mẹ vẫn muốn con trau dồi học vấn cho đến đầu đến cuối đã. Điều ấy rất quan trọng đấy, con ạ."

"Nhưng mẹ có cần học Đại học đâu."

"Mẹ tiếc rằng mẹ không được học Đại học."

"Nếu có vào Đại học thì mẹ học thêm được cái gì ở đấy kia chứ? Con muốn nói rằng về cái nghề kinh doanh kim hoàn này này. Mẹ có học Đại học cũng chẳng hơn được gì. Chẳng cần tốt nghiệp Đại học mẹ vẫn kinh doanh rất giỏi, mẹ am hiểu thấu đáo về kim cương và các loại đá quý khác. Mẹ... Thôi được... Anh Gideon bảo rằng mẹ là hiện tượng hiếm có trong lĩnh vực kinh

doanh này. Chưa học Đại học không ảnh hưởng gì đến mẹ, và cũng không ngăn mẹ trở thành như ngày hôm nay."

"Đúng thế. Nhưng đây là do mẹ học được vô số điều ở chồng mẹ, ông Ralph, trong những năm chung sống với ông ấy. Về sau ông Bruce lại dạy mẹ thêm bao nhiêu nữa. Làm việc với ông Bruce có giá trị bằng học bao nhiêu trường Đại học. Ông là người thầy giỏi nhất. Rồi bác André. Mẹ cũng học được bao nhiêu điều ở bác ấy."

"Con cũng sẽ học được bao nhiêu điều ở anh Gideon bên London. Vì vậy con muốn sang bên đó làm việc cùng với anh ấy ở cửa hiệu trên phố Bond."

Stevie sững sốt khi nghe con gái nói thế. Không biết đối đáp ra sao, nàng im lặng một lúc lâu. Sau đó nàng mới chậm rãi nói, giọng không quá quyết liệt. "Nhưng tại sao con không muốn làm việc với mẹ ở New York này? Mẹ chưa hiểu đây..." Nàng nói chưa hết câu đã dừng lại, chăm chú nhìn con gái.

Chloe vội đáp, con muốn làm việc với mẹ ở New York lắm chứ, nhưng là sau này, còn bây giờ con muốn bắt đầu làm việc ở London đã, vì anh Gideon là người hết sức cần cù, tử mỹ, anh ấy có thể dạy con được rất nhiều. Ngoài ra, cửa hiệu ở London lớn hơn cửa hiệu ở New York nhiều. Con nghe bước đầu nên làm việc bên đó. Bên đó còn có cả Già Bruce nữa. Tuy ông đã yếu, không làm việc nhiều nữa, mỗi tuần lễ chỉ ra cửa hiệu hai ngày, nhưng con nghĩ ông có thể dạy con được rất nhiều thứ."

"Mẹ hiểu."

"Mẹ không giận khi nghe con nói thế chứ ạ?"

Stevie lắc đầu.

"Con biết mẹ giận con, nhưng con phải nói. Và con xin mẹ hãy cho phép con làm theo điều con muốn."

"Mẹ không giận đâu, mẹ nói thật đấy, Chloe ạ."

"Không giận nhưng sao ạ?"

"Mẹ thất vọng, có lẽ thế."

"Vì con không muốn học Đại học phải không ạ?"

"Đúng. Nhưng mẹ thất vọng còn vì con không muốn làm việc với mẹ ở New York. Tất nhiên những cửa hiệu kim hoàn của công ty Jardine bên London lớn hơn rất nhiều. Đúng là như thế. Nhưng cửa hiệu ở đây cũng không nhỏ. Và cửa hiệu trên Đại lộ Số Năm ở đây còn có cả bác Marc Sylvester và nhiều thợ kim hoàn khác, đều rất giỏi, rất cần cù và khéo tay nữa. Họ có thể dạy con không kém gì những người ở London."

"Nhưng con muốn học anh Gideon."

"Mẹ biết con rất thân với nó."

"Thực ra con thân với anh Miles hơn, nhưng con quý anh Gideon vì anh ấy là một ông thầy tuyệt vời. Hồi nghỉ hè, con đến xem anh ấy làm việc, anh ấy đã dạy con được một số điều về nghề kim hoàn và các loại đá quý."

"Gideon quả là người nhẩn nại và tử mỹ, nhất là trong khi hoàn thiện các chế tác. Vì vậy khi con bảo Gideon là người thầy dạy tuyệt vời, mẹ tin. Mẹ có thể thấy được ưu điểm đó của nó." Steve nhìn con gái khá lâu bằng cặp mắt soi mói và đăm chiêu, rồi nàng bình thản hỏi, "Con đã trao đổi chuyện này với Gideon rồi à?"

Chloe lắc đầu. "Chưa, mẹ ạ. Con đâu dám làm thế khi chưa xin ý kiến của mẹ." Chloe dướn người về phía trước, năn nỉ và tha thiết. "Mẹ nói đi, mẹ cho con sang London chứ ạ?"

"Hiện giờ mẹ chưa suy nghĩ kỹ. Đây là một bước đi quan trọng đối với con đấy, Chloe ạ. Sang London và ở bên đó một mình."

"Nhưng con có phải một mình đâu, mẹ? Bên ấy con có hai anh và một chị dâu, rồi có cả ông Bruce. Và hai ông bà bên ngoại nữa. Bà Blair và ông Derek sẽ thay mẹ coi sóc con."

"Nếu mẹ đồng ý, đây là nếu, mẹ cần có một người không chỉ theo dõi con, Chloe ạ. Con phải sống cùng với một thành viên của gia đình."

Nghe nói thế, Chloe lập tức ỉu xiu, Stevie nhìn thấy ngay. Cô buồn bã nói, mẹ không muốn để con sống trong căn hộ của mẹ trên Quảng trường Eaton ạ?"

"Tất nhiên là không. Tại đây không có ai cai quản con."

"Có hai cô chú Gladys."

"Vợ chồng Gladys chỉ đến đó vài lần mỗi tuần lễ để quét dọn. Không, không được. Nếu mẹ có đồng ý cho con sang làm việc bên đó thì con cũng không thể sống ở đây được."

"Hay con ở với anh Gideon. Anh ấy sẽ rất thích con đến ở cùng."

"Không được. Nó không thích đâu. Một đứa con trai độc thân hai mươi bảy tuổi, rất nhiều bạn gái, theo như con nói, sẽ không thích có một đứa con gái nhỏ tuổi cùng ở. Sẽ chỉ vướng chân nó thôi."

"Hay con ở với anh Nigel? Anh ấy thì thích vì đã có vợ, mà chị Tamara lại rất quý con."

"Mẹ biết Tamara quý con, nhưng vẫn không tiện. Đôi vợ chồng trẻ mới cưới đời nào thích có người ở cùng cho vướng chân?"

"Anh chị ấy đã có hai con rồi, à mẹ?"

Stevie bật cười thấy cách suy nghĩ trẻ con của Chloe. Rồi nàng nói, cho dù như thế đi nữa thì vợ chồng Nigel và Tamara cũng không muốn phải chịu trách nhiệm trông nom con. Họ đã quá vất vả trông nom hai đứa trẻ rồi."

"Con không muốn ở nhà với ông Bruce trên phố Wilton Crescent, nếu như mẹ nghĩ đến khả năng đó. Cái nhà ấy quá to nhưng lạnh lẽo, giống như nhà tù vậy. Mẹ đừng bắt con ở đó, mẹ nhé."

"Nhưng mẹ đã đồng ý cho con sang London đâu?"

"Bà ngoại có thể muốn con ở cùng với bà và ông Derek, và mẹ thừa biết hai ông bà rất quý con." Chloe đưa ra ý kiến mới.

Hai ông bà quý con thật, nhưng con làm thế là kéo cày trước trâu đấy. Mẹ phải suy nghĩ về

chuyện này thêm nữa. Mà không phải ngay được đâu. Mẹ rất không muốn quyết định điều gì hấp tấp."

"vậy bao giờ mẹ cho con biết quyết định của mẹ ạ?"

"Mẹ chưa biết."

"Nhưng, mẹ ạ..."

"Không nhưng gì cả, con yêu của mẹ," Stevie ngắt lời con gái. "Con nói với mẹ con muốn thế nào, và bây giờ mẹ phải suy nghĩ cân nhắc đã chứ. Mẹ đề nghị con cũng cần suy nghĩ thêm, Chloe ạ. Con hãy nghĩ xem nếu không học Đại học thì con có bỏ phí mất thứ gì không? Hãy nghĩ xem ba năm học ở Đại học Oxford sẽ đem lại cho con những bổ ích gì? Không phải chỉ học ở trường mà chủ yếu là học ở bè bạn. Và mẹ nói thật, mẹ quá ngạc nhiên thấy xưa nay con vẫn tha thiết muốn học Đại học Oxford, vậy mà bây giờ con lại đột ngột thay đổi ý kiến. Hay có chuyện gì tác động đến con?"

"Chỉ đơn giản là con thay đổi ý nghĩ thôi, mẹ ạ."

"Hãy hứa với mẹ là con sẽ suy nghĩ kỹ thêm về chuyện này."

"Vâng, con sẽ suy nghĩ thêm." Chloe đáp rất khẽ, lộ vẻ thất vọng.

Stevie liếc nhanh nhìn con rồi lạnh lùng nói "Con đừng giận dữ như thế, Chloe. Hôm nay mẹ thấy con không giống con mọi khi đấy."

Mặt Chloe đỏ bừng và cô mím chặt môi lại. Rồi cô đẩy chiếc bàn ra, đứng dậy, đến ngồi ghế xô pha bên cạnh mẹ.

Cầm bàn tay mẹ, cô bóp chặt rồi dướn người lên hôn vào má mẹ. "Mẹ đừng giận con, mẹ nhé."

Nghe giọng lo lắng và nhìn cặp mắt băn khoăn của con gái, Stevie dịu dàng khẽ nói, "Mẹ không giận con đâu, Chloe. Nhưng mẹ cần phải làm những gì có lợi nhất cho con, và con phải hiểu như thế. Vả lại chuyện này hẳn con đã suy nghĩ cân nhắc khá lâu trong khi mẹ mới nghe thấy lần đầu... cho nên con cho mẹ vài ngày để làm quen với cái ý kiến ấy đã. Và để mẹ bàn thêm với anh Gideon. Rồi cả với bà ngoại và ông Derek nữa."

Chloe gật đầu và mặt cô bừng lên niềm vui, nghĩa là mẹ chưa hẳn đã phản đối?"

"Tất nhiên là chưa..." Hiện lên nụ cười hiền dịu trên môi nàng. "Mẹ chỉ định nói... cũng có thể."
o o o

Trước đấy khá lâu, Stevie đã học được cách khi khó ngủ thì hãy dậy và làm thứ gì đó cho bận chân bận tay, nhất là khi đang có điều ám ảnh đầu óc. Nàng nghiệm thấy khi cần suy nghĩ, cân nhắc điều gì thì nên vừa đi vừa nghĩ, hơn là nằm.

Khoảng mười một giờ, cả hai mẹ con đều về mỗi người một phòng, Stevie đặt mình là ngủ ngay, nhờ hai ly vang đỏ nàng uống trong bữa ăn tối.

Nhưng lúc ba giờ sáng, Stevie thức giấc và không sao ngủ lại được nữa. Bốn giờ, nàng ngồi dậy, ra khỏi giường, tắm vòi hoa sen, rồi mặc chiếc quần Jean xanh lam và áo len chui đầu, đi xuống thang gác.

Sau khi ăn một khoanh bánh mì khô và uống một tách cà phê, Stevie ra khỏi nhà. Nàng đi xung

quanh. nhà, chọn một số giò phong lan đem vào phòng cây xanh, bên cạnh phòng giặt, rồi chăm chút tưới cho từng giò.

Ai cũng biết Stevie rất quý phong lan, và nàng hay nhận được quà bằng phong lan. Do đấy bộ sưu tập phong lan của nàng rất phong phú. Vài chục giò được treo rải rác khắp nhà, và trong ngôi nhà của nàng ở New York, số giò phong lan còn nhiều hơn nữa.

Đa số phong lan họ Phalaenopsis, hoa trắng hoặc vàng. Ngoài ra còn những giò phong lan nhỏ hoa nâu đỏ và nhiều loại khác nữa. Nhưng thứ nàng thích nhất vẫn là phong lan họ Phalaenopsis, và nàng còn học cách giữ cho hoa của chúng lâu tàn, có thể kéo dài hàng tháng. Ngôi nhà này là nơi lý tưởng để chúng sống và ra hoa: khí trời mát mẻ, hơi lạnh, bóng râm nhiều.

Hôm nay Stevie bê một giò phong lan Phalaenopsis ở phòng cây xanh đem ra ngoài trời, treo chỗ có bóng râm, chính là vị trí ban đầu của nó.

Lúc quay về, Stevie nghiêng đầu ngắm nghía một lúc lâu, nhận thấy sao những bông hoa lan đẹp đến thế. Đẹp một cách cao quý trên nền trắng của bức tường. Đây là chỗ giữa hai cửa sổ và là nơi hứng được nhiều ánh sáng nhất.

Sau đấy Stevie đi dạo xung quanh nhà khoảng một tiếng đồng hồ nữa, ghé vào các phòng, sửa sang những cây trồng trong các chậu, bón bã cà phê cho chúng. Rồi nàng quay trở lại phòng cây xanh.

Nàng đứng một lúc lâu dưới cửa sổ kiểu Pháp, nhấm nháp tách cà phê và hơ hai bàn tay lên trên. Trời bên ngoài lạnh giá và bầu trời màu chì. Kiểu này ngày mai hẳn trời sẽ nhiều mây và không có nắng. Mùa này cây cối đã rụng lá và mặt đất phủ một lớp tuyết mỏng. Xem chừng kỳ nghỉ lễ Tạ ân năm 1996 này trời sẽ không được tươi sáng.

Rời khỏi vị trí dưới cửa sổ kiểu Pháp, Stevie ngồi xuống một trong những chiếc xô pha nệm rất dày. Nàng đặt tách cà phê lên bàn rồi ngả lưng ra xô pha, đặt đầu lên lớp nệm dày và mềm mại.

Phải xử sự thế nào đây? Phải trả lời con gái thế nào? Nó nói nhưng chưa phải đã thật sự tự tin. Bản thân nó có vẻ cũng còn ngập ngừng. Chloe đã làm nàng sửng sốt và thất vọng khi nó tuyên bố không muốn học Đại học, chủ yếu vì trước đây nó luôn tỏ vẻ ao ước được học Đại học Oxford. Xưa nay Stevie rất muốn cho con gái có được một trình độ học vấn cao, tốt nghiệp Đại học. Nàng không thể ngờ là nó lại xin làm việc ở công ty Jardine. Xưa nay chưa bao giờ Stevie thấy ở con gái một chút quan tâm nào đến nghề kim hoàn và kinh doanh đá quý, trừ một lần duy nhất hôm ở cửa hiệu tại New York.

Thôi, hãy tạm cho là Chloe quan tâm đến nghề kim hoàn, nhưng việc con gái nàng xin sang cửa hiệu ở London làm nàng rất ngạc nhiên và buồn. Lời thỉnh cầu của Chloe đúng là một cái tát vào mặt mẹ nó.

Stevie biết rằng Chloe có thể học mọi thứ ngay tại New York không cần phải sang London. Tại cửa hiệu trên Đại lộ Số Năm, trên tầng hai có cả một xưởng chế tác kim cương và đá quý và là một xưởng rất hoàn hảo. Thợ kim hoàn chính là Marc Sylvester, một người rất giỏi tay nghề. Chloe có thể học được rất nhiều ở ông ta, không kém gì học được ở Gideon hoặc ở Gilbert Drexel, thợ chế tác chính tại cửa hiệu London.

Phải chăng mình ích kỷ, muốn giữ con gái bên cạnh, Stevie tự hỏi. Mình nghĩ đến mình nhiều quá chăng? Nếu quả là thành thật với bản thân thì Stevie phải thấy rằng nàng có phần ích kỷ trong việc muốn giữ con gái luôn ở bên mình.

Nhưng người mẹ nào chẳng muốn giữ con gái ở bên mình càng lâu càng tốt? Và nếu không phải ngay sát bên cạnh thì cũng trong cùng một quốc gia. Điều Chloe đề đạt, không phải chỉ là rời khỏi tổ mà là bay đi một nơi xa lắc.

Nghĩ đến con gái, Stevie bất giác thở một hơi dài. Chloe mười tám tuổi, nhưng còn ngây thơ hơn cái tuổi ấy nhiều. Nó chỉ hiểu đời ngang với đứa con gái tuổi mười lăm. Nguyên do vì nó sống cấm cung và được nuông chiều quá, nhất là thời gian hai mẹ con sống ở London. Xung quanh Chloe chỉ toàn những người thân: ba người anh, hai ông bà... và đến tuổi đi học lại học ở trường tư của bà Eden, một trường dành riêng cho con gái các gia đình quý tộc hoặc rất giàu có. Cuộc sống khó khăn bên ngoài hầu như không lọt được vào ý thức của nó.

Ngay trong tám năm sống ở New York, Chloe cũng chỉ quanh quẩn hết ở trường lại ở nhà, không ra ngoài, không đi đến đâu. Nàng đã giữ con gái như giữ một vật sở hữu, Stevie nghĩ. Đến nay, gần ấy tuổi rồi, nhưng Chloe vẫn là một đứa trẻ non nớt, thơ ngây, ủy mị, chưa xa nhà bao giờ. Nó chưa đủ hiểu biết về cuộc đời để có thể đi xa mẹ. Stevie tự nhủ, mình sẽ trả lời nó là không được. Mình phải bảo nó như thế. Mình không thể để nó sang Anh. Nó có thể sang ở đó một năm, ngay từ bây giờ, nhưng với điều kiện phải vào học Đại học Oxford.

Quyết định xong, Stevie thấy như nhẹ bồng đôi vai. Nỗi đau thắt trái tim mà nàng cảm thấy từ lúc bốn giờ sáng đã tan biến .

Chương 4

Cho dù bận đến mấy, Stevie vẫn cố tìm được một lúc rảnh rỗi để ghi nhật ký. Sáng nay cũng vậy, trong lúc chờ mẹ và dượng bà Blair và ông Derek, và cậu con trai sinh đôi Miles đến, nàng mở cuốn nhật ký ra, ghi: Kỳ nghỉ lễ Tạ ân 1996. Connecticut.

Rồi Stevie ngồi nhìn hờ hững vào trang giấy, trí óc mơ màng.

Stevie đã ghi nhật ký đều đặn trong nhiều năm, hầu như từ khi còn rất nhỏ. Bây giờ nàng đã có được khá nhiều cuốn, cất trong tủ ly kê trong phòng giấy, nơi hiện nàng đang ngồi bên bàn viết.

Những cuốn nhật ký này được ghi trong suốt ba mươi tư năm, từ lúc mẹ nàng đưa nàng xem cuốn nhật ký đầu tiên của bà viết năm bà mười hai tuổi. Đó là vào năm 1962. Bây giờ nghĩ lại thời đó thật quá xa xăm. Đã bao nhiêu sự kiện xảy ra trong cuộc sống của Stevie. Như thể nàng đã trải qua cả một cuộc đời, hoặc gần như thế.

Cuốn nhật ký đầu tiên Stevie ghi không nhiều nhưng cũng giúp nàng nhớ lại không khí bao quát của thời bấy giờ. Nhiều trang đã ố vàng và nét mực phai nhạt, nhưng vẫn đọc được.

Mình giữ được như thế này là đã giỏi quá rồi, Stevie thầm nghĩ. Nàng đặt bút xuống, ngả lưng ra ghế, nghĩ đến mẹ nàng, bà Blair đã ghi nhật ký đều đặn hầu như trong suốt cuộc đời. Bà và Stevie hết sức thân thiết với nhau. Hồi nàng còn nhỏ, hai mẹ con sống dựa vào nhau. Cha nàng, ông Jerome Anderson, không hợp tính với mẹ nàng, và bản chất cũng không phải người tốt gì lắm, chính điều này càng khiến hai mẹ con gần bó với nhau chặt chẽ hơn.

Là nhà báo, đa tình, ưa hưởng lạc và chỉ thích hợp với thành thị, ông Jerome không tha thiết gì với cuộc sống gia đình là thứ mẹ nàng, trái lại, rất cần đến. Cô siêu người mẫu xinh đẹp tầm cỡ quốc tế, duyên dáng Blair Connors khao khát được làm người vợ, người mẹ. Mẹ nàng có được thành đạt lớn nhờ khuôn mặt và thân hình, cách bà chiếm lĩnh sân trình diễn và cách tạo cho mình ăn ảnh, chứ bà hoàn toàn không có tham vọng nổi tiếng. Ngay thời gian đạt thành công to lớn nhất, bà Blair vẫn rất thích ở nhà, nấu bếp và nuôi dạy con. Bà rất thích được làm người vợ, người mẹ, và sẽ là một người vợ tốt nếu gặp một ông chồng thật sự là chồng. Đối với bà, cuộc sống gia đình là hạnh phúc cao nhất. Ông Derek Rayner, nhà nghệ sĩ sân khấu tuyệt vời theo phong cách biểu diễn cổ điển, ngôi sao điện ảnh và thần tượng về những buổi biểu diễn ngắn ban ngày, trước kia tưởng như không thích hợp với vai trò bà Blair ép ông đóng vai. Hồi ấy bạn bè của bà Blair đánh giá ông là "người đàn ông không nên lấy làm chồng".

Nhưng rồi ông Derek lại đúng là "người đàn ông nên lấy", người đàn ông lý tưởng đối với phụ nữ nói chung, người đàn ông hoàn hảo. Bà Blair và ông Derek lấy nhau đã được hơn ba mươi năm mà đến nay vẫn say mê nhau. Điều duy nhất khiến họ thất vọng là hai người không có con cùng nhau. Có lẽ đấy chính là một trong những nguyên nhân khiến không lúc nào họ rời xa nhau, ông Derek không bao giờ đi đâu mà không có người vợ xinh đẹp và hợp tính đi cùng.

Stevie rất vui khi biết mẹ và cha dượng sẽ đến Connecticut cùng nghỉ lễ Tạ ân với nàng. Trên máy điện thoại hôm qua, giọng nói của mẹ nàng lạc hẳn đi, điều này rất hiếm thấy ở bà Blair. Bà báo tin ông Derek, sau chuyến đi đóng phim tại bang Arizona kéo dài mười hai tuần lễ đã kiệt sức nhưng vẫn phải tiếp tục làm việc tại xưởng phim ở Los Angeles. Bộ phim ông tham gia đóng đã chiếm kỷ lục về thời gian công diễn trong các rạp chiếu phim trên Đại lộ Broadway, ngang với bộ phim Becket. Theo lời mẹ nàng, lúc này ông Derek cần được nghỉ ngơi hoàn toàn để phục hồi sức khỏe.

Bà Blair nói, "Dượng sẽ không làm gì hết đâu đấy.". Rồi bà nói thêm, "Dượng hy vọng sẽ được nghỉ ngơi thật sự một số ngày ở chỗ con, Stevie ạ, trước khi dượng và mẹ bay về London vào

tuần sau. Vì vậy Stevie quyết định sẽ tạo cho mẹ và dượng nàng một ít ngày hoàn toàn vui vẻ và thoải mái. Nàng muốn mẹ và dượng được hoàn toàn yên tĩnh, thanh bình giữa khung cảnh lịch sự, tiện nghi, đầm ấm, được ăn ngon và nghỉ ngơi. Và tất nhiên không bị một sức ép nào hết.

Stevie bỗng nghĩ sang Chloe. Nàng tính sẽ phải nói chuyện với con gái, yêu cầu Chloe không thổ lộ những băn khoăn của cô với ông Derek. Chloe có tính thỉnh thoảng lại quấy rầy ông. Stevie cho rằng điều đó có thể hiểu được vì ông Derek là người mà con gái nàng cho rằng biết nhiều về cha nó hơn mọi người quen biết khác của nó.

Tất nhiên cha chồng Stevie, ông Bruce, còn thân tình và yêu quý cháu hơn, nhưng ông cao tuổi hơn ông Derek, do đó ít năng động hơn, đồng thời cách ăn nói cũng thô thiển hơn. Không có gì lạ là Miles và Chloe đặt cho ông biệt danh là "Già Bruce".

Stevie biết con gái nàng quý ông Bruce bất chấp nàng phản đối và ông cũng rất yêu Chloe. Ông đã chiều nó rất nhiều thứ. Thấy vậy Stevie không hài lòng nhưng nhiều lúc nàng lại thấy thích thú. Đặc biệt, Stevie rất biết ơn cha chồng ở chỗ ông coi con gái nàng cũng là một thành viên của gia đình Jardine.

Ông Bruce không phải người dễ gần nhưng dần dần Stevie càng gần bó thêm với ông, chỉ thỉnh thoảng mới xảy ra bất đồng hoặc to tiếng với nhau, tất nhiên đều do từ phía ông. Ngày nay nghĩ lại, Stevie thấy quãng thời gian dài ấy nói chung đã trôi qua khá phẳng lặng.

Đột nhiên Stevie nảy ra ý nghĩ, hay là nói chuyện với ông Bruce về thái độ của con trai cả nàng, Nigel? Nó cũng là cháu đích tôn của ông. Nàng với con gái sẽ sang London nghỉ lễ Noel, và thời gian đó sẽ là lý tưởng để gỡ rối cho nàng. Gỡ rối! Stevie ngạc nhiên thấy mình dùng cái từ ấy. Có phải đúng là thái độ của Nigel làm mình rối bời đầu óc không? Stevie thở dài thầm nghĩ, mà đúng là như thế.

Xưa nay đối với con trai cả, Stevie không phải chỉ yêu, mà còn phục, vì Nigel có nhiều ưu điểm đáng cho nàng thán phục. Đó là một chàng trai có hai bàn tay tài hoa, cái đầu thông minh và đôi vai mạnh mẽ. Nhưng Nigel xấu bụng, xấu bụng một cách định mệnh. Biết mình thông minh, tài ba hơn mọi người khác, Nigel tin rằng mọi ý kiến của nó đều chính xác, không bao giờ chấp nhận bị ai chê. Nó ương ngạnh, bướng bỉnh đến mức lỗ bịch, lúc nào cũng như muốn gây gổ với người khác. Điều làm Stevie vô cùng khổ tâm là Nigel không biết nhân nhượng là gì. Nó cứng nhắc trong mọi công việc.

Nigel rất giống tính ông nội của nó. Không, nó còn tồi tệ hơn cả ông Bruce, Stevie thầm nghĩ và nàng bật lên tiếng cười đau đớn. Nigel là bản sao của ông Bruce, giống hệt như ông nội nó hồi trẻ. Có thể nó còn vượt cả ông.

Thật khổ tâm phải nói với ông Bruce về bản sao của ông ấy. Lại một nụ cười chua chát hiện lên trên môi Stevie. Nàng sẽ không nói với cha chồng về tính nết của con trai nàng, mà chỉ kể cho ông nghe về nỗi nghi ngờ của nàng rằng con trai cả của nàng mưu đồ gạt mẹ nó ra khỏi công ty. Nếu đúng như vậy, chắc chắn ông Bruce sẽ tập tức chặn ngay đứa cháu đích tôn.

Nhưng điều này thì Stevie cũng có thể làm được. Nàng có thể sa thải Nigel được chứ.

Dù sao nó cũng là người làm công dưới quyền nàng.

Nó làm cho nàng.

Stevie là Giám đốc điều hành của cửa hiệu Jardine tại London, và là Chủ tịch Hội đồng quản trị Công ty Jardine tại New York, giống như ông Bruce là Chủ tịch Hội đồng quản trị của toàn công

ty. Nigel chỉ là một trong các giám đốc của Công ty, giống như hai em trai của nó. Cả ba đều được giữ chân giám đốc do quyền thừa kế.

Nhưng Stevie có thể cách chức Nigel bất cứ lúc nào nếu nàng thấy cần thiết. Việc đó dễ như giở bàn tay.

Nhưng không dễ đến thế đâu, Stevie tự nhắc mình. Nó là con trai mình, đứa con đầu, mình không muốn làm nó khổ, làm nó mất mặt, hoặc hủy hoại nó. Hơn nữa nó làm công việc hiện nay rất tốt. Tốt nhất.

Lúc này mình chỉ cần cảnh báo cho nó thấy, mắng nó về cái thói tham vọng. Vì sau này, khi mình không làm việc được nữa, nó sẽ là người kế tục lãnh đạo Công ty Jardine.

Stevie bật cười. Nói dễ hơn làm, lúc này nàng còn đang ở bên này Đại Tây Dương... cách xa nước Anh hàng ngàn dặm.

Stevie chuyển sang nghĩ về Gideon, một trong hai đứa sinh đôi. Nó không có tham vọng, ít ra thì cũng tham vọng về quyền lãnh đạo Công ty. Tham vọng của nó chỉ là chế tác từ kim cương và đá quý thô thành những trang sức và đồ kim hoàn đẹp nhất. Điều làm mình lo lắng là về mặt đời tư của nó, và điều này chỉ gần đây mới khiến mình suy nghĩ nhiều. Gideon không hoạt bát, lúc nào cũng như mơ màng, lại hay nóng nảy. Hôm gặp nó tại phòng trưng bày mặt hàng ở London vào cuối tháng Chín vừa rồi. Stevie nhớ mặt cậu ta xanh xao và cau có. Theo nàng hiểu thì Gideon thành như thế từ khi mối quan hệ của cậu ta với cô Margot Saunders bị đứt đoạn. Phải chăng do lỗi của nó, đã không quan tâm đầy đủ đến con bé kia? Stevie định sẽ trao đổi với Miles về người anh sinh đôi của cậu ta trong dịp Miles về nghỉ cuối tuần ở đây.

Nét mặt Stevie đột nhiên thay đổi, mắt nàng ánh lên nỗi vui sướng. Miles là niềm tự hào và niềm vui của nàng, trong thâm tâm nàng sẵn sàng thừa nhận như thế.

Và Miles cũng sẽ giúp nàng thuyết phục Chloe. Nàng có thể giao phán việc này cho cậu ta. Giữa hai anh em xưa nay vẫn có một mối thân tình và hai đứa rất quý mến, tin cậy nhau. Miles rất quan tâm giúp đỡ đứa em gái cùng mẹ khác cha này. Nó khác với người anh sinh đôi, Gideon coi đứa em gái chỉ là thứ làm phiền mình. Vậy mà bây giờ Chloe lại muốn học ở Gideon! Stevie lắc đầu. Con người ta quả là khó hiểu.

Stevie hay nghĩ, Gideon và Miles là anh em sinh đôi hình dạng giống hệt nhau, mà sao tính nết khác nhau đến thế?

Miles điềm đạm, tươi vui, quan tâm đến người khác bao nhiêu thì Gideon cau có, nóng nảy, lạnh lùng với mọi người bấy nhiêu. Gideon còn ương ngạnh, bướng bỉnh, về mặt này cậu ta giống anh cả của cậu ta. Gideon còn khó tính, đòi mọi thứ đều phải tuyệt đối hoàn hảo, như một cô gái già không chồng. Tuy nhiên phải công nhận Gideon có phẩm chất của một nghệ sĩ. Cậu ta yêu mọi thứ gì đẹp, có thể là một phụ nữ, một bức họa, một pho tượng, cái cây, khu vườn, một viên đá quý vô giá, hoặc một tác phẩm kim hoàn. Gideon có cặp mắt tinh tế và một khiếu thẩm mỹ tuyệt vời.

Cầm cây bút lên, Stevie nhìn trang giấy thấy mình chưa viết một chữ nào, ngoài mấy chữ thể hiện ngày tháng và địa điểm hiện giờ.

Nàng chậm rãi viết, và khi đã kín cả hai trang, nàng đặt bút xuống, nhắc cuốn nhật ký lên, ngả người ra ghế, đọc lại.

Kỳ nghỉ lễ Tạ ơn, 1996.

Khi nghĩ về các con và những thứ chúng làm, mình cảm thấy chúng như những người xa lạ đối với mình. Trừ Miles. Nhưng đó và vì mình yêu nó nhất và nó giống mình về rất nhiều mặt. Tất nhiên mình yêu tất cả các con, nhưng Miles bao giờ cũng là đứa mình quý nhất, ngay từ thời nó còn nhỏ. Hay mọi người mẹ đều như mình? Họ cũng yêu một đứa con nào đó hơn những đứa khác? Mình cho rằng người mẹ nào cũng vậy, nhưng rất khó hỏi một người mẹ nào về vấn đề cốt lõi ấy. Và đám con cái có biết như thế không? Chúng có nhận ra hoặc cảm thấy điều đó không? Liệu chúng có biết trong số các con, một đứa được mẹ chúng đặc biệt yêu quý không?

Mỗi đứa con đều có tính nết riêng, không đứa nào giống đứa nào. Và mình có thể nhìn thấy trong tính nết của chúng có nét nào đó của mình, hoặc của Raph. Có cả những nét của ông Bruce, ông nội chúng. May mà chúng không đứa nào giống bà Alfreda, bà nội của chúng, và về mặt này mình thành thật mà nói rằng mình biết ơn chúng. Bà Alfreda sinh thời không phải một phụ nữ đáng mến; bà lạnh lùng, lúc nào cũng cay cú, giận hờn người khác. Chưa bao giờ mình nghe thấy bà ta nói một lời dịu dàng với mình cũng như với người dưới khác. Nhưng các con mình có một người bà khác không giống bà Alfreda, đó là bà ngoại chúng, mẹ mình, bà Blair. Choe thừa hưởng được ở bà ngoại nó nhan sắc, dóc dáng mảnh mai, tính tình hiền hậu và lòng mong muốn mang niềm vui đến cho người khác. Miles thì thừa hưởng được ở bà ngoại nó chất hài hước và tính độ lượng, chan hòa.

Mình yêu tất cả bọn chúng, yêu tất cả các con. Đó là sự thật. Có thể mình quá yêu chúng. Tuy nhiên nhìn lại những năm tháng đã qua, mình nhận thấy có lẽ mình đã có lúc xúc phạm chúng vào những trường hợp không cần thiết. Nhưng mọi con người chúng ta có ai không có lúc sai, do bị cuộc sống làm chúng ta hư hỏng. Những người khác cũng làm chúng ta hư hỏng, và bản thân chúng ta cũng tự làm hư hỏng mình. Hẳn là mình đã có lúc làm cho chúng đau khổ, tổn thương. Và có lúc mình đã xúc phạm tình cảm của chúng. Chúng ta hay dễ làm khổ những người chúng ta yêu quý nhất một cách vô ý thức và hoàn toàn không có dụng ý làm khổ họ. Và có thể mình đã có những lúc lơ là, không quan tâm đến con cái, nhất là khi quá bận công việc làm ăn hoặc trong những chuyến đi công cán xa. Nhưng chưa bao giờ mình ngừng yêu quý chúng.

Mình luôn coi chúng là những đứa trẻ, nhưng tất nhiên hiện nay chúng không còn là trẻ con nữa. Chúng đã là người lớn. Đã trưởng thành. Đây là những con người, không phải là những đứa trẻ, con mình nữa. Chúng khác xưa về rất nhiều mặt. Chúng không còn phụ thuộc vào mẹ nữa. Ngay cả Chloe gần đây cũng lớn bồng lên và thành người lớn, biết tự suy nghĩ, và biết đòi được thực hiện điều nó ước muốn.

Chẳng bao lâu nữa, mình sẽ không còn là một người mẹ, sẽ phải bỏ cách suy nghĩ của người mẹ. Khi đó mình sẽ phải suy nghĩ theo kiểu nào đây? Bởi mình vẫn còn ở đây vì con cái. Khi nào chúng cần đến mình. Mà liệu có lúc nào chúng cần đến mình nữa không? Làm sao mình có thể thôi không còn là mẹ chúng? Làm sao mình có thể thôi không lo lắng cho chúng nữa? Có lẽ mình không thể làm như thế. Liệu có ai bảo được cho mình biết, phải làm thế nào để thôi không còn là người mẹ của các con cái mình không?

Liệu mình có tìm được cách nào xử sự đúng đắn hơn với các con của mình không? Mình tự hỏi mình câu đó vào lúc nửa đêm, khi mình choàng thức dậy. Mình sẽ là người bà tốt đối với hai đứa cháu nội Natalie và Arnaud. Làm bà dễ chịu hơn làm mẹ, có người nói với mình như thế. Bà ít đòi hỏi ở cháu hơn mẹ đòi hỏi ở con, ít có thái độ sở hữu hơn. Các đứa cháu nội của mình hết sức đáng quý và Nigel hạnh phúc sinh ra được chúng, lấy được Tamara. Con dâu đầu của mình là một người vợ tốt, một người mẹ tuyệt vời. Một thiếu phụ tốt.

Mình nghĩ mình đã bắt đầu giận Gideon về việc nó trêu chọc chị dâu nó, gọi Tamara là "người ngoại quốc". Cha Tamara là người Pháp, mẹ là người Nga. Nigel đã làm to chuyện đó. Để làm

gì? Mình không biết. Nhưng như thế là không tốt. Gideon bảo nó chỉ nói đùa, nhưng mình cho rằng nó nghĩ như thế thật. Mình không muốn nghĩ rằng Gideon lại hẹp hòi đến thế, kỳ thị mọi người thuộc dân tộc khác, không phải dân tộc mình. Nhưng mình cũng biết Gideon cho rằng mọi thứ mà không phải của nước Anh thì đều thấp kém. Mình không hiểu tại sao nó có thể suy nghĩ kiểu như vậy. Lẽ ra mình phải làm cho nó suy nghĩ công bằng.

Về Chloe. Mình không thể cho phép nó đi London. Một đứa con gái mới mười tám tuổi mà sống một mình, không có người coi sóc sao được? Không, không thể được. Mình cho làm như thế là không khôn ngoan. Nó còn quá trẻ. Và nó cần phải học Đại học. Nó không thể bỏ dở việc học hành như thế.

Gia đình mình sắp đến đây với mình rồi. Tuy chỉ vài người, nhưng cũng đủ làm mình rất vui. Và một người trong chúng mình đều có một loạt điều để có thể biết ơn cái tháng mười một năm 1996 này. Riêng mình, mình tự thấy mình là người may mắn. Mình được hưởng nhiều thứ quá.

Stevie gấp cuốn sổ, cất vào ngăn kéo rồi khóa lại. Trong lúc đẩy ghế ra phía sau để đứng lên, nàng nghe thấy tiếng xe ô tô lăn bánh trên lớp sỏi bên ngoài.

Đi nhanh ra chỗ cửa sổ, Stevie kéo rèm, nhìn xuống phía dưới. Tim nàng đập rộn ràng khi nhìn thấy Miles bước trong xe ra.

Cậu ngược mắt nhìn lên cửa sổ, thấy mẹ. Cậu vẫy tay chào.

Stevie vẫy tay đáp lại, rồi buông rèm xuống, bước nhanh ra ngoài. Nàng gần như chạy xuống thang gác.

Chương 5

Miles Jardine có cảm giác như cậu và anh sinh đôi của cậu càng già đi thì mẹ họ càng trẻ ra.

Sáng nay, lúc Stevie chạy xuống bậc thềm để đón con trai, cậu thấy trông mẹ cậu như chỉ mới ngoài ba mươi. Stevie mặc quần len màu ghi có sọc và sơ mi lụa trắng, xinh đẹp, tươi tắn lạ thường. Và vẫn lịch sự y hệt mọi khi.

Miles nghĩ rằng Gideon nói đúng khi anh ấy bảo rằng chẳng bao lâu nữa họ sẽ đuổi kịp vẻ già giần của mẹ. Gideon còn nói, khi hai anh em mình bốn mươi sáu tuổi thì mẹ họ trông vẫn như chỉ bốn mươi sáu tuổi thôi, tất nhiên là nhìn vào dáng vẻ bên ngoài.

Nhưng có gì lạ đâu? Vì khi hai đứa con sinh đôi ra đời, Stevie mới mười chín tuổi, thêm nữa mẹ họ được hưởng cái gien trẻ mãi. Bà ngoại của họ cũng thế, sắp tròn sáu mươi bảy tuổi, vậy mà trông trẻ hơn cái tuổi ấy nhiều. Bà Blair trẻ lâu hơn tất cả những người Miles biết, vào tuổi sáu mươi bảy bà vẫn nhanh nhẹn, năng động và vẫn còn giữ được khiếu hài hước.

"Chào mẹ, " Miles nói lúc mẹ cậu đứng dừng lại trước mặt con trai. "Trông mẹ tuyệt đẹp". Cậu cười toác miệng, buông hai túi xách xuống đất, ôm chặt Stevie.

"Mẹ rất vui thấy con đã đến đây, Miles yêu quý, " Stevie cười đáp "Và cảm ơn con về lời khen". Nàng gõ con ra rồi bước xuống bậc thềm. Miles đưa mắt nhìn theo cho đến khi Stevie ôm hôn bà ngoại cậu rồi ông Derek, lúc này ông đang giúp người lái xe lấy hành lý ra khỏi ô tô.

Bổng bác quản gia Cappi cùng hai phụ nữ trẻ đến giúp bác trong kỳ nghỉ cuối tuần này cũng chạy ra chào. Một chị giằng lấy chiếc valy bất chấp Miles phản đối, cậu bảo cậu tự xách lấy được. Chị ta không quan tâm đến câu nói đó, vẫn lẳng lặng xách valy lên nhà.

Miles nhún vai rồi đi theo bác quản gia Cappi và người phụ nữ trẻ thứ hai.

Nhưng khi cậu nghe thấy Chloe gọi tên cậu, Miles dừng lại, quay đầu nhìn. Lát sau cô gái đã gieo mình vào trong vòng tay của người anh.

"Chào Quả Bí," Miles reo lên rồi ôm chặt em gái.

"Cả sáng nay em mong anh, Miles. Sao anh đến muộn thế?"

Miles nhe răng cười với cô em, "Anh lại cho rằng anh đến sớm ấy chứ. Hẹn mười hai giờ trưa, nhưng mới mười một rưỡi xe đã chạy vào cổng trang ấp rồi. Còn những chuyện ở Romany thế nào rồi?"

"Yên ổn, " chloe đáp vắn tắt. Cô dừng lại một chút rồi nói tiếp. "Nhưng em muốn..." Cô ngừng bật, chắc là thay đổi ý kiến.

"Nói tiếp đi, Quả Bí. Em định nói gì với anh đấy?"

"Không. Không có gì... Không có chuyện gì quan trọng đâu, em nói thật đấy."

Miles thì không cho là như thế nhưng cậu không gắng hỏi thêm, vì xưa nay cậu có tính ít nói. "Nếu vậy thì ta vào giúp bác Cappi và chị Lola một tay đi. Ông bà ngoại đi đâu cũng vẫn giữ cung cách quý tộc, hành lý cồng kềnh quá sức.

"Mang cả chậu nhà bếp nữa, " Chloe cười khúc khích nói. "Mẹ bảo với em rằng, ông bà ngoại đi

đầu cũng mang theo hàng hai chục chiếc valy và cả một cái chậu bếp nữa."

"Mẹ nói quá lên đấy thôi, nhưng về cơ bản thì đúng thế thật." Miles tán thành, rồi cùng cười với em gái.

Hai anh em dắt tay nhau đi xuống bậc thềm. Chloe liếc nhìn Miles. "Anh không rủ chị Allyson cùng đến đây à?"

Miles cau mặt nhìn em gái: "Sao anh lại phải rủ cô ấy?"

"Rủ ai?" ông Derek hỏi lúc dang hai tay ra để đón Chloe và hôn cô gái.

Stevie nhìn con trai, chờ nghe câu trả lời của cậu.

Miles nhìn ông Derek, đáp: "Đấy không phải là người quan trọng đâu, ông ạ."

Stevie thầm nghĩ, thế là ít ra mình cũng thấy được thái độ của nó với con bé Allyson kia.

"Chào cháu của bà," bà Blair nhận cái hôn của Chloe. Lần này cái hôn của cô không được thoải mái như những lần trước, thậm chí còn không được tự nhiên như lúc cô hôn ông Derek. "Allyson là ai?" bà hỏi và đưa mắt nhìn mọi người.

"Mình đừng nhìn tôi, tôi có biết gì đâu?" ông Derek nói bằng cái giọng trầm và ngọt như mật của diễn viên lúc biểu diễn trên sân khấu. Rồi ông nhấc hai tay hai chiếc va ly bước lên bậc thềm. Stevie và bà Blair mỗi người xách mấy chiếc túi và hộp nhỏ đi theo ông.

Miles trả tiền bo và cảm ơn lái xe xong, cũng dắt tay Chloe bước lại chỗ chân bậc thềm. Cậu nói giọng quan trọng "Con lợn nhỏ không chỉ có đôi tai to mà còn có cái lưỡi liến thoắng nữa đấy".

Chloe cười khúc khích.

"Sao em nói đến tên Allyson lúc có mặt đông đủ mọi người, nhất là trước mặt mẹ? Em đã biết mẹ đang muốn anh lấy vợ và để ra cho bà một lô cháu nội nữa. Em hơi vô ý đấy, Chloe ạ".

"Em xin lỗi. Em nghĩ trong số bạn gái của anh có mấy người tên là Allyson kia mà, cho nên em tưởng...", giọng cô hơi buồn và ảm hận. Và bỗng Chloe cảm thấy lúng túng trước cái nhìn trách cứ của anh trai.

"Đấy là việc của anh, không phải việc của em."

"Em tưởng mối quan hệ giữa anh với chị ấy đã gắn bó rồi?"

"Chưa. Mà dù anh có gắn bó thật sự với cô nào đi nữa thì đấy cũng là việc của anh, không phải của em hay của mẹ. Đây là chuyện tình cảm riêng tư, không phải thứ để đem ra bàn cả gia đình."

"Ôi", Chloe dừng lại một lát rồi lo lắng nhìn anh trai. "Anh giận em phải không?"

"Không. Nhưng từ nay những chuyện riêng tư ấy chỉ hai anh em nói chuyện với nhau thôi, đừng để người khác nghe thấy. Em đồng ý chứ?"

"Đồng ý. Anh Miles ạ, em rất ân hận."

"Thôi được. Nhưng em phải nhớ đấy. Em cũng bắt đầu phải biết kín đáo đấy. Đâu còn trẻ con nữa? Mười tám tuổi rồi. Em phải bắt đầu làm người lớn đi. Phải cư xử như người lớn ấy."

Chloe gật đầu và lần đầu tiên mặt cô nghiêm lại.

o o o

Sau bữa ăn nhẹ gồm cà phê và bánh bơ nóng trước lò sưởi trong gian sảnh lớn, mỗi người tản ra một phía. Stevie sai bác quản gia Cappi, cô giúp việc Lola và Chloe lên giúp hai ông bà Blair và Derek mở hành lý xếp đồ đạc vào các ngăn tủ. Chị giúp việc thứ hai Shana thì xách đồ đạc của Miles lên phòng cậu. Stevie đi nhanh xuống bếp, bảo nhà bếp lật con gà tây đang quay trong lò.

Còn lại một mình, Miles lưỡng lự rời gian sảnh lớn xuống phòng ăn, rồi lại sang phòng khách sát bên cạnh. Cậu không thể không ngắm nghía một cách thần phục khung cảnh mẹ cậu đã tạo ra cho ngôi nhà này. Một khung cảnh quyến rũ, đúng như cách trang trí của Stevie tại những nơi ở khác của nàng. Nhưng Miles thích nhất là gian sảnh Romany, rộng, thoáng đãng, ánh sáng bên ngoài ủa vào qua những ô cửa sổ lớn, chiếu xuống dưới và lên trên, rồi cả một loạt những tấm thảm mỹ lệ treo trên tường.

Mọi thứ đều rực rỡ, tươi vui. Lớp sơn tường tinh khiết, các cửa sổ sáng rực. Sàn bóng loáng. Không thấy một hạt bụi. Không góc nào tối, không có đồ đạc nào cũ kỹ, hoặc tấm thảm nào sờn. Mẹ cậu quả là loại người yêu cầu thứ gì cũng phải hoàn hảo tuyệt đối, và bà gìn giữ ngôi nhà của bà bao giờ cũng ở mức độ cao nhất. Mỗi chi tiết đồ đạc, vật trang trí hoặc bức họa đều được đặt đúng chỗ và được gìn giữ chu đáo.

Tuy được trang hoàng rất đẹp, nhưng sảnh Romany không có gì thừa hoặc rườm rà. Không khí ở đây thơm ngát nhờ những ngọn nến thơm, hoa phong lan và những giống hoa hiếm khác tỏa hương.

Miles không nán lại lâu trong phòng khách mà đi tiếp sang Phòng Xanh, nơi mỗi ngày ít nhất cậu phải vào đây một lúc trong suốt thời gian về nghỉ ở ngôi nhà này.

Cậu rất thích phòng này vì những bức tường sơn trắng, nền lát gạch men màu đất nung, và những màu sắc phối hợp xanh lam, đỏ, vàng của những nệm ghế và xô pha. Phòng này mang tính chất rất Pháp, trần kẻ vòng tròn với những nan hoa giống như trần những nhà thờ lớn bên Pháp, đồ đạc thì theo kiểu Provence miền Nam nước Pháp do mẹ cậu mua được tại tỉnh Loire hoặc tỉnh Alpes Mantimes. Thấy ánh sáng được bố trí theo một kiểu rất thích hợp để làm nổi giá trị của các bức họa, Miles quyết định mai sẽ mang giá vẽ và hộp màu xuống đây. Cậu bỗng thấy hứng vẽ vài bức tranh thuốc nước.

Khắp ngôi nhà này, chỗ nào cũng có phong lan, nhưng nhiều nhất chính là ở đây, gian Phòng Xanh này. Mẹ cậu mê phong lan cho nên ngay từ nhỏ Miles đã mê những đường nét tinh vi, hình thù khác lạ và màu sắc phong phú của mỗi giống hoa phong lan.

Miles lớn lên giữa phong lan, và thuở nhỏ, trong trang ấp của gia đình Jardine tại miền Yorkshire bên Anh có vô số phong lan. Mỗi tuần lễ một lần, cậu lại giúp mẹ tưới chúng.

Cậu còn nhớ hồi đó anh cả của cậu, Nigel, suốt ngày chế giễu "tính đàn bà con gái" của đứa em trai, chỉ vì Miles chuyên giúp mẹ tưới hoa. Nhưng Miles không thềm chú ý. Ngay từ hồi đó, còn nhỏ nhưng cậu đã có tính độc lập, không cần quan tâm đến sự đánh giá của người khác. Nhưng một lần mẹ cậu nghe thấy đã phạt Nigel. Anh cả cậu được mẹ ưu tiên mọi thứ, do đó thành ích kỷ. Cái gì cũng đòi phần hơn những người khác. Tính ích kỷ đó tồn tại cho đến ngày hôm nay.

Miles mở cửa, bước ra thềm có mái che, rồi đi đến chỗ tường hoa, ngắm những ngọn đồi nhấp

nhỏ phía xa. Miền đất Kent này là một trong những nơi phong cảnh đẹp nhất thế giới, với những ngọn đồi phủ kín cây rừng và những hồ nước trong như pha lê. Phong cảnh ở đây khiến Miles nhớ đến miền Yorkshire, nơi cậu đã sống những năm tháng tuổi thơ.

Bây giờ chủ yếu chỉ Nigel về đây nghỉ cuối tuần mỗi khi anh có thể vắng mặt ở London, và tất cả các kỳ nghỉ lễ, khi anh không sang Pháp thăm gia đình Tamara, vợ anh. Trang ấp ở Yorkshire là nơi tốt nhất để lập một tổ ấm gia đình. Miles định khi về nước Anh, sẽ lên đó nghỉ ít ngày. Cậu dự định sẽ vẽ chân dung hai đứa cháu, con anh Nigel, bằng sơn dầu, và cậu sẽ vẽ chúng trên cái nền thiên nhiên, phía sau là đồi núi và thung lũng.

Lúc này, trong khi ngắm các ngọn đồi ở vùng Lytchfield này, cái ý định trên càng được khẳng định trong óc Miles. Cậu cảm thấy bàn tay ngứa ngáy như muốn cầm lấy cây bút vẽ. Cậu định mai sẽ bắt tay vào vẽ vài phác thảo chân dung hai đứa cháu Natalie và Arnaud, vẽ theo trí nhớ. Đây sẽ là khởi đầu cho hai bức chân dung sơn dầu sau này. Nghĩ đến triển vọng đó, cậu thấy vui vui.

Miles nhích chân ra một quãng, nhìn xuống vườn hoa bên dưới. Sương mù xuống khá nhiều và vườn hoa hồng không còn chan hòa ánh nắng như hồi mùa hè nữa. Màu xám phủ trên các luống hoa làm Miles nhận rõ thời tiết đã sắp chuyển lạnh. Cậu quay gót đi vào nhà.

Lên đến gian sảnh lớn, Miles ngồi một lúc trước lò sưởi đang cháy rừng rực. Cậu đắm đắm nhìn ngọn lửa và đột nhiên nghĩ đến Allyson Grainger.

Miles đã rất sững sốt khi Chloe, em gái cậu nhắc đến tên cô Allyson trước mặt tất cả mọi người. Cậu rất không muốn bất cứ ai trong gia đình, kể cả mẹ cậu suy nghĩ về người cậu yêu. Tuy nhiên, giống như mọi người mẹ khác, Stevie rất mong muốn con trai mình ổn định cuộc sống.

Miles thích Allyson, thích về nhiều mặt, đó là sự thật. Cô là một con người đáng phục, một phụ nữ trẻ đáng yêu, và trong mấy tháng qua hai người đã có nhiều giờ khắc vui vẻ bên nhau. Nhưng Miles không muốn gán bó cả cuộc đời với cô, chỉ vì một lẽ đơn giản: cậu không thấy yêu cô.

Dù sao thì hôm nay Miles cũng có được một bài học và cậu sẽ nhớ kỹ. Đó là không thể tin hoàn toàn vào Chloe. Có nhiều biểu hiện chứng tỏ em gái cậu có tính bép xép, điều này khiến cậu bức mình. Chloe luôn nhúng mũi vào công việc của Miles và cậu thấy cần phải chấm dứt cái thói đó. Miles yêu em gái và không muốn làm điều gì để Chloe phải buồn, nhưng nó không biết cách xử sự đúng mực và giữ kín những gì thuộc về riêng tư của người khác. Phải chăng tình trạng đó chính do lỗi của Miles. Từ khi sang New York, cậu hay tâm sự đủ chuyện với Chloe. Cậu thậm chí nghĩ lỗi tại mình và từ nay ngay bản thân mình cũng phải giữ mồm giữ miệng. Ít nhất cũng trong những lúc có cô em nhỏ bé kia.

o o o

Lát sau, khi đã lên phòng mình, Miles hài lòng ngắm bao quát căn phòng: ngọn lửa cháy trong lò sưởi, chiếc bát to đựng hoa quả tươi, chai nước uống, bộ sưu tập báo, tạp chí và những cuốn sách mới nhất trên chiếc bàn đọc sách dài kê sau xô pha.

Mẹ cậu bao giờ cũng chú ý đến cả những chi tiết nhỏ nhất và tạo được không khí đầm ấm, tiện nghi trong các nơi ở của bà. Cây đèn đọc sách tuyệt đẹp được đặt sát chiếc ghế xa lông nệm êm ái, bên cạnh ngọn lửa lò sưởi. Một tấm khăn trắng bằng vải Ca- sơ- mia phủ trên lưng ghế xô pha. Chiếc gối nhồi lông vũ nằm ngang trên đầu chiếc giường đôi lớn. Và tất nhiên những chậu phong lan nở hoa đặt trên những bàn nhỏ ở mọi góc nhà.

Một người tử mỹ, chu đáo, Miles đột nhiên nghĩ. Mấy từ đó đúng là những ưu điểm của mẹ cậu. Hồi mấy anh em cậu còn nhỏ, Stevie đã có những ưu điểm đó, chú ý đến mọi thứ và chú ý một

cách tỷ mỉ, chu đáo "Mẹ bảo bọc tất cả chúng mình", Nigel, anh cả cậu, đã nói như vậy. Đến bây giờ Miles, như còn nghe thấy cái giọng Nigel nói câu ấy. Cậu cau mày, nghĩ đến người anh cả. Về sau Nigel học đâu được một kiểu giọng độc địa nghe rợn cả người, mỗi khi anh ta gặp chuyện gì trái ý. Miles buồn bã, đi về phía lò sưởi, đứng quay lưng về phía ngọn lửa. Cậu nghĩ Nigel có phải chịu điều gì thiệt thòi đâu. Anh ấy may mắn đủ mọi thứ, đúng thế. Lấy được người vợ xinh đẹp, thông minh, sinh được hai đứa con kháu khỉnh. Nigel lại thành đạt trong nghề nghiệp và có một tương lai hoàn toàn bảo đảm. Một ngày kia anh ấy sẽ thành chủ nhân của công ty Jardine, hãng Kim hoàn Hoàng Gia ở London. Nhưng xem chừng Nigel vẫn chưa cho thế là đủ. Anh ấy ôm quá nhiều tham vọng.

Miles thở dài, cố gạt Nigel ra khỏi đầu óc. Cậu đi về phía buồng tắm. Rửa tay xong, cậu lấy lược chải đầu rồi ngắm mình trong gương. Cặp mắt cậu y hệt cặp mắt của cha mẹ cậu. Cậu thừa hưởng làn tóc màu sẫm và khuôn mặt thon nhỏ của mẹ, nhưng lại thừa hưởng cái mũi cao, dài và cặp mắt xanh của cha. Và tất nhiên cậu có cả những nét của Gideon, người anh sinh đôi của cậu.

Gideon. Gần đây Miles nghĩ nhiều đến người anh sinh đôi Cậu không sao hiểu nổi tại sao gần đây Gideon hay cáu kỉnh đến thế. Anh ta lúc nào cũng rầu rĩ, cau có. Tuần vừa rồi về London, Miles đã định nói chuyện với người anh sinh đôi nhưng tất cả những câu nói thốt ra từ miệng Gideon để đáp lại chỉ là những lời chê trách nặng nề, gay gắt. Cuối cùng, cặp mắt Gideon phóng ra những tia cảnh báo làm tiêu tan mọi ý định của Miles định góp ý. Đúng là đã có chuyện gì xảy ra với Gideon. Nói theo ông Derek, người luôn dẫn lời của Shakespeare, là: Hiện đang có sự thoái hóa nào đó diễn ra trong nhà nước Đan Mạch.

Chương 6

"Diễn viên đang đảm nhiệm một vai quan trọng bỗng lẫn ra ốm, đúng vào lúc bộ phim mới quay được một nửa. Mọi người đang bàn xem nên mời diễn viên nào đóng thay..."

Trong gian sảnh lớn, mọi người tụ tập nghe Huân tước Derek kể bao nhiêu giai thoại về những nghệ sĩ đương thời. Ông có một chất giọng trầm và vang kỳ diệu, mọi người nghe nội dung giai thoại nhưng đồng thời được thưởng thức chất giọng và nghệ thuật trình diễn có một không hai của người nghệ sĩ lừng danh này.

"Bàn mãi không tìm được ai thích hợp với vai ấy", ông Derek kể tiếp. "Tôi bỗng ngửa miệng nói: giá như được Greenstreet thì tuyệt biết chừng nào? Ai ngờ chị trợ lý Giám đốc phim nghe thấy bèn nói ngay: Vậy thì ta cử ngay người đi mời ông ấy!"

Tất cả cười rộ lên. Bởi nghệ sĩ Greenstreet đã mất từ lâu lắm rồi. Làm trợ lý Giám đốc phim mà không biết đến điều đó thì thật hài hước.

Huân tước nghệ sĩ Derek vẫn tiếp tục kể, "Ai ngờ chị ta lại tằm tối đến mức đáng sợ như thế. Chị ta quá trẻ, chưa đủ kiến thức để làm cái việc trợ lý cho một Giám đốc phim và chị ta luôn bị mọi người trêu chọc về những thứ rất bình thường mà chị ta cũng không biết. Chị ta đâu có biết về những nghệ sĩ nổi tiếng một thời nhưng nay không còn trên đời này nữa. Tôi e có khi chị ta chưa nghe thấy tên Greenstreet bao giờ, và cũng chưa xem bộ phim Chim ưng đảo Malte do Greenstreet đóng vai chính."

"Hoặc bộ phim Casablanca nữa chứ, " Chloe nói. "Cháu rất thích ông Greenstreet diễn trong bộ phim ấy."

"Ông cũng thế, cháu yêu của ông ạ, " ông Derek tán thành vui vẻ nhìn cô cháu ngoại của vợ.

Chloe cũng vui vẻ nhìn ông. "Casablanca là bộ phim cháu thích nhất trong tất cả những phim cháu đã xem. Một bộ phim dễ sợ."

"Cháu cũng cho đó là bộ phim hay nhất trên đời", Miles nói rồi nhìn ông Derek, cậu nói thêm. "Cháu đã gặp một chuyện tương tự như vậy với một cô bán hàng ở hiệu Thời trang. Cháu bảo rằng Deborah Kerr là người đóng vai Anna xuất sắc nhất cho đến ngày hôm nay, vậy mà cô bán hàng nhìn cháu bằng cặp mắt giận dữ, như muốn ăn sống nuốt tươi cháu."

Ông Derek gật đầu rồi thay đổi tư thế trên ghế, nói giọng nghiêm túc, "Ông rất quý thế hệ trẻ và luôn ca ngợi tài năng của họ, nhưng ông thấy một số thanh niên làm việc trong sân khấu và điện ảnh ngày hôm nay quá ít hiểu biết về quá khứ, thậm chí không phải quá khứ xa xăm mà quá khứ ngay gần đây."

"Ông nói đúng quá, " Miles tán thành. "Họ như người từ hành tinh nào đó lạc vào hành tinh chúng ta ấy".

"Deborah diễn tuyệt vời trong bộ phim Hoàng Đế và tôi", bà Blair nói rất khế.

"Cả Yul Brynner nữa. Ngày nay không còn thấy những ngôi sao như thế nữa", ông Derek bình thản nói.

"Còn anh thì sao." Bà Blair mỉm cười nhìn chồng.

Ông Derek không đáp, chỉ nghiêng đầu, mỉm cười nhìn vợ.

Stevie nói, "Tất nhiên mẹ cháu nói thế là đúng, nhưng cháu hiểu dưỡng định nói gì. Rất nhiều nghệ sĩ cháu yêu quý nay đã nghỉ hoặc không còn sống nữa".

"Nhận xét của cháu nghe buồn quá đấy". Ông Derek đáp. "Dưỡng cũng phải thừa nhận là dưỡng luôn thấy tiếc quá nhiều nghệ sĩ tài ba đã không còn nữa. Larry Olyvier, Jack Hawkins, Duke Wayne, Bill Holden, nhưng đặc biệt nhất vẫn là Rich. Ớn Chúa, dưỡng đã may mắn có được những quãng thời gian cùng làm việc với ông ấy. Rich quả là con người có một không hai, một tài năng thật sự khác thường. Dưỡng còn nhớ hồi ông ấy đóng trong tiết mục Hamlet vào thập niên năm mươi. Theo dưỡng nhớ là năm 1953, khi Rich làm cho nhà hát Old Vic. Nữ nghệ sĩ Clair cũng tham gia vở ấy, đóng vai Ophelya. Hai người đóng đôi với nhau tạo nên một cặp tuyệt vời. Dưỡng mất công mò lên tận thủ phủ Edinburgh để xem họ biểu diễn. Rich đóng hay không thể tưởng tượng nổi". Ông Derek ngưng lại một chút rồi trầm giọng xuống nói tiếp. "Các cháu biết không cho đến nay ông vẫn ghen với cái chất giọng tuyệt trần đời của ông ấy."

"Ông mà lại nghĩ thế à?" Miles ngạc nhiên hỏi. "Cháu thấy chất giọng của ông quá hay ấy chứ. Ai cũng hết lời ca ngợi chất giọng của ông đấy."

"Cảm ơn cháu, Miles, nhưng chưa bằng chất giọng của Rich. Rich có một chất giọng từ xưa tới nay trên sân khấu nước Anh chưa ai sánh được. Chất giọng đó vang lên khiến người nghe xúc động lạ thường. Vang và truyền cảm hơn chất giọng của Larry, ít nhất thì cũng theo ông nghĩ. Trong phát âm của Rich, có chất của dân tộc Celt tổ tiên, lại có chất của dân tộc Welsh. Ông rất thích cái chất Welsh này vì ông vốn là người xứ Wales. Và vì chất giọng này được người ta nói năng trong những thung lũng xứ Wales nên nghe như thể mỗi chiếc răng của họ đeo một cái chuông nhỏ. Thông thường người ta hay bình luận về điều này khi đánh giá các ca sĩ. Rich tuy là nghệ sĩ sân khấu, nhưng vẫn có được cái phẩm chất ấy. Chất giọng của Rich đúng là rung lên như chuông, xoáy vào tim gan người nghe, và ông có thể nghe cái giọng ấy hàng mấy tiếng đồng hồ liền không chán."

"Cả những người khác cũng thế", bà Blair nói.

Đột nhiên Stevie kêu lên, "Có lẽ con phải xuống bếp xem bác Cappi nấu nướng ra sao?" Nàng nói rồi đứng dậy đi nhanh qua gian sảnh lớn về phía bếp. "Mà con cũng phải xem họ nấu đến đâu rồi, có cần giúp đỡ gì không."

"Để mẹ cùng xuống với con, " bà Blair nói, rồi theo chân Stevie.

Chloe cũng nói, "Mẹ có cần con giúp một tay không à?"

"Không đâu, con yêu của mẹ à", Stevie đáp nhưng không quay đầu lại, liền sau đó nàng lấp sau cửa bếp.

Ông Derek đi từ từ đến khay đồ uống đặt trên mặt chiếc tủ lớn kiểu Pháp thời Jacobean, nhắc chai rượu vang trắng, quay sang nhìn Miles, trở cái chai, "Cháu uống không?"

"Thưa ông, không ạ."

Ông Derek rót ra cốc, uống cạn rồi rót thêm cốc nữa, đem ra chỗ gần lò sưởi. Ông ngồi xuống xô pha, bên cạnh Chloe, đưa mắt nhìn Miles, hỏi, "Bộ thiết kế trang trí cho tiết mục Nhà Vua và Tôi thế nào?"

"Thưa ông, được lắm ạ. Làm thiết kế mỹ thuật cho tiết mục ấy là công việc cháu rất thích thú. Cháu sử dụng rất nhiều mô típ ấn Độ cổ đại cho nên độc đáo và tạo không khí rất đặc sắc. Trang phục cũng vậy, ông ạ. Rất lạ, đặc biệt là bộ của Anna... trông như những mảnh vải bồng

bền vững."

"Nghĩa là có tính nhạc. Mà cháu xử lý thế là đúng, vì tiết mục này không phải người ta chỉ nghe lời thoại mà chủ yếu họ nhìn khung cảnh".

Đúng lúc ấy, bác quản gia Cappi đi nhanh vào, đến gần Chloe nói khẽ. "Bà chủ bảo mời cô xuống bếp giúp bà một tay. Không có gì phức tạp đâu, chủ yếu là có thêm người thôi."

"Phức tạp thì đã sao", Chloe nói và đứng lên. "Bác thừa biết tôi thích làm thứ phức tạp."

Mọi người cùng cười vang. Ông Derek nói, cháu sẽ được toại nguyện đấy, Chloe."

Khi còn lại hai ông cháu, Miles đứng lên, bê ghế lại gần ông Derek, rồi ngồi xuống bên cạnh. Cậu nói, cháu muốn hỏi ông một việc trước khi mẹ cháu lên đây."

Ông Derek ngạc nhiên nhìn đứa cháu, chưa biết chuyện gì. "Cháu cứ hỏi, cháu Miles yêu quý. Ông nghe đây. Cháu đang băn khoăn chuyện gì à ? Ông đoán cháu chưa biết giải quyết ra sao một việc gì đó của cháu, đúng không nào? Bởi ông nhìn nét mặt cháu."

"Vâng ạ. Cháu đang băn khoăn về anh Gideon."

"Vậ à?" Ông Derek ngồi thẳng người lên chăm chú chờ đợi.

"Cháu biết ông đã gặp anh Gideon hôm anh ấy đến Los Angeles có công việc cách đây ba tuần lễ. Cháu muốn biết ông nghĩ gì, ý cháu là nghĩ về...". Miles ngưng bắt, khẽ ho cho thông họng, rồi nói tiếp, cháu muốn hỏi ông nghĩ thế nào về anh Gideon? Về thái độ đối xử của anh ấy ạ?"

Không cần suy nghĩ gì nhiều, ông Derek trả lời ngay, thái độ nó đối với ông bình thường. Nhưng cháu hỏi thế là tuần lễ vừa rồi cháu có gặp anh ấy, lần cháu về London ít ngày, và... cháu... thú thật là cháu thấy anh ấy rầu rĩ và buồn bực chuyện gì đó".

"Ông hiểu. Tuy nhiên, cháu Miles ạ, ông phải thành thật mà nói, ông không nhận thấy có gì khác thường ở Gideon. Ông chỉ thấy hôm thứ hai, khi nó về nhà ăn bữa tối với hai ông bà, nó có vẻ lơ đãng thế nào ấy. Trí óc để tản đâu đâu. Bây giờ nhớ lại, ông thấy nó có vẻ đang bối rối về chuyện gì đó."

"Lúc cháu ngồi nói chuyện với Gideon, cháu thấy anh ấy có vẻ buồn bã, chán nản," Miles nói.

"Xưa nay nó vẫn khó tính, luôn không bằng lòng chuyện này chuyện nọ đấy thôi, cháu Miles ạ. Nó vẫn còn có tính trẻ con ấy mà", ông Derek nói. "Hai cháu là anh em sinh đôi, hình dạng bên ngoài giống hệt nhau, nhưng tính nết thì lại rất khác nhau."

"Cháu hiểu. Nhưng thưa ông, lần vừa rồi cháu thấy anh Gideon buồn bã hơn hẳn mọi khi. Ông không nhận thấy thế ạ ?", Miles chăm chú nhìn người ông, chờ câu trả lời.

Ông Derek lắc đầu, "Không. Cả bà ngoại cháu cũng không nhận xét thấy gì lạ ở Gideon. Bởi nếu không, bà ấy đã kể với ông. Như lúc này ông đã nói, ông chỉ thấy nó có vẻ lơ đãng, như thể đang mãi suy nghĩ chuyện gì đó. Bây giờ nghĩ lại, ông nhớ lúc đó ông cho rằng nó đang nghĩ đến công việc. Chỉ có vậy thôi". Cặp lông mày của ông nhíu lại. "Nhưng ông muốn biết tại sao cháu không muốn mẹ cháu nghe thấy câu chuyện trao đổi giữa hai ông cháu này?"

"Ông thừa biết là mẹ cháu đã có bao nhiêu thứ phải lo lắng rồi".

"Đúng thế, nhưng mẹ cháu biết cách lo đến mọi chuyện khi thấy cần thiết. Về mặt đó mẹ cháu

có khả năng siêu phàm."

"Ông nói đúng. Nhưng lúc này cháu chưa muốn đem chuyện anh Gideon ra làm mẹ cháu bận tâm thêm, nhất là đang kỳ nghỉ lễ Tạ Ơn. Ông biết không, đây là kỳ nghỉ lễ mẹ cháu thích nhất trong các kỳ nghỉ lễ. Cháu không muốn làm mẹ cháu phải suy nghĩ điều gì khiến mẹ cháu mất vui."

Ông Derek bật cười, "Ông biết mẹ cháu thích nhất kỳ nghỉ lễ này, nhưng đâu phải chỉ mẹ cháu. Trong những năm qua, ông ăn số thịt gà tây của mẹ cháu nhiều hơn đã ăn trong suốt quãng đời trước khi quen mẹ cháu, mặc dù gà tây vẫn không phải thứ thịt ông thích nhất. Ông thích vịt, gà gô hơn. Nhưng mẹ cháu có chịu nghe ông đâu, ít nhất thì cũng về chuyện gà tây."

Miles cười, chưa biết nếu vậy có nên thổ lộ chuyện về người anh sinh đôi với mẹ không. Sau vài phút cân nhắc, Miles quyết định cứ nói, vì ông Derek bảo như vậy, mà xưa nay cậu vẫn tin vào lời khuyên của ông. Miles chậm rãi nói, "Mẹ cháu đã nói gì về anh Nigel với ông chưa ạ?"

"Chưa, nhưng tại vì ông và bà Blair không gặp mẹ cháu ở New York, mà từ Los Angeles ông bà chỉ ghé vào đây có mấy ngày rồi đến thẳng đây. Vả lại ở New York mẹ cháu bận tối mắt tối mũi công việc của hiệu kim hoàn Jardine. Nhưng cháu thấy mẹ cháu có chuyện gì trục trặc về Nigel à?".

"Không ạ. cháu không biết gì hết. Tuy nhiên mẹ cháu có thổ lộ với cháu một số điều... Mẹ cháu cho rằng anh Nigel..."

Miles ngừng bật, do dự, rồi cao giọng, nói một hơi theo kiểu sân khấu, "chống lại mẹ cháu."

"A, ông hiểu." ông Derek dừng lại một chút theo đúng kiểu diễn viên trên sân khấu diễn những chỗ "ngừng". Rồi ông nhìn Miles, dần từng tiếng, nói, "Khi đội vương miện vào cái đầu dễ bốc lửa lắm đấy!"

"Câu ấy đúng quá. Shakespear rất thấu hiểu tâm lý con người, phải không ạ ? Ông thì thấy rõ hơn ai hết vì ông đã diễn bao nhiêu kịch bản của văn hào đó."

Một nét láu lỉnh hiện ra trên mặt nhà nghệ sĩ sân khấu lừng danh. Ông Derek im lặng một lúc rồi nói, "Cháu có cho là Nigel âm mưu chống lại mẹ cháu không?".

"Cháu... quả là cháu không biết."

"Ông biết tính mẹ cháu. Mẹ cháu không phải loại người nghi ngờ hão. Mẹ cháu rất thực tế, bao giờ cũng căn cứ trên những biểu hiện có thật. Cho nên khi mẹ cháu đã nghi Nigel âm mưu chống lại mẹ cháu thì có nghĩa chuyện đó có thật. Tuy nhiên ông thú thật là ông chưa thấy động cơ nào thúc đẩy Nigel làm như thế. Nói cho cùng thì sau này cả doanh nghiệp này sẽ nằm trong tay nó chứ còn ai nữa?"

"Có thể Nigel sốt ruột, muốn được nắm toàn quyền ngay."

"Ông không nghĩ đó là nguyên nhân."

"Cháu cũng vậy, ông ạ."

Ông Derek thở dài. "Tham vọng. Tham lam. Thèm khát quyền lực. Những thứ len vào những cái đầu đội vương miện, gây ra những vụ tàn sát trên quy mô lớn. Chỉ cần nhìn vào các vương triều Plantagenet và các vương triều của dòng họ Tudor là đủ thấy". Ông lắc đầu và trên khuôn mặt rất đẹp hiện lên một nỗi buồn và đau xót. "Cháu Miles ạ, ông luôn thấy Nigel có một nét gì đó

mà ông không hiểu nổi, nó giống như một tính cách nhân vật bí hiểm. Hồi Nigel còn nhỏ, ông đã cảm thấy không hiểu nổi nó. Ông phải thừa nhận là như vậy, cháu Miles ạ. Rồi về sau, khi Nigel đến tuổi thiếu niên, ông cũng không hiểu được những hành động của nó. Nhưng như vậy có nghĩa nó vẫn như thế từ lúc nhỏ cho đến sau này, có phải thế không nhỉ?"

"Vâng, đúng là như thế. Cháu cũng không sao hiểu nổi tính nết anh ấy. Lúc thế này lúc thế nọ, rất khó nhận định thực chất anh ấy là người thế nào."

Ông Derek quay mặt nhìn ra ngoài một lúc, như để nhớ lại thời gian xa xưa, rồi ông nói, cuộc sống vợ chồng của Nigel thế nào? Yên ổn, hạnh phúc chứ? Nó có trục trặc gì với Tamara vợ nó không?"

"Theo cháu biết thì không. Chị ấy là một phụ nữ hoàn hảo. Anh Nigel vô cùng may mắn có được một người vợ như thế và hai đứa con tuyệt vời".

"Nhưng liệu nó có hiểu là nó may mắn không?"

Miles nhún vai, giơ hai tay ý nói cậu không biết. Ông Derek quay mặt đi, đắm chiêu nhìn ngọn lửa trong lò sưởi ông đang mãi suy nghĩ.

Một lát sau, Miles nói, trở lại chuyện anh Gideon, cháu đoán có thể anh ấy buồn về chuyện chị Margot. Nhưng chính anh ấy chủ động cắt đứt đấy chứ."

"Có thể nó hối tiếc là đã cắt đứt, " ông Derek quay lại nhìn Miles nói.

"Cũng có thể là như thế. Nhưng thời gian cuối, hai người có còn thân với nhau đâu. Cháu cho rằng Margot làm anh Gideon bức. Tính chị ấy có tính nông nổi, nhẹ dạ, thích chơi bời giao du, trong khi anh Gideon thì nghiêm túc, lúc nào cũng chỉ biết công việc". Miles thở ra rất dài. "Ôi, cháu không biết nữa... mà ai biết được anh ấy nghĩ gì trong đầu kia chứ? Cháu không thể hiểu nổi."

"Cháu đã thử nói chuyện với nó chưa?".

Miles bật ngửa đầu ra lưng ghế cười lớn. "Rồi ạ. Nhưng anh ấy chặn ngay, không cho cháu nói gì hết."

"Rất có thể nó đang trong độ tuổi khó khăn mà ai cũng phải trải qua", ông Derek nói, như đang suy nghĩ thành tiếng. "Độ tuổi đi tìm bản thân mình, vân vân và vân vân, và vân vân. Nhưng nổi bần khoản ấy thường của phụ nữ chứ không phải của nam giới." Một bên lông mày ông dướn lên vẻ am hiểu. "Vào độ tuổi đó, con người ta nhiều khi buồn bã mà không hiểu vì sao mình buồn, vì thực ra cũng không có nguyên do nào rõ rệt."

"Cháu nghĩ có lẽ ông nói đúng".

Vài giây sau, Chloe hiện ra trên ngưỡng cửa. "Ông và anh ơi! Gần ba rưỡi rồi và thức ăn đã bày xong! Mẹ cháu bảo mời ông và anh Miles vào ăn. Ngay bây giờ, mẹ cháu bảo thế."

"Ý muốn của mẹ cháu là mệnh lệnh đấy, cháu yêu ạ", ông Derek đặt cốc xuống rồi đứng lên.

Miles cũng làm theo.

Hai ông cháu đi đến bên Chloe rồi cả ba chậm rãi bước sang phòng ăn

Chương 7

Đây là một bữa cỗ ngày lễ.

Mọi người cười nói vui vẻ, và reo lên mỗi khi được tiếp một món ăn nào đó, bởi lúc này ai cũng rất đói.

Bác quản gia Cappi cùng hai cô giúp việc đã nấu một bữa tiệc ngày lễ Tạ ân không chê vào đâu được. Món trung tâm là con gà tây quay to béo ngậy, ăn kèm với cả một loạt món phụ và tất cả đều hết sức ngon: giăm bông, nấm, khoai tây nghiền, khoai tây rán, củ cải đỏ, rau thơm, vân vân và vân vân.

Ông Derek cảm thấy Stevie đã cố gắng hết sức cốt để ông chấm dứt quan niệm cho rằng gà tây nấu theo kiểu Anh không ngon bằng vịt hoặc gà gô nấu theo kiểu xứ Wales. Thật ra ông nói cái ý đó ra chỉ để trêu Stevie, kích động năng cổ gắng.

"Mỗi thứ một ít", ông Derek nói với bác đầu bếp Cappi đang chạy xung quanh bàn ăn, tiếp cho từng người, và người bác quan tâm nhất là hai ông bà Blair và Derek.

Miles thì đi vòng quanh, tay cầm chai vang đỏ Bordeaux, rưới lên những thức ăn thích hợp. Chai rượu này của hãng Saint Julyen là hãng cậu thích nhất. Và được sản xuất năm 1989, năm mà ông Derek bảo là năm tốt lành. Nghe thấy thế, Miles cười, nói : "Cháu chọn dành riêng cho ông đây ạ". Rồi cậu nháy mắt vẻ như đồng lõa với ông già.

Chloe thì đi theo chân anh, tay cầm bình nước lọc, rót vào các cốc cho từng người. Bà Blair truyền đi chiếc giỏ đựng bánh mì nhà làm thơm phức. Stevie tiếp nước sốt. Và khi mọi người đã được tiếp thức ăn đầy đủ theo ý thích, họ bắt đầu ăn.

Ông Derek ngồi ăn chậm rãi, tận hưởng vị ngon của từng thứ, chỉ thỉnh thoảng mới nói một câu ngắn, còn hầu hết thời gian ông quan sát và lắng nghe mọi người trò chuyện.

Ông rất hài lòng hôm nay có mặt ở đây, hưởng một chút nghỉ ngơi sau những ngày làm việc căng thẳng, và hưởng không khí gia đình đầm ấm. Ông chỉ hơi tiếc Gideon không có mặt ở đây, cả vợ chồng Nigel và Tamara cùng hai đứa cháu của bà Blair, nếu không thì hoàn toàn đông đủ, vui biết bao.

Đây là gia đình thứ hai của ông. Trước đây khá lâu, ông còn cha, bà nội, hai người anh, Owen và David, và một người chị, Gwyneth. Đó là gia đình ruột thịt của ông mà ông hết lòng yêu quý, khi ông còn bé, sống ở một xứ đạo nhỏ trong vùng Rhondda. Vùng Rhondda... cái tên đó có một âm thanh khiến ông rất yêu, và khi đọc nó lên, người ta phải uốn lưỡi tròn lại, rồi mới bật ra. Đó là nơi của trái tim ông... nơi những niềm hy vọng và mơ ước đầu tiên của ông nảy mầm... Nơi đó khác hẳn những vùng khác của miền Nam xứ Wales với những thung lũng công nghiệp, chủ yếu là công nghiệp khai thác than.

Hầm mỏ. Cái hầm mỏ khủng khiếp, nơi tiêu hao sức khỏe, tiêu hao sự sống.

Cha ông suốt cả cuộc đời làm việc trong hầm lò, từ lúc chỉ là đứa trẻ con đến ngày cụ mất. Bị hầm lò hút hết sức lực và tâm hồn. Hồi ấy đã xảy ra một vụ nổ trong lòng đất làm chết bao nhiêu người và làm sập đổ nhà cửa của cả một thị trấn. Cha ông cùng những người khác đã bỏ mạng khi thành hầm sập xuống và nước mạch tràn vào như thác.

Anh ông, tên là Owen, may thay không phải chịu số phận như cha, đã thoát được và thành người kiếm tiền nuôi cả gia đình.

Chính nhờ ông Owen mà ông thoát được cuộc sống tăm tối ấy. Ông Owen và cả bà Gwyneth, chị ông, đã nhìn thấy ở cậu em một cái gì đó. Cuối cùng họ gọi đó là "năng khiếu trời cho". Nhờ khai thác đến cùng cái năng khiếu đó, ông đã leo lên đến tột đỉnh vinh quang, trở thành nhà nghệ sĩ lớn, nhưng bấy giờ ông đâu đã biết. Ông cũng như những người khác khi ấy còn chưa biết cụ thể cái "trời cho" ấy là cái gì. Anh và chị ông chỉ biết là cái đó khiến em họ khác mọi người và sẽ nâng nó lên cao, rất cao, lên trên đám đông tầm thường.

Về một nghĩa nào đó, đây là sự hỗn hợp giữa tài năng biểu diễn, tài bắt chước đáng điệu cử chỉ người khác, giọng nam cao của tuổi thiếu niên mà ai cũng khen là nghe hay, tất cả trộn lẫn vào nhau. Ông anh, Owen, đánh giá cao sự chăm chỉ học hành của em, và nói, nguyên cái đó cũng đã là một may mắn rồi. Điều may mắn ấy đã khiến ông thoát khỏi số phận của những đứa trẻ cùng lứa ở miền Nam xứ Wales trong thập niên 1940 là chỉ biết vào hầm lò làm thợ.

"Tôi không cho nó vào làm trong hầm lò", ông Owen đã tuyên bố dứt khoát với bà Gwyneth như vậy. Và cả nhà, từ mẹ ông, chị ông, anh David nữa, đều nhất trí không nên "bỏ phí" cái thứ "trời cho" kia.

Ông anh Owen còn ngạc nhiên thấy em có tài đọc thơ. Em ông có tài bẩm sinh thích thơ và với trí nhớ đặc biệt, thuộc lòng rất nhiều thơ. Rồi ông anh Owen còn ngạc nhiên thấy em mình rất thích "diễn trò". Thế rồi mục tiêu Derek đặt ra là trở thành diễn viên biểu diễn.

Derek muốn ra ngoài, tìm đến một sân sân khấu để hóa thân thành một người nào khác. Đúng thế, để diễn, và từ một đứa trẻ nhà nghèo biến thành một người nào khác. Khi đó cư dân ở đây, vốn sống giữa những ngọn đồi bị đào bới loang lổ, ít quan tâm đến ngôn ngữ, nhưng lại hết sức kính trọng chữ viết. Tổ tiên họ vốn là người Do Thái lang bạt sang đây nên họ còn giữ được truyền thống của cha ông là kính trọng chữ viết có lẽ hơn bất cứ thứ gì khác. Là một chàng trai, Derek thích hát trong nhà thờ vào các buổi lễ ngày Chủ Nhật và cả trong các lễ hội. Khi chàng trai này cất tiếng hát lên, mọi người đều khâm phục và thích thú lắng nghe.

Ngôn ngữ đầu tiên khi Derek còn nhỏ là tiếng Welsh, và anh thích nói thứ tiếng đó của xứ Wales quê hương. Nhưng về sau, anh học tiếng Anh và mê ngay thứ tiếng này, sự kết hợp hai thứ tiếng đã tạo cho Derek có một chất giọng độc đáo.

Anh và chị Derek, Owen và Gwyneth, đã cứu Derek thoát khỏi số kiếp làm việc trong hầm lò. Derek mãi mãi biết ơn họ về chuyện đó và hẳn có dịp là anh lại cố đền đáp công ơn to lớn đó. Derek coi anh và chị là thế giới của mình. Chính họ đã ban cho anh cuộc sống. Hoặc chí ít cũng cho anh khả năng được làm theo ý mình, được bước lên sân khấu.

Gia đình xứ Wales của Derek là gia đình ruột. May thay cái gia đình ấy vẫn nguyên vẹn, chỉ trừ mẹ ông đã qua đời cách đây hai chục năm. Bà đã chứng kiến sự thành đạt, niềm vinh quang của con trai, đã được xem con diễn vai chính trong cả hai kiệt tác Vua Henry IV và Vua Henry V của văn hào Shakespeare, đã được say mê theo dõi số phận của nhân vật Hamlet do con mình thủ vai, được vỗ tay hoan hô vai vua Richard III do ông đóng, đã nhiều lần ngồi trong phòng khán giả xem con trai bà mê hoặc công chúng.

Xứ Wales là quê hương của ông Derek, là gốc rễ, là hương hỏa của ông, và luôn luôn theo gót ông giống như lá cờ trong gió.

Khoan đã. Ông nói chưa đúng. Quả là ông nói chưa đúng. Không phải hai gia đình mà là ba. Đã có một gia đình thứ ba, cách đây lâu lắm rồi, đó là gia đình nghệ sĩ, gồm một số ít diễn viên gắn bó với nhau vào đầu thập niên 1950.

Họ gồm ông Rich, tất nhiên, Stanley Baker, và ông, Derek. Còn có thêm một số người nữa

nhưng trên đường lưu lạc, họ rơi rụng mất dần. Nhưng tất cả có chung một gốc rễ, đều từ những thung lũng xanh rờn, thi ca, ca hát, nghèo đói và những cái hầm lò mà ra. Những chàng trai thuộc giai cấp lao động nhưng đã trở thành những anh hùng của giai cấp đó.

Vào thời ấy Derek, Rich và Stanley là những con người đích thực. Họ ca hát, đọc thơ, diễn kịch trong các quán hàng, các câu lạc bộ mỗi khi có dịp. Và cả ba đều chơi bóng đá, xem bóng đá và cổ vũ cho đội bóng xứ Wales.

Ôi tuổi trẻ của họ mới sôi động làm sao. Thế rồi cuộc đời khiến họ thành nổi tiếng ở London vào cuối thập niên 1950. Không may Rich qua đời vào tuổi năm mươi tám, tức năm 1984. Derek đã nhỏ mắt bao nhiêu nước mắt, giống như ông và Rich đã khóc khi Stanley thiệt mạng lúc còn rất trẻ, năm 1976. Lúc đó Stanley đang nổi tiếng từng rầy. Rich và Derek đã để tang, đã uất giận là sao bạn mình chết trẻ thế, giữa lúc vinh quang, và để lại hai người bơ vơ.

Nhưng chỉ tám năm sau, Rich cũng lại qua đời, bị xuất huyết não ngay tại nhà, trong phòng ăn tại Hội trường Romany ở Kent, miền Connecticut, nơi cách rất xa xứ Wales quê hương.

Ông Derek nhìn Miles, bắt gặp luồng mắt của cậu và cậu mỉm cười. Ông cũng cười đáp lại, nhưng liền sau đó ông lại chìm vào suy tư, nghĩ về gia đình này, những con người này. Qua nhiều năm tháng, họ đã thành dòng chính của cuộc đời ông.

Miles. Ông ít coi cậu là cháu mà gần như là con. Sau khi Ralph, cha nó, qua đời lúc còn rất trẻ, ông đã giúp Stevie nuôi dạy nó, tất nhiên chỉ khi nào ông được nàng cho phép. Vì Stevie rất tự lập, không muốn ai xen vào công việc nuôi dạy con cái của nàng.

Ông Derek đã tìm cách giúp Stevie cả trong việc nuôi dạy Nigel và Gideon nhưng nàng không chịu nhường cho ông một chút công việc nào. Stevie thường nói "Cháu tự lo được", và đúng là nàng lo được, không ai có thể phủ nhận điều đó.

Từ nhỏ Gideon đã có tính âu sầu, nhưng cũng là một chàng trai tốt như Miles, em sinh đôi của nó và là một đứa ai cũng mến vì tính tình hòa nhã, cởi mở, dễ tính, thông cảm, hay giúp đỡ người khác. Đến nay lớn lên nhưng tính nết Miles vẫn như xưa, mà còn tốt hơn. Do tính tình như vậy và được một người yêu mến, tin cậy nên Miles luôn là người giữ chân hòa giải trong gia đình.

Còn con trai cả của Stevie, Nigel, thì chịu ảnh hưởng của dòng họ Jardine: không nghe ai hết, kể cả mẹ nó, chỉ tự quyết định lấy. Nhưng anh ta lại là con người tự tin, quyết đoán, và nói chung, định làm gì đều đạt kết quả đã đề ra. Đối với ông Derek, Nigel có vẻ coi thường và không nghe lời ông bao giờ. Anh ta coi ông chỉ là một kép hát, sống không nghiêm túc, ít hiểu biết, và là chồng của bà ngoại nó thôi chứ không phải người ruột thịt. Nigel chỉ coi trọng một người duy nhất, là ông nội nó, ông Bruce Jardine. Và sự coi trọng, tôn sùng đó hoàn toàn mang tính tự phát, từ trong máu, không cần suy nghĩ. Nigel tự coi mình mới thực mang dòng máu Jardine và nhiều khi đứng về phía ông nội chống lại mẹ, một người chỉ mang họ Jardine do lấy chồng chứ bản thân không mang dòng máu Jardine.

Ông Derek không bao giờ thật sự tha thứ cho Nigel về cái lỗi suy nghĩ ấy. Nhưng ông tự bắt mình phải quên đi, bỏ qua cho Nigel cái tội đó, để đối xử với anh ta vẫn hòa nhã. Bà Blair biết thế nên đã gọi thái độ của chồng là "sự tha thứ mang tính tình thế".

Bà Bair. Là người phụ nữ ông yêu ngay từ phút đầu gặp gỡ. Mới nhìn thấy bà lần đầu, ông đã quên hết mọi người và mọi thứ, lao vào bà như con thiêu thân. Thế là mọi thứ xung quanh ông sụp đổ, nhưng ông không cần. Vợ ông lúc bấy giờ là Nina, không có con và lại đang không thỏa mãn về chồng, thậm chí chống lại chồng khiến cuộc sống gia đình của ông hết sức bất ổn. Bà ta nói với mọi người rằng chồng bà chỉ là một anh kép hát nát rượu. Thật ra ông không hề nát

rượu, ông có thể có tính xấu này khác, nhưng "nát rượu" thì hoàn toàn không.

Thế là ông kết hôn với bà Blair, và trái với dự đoán của mọi người, họ sống với nhau rất hạnh phúc. Bà là người vợ, người tình, nguồn cảm hứng, người phê bình chính xác nhất đồng thời cũng là người hâm mộ lớn nhất của ông.

Bà Blair lúc nào cũng ở bên ông, chăm sóc ông, băng bó những vết thương cho ông, quét dọn những nhơ bẩn, làm dịu những khổ đau của ông. Bà là toàn bộ những gì giúp cho ông. Giống như mẹ ông và chị ông xưa kia, bà là người phụ nữ được ông tôn sùng, cũng như đến nay ông vẫn tôn sùng chị ruột của ông, bà Gwyneth.

Bà Blair và ông không có con, nhưng điều đó không hề làm ông nghĩ ngợi. Ông đã có Stevie và ba đứa con của nàng, và còn hai đứa khác, con của Nigel nữa. Ông yêu tất cả bọn chúng, kể cả Nigel, mặc dù anh ta ương ngạnh và đôi khi rất khó hiểu. Nhưng Nigel là một phần của Stevie, cũng là một phần của bà Blair, nên anh ta đáng được ông yêu mến, mặc dù anh ta coi thường, luôn nói xấu và chống đối ông.

Ông Derek đưa mắt nhìn Chloe, lúc này đang ngồi bên cạnh bà Blair. Kỳ lạ thật... Chloe có cặp mắt rất giống cặp mắt Blair, bà ngoại nó, khi bà còn trẻ. Đúng là Chloe mang gien của bà ngoại. Nhìn cô gái trẻ, ông thầm nghĩ, một ngày kia Chloe sẽ thành người phụ nữ làm tan nát trái tim nhiều người đàn ông. Nếu ông và bà Blair sinh con, và là con gái, chắc chắn đứa con gái đó sẽ giống hệt Chloe.

Chloe. Trông nó quá trẻ, trẻ hơn cái tuổi mười tám của nó bây giờ, hay ông nghĩ ra như thế thôi. Đám trẻ thời nay lớn nhanh hơn tuổi. Ông rất quý Chloe, quý nhất trong số các cháu. Và ông có khuyết điểm lớn là quá nuông chiều cháu gái này. Biết thế nhưng ông không thể sửa được.

Hết sức quý Chloe nên ông quyết định sẽ nói chuyện với Stevie cho nó đi học Đại học. Trường Đại học Oxford. Từ lâu Chloe vẫn ao ước theo học trường này. Mùa hè tới, sau khi tốt nghiệp Trung học, nó cần được sang Anh, ở với ông bà ngoại để thi vào trường đó. Chloe là đứa con gái thông minh, cũng có chất nghệ sĩ giống hai anh sinh đôi của nó, thêm vào đó, nó còn rất tinh tế, giống mẹ nó. Ông tin rằng cuộc đời nó sẽ hết sức thành đạt, vượt cả mẹ nó nữa.

Stevie. Là người phụ nữ ông quý nhất, ông luôn coi nàng như con gái ông đẻ ra, và nàng đúng như thế, bất chấp có mang dòng máu của ông hay không. Khi ông quen và cưới bà Blair, Stevie mới mười bốn tuổi và tính nết ương ngạnh. Khi đó ông đã biết ngay rằng đứa con riêng của Blair lớn lên sẽ tháo vát, nhưng ông ít quan tâm đến điều đó. Điều ông mong muốn chỉ là nuôi nấng, chăm sóc Stevie như nuôi nấng chăm sóc con gái của chính mình. Ông lấy Blair làm vợ tức là nhận luôn Stevie là con. Hai chuyện ấy chỉ là một và ông yêu quý cả hai mẹ con. Nhận Stevie làm con cũng làm ông sung sướng như nhận mẹ nó làm vợ.

Chỉ có điều trong hai năm đầu ông chưa có nhiều điều kiện chăm sóc Stevie. Thế rồi nó gặp Ralph Jardine và cưới ngay, chỉ trong vòng một năm.

Lúc đầu ông Derek chưa thấy tin cậy Ralph, cho rằng một người đàn ông mà quyến rũ một cô gái mười sáu tuổi, còn thơ dại, kém mình mười một tuổi thì khó có thể là người tốt.

Nhưng cuộc hôn nhân của Ralph và Stevie đã tỏ ra hạnh phúc, và ông hiểu ra rằng Ralph thật sự yêu vợ. Dần dần ông yêu quý Ralph và khi Ralph không may qua đời, ông vô cùng thương tiếc. Ông Derek quay người nhìn Stevie và cặp mắt ông lộ vẻ tự hào. Tự hào về nàng, Stevie đã trở thành một phụ nữ xuất sắc, khác thường. Nghị lực về nhiều phương diện. Nghị lực trong lĩnh vực kinh doanh, trong thế giới kim hoàn, và cái nghị lực chứa đựng trong con người nàng khiến ông cảm phục. Ông luôn ngạc nhiên trước cái nghị lực ấy. Nghị lực của người phụ nữ này

quả là ghê gớm.

Sau khi Ralph chết và nỗi đau thương dịu đi, Stevie đã nắm lấy toàn bộ công việc kinh doanh. Ông Bruce Jardine bị sa sút rất nhiều sau cái chết của đứa con trai thừa kế duy nhất. Sau cơn tai biến mạch máu não đầu tiên, ông Bruce yếu hèn và chỉ làm được một nửa công việc. Ông Derek nhận xét về bà Alfreda, mẹ chồng Stevie, thấy bà ta là một phụ nữ ngu dốt, hết sức nông cạn và phù phiếm.

Ông Derek biết rằng chính Stevie đã đứng ra điều hành Công ty Jardine, quản lý chặt chẽ và giữ cho nó hoạt động bình thường, mặc dù vào thời điểm đó, nàng chưa có kinh nghiệm gì về kinh doanh. Stevie đã thừa hưởng ở mẹ trí thông minh và cả lòng dũng cảm. Chính lòng dũng cảm đã khiến mới hai mươi sáu tuổi, Stevie dám chủ động xin đảm nhiệm công việc chỉ huy cả một doanh nghiệp lớn như vậy. Ông Bruce rất có thể từ chối, bất kỳ khi nào ông chết hãy hay, nhưng ông Derek biết rằng Stevie đã biết cách thuyết phục cha chồng chịu cho nàng tham gia vào công việc kinh doanh. Chính nhờ Stevie mà Công ty Jardine, Hãng Kim hoàn Hoàng Gia ở London vẫn tồn tại cho đến ngày hôm nay.

Lúc này ông Derek nhìn con gái riêng của vợ bằng cặp mắt đầy yêu thương. Ông chỉ buồn về chuyện nàng không chịu tái hôn. Ông thấy thương nàng phải sống cô đơn, và ông xót xa khi nghĩ đến lúc về già, Stevie vẫn không có người đàn ông nào bên cạnh cùng chia sẻ. Tất nhiên lúc này Stevie bận bịu công việc, suốt ngày lo việc điều khiển kinh doanh của Công ty Jardine, nhưng sẽ đến một ngày nàng phải rút lui, nhường công việc ấy cho con cả, Nigel.

Nigel. Trí óc của ông Derek chuyển sang hướng về anh con cả của Stevie. Không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là anh ta đang âm mưu chống lại mẹ, nếu như Stevie thấy như thế. Nhưng tại sao? Chống lại mẹ để làm gì? Điều này ông Derek không hiểu được.

Chương 8

"Ông ơi! Ông ơi! Đợi cháu với. Đợi cháu với!"

Ông Derek ngoái đầu lại, thấy Chloe đang chạy trên bãi cỏ về phía ông. Ông bèn đứng lại, chờ.

"Có chuyện gì thế, Chloe?" ông hỏi khi cô gái đã đến bên cạnh ông.

"Không có gì đâu ạ, " Chloe vừa thở hồng hộc vừa nói. "Cháu chỉ muốn đi dạo với ông thôi."

"Ông đã tưởng có chuyện gì khủng khiếp, vì thấy cháu gọi ông như kêu chữa cháy vậy."

Chloe nhìn ông và thấy cặp mắt xanh biếc của ông nheo lại vẻ đùa vui. Cô thở chậm dần rồi cười, nói: "Cháu đi với ông được không ạ?"

"Tất nhiên là được, nhưng sao cứ đứng thế này, ta đi chứ? Hôm nay trời vẫn hơi lạnh, ông định đi xuống nhà nghỉ mùa hè dưới kia rồi quay lại."

Chloe gật đầu, khoác vào cánh tay ông cùng đi.

Ông Derek nói: "Cháu không được kêu to như vừa rồi, hại thanh đới đấy."

"Cháu có định làm diễn viên đâu ạ?"

"Dù thế đi nữa, cháu cũng đừng tự làm hỏng cổ họng của cháu. Đã có lần ông gào to quá, bị viêm dây thanh đới và rất đau."

"Đấy là bao giờ thế ạ?"

"Cách đây lâu lắm rồi, bấy giờ ông là một diễn viên trẻ, mới vào nghề. Lẽ ra phải phóng âm thanh thì ông lại gào lên. Chẳng là ông muốn những hàng ghế sau cùng cũng nghe thấy mà. Sau đó ông bị viêm thanh đới, cổ họng rất đau. Ông được một bài học, từ đó ông tập cách phóng âm thanh ra xa mà không cần gào lên. Chính gào lên lại không đưa được âm thanh đi xa. Thế là ông tìm học một thầy dạy về phát âm, ông ấy dạy ông cách phát âm rành rọt và phương pháp cộng hưởng để những hàng ghế cuối cùng cũng nghe rõ mà không phải gào thét. Nhất là ông học được cách nhả âm rành rọt mà vẫn không để người nghe thấy rằng mình dùng kỹ thuật."

"Chắc lúc mới làm diễn viên ông thấy thích thú lắm đấy nhỉ."

"Đúng thế, nhưng không phải chỉ lúc mới đầu mà bây giờ được biểu diễn ông vẫn thích thú, Chloe ạ. Cảm giác thích thú đó không phải chỉ do được bước ra sân khấu và nói những câu đầu tiên trong kịch bản. Mà bây giờ mỗi khi biểu diễn, ông thấy xúc động mạnh mẽ, có lúc như lạnh người đi ấy."

"Lạnh người kia ạ?"

"Chứ còn gì nữa! Giống như nhiều nghệ sĩ khác, tuy đã quen biểu diễn trên sân khấu, nhưng đôi khi ông vẫn thấy lạnh toát cả người, một nỗi sợ xâm chiếm làm ông run lên."

"Ông ấy ạ?" Chloe tròn mắt ngạc nhiên nhìn ông, rồi lắc đầu không tin. "Cháu không tin! Ai thì có thể chứ ông thì không. Ông là Huân tước Derek Rayner, nghệ sĩ cổ điển lớn nhất của sân khấu Anh ngày hôm nay!"

Ông Derek khẽ mỉm cười. "Ông không nói sai đâu, nhiều nghệ sĩ cũng bị những lúc lạnh người khi đứng trên sân khấu đấy. Một người bạn đã quá cố của ông, ông Rich, thậm chí có lúc còn run lên bần bật. Những nghệ sĩ khác, theo ông biết, bỗng buồn nôn, và ông già Larry Olyvier thì bật lên tiếng cười điên dại khi đi những bước đầu tiên trên sân khấu. Mới vào nghề thì như thế, nhưng về sau ông Olyvier cố giữ tiếng cười ấy trong vòng kiểm soát, nhưng cũng không phải giữ được suốt trong thời gian trên sân diễn."

"Còn ông thì thế nào, thưa ông?"

"Ông run lên, thấy như lên cơn sốt, tưởng như ông sắp nôn mửa, rất lo mình sẽ quên mất lời thoại và diễn lếu lảo. Ông cho rằng nỗi sợ trên sân khấu là chuyện tất yếu, không ai tránh được khi đứng trước phòng khán giả đông đúc, chật cứng."

"Cháu hiểu. Thế thì đáng sợ thật đấy".

"Đúng thế. May thay, tình trạng ấy không kéo dài lắm đối với ông. Sau khi đã nói lên mấy câu thoại đầu tiên, ông nhập được vào nhân vật. Thế là vở kịch cuốn ông đi."

"Đôi lúc cháu cũng muốn làm nữ diễn viên. Thậm chí một lần cháu đã kể với bà Blair về ý định ấy, nhưng bà lãng chuyện và đuổi cháu đi."

Ông Derek nheo mắt cười, "Nhưng cháu cứ đi theo nguyện vọng của cháu, đừng để ai ngăn cản."

"Ông đừng để mẹ cháu nghe thấy câu ông vừa nói nhé, mẹ cháu sẽ nổi điên lên với ông đấy." Chloe cảnh báo.

"Cháu nói đúng. Nếu nghe thấy ông khuyên cháu như thế mẹ cháu sẽ cự lại ông mất. Nhưng ông tin mẹ cháu đủ tỉnh táo để hiểu rằng ông nói thế là đúng. Shakespeare từng viết: "Cái đúng là cái mình mong muốn". Cháu phải luôn luôn ghi nhớ điều đó. Làm theo cây gậy chỉ huy của người khác là sai lầm lớn đấy."

"Nghĩa là Shakespeare bảo mỗi người nên làm theo điều mình cho là đúng?"

"Chứ còn gì nữa? Cháu mười tám tuổi rồi, Chloe ạ và cháu đang lớn lên rất nhanh. Sắp đến lúc cháu vào Đại học rồi."

"Vâng", cô gái vội đáp, rồi nín thở cân nhắc xem có nên tâm sự với ông Derek không.

"Chữ vâng của cháu sao khế thế? Và không có vẻ là của cháu. Sao vậy. Cháu nói như giọng con chuột nhút nhát nấp kín trong góc tường nhà thờ ấy".

Chloe không nhịn được, bật lên tiếng cười, "Câu đó không đúng là của cháu thật."

"Vậy thì sao? Ông vẫn định ninh cháu muốn vào học trường Đại học Oxford."

Thấy cháu không đáp, ông Derek đứng dừng lại, nắm hai vai đưa cháu xoay lại phía ông. "Chloe ạ, Oxford là thành phố cổ kính, có những thành quách, nhà thờ, nhiều di tích cổ xưa, và có một thư viện số một thế giới đấy. Cháu nên biết, đó là nơi cháu cần phải đến, cháu yêu của ông ạ".

"Cháu không còn biết thế nào nữa, thưa ông", Chloe đáp. Cô luôn thành thật với người ông mà cô biết là rất quý cô và quan tâm đến hạnh phúc của cô.

"Ông hiểu". Ông Derek ngừng một lát rồi nói tiếp, "Nhưng trước đây cháu vẫn tha thiết khi lớn

lên sẽ vào học Đại học Oxford kia mà?" Ông Derek nhìn đứa cháu gái, như xuyên qua mắt cô. "Có chuyện gì khiến cháu thay đổi ý kiến thế?"

Chloe ngập ngừng một chút rồi bình thản đáp, "Không có chuyện gì đâu, ông ạ". Cô khẽ nhún vai. "Cháu nghĩ... thôi, cháu thú thật ra với ông vậy. Cháu không muốn học Đại học nữa, ông ạ. Cháu muốn làm việc... ở Công ty Jardine."

"Lay Chúa! Cháu không nói đùa đấy chứ?" Rồi không đợi Chloe nói gì thêm, ông nói ngay. "Nhìn mắt cháu ông biết cháu nói nghiêm chỉnh. Vậy có chuyện gì khiến cháu thay đổi ý thích thế, cháu yêu của ông?"

"Chính cháu cũng không biết. Cháu không thể lý giải."

"Cháu nói chuyện này với mẹ chưa?"

Chloe gật đầu. "Rồi ạ, tối thứ tư, hôm cháu mới đến đây."

"Chà... Thế mẹ cháu có vui lòng cho cháu đến làm việc trong cửa hiệu không?"

Chloe cắn môi. "Mẹ cháu bảo phải hoàn tất việc học hành đã, phải vào Đại học. Mẹ cháu muốn cháu vào học trường Đại học Oxford."

"Điều mẹ cháu nói hoàn toàn có thể hiểu được."

Không ghìm được, Chloe nói luôn. "Cháu muốn làm việc với anh Gideon ở cửa hiệu bên London."

Ông Derek sửng sốt, nhưng không để lộ ra. Ông nói, "Điều ấy thì ông hy vọng cháu chưa nói ra với mẹ cháu."

"Cháu nói rồi, ông ạ".

"Ôi, cháu yêu của ông... hẳn mẹ cháu bị choáng ghê gớm lắm."

Chloe bặm chặt môi, lại gật đầu. Ông Derek cầm bàn tay đứa cháu gái, kẹp vào cánh tay ông, rồi họ cùng đi tiếp về phía bờ sông. Cả hai không ai nói một câu nào.

Cuối cùng, ông Derek lên tiếng trước, ông nói khẽ. "Ông tin chắc là nghe cháu nói thế, mẹ cháu hoang mang lắm, Chloe ạ".

"Cháu cũng đoán thế, " Chloe khẽ đáp.

"Ông không hiểu được cháu đấy," ông Derek kêu lên, và nổi giận dữ hiện lên mặt ông. "Tại sao cháu muốn về London? Cháu có thể học kinh doanh ngay tại New York. Không ai giỏi giang như mẹ cháu đâu. Nếu cháu chịu làm việc ở cửa hiệu trên Đại lộ Số Năm thì hẳn mẹ cháu sẽ mừng lắm, ông tin là như thế."

"Cháu nghĩ rằng cháu sẽ học được nhiều hơn về kim cương và đá quý cũng như về cách chế tác chúng nếu cháu làm việc ở London. Cửa hiệu bên London cũng lớn hơn, và ở đó có nhiều loại chuyên gia và thợ kim hoàn, chế tác đồ trang sức, thợ làm vàng, làm bạc. Hơn nữa không ai có thể dạy nghề cho cháu bằng anh Gideon. Anh ấy là một trong những thợ kim hoàn giỏi nhất thế giới, và anh ấy lại là Thợ chính của hiệu Kim hoàn Hoàng gia, người duy nhất được phép đụng đến những trang sức của triều đình Vương quốc Anh"

"Ông biết. Tất cả những điều đó ông biết," ông Derek bực tức kêu lên. "Nhưng cháu nên hiểu rằng cháu có thể làm việc trong Công ty Jardine, ở đây hoặc bên London, nhưng chỉ sau khi cháu học xong Đại học. Ông là người đầu tiên ngăn cháu thực hiện mơ ước kia, mặc dù lúc này ông nói điều ngược lại. Nhưng tại sao cháu không muốn học Đại học? Vì bản thân cháu, vì mẹ cháu, và cả vì ông nữa, nhưng chủ yếu là vì cháu. Hoàn thành học vấn là việc hết sức quan trọng đối với tương lai của cháu đây, bất kể cháu chọn con đường nào."

Chloe chỉ hơi ngập ngừng một chút trước khi nói, "Cháu hứa sẽ suy nghĩ thêm, ông ạ?"

Hai ông cháu lại chậm rãi đi tiếp, không ai nói với ai một lời nào, mỗi người đuổi theo một ý nghĩ riêng và vẫn theo hướng ra phía con sông chảy ngang qua khuôn viên ở cuối vườn cây. Ông Derek thấy hoang mang trong câu chuyện với Chloe và ông rất thông cảm với nỗi choáng váng của Stevie. Biết rõ con người nàng, ông hình dung được nàng thất vọng và đau buồn biết bao. Ôi, tuổi trẻ. Các người không biết rằng cách nói thẳng tuột của các người làm đau lòng người lớn biết bao nhiêu. Các người nghĩ gì là nói luôn, không hề cân nhắc xem phải nói ra sao, nói thế nào. Tất nhiên các người không định làm ai khổ tâm. Tuổi trẻ ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình. Nhưng ông chợt nghĩ, thì hồi còn trẻ, ông cũng đã ích kỷ đấy thôi.

Năm nay ông sáu mươi tám tuổi, và về nhiều mặt ông cảm thấy mình không hiểu gì hết, mặc dù ông đã từng trải và chứng kiến nhiều thứ. Ông thấy mình càng già, càng thấy nhiều điều ông không hiểu, hay đây chỉ là cảm giác? ông thường nói với vợ, bà Blair, rằng, bây giờ thì ông không còn thấy điều gì làm ông ngạc nhiên nữa. Vậy mà ông vẫn cứ luôn bị ngạc nhiên. Vừa rồi chính Chloe đã làm ông ngạc nhiên.

Hai ông cháu đã đến ngôi nhà nghỉ mùa hè, nấu mình dưới hàng liễu, ngay sát bờ nước. Ông Derek bước lên bậc thêm, nói với lại phía sau, "Ta vào đây ngồi vài phút, ngắm quang cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp bên sông, và cũng để tránh gió. Vả lại ông cần nghỉ ngơi đôi chút, chặng đường đi bộ khá dài làm ông hơi mệt."

Chloe ngoan ngoãn bước theo ông lên hàng bậc và ngồi xuống cạnh ông trên chiếc ghế dài bằng gỗ.

Cô chậm rãi cởi khăn quàng cổ, bỏ mũ len ra, rồi vừa gọt tóc xoa xuống mặt, vừa ngắm cảnh.

"Cháu thấy sống ở đời có bao nhiêu điều phải lo lắng chứ gì, Chloe?"

Cô gái lắc đầu. Ông Derek chăm chú nhìn đứa cháu và ông nhận ra rằng Chloe rơm rớm nước mắt. Ông đưa tay nắm cánh tay cháu, dịu dàng nói. "Thôi nào! Cháu buồn chuyện gì kia chứ?"

"Không có gì đâu ông ạ." Cô lắc đầu nói, rồi lấy bàn tay gạt nước mắt, gượng cười.

"Có gì để đến nỗi phải khóc đâu? Hay ông nói quá mạnh làm cháu buồn? Ông không định làm cháu buồn đâu."

"Không đâu ạ. Ông có nói gì quá đáng đâu? Đây là do cháu. Cháu hư, có lẽ thế."

"Hư về cái gì?"

"Cháu đã làm mẹ cháu choáng váng lúc cháu bảo sẽ không học Đại học, và cháu làm cả ông cũng không vui. Rồi cháu lại làm tổn thương tình cảm của mẹ cháu khi cháu bảo thích làm việc ở London. Cháu không muốn làm mẹ cháu buồn. Cháu nói thật đấy, và cháu cũng không muốn làm ai buồn hết, nhất là mẹ cháu."

"Ông biết và ông tin mẹ cháu cũng biết. Giá như cháu nói đầu tiên cháu sẽ đi Oxford trước khi

chọn một nghề nghiệp nào đó, nghề kinh doanh kim hoàn cho Công ty Jardine hoặc nghề khác. Nếu cháu nói thế hẳn mẹ cháu hài lòng và sẽ vui. Ông cam đoan như thế."

Chloe im lặng. Vài giây sau, cô gật đầu. Quay sang phía ông Derek, cô bặm chặt môi lại, chăm chú nhìn ông. Rồi hết sức bất ngờ, chắc do hồi hận, Chloe òa khóc. Những giọt nước mắt từ từ lăn xuống má cô gái.

"Chloe! Chloe! Cháu làm sao thế?" ông Derek hỏi, lo lắng nhìn đứa cháu. Và ông lại đưa tay ra nắm tay Chloe.

Thấy Chloe không trả lời, ông hỏi tiếp, "Cháu có muốn nói gì thêm với ông không? Cháu đang băn khoăn điều gì?"

Hít một hơi rất sâu, Chloe đáp, "Một trong những nguyên do cháu đuổi theo ông để đi cùng với ông là cháu muốn hỏi ông một điều..." Cô ngừng bật và lại chăm chú nhìn ông Derek.

"Vậy cháu hỏi đi. Lần này ông sẽ không làm cháu buồn đâu."

"Cháu muốn biết... biết về... cha cháu."

"Về cha cháu?" ông Derek hỏi, mặc dù ông thừa biết cháu ông sẽ hỏi điều gì.

"Thật ra cha cháu là ai?"

Ông Derek thở ra rất dài. "Ông không biết. Ông nói thật đấy, Chloe ạ."

"Nhưng nếu ông biết, ông có nói cho cháu nghe không?"

"Chắc là ông sẽ nói".

"Cháu không cho là mẹ cháu thành thật với cháu. Bây giờ cháu đã là người lớn. Quả thật cháu đã biết cháu là con ngoài giá thú từ nhiều năm trước đây. Cháu nghĩ cháu phải được biết về cha cháu, về lai lịch của cha cháu, người là ai và trông hình dạng thế nào?"

"Ông tán thành, Chloe ạ." Ông Derek đáp.

"Vậy ông giúp cháu biết đi, ông!"

"Giúp cháu bằng cách nào, cháu yêu của ông?"

"Ông hãy nói với mẹ cháu. Mẹ cháu luôn nghe lời ông. Ông bảo mẹ cháu là hãy kể mọi thứ về cha cháu cho cháu nghe."

"Mẹ cháu sẽ không kể đâu."

"Tại sao ạ?"

"Ông không biết." Ông Derek lắc đầu. "Mẹ cháu giữ rất kín về cha cháu."

"Thế ông đã gặp cha cháu chưa? Ông có biết cha cháu không?"

"Không, ông không biết cha cháu, Chloe ạ."

"Cả bà ngoại nữa?"

"Cả bà cũng chưa gặp cha cháu lần nào. Cha cháu cho đến nay vẫn là... một người đàn ông bí hiểm."

"Thậm chí cha cháu hình dạng ra sao, trông giống như ai, cháu cũng không biết nữa," Chloe chưa xót nói, rồi lại rơm rớm nước mắt.

"Cháu đừng khóc, cháu yêu của ông."

"Cháu van ông đấy, ông hãy bảo mẹ cháu."

"Trước tiên ta hãy về nhà và nói chuyện với bà ngoại cháu."

Chương 9

Bà Blair đang đứng trong phòng khách nhỏ, liếc vách với phòng ngủ của hai ông bà, nhìn ông Derek rồi nhìn Chloe. Bà kêu lên, "Hai ông cháu có vẻ mưu mô cái gì phải không?"

Ông Derek nói, "Em hỏi cháu Chloe ấy", rồi ông đi ngang qua phòng sang phía đối diện, đứng vào cạnh lò sưởi.

"Có chuyện gì đấy, cháu?" Bà Blair hỏi, mắt nhìn chăm chú vào mắt đứa cháu, lông mày nhíu lại.

"Cháu muốn biết về cha cháu, tất cả những gì liên quan đến cha cháu. Mẹ cháu không kể gì với cháu cả. Bà ơi, bà kể cháu nghe đi, bà," Chloe nói thẳng ngay vào vấn đề. "Bà nói đi!"

Nỗi bất ngờ của bà Blair hiện ra trên mặt bà. Rồi bà gieo mình xuống một chiếc ghế, nói, "Nhưng bà không thể kể với cháu cái gì hết, Chloe. Bởi một lẽ đơn giản là bà chưa hề gặp cha cháu. Bà cũng chưa nói chuyện với cha cháu cả trên điện thoại nữa."

"Nhưng... mẹ cháu có kể gì đó với bà về cha cháu chứ."

"Mẹ cháu không nói với bà bất cứ điều gì về cha cháu."

"Nhưng... mẹ cháu có nói gì với bà về cháu chứ ạ?"

"Một hôm mẹ cháu đến gặp bà, bảo mẹ cháu có thai. Nghe thấy thế bà rất mừng vì bà nghĩ vậy là mẹ cháu sắp lấy chồng."

"Nhưng mẹ cháu đã không cưới cha cháu vì..." Chloe đang nói bỗng ngừng lại. Cô gieo mình xuống xô pha, vẻ tuyệt vọng hiện trên nét mặt.

Ông Derek và bà Blair đưa mắt nhìn nhau. Ông Derek nói, "Vì sao, cháu yêu?"

"Vì cha cháu đã mất. Mẹ cháu bảo rằng cha cháu đã mất trong một tai nạn giao thông cho nên hai người không cưới nhau được."

"Ra thế, " Bà Blair nói.

"Mẹ cháu không kể với bà ạ?"

Bà Blair lắc đầu.

"Vậy mẹ cháu kể với bà thế nào ạ?" Chloe cố lấy giọng bình thản hỏi.

"Hầu như mẹ cháu chẳng kể gì với bà hết, Chloe ạ". Bà Blair nói, rồi giảng giải. "Khi bà biết là mẹ cháu sắp đi bước nữa, bà mừng quá. Mẹ cháu bảo "Con sẽ không lấy anh ấy. Sẽ không có đám cưới". Bà còn nhớ rất rõ câu mẹ cháu nói với bà lúc đó, nhớ rất rõ cả hôm ấy thời tiết ra sao. Hôm ấy ở London trời mưa và bà nhớ lúc đó bà bước ra chỗ cửa sổ nhìn xuống vườn. Hồi đó ông bà ở phố Hampstead. Bà đứng đó, thần người ra, nhìn những cái cây ướt đầm và những vệt nước chảy trên tường nhà. Và bà nghĩ, chúng giống như những dòng nước mắt của bà, nước mưa giống như nước mắt."

"Nghĩa là bà choáng váng, thừa bà?"

"Tất nhiên bà choáng váng. Bà rất thương mẹ cháu. Mẹ cháu mỗi năm một nhiều tuổi lên. Bà rất mong mẹ cháu được hưởng hạnh phúc với một người đàn ông nào đó, mong mẹ cháu có được một cơ may thứ hai trong cuộc đời, cơ may tìm được một người chồng khác."

"Nhưng lại được cháu. Đứa con hoang."

"Chloe! Cháu đừng nói cái giọng thế? Chưa bao giờ cháu bị đối xử như một đứa con không mời mà đến và bị ruồng rẫy. Không ai coi cháu là đứa con hoang. Cháu nói thế là quá oan, là bất công". Bà Blair cau mặt, giọng đanh lại và nét mặt lạnh lùng. "Cả nhà rất yêu cháu, kể cả ông Bruce. Và cháu cũng mang họ Jardine, cháu đừng quên điều đó. Trong suốt mười tám năm qua, không một ai thắc mắc về cha cháu, hỏi một câu nào về cha cháu là ai. Và còn một điều nữa cháu cần nhớ..." Bà Blair dừng lại một lát rồi nói tiếp, giọng dịu lại. "Cháu đã đem lại cho tất cả mọi người trong nhà một niềm vui lớn, và cháu đã làm cho cuộc sống của tất cả mọi người trong nhà một sự mới mẻ. Như bà vừa nói bà rất yêu cháu, Chloe ạ"

Ông Derek kêu lên, "Tất nhiên cả hai ông bà đều yêu cháu. Cả nhà đều mong điều tốt cho cháu. Và người mong nhiều nhất là mẹ cháu."

Chloe nói, "Trong giấy khai sinh của cháu, chỗ tên cha được ghi là John Lane. John Lane là ai ạ?"

"Bà không biết. Ông cũng không biết." Bà Blair nói và nét mặt hiện lên vẻ nghiêm nghị. "Mãi đến ngày mẹ cháu nói là mẹ cháu có thai, bà mới biết mẹ cháu có một bạn trai. Mẹ cháu làm việc rất vất vả lại phải nuôi các anh cháu nên bà đành nghĩ rằng mẹ cháu không còn thời gian để yêu đương. Mẹ cháu bận đến nỗi hầu như không còn thời gian cho những chuyện riêng tư nữa."

"Nhưng mẹ cháu có ông John Lane, bà ạ. Bà hãy bảo mẹ cháu kể về người đàn ông ấy đi. Bà làm thế nào để mẹ cháu chịu nói ra. Cháu có quyền được biết về cha cháu chứ!"

"Bà hiểu tâm trạng của cháu, bà rất hiểu. Và bà sẽ lựa lời nói với mẹ cháu. Tuy nhiên bà không thể hứa là bà sẽ moi được gì ở mẹ cháu. Mẹ cháu là con của bà, cháu hãy nhớ là như thế, và bà hiểu mẹ cháu hơn ai hết. Mẹ cháu có tính đã quyết định điều gì thì không thay đổi nữa, hoặc nếu có thì cũng hết sức hiếm."

Chloe thở dài. "Nếu như mẹ cháu thổ lộ ra với ai đó thì người ấy chỉ có là bà, bà ạ."

"Nhưng mẹ cháu có nói gì với bà về cha cháu đâu," Bà Blair vừa lắc mái đầu tóc vàng vừa dè dặt đáp. "Mẹ cháu giữ kín về thân thân của cha cháu ngay từ khi cháu chưa ra đời, vậy làm sao bây giờ mẹ cháu lại chịu nói ra. Ngay ông André Birron cũng không biết gì về cha cháu hết. Còn nếu mẹ cháu nói lộ ra đôi chút về cha cháu với ai, thì người đó chỉ có thể là ông André. Mẹ cháu rất thân với ông ấy."

"Bà đã trao đổi chuyện đó với ông André chưa ạ?"

"Có một lần, cách đây đã lâu lắm rồi."

"Ông ấy cũng không biết gì hết ạ?"

"Không. Ông ấy còn khuyên bà đừng hỏi gì mẹ cháu và hãy gác chuyện ấy lại. Ông André bảo bà rằng nếu bà gắng hỏi thì đã không được gì mà đâm thành mâu thuẫn, thậm chí có thể mẹ cháu sẽ không muốn quan hệ với bà nữa. Bà không muốn giữa hai mẹ con xảy ra chuyện giận hờn nên bà đã làm theo lời khuyên của ông André."

Ông Derek nói, "ông rất thông cảm với cháu, Chloe ạ. Và ông biết bà cũng thông cảm với cháu"

lắm. Việc cháu muốn biết thêm về cha cháu là chuyện đương nhiên. Nếu bà Blair đồng ý, ông sẽ nói chuyện với mẹ cháu, ngay trong kỳ nghỉ lễ này. Nhưng cháu phải hoàn toàn để mặc ông liệu, cháu đừng thúc giục ông. Ông sẽ chờ lúc nào thuận lợi nhất để dò hỏi mẹ cháu."

"Ôi, cháu cảm ơn ông quá ông ạ," Chloe reo lên, rồi chạy đến bên ông, ôm chặt ông.

Ông Derek âu yếm giữ đứa cháu gái chặt trong vòng tay. Cháu ông còn trẻ quá, non nớt quá. Ông nhìn vợ và bắt gặp cặp mắt của bà, ông bèn gượng cười và dướn đôi lông mày lên. Ông hiểu mắt bà muốn nói gì. Và điều đó cũng phù hợp với điều ông đang nghĩ: Stevie sẽ không chịu lộ ra thêm chút nào về cha Chloe.

o o o

Chiều hôm ấy, ông Derek đặt kịch bản đang đọc xuống rồi nhìn sang phía bà Blair, ông nói, "Em có cho rằng mọi gia đình đều giống gia đình chúng ta không?"

"Anh nói thế nghĩa là sao?"

"Là đều có những trục trặc."

"Sao anh lại nói thế? Gia đình nhà mình có gì trục trặc đâu?"

"Chúng ta đang chuyển động theo cái chiều hướng ấy."

"Em không tin"

"Hãy tin đi." Ông Derek cười khúc khích. "Tình trạng mỗi gia đình đều có chuyện trục trặc đâu mới mẻ gì. Xưa nay vẫn như thế, từ thời Đồ đá". Ông liếc vào kịch bản đặt trên xô pha gần ghế ông ngồi. "Lấy gia đình Hoàng đế Henry Plantagenet làm thí dụ."

Bà Blair há hốc miệng lắng nghe.

Ông Derek cười, thích thú với ý nghĩ về sự nhập nhằng giữa tin và không tin. Ông nói, "Em thử ngâm xem, Hoàng đế Henry Plantagenet và Hoàng hậu Eleanor Aquitaine, ba hoàng tử con họ, Richard, Geoffrey và John, rồi Alais Capet, cô gái Pháp là nhân tình của Vua Henry. Đây cũng là một gia đình trục trặc. Sự việc không có gì thay đổi lớn từ năm 1183, khi Vua Henry II làm vua cả nước Anh và thêm một nửa nước Pháp."

"Anh sắp diễn lại vở 'Con Sư tử ở lâu đài Winter' đấy à?" Bà Blair hỏi và đưa mắt nhìn vào kịch bản chống đang đọc.

"Rất có thể. Đây là một vở rất hay và trên Đại lộ Broadway từ năm 1966 không có nhà hát nào diễn. Lời đối thoại trong vở hay không chê vào đâu được. Thêm nữa, tác giả, ông James Goldmen, còn miêu tả rất hay nội tâm cả của Vua Henry lẫn Hoàng hậu Eleanor. Trong kịch bản này có cả chất triết lý, chất hài hước và chất kịch. Đầy đủ những yếu tố để anh có thể khai thác."

"Nhưng vẫn là dừng lại chứ gì? Anh quên rằng công chúng chưa quên bộ phim có Katharine Hepburn và Peter O'Toole đóng vai chính hay sao?"

"Anh thực lòng mong họ còn nhớ, chính như thế họ càng muốn được xem lại kịch bản này diễn trên sân khấu." Ông Derek ngừng lại một chút rồi bình thản nói tiếp, "Nhưng thôi, ta tạm gác cái năm 1183 kia lại mà nói đến cái năm 1996 này, và nói về những trục trặc trong gia đình chúng ta, hơn là đến những trục trặc trong gia đình Vua Henry và Hoàng hậu Eleanor... Em tính ta sẽ làm gì để giúp cháu Chloe nào?"

"Anh bảo sẽ nói chuyện với Stevie kia mà?"

"Nếu em tán thành."

"Em tán thành," Bà Blair nói rất khẽ "Loại chuyện đó Stevie dễ thổ lộ với anh hơn với em. Em mà đụng đến chuyện ấy là nó phản ứng dữ dội ngay. Nhưng anh thì được, vì xưa nay nó vẫn quý nể anh, chịu nghe những lời khuyên của anh."

"Con bé rất bực tức."

"Chloe ấy ạ?"

"Chứ còn ai nữa?" Ông Derek đáp, hơi chuyển tư thế trên ghế. "Và anh có thể hiểu tại sao. Lẽ ra Stevie nên nói chi tiết thêm về John Lane với con gái từ cách đây vài năm rồi mới phải. Vậy mà chị ấy chỉ bảo con rằng nó là con ngoài giá thú."

Bà Blair lắc đầu buồn bã. "Đúng thế, khi con Chloe đủ lớn để hiểu vấn đề thì Stevie nên kể sự thật về cha nó cho nó biết mới đúng. Nói cho cùng thì có ai thấy người đàn ông nào bên cạnh Stevie đâu? Nó lại là phụ nữ góa chồng."

"Nó giữ bí mật về John Lane để làm gì nhỉ?" Ông Derek hỏi.

"Cách đây nhiều năm anh bảo em rằng cái tên đó không phải tên thật cha của con Chloe. Hay bây giờ anh nhận định khác rồi. Và anh lại cho đó là tên thật của anh ta hay sao?"

"Không, anh không cho đấy là tên thật của anh ta, Blair yêu quý ạ Đến nay anh vẫn cho đấy là tên bịa. Stevie đã bịa ra cái tên đó cho thuận tiện, khỏi ai nói gì."

"Để không ai biết anh ta là ai chứ gì?" Bà Blair nói.

Ông Derek gật đầu.

"Nhưng anh ta là ai?" Bà Blair hỏi, vẻ băn khoăn.

Ông Derek dướn đôi lông mày để thể hiện thái độ. "Đúng thế. Cha con Chloe là ai? Anh vẫn cho rằng đó là một người chúng ta quen biết. Trước kia đã có lần anh nói với em như thế, nhưng em không chịu, bảo anh đoán sai."

"Em không tin là chúng mình biết anh ta. Không phải thế đâu. Cũng có thể đó là một người chúng ta quen biết, hoặc Stevie gặp thông qua chúng mình. Bây giờ nhớ lại thì hồi ấy Stevie không giao du với ai, chỉ quan hệ với vợ chồng mình, ngoài ra nó toàn làm việc và nuôi con. Toàn bộ giao tiếp xã hội của nó đều thông qua hay vợ chồng mình. Rất có thể anh ta là một trong số diễn viên giỏi của anh. Bởi người nó yêu phải là một người giỏi giang, tài ba, nổi tiếng. Nếu không, việc gì nó phải giấu kín đến như thế?"

"Em nói có lý." ông Derek nói, rồi quay nhìn ra cửa sổ một lúc lâu.

Bà Blair đưa mắt theo và nhìn chồng một cách khâm phục. Đối với bà, ông Derek là người tài ba nhất trong số những người bà biết. Tài năng của ông đã chinh phục công chúng trên toàn thế giới. Và điều làm bà Blair khâm phục nhất ở chồng là sự khởi đầu vào nghề. Khó mà tin được rằng mới ít tuổi như thế, ông đã dám bứt khỏi quê hương, thung lũng Rhondda, tìm đến giữa trung tâm sân khấu của thành phố London, nổi tiếng rất nhanh. Lúc đó ông còn rất trẻ, mới mười chín tuổi.

Điều làm bà khâm phục nữa là ông đã mày mò học tập và rèn luyện để trở thành một nghệ sĩ theo khuynh hướng sân khấu cổ điển. Chắc chắn ông phải có ý chí vượt bậc. Sự ra mắt của ông trong vai Hamlet gây sững sốt cho công chúng đến nỗi ngày nay ở khu Tây London người ta vẫn còn nhắc đến một cách thán phục.

Bên cạnh tài năng xuất chúng, ông Derek còn là một người yêu tha thiết và bền vững, một người thực tế và rất dễ thông cảm với người khác. Bà đánh giá rất cao những phẩm chất đó của ông mà bà tin rằng khó có thể tìm thấy một người đàn ông nào có được chúng.

Ông Derek sáu mươi tám tuổi nhưng trông ông khó ai đoán được ông ngần ấy tuổi. Thân hình ông rắn chắc, ngực nở, dáng cao và thẳng. Nhưng hôm nay trông ông có vẻ mệt mỏi, bà Blair thầm nghĩ. Khuôn mặt vẫn trẻ trung, cặp mắt vẫn linh lợi nhưng đã bắt đầu có một đường viền mảnh xung quanh, và tóc mai của ông đã bắt đầu có sợi bạc.

Bỗng nhiên bà Blair muốn ông thôi không biểu diễn nữa. Ông đã kiệt sức sau một đợt trình diễn quá dài kịch bản Becket và đợt đóng phim vất vả vừa rồi ở bang Arizona. Bà hy vọng hai vợ chồng sẽ nghỉ được một đợt dài và thoải mái ở London nhưng xem chừng điều này ông khó thực hiện nổi.

Liệu ông có tha thiết muốn đóng vai Vua Henry II thật không? Một vai sôi động, hò hét liên tục sẽ làm ông tốn sức rất nhiều, vai mà vừa rồi ông đã phác họa trong kịch bản Becket. Nhân vật Vua Henry II có vẻ cuốn hút chồng bà rất mạnh, khiến ông say mê. Ông Derek đúng là một người thích bị trừng phạt.

Ông Derek cắt đứt dòng suy nghĩ của vợ khi ông đang đứng nhìn ra cửa sổ bỗng quay ngoắt lại, nói. "Con Chloe đã mười tám tuổi rồi và nó khao khát muốn biết về cha nó là điều đương nhiên... cha nó là ai, dáng vẻ và tính nết ra sao? Nó muốn biết mọi thứ về cha nó để hiểu rõ thêm bản thân nó. Tuy nhiên, em ạ, anh sợ con Chloe còn có những băn khoăn khác, ngoài nhân thân của cha nó."

"Anh cho là như thế ạ?"

"Trưa hôm nay, lúc ăn xong, đi dạo với anh, nó tâm sự bao nhiêu điều"

"Em cũng cảm thấy hình như thế. Nó trút lên đầu anh những băn khoăn gì nào?"

Ông Derek thở dài rồi vuốt mặt, "Nó bảo không muốn học Đại học."

"Mới vừa rồi à? Lạ đấy nhỉ?" Bà Blair kêu lên. "Nghe anh nói thế, em ghệt thở đấy. Mới gần đây nó vẫn còn tha thiết vào Đại học Oxford. Mùa hè năm ngoái nó đòi em đưa nó đến đấy, rồi kéo em đi vòng quanh khu trường Đại học và cả thành phố Oxford, hẳn anh còn nhớ. Và nó đã phấn hứng bao nhiêu khi nói đến việc một ngày kia sẽ vào học ở đó. Theo em tuy vừa mới rồi nó bảo không muốn học Đại học nữa, nhưng điều suy nghĩ đó rất dễ thay đổi. Tuổi trẻ luôn thay đổi ý thích ấy mà."

"Anh rất muốn nó thay đổi, nhưng anh e không được." Ông Derek nói khẽ, và giọng ông lộ vẻ tiếc rẻ. "Quả là đáng buồn nếu Chloe không học ở Oxford. Bởi những năm học ở đó sẽ là quãng thời gian tuyệt vời đối với nó. Quãng thời gian mà sau này nó còn nhớ mãi suốt đời. Chưa kể việc Chloe không muốn học Đại học nữa đang làm Stevie rất buồn và lo lắng. Chị ấy rất khao khát thấy con gái vào học ở đó."

"Chloe đã nói với mẹ nó rồi à?"

"Rồi. Nó còn bảo mẹ nó là nó muốn làm việc với anh Gideon nó."

Bà Blair ngạc nhiên, lặng đi một lúc. Rồi bà nói nhanh. "Quả là không đúng với điều em hy vọng ở con bé. Nhưng điều sau có khi lại làm Stevie hài lòng"

"Chloe muốn làm việc ở cửa hiệu Jardine tại London."

"Ôi, và nó đã nói cả điều đó ra với Stevie?" Bà Blair nhìn chồng vẻ dò hỏi.

"Đúng thế."

"Hẳn nào lúc nãy anh nói đến hai chữ trực trực."

"Hai chữ ấy là còn nhẹ đấy, em ạ."

"Đừng, anh đừng nói thế. Tại sao con bé nữ làm mẹ nó đau lòng nhỉ?" Trên mặt bà Blair hiện lên vẻ hốt hoảng.

"Không chỉ chuyện cháu Chloe mà anh muốn nói cả về thằng Miles nữa."

"Miles là đứa đúng mực nhất nhà."

"Đúng thế. Nhưng nó đang băn khoăn về anh sinh đôi của nó, thằng Gideon. Nó cho rằng Gideon đang gặp nhiều chuyện không vui. Theo Miles nói với anh thì tinh thần Gideon hiện suy sụp lắm. Hôm chúng mình gặp nó ở Los Angeles, Miles đã chẳng hỏi vợ chồng mình nhận xét thế nào về Gideon đấy sao?"

"Gideon dăm chiêu và buồn bã" Bà Blair kêu lên.

Ông Derek liếc nhanh nhìn vợ rồi nói tiếp, "Hôm ấy anh còn bảo anh thấy Gideon có vẻ lơ đãng, dường như nó đang mãi suy nghĩ điều gì đó, chắc là suy nghĩ về công việc."

"Dăm chiêu và buồn bã, " bà Blair gật gù nhắc lại nhận xét của chồng.

Ông Derek nói luôn, "Không phải chỉ có thế."

"Anh kể nốt đi." Bà ngồi ngả người ra lưng ghế, chờ.

"Miles còn nói rằng mẹ nó cho rằng anh cả nó, thằng Nigel, đang âm mưu chống lại mẹ nó, tìm cách đẩy mẹ nó ra khỏi Công ty Jardine."

"Stevie có cho là như thế thật ?"

Ông Derek chau mày, "Em không tin à?"

"Thú thật là em nghĩ chuyện ấy có đấy. Em hoàn toàn tin ở xét đoán của Stevie. Nó không xét đoán sai bao giờ." Bà Blair lộ vẻ lo lắng. Bà nhìn vào khoảng không một lúc rồi nói tiếp. "Nếu Stevie cho rằng thằng con cả âm mưu chống lại nó thì có nghĩa đúng là như thế. Vừa rồi anh so sánh với nội tình trong hoàng cung Vua Henry là có lý. Những âm mưu chống lại nhau bao giờ cũng hủy hoại gia đình..."

Ông Derek cười lớn, "Liệu tình trạng gia đình nhà mình có tồi tệ đến mức như vậy không?"

Bà Blair tựa lưng lên chiếc gối thêu trên xô pha rồi không nói gì, chỉ chăm chú nhìn chồng. Sau đấy một lúc bà đột nhiên hỏi: "Phải chẳng mọi gia đình đều có những trực trực như thế?"

"Anh không dám nói chắc. Còn tùy nhiều thứ. Anh muốn hỏi em một chuyện khác, Blair. Nigel chống lại mẹ nó vì cái gì? Bởi tất yếu sẽ đến ngày nó làm chủ toàn bộ doanh nghiệp Jardine."

"Đúng là khó hiểu thật." Bà Blair nhún vai nói. "Em cũng không hiểu tại sao. Nhưng thằng Nigel xưa nay vẫn có tính lá mặt lá trái. Cả anh và em đều đã biết." Bà nhìn thẳng vào mắt chồng. "Ngay khi nó còn bé, anh nhớ không? Nhưng bây giờ chúng mình phải làm những gì?"

"Làm như mọi gia đình đều làm... giải quyết các trục trặc đó theo khả năng tối đa của chúng mình." Ông Derek tiến đến gần lò sưởi rồi ngồi vào cái ghế lúc trước ông đã ngồi. Ông nhắc kịch bản Sư tử ở cung điện Mùa Đông nói về một thời kỳ trong hoàng gia dòng họ Plantagenet, rồi bắt đầu đọc. Vài phút sau ông gấp kịch bản, ngả người ra lưng ghế chăm chú nhìn vợ.

Bà Blair ngồi buông thả trên xô pha, đang mải suy nghĩ. Mắt bà như nhìn tận đâu xa lắc và ông Derek biết rằng vợ ông đang nghĩ ngợi về gia đình giống như bà vẫn thường nghĩ ngợi mọi khi.

Vợ ông là một phụ nữ tuyệt vời, điềm đạm, vững vàng, giỏi cách ứng xử với người xung quanh và là người đáng tin cậy trong mọi việc. Đặc biệt bà rất am hiểu tâm lý con người và những uẩn khúc trong đáy lòng họ. Ông Derek biết rằng lấy một nghệ sĩ biểu diễn, lại là nghệ sĩ nổi tiếng, không phải chuyện dễ dàng đối với một phụ nữ. Ngược lại ấy chứ. Muốn giữ cho cuộc hôn nhân vững chãi và hạnh phúc, người vợ phải biết nhẫn nại và linh hoạt, phải chịu hòa hoãn, nhượng bộ. Ông ngạc nhiên thấy hôm nay bà đẹp hơn mọi khi. Hồi mới quen bà, ông đánh giá là bà tập trung tất cả những nét đẹp của người phụ nữ Hoa Kỳ: dong dỏng cao, chân dài, nước da trắng mịn, làn tóc vàng óng, cặp mắt màu sẫm đa tình, hàm răng đều và trắng muốt. Bà Blair có khuôn mặt hết sức đáng yêu, và Chloe rất giống bà ngoại nó.

Ông Derek tự thấy hài lòng về vợ. Nay bà đã có tuổi và giống như rượu vang lâu năm, nhưng vóc dáng vẫn mảnh mai và quý phái như xưa. Những thứ ở bà khiến ông yêu quý bà nhất chính là óc thông minh, khả năng hài hước và tấm lòng nhiệt tâm.

Bà Blair nói, "Bao giờ vợ chồng mình nói với Stevie về Chloe?"

Ông Derek nhún vai. "Anh không biết. Ta phải xem lúc nào thuận tiện nhất. Hôm nay thứ bảy, mà chiều mai vợ chồng mình đã đi rồi. Anh nghĩ có lẽ tốt nhất là tối nay. Sau bữa ăn là hay nhất". Ông lắc đầu, thở dài nói, "Anh có cảm giác Stevie không muốn nghe chuyện này. Em thừa biết nó ghét người khác can thiệp vào việc riêng của nó rồi đây."

"Có lẽ anh nên một mình đến gặp nó. Xưa nay nó vẫn quý và tin cậy anh."

"Anh chưa một lần nào nói với Stevie về John Lane."

"Cái gì thì cũng phải có lúc khởi đầu."

Chương 10

"Dượng muốn chị hãy kể với cháu Chloe đôi chút về cha nó, Stevie ạ," ông Derek bình thản nói. "Dượng cho rằng cần nói ra một số điều nào đấy để làm dịu đi phần nào nỗi tò mò đang hành hạ nó."

Thấy dượng nhìn mình chăm chú, Stevie cũng chăm chú nhìn lại một lúc, rồi bình thản đi ngang qua phòng giấy, đến tựa người vào thành lò sưởi. Nàng chậm rãi đáp, "Con không thể làm thế được, dượng ạ. Dượng hiểu cho, chính bản thân con cũng không biết gì về anh ấy..." Stevie ngưng câu nói giữa chừng.

Ông Derek rất ngạc nhiên, rồi cặp lông mày nhú lại ông nhìn Stevie. "Dượng không hiểu chị nói thế nghĩa là sao?"

Khẽ ho cho thông họng, Stevie nói rất khẽ, "Con chỉ biết sơ qua về anh ấy. Con nghĩ chỉ có thể cắt nghĩa điều đó bằng cách nói thật ra rằng đấy là một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên và... rất ngắn ngủi. Con và anh ấy gặp nhau trong một tiệc rượu, cùng phát hiện ra rằng cả hai bị hút vào nhau, thế là chúng con cùng đi ăn tối ở một nhà hàng. Mấy hôm sau, chúng con lại gặp nhau lần nữa. Tại một khách sạn. Con ngủ với anh ấy. Thế là con có thai."

"Sau đấy thái độ anh ấy ra sao, bởi dượng nghĩ rằng con có nói với anh ấy là con có thai chứ?" Ông Derek thận trọng hỏi.

"Vâng, con có nói, nhưng anh ấy không thể làm gì được, dượng ạ."

"Anh ấy không muốn cưới con hay sao?"

Stevie lắc đầu. "Hai chúng con hiểu biết về nhau còn quá ít."

"Vậy là anh ấy bỏ mặc con tự lo lấy?"

"Nếu dượng muốn dùng cách nói ấy thì, đúng là như thế."

"Con người quý hóa đấy!"

Stevie im lặng, không đáp.

Ông Derek chậm rãi nói, "Không phải là anh ấy chết trong một vụ tai nạn giao thông trước khi Chloe ra đời chứ?"

"Không ạ. Con bịa ra chuyện đó để kể cho Chloe vì nghe có vẻ tin được. Đây là cách giải thích tốt nhất con có thể. Vì con gái con cứ hỏi đủ thứ về cha nó khiến con rất lúng túng, thú thật với dượng là như thế." Stevie lại khẽ ho. "Nhưng anh ấy đã mất rồi thật."

"Và con không có thứ gì có thể đưa cho Chloe ư?"

"Thứ gì chẳng hạn ạ?".

"Một lá thư, bức ảnh, hoặc một thứ gì đó cụ thể."

"Con đã nói với dượng rồi, con chỉ biết rất ít về anh ấy."

"Anh ấy mất bao giờ?" ông Derek hỏi.

"Sau khi con sinh Chloe khoảng một năm."

"Chết vì gì?"

"Vì nguyên nhân tự nhiên thôi."

"Chắc con có tìm hiểu về cái chết của anh ấy chứ?"

"Vâng."

"Con tìm hiểu thì ra sao?".

Stevie khó chịu nhìn dượng, rồi cười thành tiếng. "Ôi, dượng định làm Phán quan tra hỏi kẻ có tội đấy ă? Là Torquemada hay sao ă?"

"Xin lỗi" Derek vội nói và dừng lại. Ông lộ vẻ buồn rầu. "Dượng thấy tò mò như vừa rồi là không nên. Nhưng đây là lần đầu tiên dượng đề cập đến đề tài này."

"Con biết. Trước đây lâu lắm rồi, con đã có lần cắt đứt cuộc trò chuyện với mẹ con xung quanh vấn đề này. Còn dượng, chưa bao giờ dượng hỏi con, đây là lần đầu tiên." Stevie lại cười lên thành tiếng.

"Nếu con không biết nhiều về con người ấy, cũng không giữ liên lạc với anh ấy, vậy làm sao con biết anh ấy đã chết?"

"Con đọc trên báo," Stevie bịa.

"Có nghĩa anh ấy là người nổi tiếng?"

"Vâng, cũng hơi một chút."

"Tên anh ấy có thật là John Lane không?"

"Thật một phần ă."

"Con đổi họ anh ấy đi cho thuận tiện phải không?"

"Con nghĩ giữ cho anh ấy là người vô danh thì thuận lợi hơn."

"Dượng có biết anh ấy không?".

Stevie nhìn chăm chăm vào mắt ông Derek, lúc này đang ngồi trong chiếc ghế nệm cạnh lò sưởi.

"Anh ấy là nghệ sĩ biểu diễn phải không?" Ông hỏi nhưng Stevie không trả lời.

"Dượng ă con rất không muốn tiếp tục câu chuyện này thêm nữa. Chuyện cách đây đã lâu lắm rồi. Mà anh ấy là ai thì có gì quan trọng đâu ă."

"Chloe lại thấy quan trọng, " ông Derek nhắc khéo Stevie.

Nàng buông một tiếng thở dài buồn bã. "Con không hiểu tại sao con bé bỗng nhiên lại băn khoăn về cha nó nhiều như thế để rồi đầu rồi óc? Bao nhiêu năm nay nó có hỏi gì con về cha nó

đâu? Thế mà bây giờ nó lại làm phiền ông và làm phiền những ai nữa không biết. Cứ như chuyện ấy quan trọng lắm, tác động đến nhiều thứ cụ thể lắm. Chloe là đứa con gái có đầy đủ mọi thứ nó muốn. Vậy mà bây giờ nó lại còn muốn biết cha nó là ai nữa. Một người không cho nó bất cứ thứ gì, không đóng bất cứ vai trò nào trong cuộc sống của nó. Dượng à, chúng ta cần công bằng mà nói với nhau như thế."

"Con nói hoàn toàn đúng, khốn nỗi tuổi trẻ là như vậy. Nó nghi ngờ con không thành thật, mà có điều gì khuất tất bên trong. Và xin con đừng giết sứ giả. Dượng chỉ là người truyền đạt những điều nó nói."

"Dượng ạ, con đã nói thật hết với dượng. Đây chỉ là chuyện một đêm! Con rất khó giải thích. Con đã nói với dượng rồi. Người phụ nữ góa bụa đã phải đau khổ sống cô đơn trong suốt ba năm trời, thế rồi một đêm không nhin được và mắc luôn. Những câu chuyện như thế diễn ra từ cổ xưa. Từ khai thiên lập địa, bao nhiêu phụ nữ đã vấp phải... ngủ với một người đàn ông và mới lần đầu tiên đã có thai."

"Dượng hiểu."

"Dượng ạ, rất không may là con không thể kể gì thêm với dượng, với mẹ con và với Chloe về người đàn ông ấy, chỉ vì tình thế bắt buộc."

"Dượng biết. Nhưng con hãy nghe một lời này nữa. Con bảo gặp người đàn ông ấy trong một tiệc rượu. Liệu có thể ở nhà dượng không? Và chắc hẳn anh ấy là diễn viên. Nếu đúng như thế thì chắc chắn dượng biết anh ta. Con hãy nói tên thật của anh ấy cho dượng nghe. Dượng sẽ có cách thích hợp nói với Chloe để nó bớt băn khoăn."

"Con gặp anh ấy không phải ở nhà dượng. Dượng và mẹ con không biết anh ấy?" Stevie kêu lên, giọng đầy phẫn nộ, khuôn mặt nàng méo xệch đi. Ông Derek nhìn nàng chăm chú. Ông thấy rất rõ nàng đang nói dối.

o o o

Ông Derek ra khỏi phòng rồi, Stevie thay sang bộ đồ ngủ rồi quay lại phòng giấy bên cạnh. Nàng ngồi vào bàn, mở cuốn nhật ký và cầm bút.

Nhưng Stevie không viết, chỉ hờ hững nhìn vào trang giấy trắng và chìm đắm trong suy nghĩ.

Bỗng tiếng gõ cửa làm nàng giật nảy người và ngồi thẳng dậy. "Ai thế?"

"Mẹ đây, " bà Blair nói và hiện ra trên ngưỡng cửa.

"Thì ra lại một vị khách đêm khuya nữa."

Bỏ qua câu nói châm biếm của con gái, bà Blair bước vào phòng rồi đứng lại bên cạnh bàn giấy, đặt bàn tay lên vai Stevie. "Dượng nghĩ rằng đã làm con bị xáo động."

"Không đâu ạ. Dượng không hề làm con xáo động, và dượng nên biết điều đó từ ba chục năm nay. Mẹ ạ, con biết dượng muốn làm điều tốt, nhưng..."

"Nhưng con đừng đến địa ngục được trải bằng những ý định tốt."

"Con không định nói thế, mẹ ạ."

"Nhưng câu của con vừa rồi chính là hàm nghĩa đó. Con ngồi xuống đây với mẹ."

Stevie đứng lên, đi theo mẹ, ngồi xuống xô pha bên cạnh bà. Nàng nói, "Con hy vọng mẹ vào đây không phải để lặp lại cuộc trò chuyện vừa rồi giữa dượng và con."

"Tất nhiên. Mẹ cũng sẽ không hỏi con về những chuyện xảy ra cách đây đã quá lâu. Những chi tiết về mối quan hệ giữa con và John Lane. Hồi đó con đã thấy không muốn kể mẹ nghe rồi. Ngày nay mới nói thì quá muộn, muộn mất mười tám năm."

"Mẹ nghĩ như thế là đúng."

"Dượng cũng nghĩ giống như mẹ. Ông ấy ân hận đã căn vặn con về chuyện đó, nhưng động cơ của dượng chỉ là vì cháu Chloe. Chiều nay cháu tỏ ra quá bồn chồn. Đưa ra bao nhiêu câu hỏi về cha nó."

"Có Trời biết tại sao bỗng nhiên nó lại bồn chồn nhiều như vậy? Con thực hiện bốn phần cả của cha lẫn mẹ của nó, và con nghĩ rằng con đã thực hiện tốt. Con đã chăm sóc nó, yêu thương nó, dạy dỗ nó. Hơn nữa, cả nhà yêu quý nó, nâng niu nó, thậm chí quá nuông chiều, làm hư nó. Nó có tất cả những gì mà một đứa con gái vào tuổi nó muốn có. Học vấn, tiền bạc, một tương lai bảo đảm. Vậy mà bây giờ, đột nhiên nó lại đi dò hỏi hết người này đến người khác: cha cháu là ai? Tại sao mẹ cháu không kể gì về cha cháu cho cháu nghe? Nó cuống cuống lên như thế đấy." Stevie lắc đầu và cau mặt nhìn mẹ nàng. "Con không thể kể cho nó nghe bất cứ điều gì vì con có liên lạc gì với cha nó đâu? Đấy chỉ là mối quan hệ một đêm. Anh ấy là một người hoàn toàn xa lạ đối với con."

"Tất cả những điều đó dượng đã kể lại cho mẹ." Bà Blair đáp rồi thở dài. "Mẹ biết con đã hy sinh rất nhiều cho Chloe, cho nên mẹ không hề ngạc nhiên thấy hôm nay con trách cứ nó."

"Con không nghĩ đấy là sự hy sinh, mẹ ạ." Stevie cau mặt nói khế.

"Mẹ thì thấy đấy chính là hy sinh. Con đã tận tụy với nó, không hề nghĩ đến chuyện gặp một người đàn ông nào nữa, đến chuyện có một cuộc sống riêng tư, đến việc tái hôn. Mà con thừa sức có thể làm tất cả những chuyện đó, Stevie ạ. Hồi đó mấy đứa con trai học xong trường phổ thông và Chloe thì đã có vú nuôi lo cho nó."

Stevie không nói gì. Nàng biết tất cả những điều mẹ nàng nói là đúng. Nhưng hồi bấy giờ nàng cảm thấy có lỗi trong việc sinh ra Chloe, và nàng dường như chuộc tội với con gái bằng mọi cách. Nàng đã gạt bỏ khả năng hưởng tình yêu và hạnh phúc với một người đàn ông nào khác, và đã dồn mọi tình cảm và sức lực vào con cái và công việc.

"Tuổi trẻ thường rất ích kỷ, Stevie ạ." Bà Blair nhận xét. "Nhưng mẹ nghĩ, tất cả chúng ta đều ích kỷ, bởi đó là điều kiện để sinh tồn. Những khi còn trẻ, người ta ích kỷ hơn. Mẹ nhớ lại hồi trẻ mẹ rất ích kỷ, cả con cũng vậy, khi con còn trẻ. Vì thế khi ít tuổi, con người ta đều chỉ nghĩ đến những gì liên quan đến bản thân. Một cách đáng sợ. Khi chúng ta ở tuổi mười và hai mươi, chúng ta cho rằng chỉ mỗi bản thân chúng ta là quan trọng nhất trong cả cái thế giới này. Chloe hiện đang trải qua cái tuổi ấy, cái giai đoạn đó trong cuộc đời của nó. Nó nóng lòng muốn biết càng nhiều càng tốt về người cha sinh học của nó, bởi nó muốn hiểu rõ bản thân nó. Không phải nó định làm cho mẹ nó buồn, hoặc muốn chống lại mẹ nó. Mẹ hy vọng con hiểu ra như thế."

"Vâng, con nghĩ con có thể hiểu được. Vừa rồi con chỉ bức là nó đã thổ lộ ra mọi thứ, làm phiền ông ngoại nó, vào đúng kỳ nghỉ này. Con đang muốn tạo cho mẹ và dượng được nghỉ ngơi hoàn toàn, được thanh thản, vui tươi mấy ngày ở đây."

"Nhưng mẹ và dượng chẳng được nghỉ ngơi là gì, và rất vui được nghỉ tại đây. Mọi thứ đều hoàn hảo, ấm cúng và mấy ngày nghỉ ở đây quả là tuyệt vời. Con đã chiều mẹ và dượng nhiều

quá đấy." Bà Blair hơi xoay người trên xô pha để nhìn thẳng vào mắt con gái. "Con có nghĩ rằng ông Derek có vẻ mỗi một không?"

Stevie cười, "Con đặc biệt quan tâm đến dương vì con biết biểu diễn một đợt dài và liên tục như thế hại sức lắm. Kỳ nghỉ lễ Noel sắp tới mẹ và dương có định sang London không ạ?"

"Có năm nào mẹ và dương bỏ đâu? Có họa trời sập cũng chưa chắc mẹ và dương chịu bỏ qua một cơ hội nghỉ lễ Noel ở London."

Sau một phút ngập ngừng, bà Blair nói, "Chloe bảo không muốn học Đại học là nó nói thật đấy chứ?"

"Quả thật con cũng không biết nữa, mẹ ạ. Con quyết định sẽ áp dụng cách chờ đợi. Cứ để hè sang năm nó tốt nghiệp Trung học xem nó nói thế nào đã."

"Thế còn chuyện nó muốn làm việc cho Công ty Jardine?"

"Con hơi lạ đấy. Có vẻ hiện giờ nó rất muốn gần và học anh Gideon nó. Con chưa biết tại sao vì Chloe thân với Miles hơn."

"Còn thằng Gideon thì có chuyện gì đấy, Stevie? Miles bảo anh sinh đôi của nó có vẻ sâu não chuyện gì đó. Nó bảo Gideon lúc nào cũng rầu rĩ."

"Cháu Gideon xưa nay vẫn hay thế... Bản chất nó ít khi tươi. Thật buồn cười, hai đứa sinh đôi nhưng tâm tính rất khác nhau. Em điềm tĩnh, vui tươi bao nhiêu thì anh lạnh lùng sâu não bấy nhiêu. Còn về tâm trạng buồn bã của Gideon hiện nay thì con cho rằng chỉ do chuyện đàn bà thôi. Cụ thể là chuyện cô Margot. Mỗi lần con có dịp sang London, con đã nhận thấy mấy tháng nay Gideon như đứa thất tình. Con cho rằng đấy là sau khi nó và Margot cắt đứt quan hệ với nhau."

"Chỉ có vậy thôi à? Nếu thế thì chúng ta sẽ chữa cho nó khỏi ngay được thôi."

Stevie cười lớn. "Ôi, mẹ! Đúng là không ai được như mẹ. Mẹ bao giờ cũng tin rằng mẹ có thể chữa cho chúng con mọi bệnh tật."

o o o

Sau khi bà Blair ra khỏi phòng, Stevie quay lại bàn giấy và lại cầm bút. Nhưng nàng vẫn chưa viết được gì vào nhật ký. Nàng ngồi bất động, mãi suy nghĩ về Chloe. Mình không nên cứng rắn quá với nó. Mẹ nói đúng. Nó như thế không phải do mình. Mà ở bản thân nó. Giá như mình có thể kể vài chi tiết về cha nó cho nó nghe, nhưng mình không thể.

Rồi Stevie chuyển sang nghĩ về người đàn ông đó. Nàng nhắm mắt lại và hình ảnh chàng nhảy múa trong óc nàng, giống như đã nhiều lần trước đây. Nàng biết rằng nghĩ về "chàng" là điều vô ích, biết rằng có nhiều lần nàng không sao hình dung ra chàng được. Lúc này cũng thế. Cuộc đời nàng, cuộc đời hai người sẽ khác đi biết bao nếu nàng đủ can đảm... can đảm nói cho chàng biết sự thật. Bây giờ thì đã quá muộn. Hối tiếc chuyện đã qua ích gì? Mẹ nàng lúc này nói đúng, muộn mất mười tám năm.

Stevie dùng hết nghị lực đứng lên, ra lấy chiếc cặp, mở ra lấy chùm chìa khóa. Nàng bước sang phía tường đối diện, mở tủ ly lớn, khom người tới chỗ để kết sắt. Nàng mở sổ tay ra xem mã số rồi vặn núm. Tất cả các cuốn nhật ký của nàng được xếp thứ tự trong kết. Nàng lấy ra cuốn nhật ký năm 1977, rồi ngồi vào xô pha trước mặt lò sưởi.

Stevie nhìn cuốn nhật ký một lúc lâu, chưa mở, chỉ lấy bàn tay vuốt con số mạ vàng trên bìa:

1977. Một năm thật đặc biệt. Bao kỷ niệm quay trở lại và hình ảnh chàng hiện lên khá rõ nét. Nhưng Stevie gạt đi những ký ức về chàng, lật nhanh đến trang ghi vào tuần đầu tiên của tháng mười hai. Đây rồi, cái ngày định mệnh ấy, cái ngày nàng đã quyết định. Nàng bắt đầu đọc.

Ngày 5 tháng mười hai 1977

London

Mình đã nghĩ rất nhiều về tình trạng khó xử của mình hiện nay. Quả là bao ngày nay mình không còn nghĩ được thứ gì khác, ngoài chuyện ấy. Và tối nay, mình quyết định, mình sẽ giữ cái thai và sinh thêm một đứa con.

Tuần lễ vừa rồi khi Jennifer Easton đưa mình đi khám bác sĩ, mình đã hoảng sợ khi ông ấy khẳng định rằng mình có thai đã được tám tuần lễ, đúng như mình dự đoán. Trên đường về nhà, mình thấy rõ thực tế và mình hoảng hốt. Jennifer nói sẽ đưa mình đến một ông bác sĩ ở Mayfair. Một bác sĩ nổi tiếng bà lại quan hệ chặt chẽ với một bệnh viện. Jennifer nói rằng mình chỉ cần đến cho ông ta khám và kể về hoàn cảnh có thai. Ông ta sẽ đăng ký tên mình vào bệnh viện rồi tiến hành hủy thai. Thế là xong. Ra khỏi bệnh viện mình không còn mang thai nữa. Nhưng mình không muốn phá thai. Mình muốn sinh con. Con của "anh ấy". Trước kia mình đã tưởng ngoài Ralph mình không thể yêu ai, nhưng mình đã yêu. Mình yêu "anh ấy". Hai đứa không thể chung sống nhưng mình có thể có con với anh ấy. Nhiều người đâu có may mắn như mình.

Jennifer hỏi mình sẽ nói thế nào với mọi người nếu mình liều lĩnh sinh con. Mình đã quyết định sẽ không nói gì với họ hết. Họ không thể buộc mình phải nói, và cũng không ai lại trói mình, đặt vào bức tường rồi bắn, chỉ vì mình im lặng. Mẹ mình và dượng Derek thì dễ rồi. Bà Alfreda, mẹ chồng mình, có thể gây chuyện, nhưng mình bất cần bà ấy. Vả lại mình nắm mọi chủ bài trong tay, đó là việc kinh doanh của công ty Jardine. Rồi ba đứa con trai là của mình, thuộc quyền mình. Chúng đều mang họ Jardine và là những người thừa kế của dòng họ Jardine. Còn với ông Bruce, cha chồng mình, thì ông ấy sẽ cố giữ quan hệ tốt với mình. Ông ấy đang cần mình để quản lý và điều hành Công ty Jardine. Ông ấy không phải người tốt bụng, đôi khi ông ấy có vẻ già hơn tuổi. Mỗi ngày ông ấy càng thêm phụ thuộc vào mình hơn. Không, mình sẽ không giải thích về ai hết. Và mình cũng không nói cho anh ấy biết. Để làm gì kia chứ? Mình phải cắt đứt với anh ấy. Đó là việc khó khăn bởi mình yêu anh ấy.

Stevie còn viết nhiều nữa, nhưng nàng chỉ đọc lại đoạn này. Rồi nàng gấp cuốn nhật ký, ngồi suy nghĩ, mắt lơ đãng đưa về phía bóng đêm đang trùm dần lên mọi thứ bên ngoài.

Đúng hay sai thì đấy cũng là những quyết định của nàng và nàng đã bị những quyết định đó chi phối. Stevie cảm thấy buồn. Nỗi đau trong tim đã quá quen thuộc. Từ lâu nàng đã tập được cách quen dần với nỗi đau ấy.

Chương 11

Cứ mỗi khi ngồi với ông già André Birron, Stevie lại bắt gặp mình đang cười. Có một thứ gì đó trong con người ông, trong cách xử sự của ông khiến nàng cảm thấy thoải mái, thậm chí vui vẻ, và hình như phát huy tất cả những gì tốt đẹp nhất trong con người nàng.

Ông André vóc thấp, thân hình rắn chắc, tóc màu bạc, mắt tròn, phúc hậu, mắt đen và linh lợi. Khi còn sống, Ralph rất thân với ông và thường gọi ông là "ông tiên lùn". Cách gọi ấy đến nay vẫn trở lại trong trí óc Stevie.

Stevie gặp ông André lần đầu tiên từ trước khi sinh đứa con đầu, Nigel. Lúc đó nàng mang cái bụng nặng nề và đi rất chậm. Ông André, bản thân cũng có hai đứa con, rất quan tâm đến nàng và luôn nhắc nàng phải thận trọng trong đi đứng, làm lụng. Ngoài tính phúc hậu ấy ra, ông còn hợp với Stevie nhiều mặt và hai người quý nhau ngay, tình thân ấy cứ mỗi năm một tăng lên.

Sau cái chết không ngờ của chồng nàng, ông André đã ngưng công việc của ông để đến giúp đỡ Stevie. "Tôi phải để mắt đến cô theo cách của một người cha," Mỗi khi bay sang London ông thường nói câu đó. Và đã nhiều năm nay ông André trở thành cố vấn và người hướng dẫn cho nàng. Stevie làm theo những lời ông khuyên và chưa bao giờ nàng ân hận về việc đó, bởi đối với mỗi khó khăn của nàng, ông đều cho những ý kiến phân tích xác đáng và cách giải quyết đúng đắn nhất. Ông còn là người hiểu biết rộng và sâu hâu như về mọi lĩnh vực trong cuộc sống trên thế giới.

Chính nhờ ông André mà Stevie học được về tính chất quốc tế của hoạt động kinh doanh đồ kim hoàn, về những nhà thiết kế và chế tác đồ kim hoàn nổi tiếng nhất như Belperron, Boivin, Công tước Verdura và rất nhiều người khác nữa.

Ông già André là chuyên gia am hiểu thấu đáo về các nhà thiết kế kim hoàn nổi tiếng nhất của các thập niên 1930, 1940 và 1950. Ông còn biết chi tiết về nhà thiết kế siêu đẳng Jean- Baptiste Tavernier, thương gia kiêm nhà du hành, đã đi lại như con thoi giữa Paris và các mỏ vùng Golconda của Ấn Độ trong thế kỷ mười chín. Tavernier chính là người đầu tiên mang kim cương từ tiểu lục địa về châu Âu. Ông chính là người cung cấp kim cương cho Vua Pháp Louis XIV, mệnh danh là Vua Mặt Trời, và cho những thành viên nào của hoàng gia nước Pháp có điều kiện mua. Một trong những viên kim cương "tên tuổi" lớn nhất có viên Mazarin Lớn, gọi theo tên người sở hữu nó: Hồng Y Mazarin, và ông này lúc hấp hối đã dâng viên đá quý vô giá đó lên Vua Mặt Trời.

Vào thời gian Stevie gặp ông André, nàng đã được chồng truyền cho rất nhiều kiến thức về kim cương và các loại đá quý khác. Do đó ông André đã bị ấn tượng rất mạnh về Stevie, một phụ nữ trẻ và chưa có chút kinh nghiệm nào mà chỉ trong một thời gian ngắn đã tiếp nhận được cả một khối kiến thức rất lớn. Stevie đã giải thích cho ông hiểu rằng nàng tiếp thu nhanh, lại có trí nhớ như máy ảnh, và một nguyện vọng tha thiết được học về các thứ đá quý, cũng như về công việc kinh doanh của chồng.

Một lần Ralph đã nói với vợ rằng trong cuộc đời chàng có hai niềm say mê lớn. "Em, tình yêu của anh, và kim cương. Chính vì vậy, anh muốn chia sẻ niềm say mê thứ hai ấy với em, niềm say mê thứ nhất của anh".

Chính đây là nguyên nhân khiến Stevie tiếp nhận được cả một nền học vấn toàn diện về kim cương và các loại đá quý khác. Khi dạy nàng về kim cương, Ralph đã in sâu vào óc vợ hai điều. Một là giá trị mỗi viên kim cương được xác định bằng bốn từ bắt đầu bằng "C"; CARAT - trọng lượng và kích thước, CLARITY - mức độ trong suốt, COLOR - màu sắc, và CUT - cách chế tác. Hai là chỉ những viên kim cương to nhất, hiếm hoi nhất, đẹp nhất mới được đặt tên.

Và sau hai mươi mốt năm trong nghề kim hoàn, tối nay là lần đầu tiên Stevie mới cố mua một viên kim cương có tên, viên Nữ Hoàng Trắng nổi tiếng lừng lẫy, tại cuộc bán đấu giá của hãng trang sức, mỹ phẩm và thời trang danh tiếng Sotherby vào đúng bảy giờ.

Chỉ vài tiếng đồng hồ nữa thôi. Stevie không hồi hộp hay sợ hãi. Ngược lại, nàng cảm thấy bình thản và tự tin. Nàng biết tinh thần nàng được như thế một phần quan trọng nhờ sự có mặt của ông André trong cuộc bán đấu giá.

Lúc này Stevie ngồi cùng với ông ở gian tiếp khách trong phòng liên hoàn của khách sạn Carlyle, nhắm nháp ly nước ga và chăm chú nhìn ông.

"Cô bạn trẻ thân mến ạ, tôi quyết định cho cô xem những viên đẹp nhất trong bộ sưu tập của tôi trước khi đem chúng trưng bày ở nơi khác, trường hợp cô không thấy thích chúng."

"Tôi tin là tôi sẽ thích, ông André ạ," Stevie mỉm cười nhìn ông, đáp. "Ông biết đấy, bao giờ tôi cũng tìm những thứ đẹp nhất dành cho phòng trưng bày trang sức cổ của chúng tôi tại London. Một số khách hàng của chúng tôi ngày nay chỉ quan tâm đến những trang sức càng cổ càng tốt."

"Đúng thế, thời nay người ta đang hâm mộ đồ cổ," ông André đáp rồi đứng dậy, vội vã sang gian bên cạnh của phòng liên hoàn khách sạn này. Vài giây sau ông quay lại, giáng giải, "Cậu Matt đã đem nó sang đây để cô có thể xem được, Stevie ạ."

Ông André lại ngồi xuống chiếc ghế nệm đối diện với Stevie. Chốc chốc ông lại đứng lên. Tuy đã bảy mươi lăm tuổi, dáng dấp ông vẫn nhanh nhẹn như xưa. Ông kêu lên, "Ta sang ngồi bên kia, ở bàn bên cạnh cửa sổ. Chỗ ấy ánh sáng rất thích hợp để xem, cô tán thành chứ?"

"Vâng ạ," Stevie đáp. "Và bên đó có cả cây đèn bàn chiếu sáng rất tốt." Nàng đi theo ông André ngang qua gian phòng, nóng lòng muốn xem những thứ ông đem theo từ Paris sang để giới thiệu với nàng.

Ông André Birron sở hữu một trong những hiệu kim hoàn sang trọng nhất và uy tín nhất trên thế giới, nằm trên Quảng trường Vendôme, gần Khách sạn Ritz. Ở Paris. Hiệu kim hoàn này ra đời từ thế kỷ mười chín, do cụ cố nội của ông André, cụ Pierre Birron, lập nên. Cụ bắt đầu nổi tiếng từ khi cụ mua được một số đồ trang sức của Hoàng gia Pháp. Trong cuộc bán đấu giá tại Paris năm 1887, những viên kim cương của Hoàng gia Pháp được tập trung thành một bộ và thuộc sở hữu của Chính quyền nền Cộng hòa thứ Ba. Tất cả các chủ hiệu kim hoàn lớn đều có mặt, bao gồm cả ông Frederic Boucheron ở Paris, chủ hiệu Tiffany Co ở New York, và chủ hiệu Bonynges ở London. Cụ Pierre Birron đã mua được một số viên bằng cách liều lĩnh mua đồ ăn cắp. Cụ có tính táo bạo, không quan tâm đến hậu quả nguy hiểm. Giống như hiệu kim hoàn Jardine ở London, hiệu Birron ở Paris cũng là doanh nghiệp gia đình và bao giờ chủ của nó cũng phải là người huyết thống. Hai con trai của ông André hiện làm việc cùng với cha họ ở cửa hiệu kim hoàn trên quảng trường Vendôme ở Paris.

Trợ lý của ông André, Matt Wilson đã xách chiếc va ly nhỏ bước vào, đưa ông André.

"Biên, biên, bien! Tốt lắm, tốt lắm." ông André reo lên bằng tiếng Pháp. "Cậu mở ra."

Matt mở va ly, lấy ra những chiếc hộp nhỏ và túi nhỏ bằng da đựng trang sức. Anh ta mở một trong những chiếc túi da to, rồi đẩy đến trước mặt Stevie, không nói một lời nhưng vẻ mặt còn nói lên nhiều hơn mọi ngôn từ.

Stevie ngẩng ngó chuỗi hạt đeo cổ Matt vừa lấy trong túi da ra, đặt lên bàn. Chuỗi hạt gồm hai

vòng, một vòng gồm những hạt kim cương và hạt ngọc màu xanh lam nhạt. Stevie cảm thấy như có một luồng khí lạnh buốt lướt qua cơ thể khi nàng ngắm chuỗi hạt gồm kim cương và ngọc xanh đang lấp lánh dưới làn ánh sáng. Stevie thốt lên kinh ngạc, "Đây chính là công trình của bà Belperron phải không ạ?" Nàng ngược mắt nhìn ông André bằng cặp mắt đầy thán phục.

"Đúng thế, rất có thể đây là chế tác của Belperron." Ông nhìn Stevie, khẽ lắc đầu tiếc rẻ. "Rất không may là Belperron không chịu ký tên vào các chế tác của bà ta. Bà ta cho rằng các công trình chế tác của bà ta độc đáo và khác kiểu của người khác đến nỗi chỉ cần nhìn qua cũng đủ nhận ra là của bà, việc gì phải ký tên." Bà ta luôn bảo tôi, "Chữ ký của tôi là thừa, ông André ạ."

"Tiếc nhỉ, bà Belperron lại không chịu ký tên vào các chế tác của bà ấy. Tôi cầm lên xem được không ạ?"

"Mais naturellement." Ông André đáp bằng tiếng Pháp, có nghĩa tất nhiên rồi. Ông nhắc chuỗi hạt lên, đưa Stevie.

Stevie đem nó đến sát bóng đèn trên bàn, ngắm nghía rất lâu từng hạt kim cương, ngọc và cả cái khóa. Hai dây chuỗi, mỗi dây gồm những bông hoa, cánh bằng ngọc chalcedony, còn nhị ở giữa là những hạt xaphia. Mỗi dây có tám bông hoa như thế, tức là tám hạt xaphia. Giữa chúng là những hạt kim cương lấp lánh được gọt rửa hết sức công phu. Ông già André ngồi ngả lưng trên ghế, quan sát Stevie. Ông thầm nghĩ, người phụ nữ trẻ này quả có khiếu thẩm mỹ. Tối nay Stevie mặc bộ đồ len màu đen, dây thắt bằng xa tanh cũng màu đen, trông hết sức lịch sự và duyên dáng. Về trang sức, Stevie chỉ đeo đôi hoa tai và chuỗi hạt đeo cổ đều bằng loại ngọc trai cỡ lớn của miền biển phía Nam và chiếc đồng hồ đeo tay bằng bạch kim. Giản dị, dễ hiểu nhưng lịch sự và duyên dáng biết bao. Stevie có khiếu thẩm mỹ về mọi thứ, nhất là về trang sức. Khiếu thẩm mỹ của nàng không oái oăm mà đẹp, thể hiện cả trong cách ăn mặc, nói lên đúng bản chất cao quý, sang trọng và duyên dáng của nàng.

Ông André rất tự hào về Stevie Jardine và về vị trí cũng như phẩm chất con người nàng hiện nay. Ông đã chứng kiến quá trình trưởng thành, đổi thay và phát triển của Stevie. Ông và vợ, bà Elise, không có con nên họ coi Stevie như con, và bà mẹ nàng không kém gì ông.

Stevie nay đã thành một nữ doanh nhân thành đạt ở mức cao, một nhà kim hoàn nổi tiếng. Điều đó làm ông André rất hài lòng vì ông gần như người đỡ đầu nàng trong mọi công việc.

Nhưng ngoài trình độ nghề nghiệp, Stevie còn có một phẩm chất con người rất độc đáo khiến ông càng tiếp xúc với nàng càng yêu mến và cảm phục. Ông thường suy nghĩ cố tìm một từ nào để nói lên bản chất của con người Stevie, nhưng ông không thấy có từ nào bao hàm được cả sự thông minh, tinh tế, niềm say mê, tính rộng lượng, công bằng và lòng kiên quyết. Tất cả những phẩm chất đó đã nâng Stevie vượt lên trên mọi người khác, khiến nàng không giống bất cứ ai. Trong con người Stevie có một sự tinh tế rất hiếm thấy ở những người khác.

Ông André cảm thấy cái lỗi trong toàn bộ phẩm chất của Stevie là một sự điềm tĩnh, chín chắn, tự tin, không cần đến vẻ hào nhoáng bên ngoài, và trong mọi trường hợp nàng không bao giờ vội vã hấp tấp.

Có những lúc ông André muốn biết về người tình của Stevie hỏi nàng còn là một góa phụ trẻ, về cha của Chloe. Anh ta là ai và tại sao mối tình đó không dẫn đến hôn nhân? Ông thường xuyên nhắc Stevie đừng để lộ ra những chi tiết về anh ta, với ông cũng như với bất cứ ai khác, và có vẻ nàng đã theo đúng lời khuyên của ông từ ngày đó, tức là đã lâu lắm rồi.

Không ai biết một tí gì về cuộc sống riêng tư của Stevie Jardine ngoài những thứ ai cũng nhìn thấy, nàng không thể giấu giếm và do đó cũng không cần giấu giếm.

Ông André đoán rằng trong ngần ấy năm sống một mình, hẳn Stevie phải có nhiều người tình, nhưng chưa bao giờ ông nhìn thấy nàng đi với người đàn ông nào ngoài những người nàng có quan hệ công việc. Ông cũng không nghe thấy lời đồn đại, bàn tán hoặc nói xấu gì về nàng. Ông kết luận, đấy cũng là một nét hoàn hảo nữa của Stevie.

Nhưng có lúc ông André đột nhiên nghĩ rằng, không có lời đồn đại hay nói xấu Stevie phải chăng không phải vì nàng khéo giữ kín mà vì nàng như thế thật? Rất có thể nguyên mấy đứa con và công việc kinh doanh cũng đã đủ đối với Stevie và nàng không cần thứ gì khác nữa? Tuy nhiên ông chỉ tin vào điều đó một phần. Là người Pháp và có tính lẳng mạn, ông không thể quan niệm sống mà không có tình ái. Dù bận bịu đến đâu thì Stevie cũng phải có những lúc cảm thấy cô đơn chứ? Ông thầm tự hỏi, hay Stevie lạnh lùng, khô khan? Không thể có chuyện đó, nhưng ông không tìm được câu trả lời, cũng không đủ can đảm để hỏi nàng.

Stevie ngắm chuỗi hạt đeo cổ khá lâu rồi mới ngẩng lên nhìn ông André. Nàng nói giọng quả quyết, "Nhất định đây là chế tác của bà Belperron. Tôi không còn hồ nghi gì nữa. Bà ta chế tác chuỗi hạt này trong khoảng thời gian giữa 1935 và 1938, tôi đoán thế. Đúng đấy, ông André ạ, chỉ bà Belperron mới có thể chế tác được một thứ đẹp đến mức này." Đột nhiên Stevie ngừng bật, nhìn chăm chú vào mắt ông bạn già và reo lên, "Ông nhớ không, đã một lần ông và tôi nhìn thấy một thứ rất giống thứ này. Năm 1987! Trong lần hãng Sotheby tổ chức bán đấu giá những trang sức của nữ Công tước Windsor tại Geneve, Thụy Sĩ. Ông còn nhớ chứ, ở đấy có một chuỗi hạt đeo cổ do bà Belperron thiết kế và chế tác, rất giống chuỗi hạt này. Chuỗi hạt đó với chuỗi hạt này đúng là hai chị em. Hồi đó tôi rất mê cái chuỗi hạt kia, cho nên tôi không thể quên được nó".

"Tôi nhớ cái lần ấy rồi. Tôi còn nhớ hôm ấy cô mê cái chuỗi hạt đó đến mức nào." Ông André mỉm cười trìu mến nhìn Stevie. "Chính là chuỗi hạt ấy đấy. Nó là dành cho cô Stevie ạ. Tôi nhớ là cô thích nó, nên cách đây mấy tuần lễ, khi nhìn thấy nó, tôi nghĩ ngay đến cô, vì cô biết giá trị của nó. Cô còn nhớ không, là hôm cô với tôi đến Geneve để xem cuộc bán đấu giá ấy của hãng Sotheby, tôi đã kể với cô rằng bà Công tước xưa kia là khách thường xuyên của cửa hiệu HerzBelperron trên phố Châteaudun ở Paris vào thập niên 30. Cô nhớ không?"

"Nhớ."

"Hôm ở Geneve tôi đã nghĩ, hẳn chuỗi hạt đeo cổ này là chế tác của Belperron, mặc dù nó chỉ được ghi chú là có khả năng của Belperron". Đó là số phận không may của những trang sức không có tên ký, cho nên trong trường hợp ấy, người ta chỉ có thể chú thích "có khả năng của" ai đó. Thực ra thì đúng là của người đó chế tác. Bà Công tước đeo rất nhiều trang sức do Belperron chế tác. Cái chuỗi hạt đeo cổ cô vừa xem cũng cùng phong cách chế tác của Belperron, cô có tán thành không?"

Stevie gật đầu, "Ông tìm được nó ở đâu thế?"

"Chủ của nó là một phụ nữ Pháp rất nổi tiếng. Đây là của thừa kế của mẹ bà ta, và của bà bà ta. Chủ nhân của nó khẳng định đây là chế tác của Belperron chứ không phải chỉ là thứ giả hoặc bắt chước, và chuỗi hạt này đã có từ thập niên 30."

"Chúng ta đều đồng ý như thế. Nhưng hẳn bà Belperron còn chế tác đôi hoa tai nữa để đi kèm theo chuỗi hạt này cho đủ bộ chứ?"

"Voia! Cô tài đoán lắm. Và cô cũng biết rất rõ về tâm lý người chế tác." Ông André cười vang.

"Cảm ơn ông quá khen." Stevie mỉm cười đáp.

"Còn có đôi hoa tai cùng bộ với chuỗi hạt đeo cổ đó, " Ông André lấy trong một chiếc hộp nhỏ

đôi hoa tai rồi bày lên mặt bàn trước mặt Stevie.

Nhắc đôi hoa tai lên, Stevie đặt nó trên lòng bàn tay rồi chăm chú xem xét. Đôi hoa tai này cũng bằng ngọc chalsedony, mỗi hoa tai được chế tác thành hình một chiếc lá nhỏ, gắn những hạt kim cương, và viền xung quanh bằng những hạt xaphia chen kim cương.

"Tuyệt vời! Và cả bộ đúng là hoàn hảo. Tôi đang có một khách hàng sang trọng và thẩm mỹ rất tốt, thích sưu tầm những trang sức chế tác vào thập niên 30, tôi tin rằng bà ta quan tâm đến bộ trang sức này. Chỉ có điều bà ta hiện đang ở London chứ không phải ở đây, New York."

"Chuyện ấy không thành vấn đề gì hết, hẳn cô đã biết. Cuối tuần này, khi trở về Paris, tôi sẽ gửi bộ trang sức này theo đường dây bảo đảm đến London, đường dây tôi đã có từ lâu và vẫn thường sử dụng"

"Bộ trang sức này giá bao nhiêu?" Stevie hỏi.

"Bốn mươi lăm ngàn đô la."

"Đắt."

"Không đâu, tôi không nghĩ là đắt, nhất là của Belperron. Nguyên cái chuỗi hạt đeo cổ của Nữ Công tước Windsor cách đây chín năm, vào năm 1987, giá đã cao hơn thế."

"Nhưng ông đừng quên rằng bấy giờ là một cuộc bán đấu giá được quảng cáo ầm ĩ và dân giàu có trên khắp thế giới kéo đến. Vì vậy giá bị đẩy lên khủng khiếp, nhờ cái tiếng của dòng họ Windsor, cụ thể là cái tiếng của Nữ Công tước Windsor."

Ông André cười khúc khích, thán phục, "Cô không quên thứ gì hết và điều cô nhận định là chính xác. Tuy nhiên cô cho tôi giảng giải về tình huống đặc biệt này. Tôi không bán bộ đồ trang sức này. Nó không phải tài sản của hiệu Birron & Cie. Tôi chỉ là người trung gian cho một khách hàng. Tôi giúp bà ta. Chẳng là bà ta muốn xác định giá trị của một chuỗi hạt đeo cổ và đôi hoa tai, và bà ta dò hỏi thì được người ta đánh giá là khoảng bốn mươi ngàn đô la, và lúc đầu tôi cũng nghĩ cái giá ấy là hợp lý. Ai ngờ khi chuyên gia về đánh giá đến thì, trời ơi, anh ta đánh giá chúng cao hơn nhiều: năm mươi ngàn đô la. Thế là chúng tôi, bà khách hàng ấy và tôi, thống nhất định giá bộ đồ trang sức kia ở khoảng giữa hai cái giá ấy. Rồi tôi sẽ giải thích mọi thứ cho cô hiểu, nếu cô quyết định mua nó. Và tôi sẽ nói cô nên đưa ra cái giá nào để mua nó."

"Đồng ý."

"Nhưng cô không còn nghi ngại là bộ đồ trang sức này không phải do Belperron chế tác chứ?"

"Tất nhiên rồi. Không thấy chữ ký nhưng thấy rõ phong cách của người chế tác. Giá cả không thành vấn đề. Ông còn mang từ Paris sang những thứ gì nữa không?" Stevie hỏi, mắt tò mò, háo hức nhìn vào những chiếc hộp và túi bằng da trên bàn."

"Có chứ. Tôi sẽ cho cô xem. Một cái trâm cài tóc bằng kim cương do Jeanne Boivin chế tác. Có chữ ký hẳn hoi. Theo tôi, đó là một thứ tiêu biểu cho phong cách thiết kế và chế tác chỉ có được ở riêng chị ta. Nó đây." Ông lấy trong hộp ra, đưa Stevie. "Cũng là tài sản của người phụ nữ khách hàng ở Paris lúc nãy, và cũng là tài sản thừa kế. Très jolye, oui? Đẹp đấy chứ, cô nghĩ sao?"

"Đẹp lắm!" Stevie cầm chiếc trâm lên ngắm nghía vẻ thán phục. Thiết kế đẹp và và được rửa gọt rất khéo. Những bông hoa này đúng là tiêu biểu cho phong cách thiết kế "thiên nhiên" của Joanne Boivin vào thập niên 30, khi nhà nữ chế tác kim hoàn này thích sử dụng các môtip thiên

nhien như cây cỏ, hoa lá, để chế tác trang sức bằng kim cương và bạch kim.

"Tôi rất thích cái trâm này, nó thích hợp với một khách hàng khác của tôi." Stevie giải thích và đột nhiên nàng nghĩ đến ông Derek. Dượng của nàng đã nhờ nàng tìm một thứ đồ trang sức nào thích hợp để ông tặng mẹ nàng nhân dịp lễ Noel sắp tới. Cái trâm này rõ ràng hợp với bà Blair. Tuy cổ cách điệu nhưng không quá mức.

"Còn thứ này thì hết sức hiếm." Ông André nói và đưa ra cho Stevie xem một cái lược cài đầu bằng xà cừ màu da cam.

"Đây là của Verdura!"

Ông André mỉm cười hài lòng. "Vậy là cô học trò này thuộc bài của thầy đấy, Stevie thân mến ạ. Cô nói đúng, đây là cái lược cài đầu hình chân sư tử nổi tiếng của ông Công tước. Như cô đã biết, ông ta chế tác rất nhiều những cái lược cài đầu bằng xà cừ như thế này vào thập niên 30, cho đến khi xà cừ biến mất hết trên thị trường, trở thành nguyên liệu hết sức khó kiếm. Cũng từ đấy loại trang sức này của ông Công tước trở nên của hiếm. Giá trị của chúng là vì chúng do ông Công tước Verdura chế tác, và do chúng rất độc đáo về phong cách thiết kế. Khi bà khách hàng đưa tôi xem và còn do dự có nên bán hay không thì tôi đã thuyết phục bà ta rao bán. Bởi bà ta không bao giờ cài đầu bằng lược và vì bà ta đang túng. Nhưng cô nhìn xem, Stevie... Cách nam những hạt kim cương kết hợp với những đường chỉ bằng vàng ở chỗ các móng vuốt. Đồ trang sức này quả là tuyệt diệu, incroyable, cô công nhận không?"

"Công nhận. Đây đúng là một thứ lược cài đầu có một không hai. Lý tưởng cho những cô gái tóc đen và có nét cá tính nổi bật." Stevie đặt chiếc lược cài đầu bằng xà cừ lên bàn rồi ngả người ra lưng ghế ngắm nghía. Nàng mỉm cười nhìn ông André. Nàng không ngập ngừng gì khi quyết định mua. Nàng nói, "Tôi mua cái này, cả hai cái của Boivin và Belperron. Đâu phải luôn gặp trên thị trường những thứ do Verdura chế tác, và những trang sức của ông Công tước mấy năm gần đây rất được khách hàng ưa chuộng."

"Tôi rất mừng thấy cô bằng lòng mua chúng. Từng thứ đều độc đáo. Vì chúng rất hiếm cho nên hết sức có giá. Gần như cô có thể tùy ý đặt giá cho chúng nếu cô thích, cô bạn thân mến ạ."

Stevie cười vang. "Tốt nhất là ông lấy máy tính ra cộng tất cả lại xem bao nhiêu. Sau đó có lẽ chúng ta nên đi dự cuộc bán đấu giá. Tôi muốn đến đó hơi sớm một chút."

"Đúng thế. Cuộc bán đấu giá. Tôi đang nóng lòng muốn đến đó và làm chân tùy tùng cho cô, Stevie thân mến ạ. Và nếu cô mua được Nữ Hoàng Trắng thì còn tuyệt biết bao nhiêu!"

Stevie nhìn ông nhưng không nói gì. Bỗng nhiên nàng thấy hoảng sợ và lú lẫm không nói được gì. Ông André nói. "Trước khi ra khỏi khách sạn, tôi có cái này biếu cô. Xin lỗi." Ông đi nhanh gần như chạy ra khỏi gian phòng, gọi trợ lý Matt rồi biến mất vào gian tiếp khách nhỏ của phòng nghỉ liên hoàn. Lát sau ông trở lại, tay cầm một hộp bằng da màu đen. Đưa cho Stevie, ông nói, "Tặng cô, Stevie, với tấm lòng mến yêu."

Stevie bị hoàn toàn bất ngờ, nàng nhăn mặt nhìn ông bạn già rồi mở hộp. Nàng nghệt thở khi nhìn thấy một cái trâm bằng kim cương đặt trên miếng nhung đen. Trâm được chế tác thành một chiếc lông vũ cong trông vừa lạ mắt vừa đẹp. "Ôi, đẹp quá, ông André ạ. Nhưng tôi không thể nhận món quà này được... nó quý quá."

"Không. Không. Cô không được từ chối. Đây là món quà đặc biệt, tặng cô nhân ngày sinh nhật."

"Tuần lễ sau mới đến ngày sinh nhật của tôi."

"Nhưng tôi không thể nán lại Hoa Kỳ đến tuần sau được."

Biết là không thể tranh cãi với ông già thân thiết này, Stevie đành nói, "Cảm ơn, ông André. Ông và bà Elise nhớ đến sinh nhật của tôi thật đáng quý. Mai tôi sẽ gọi điện cho bà để cảm ơn."

"Vợ tôi mê và phục cô lắm đấy... và coi cô như con gái bà ấy sinh ra vậy."

"Tôi biết...Và tôi cũng rất yêu bà ấy." Bây giờ Stevie mới cười to, vừa cười vừa lắc đầu."Tôi không thể tin tuần sau tôi đã tròn bốn mươi bảy tuổi. Thật không ngờ!"

"Tôi cũng không thể ngờ được nữa là. Thời gian đi quá nhanh. Tưởng như mới hôm qua tôi còn gặp cô đi với cậu Ralph. Bây giờ cô chưa đủ mười bảy tuổi và đang bụng to. Vậy mà đã ba mươi năm trôi qua."

"Thôi, " Stevie kêu lên."Xin đừng nhắc lại nữa."

"Tôi rất tự hào về cô, tự hào về sự trưởng thành và thành đạt của cô. Và nếu Ralph còn sống, cậu ấy cũng sẽ tự hào. Cô mới bốn mươi bảy mà đã thành một nhà kim hoàn nổi tiếng lừng lẫy... được mọi người coi là một trong những nhà kim hoàn lớn nhất thế giới. Và cô được mọi người kính trọng."

"Cảm ơn ông về những lời đẹp, ông André." Nàng cảm động đáp. "Nhưng ông mới là người được kính trọng, chứ không phải tôi." Stevie nói xong đứng dậy bước đến trước tấm gương treo trên tường, cài chiếc lông chim bằng vàng nạm kim cương lên ve áo. Rồi nàng quay lại, vẻ mặt đầy thích thú. "Chiếc lông vũ của ông đẹp đấy chứ."

"Superbe, ma cherie, Tuyệt vời, cô bạn yêu quý của tôi!"

Stevie bước đến trước mặt ông André, nghiêng người, đặt hai cái hôn lên hai bên má ông. "Cảm ơn ông, ông André. Tôi sẽ giữ cái này mãi mãi."

Ông André gật đầu rồi vỗ lên bàn tay Stevie vẫn còn đặt trên vai ông, mắt ông nheo lại. Ông hài lòng thấy món quà của ông được nàng tiếp nhận một cách vui vẻ. Ông nói, "Để tôi sang bảo cậu Matt chuẩn bị rồi chúng ta đi đến cuộc bán đấu giá. Nói xong, ông đi nhanh ra khỏi phòng.

Stevie ngồi xuống bên bàn, bỏ các trang sức vào hộp và túi da như cũ. Rồi cho tất cả vào chiếc va ly nhỏ. Ông André và Matt vào phòng khách. Cả hai đều mặc áo khoác ngoài và Matt thì mang cả tấm áo choàng nhản hiệu Trigère của Stevie bằng vải len đen thêu chỉ lụa đỏ. Anh ta giúp nàng mặc áo choàng vào người, rồi khóa va ly, xách theo.

Trợ lý của ông André nói. "Tôi đem cái va ly này xuống dưới nhà, gửi ở hộp bảo hiểm của khách sạn."

"Bien, bien, được, được! Nhưng nhanh lên đấy, Matt. Đừng để đến đó trễ."

Cả ba người đi vào thang máy. Matt quay lại, nói với Stevie, bà cài cái trâm đó rất hợp. Và bà biết không bà có thể cài nó lên chiếc mũ nổi bằng nhung đen mà bà vẫn thích đội... trông sẽ rất tuyệt. Anh ta cười rồi nói nốt. "Một chiếc lông chim trên mũ của bà!"

"Ôi, Matt... " Stevie mỉm cười với người trợ lý của ông André và lắc đầu. Ông André cũng cười, rồi hỏi, "Lúc này cô thấy thế nào? Tôi đoán cô đang hồi hộp, đúng không?"

"Không phải, mà là hoảng sợ, " nàng đáp rồi khẽ cười vẻ đùa giỡn.

"Không, không. Cô không thể hoảng sợ được! Xưa nay cô vẫn bình tĩnh lắm kia mà. Và lại có tôi bên cạnh, cả cậu Matt nữa. Mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi, rồi cô sẽ thấy. Và tối nay sẽ là buổi tối của cô, cô Stevie ạ."

Chương 12

Stevie cảm thấy như có tiếng ù ù trong không trung lúc họ đến gần phòng trưng bày của hãng Sotheby trên Đại lộ York. Tất cả những người có mặt đều lộ vẻ háo hức. Mọi người chào hỏi nhau, trò chuyện, cười vang và bàn tán về cuộc bán đấu giá sắp diễn ra sau đây nửa tiếng đồng hồ.

Khi đưa mắt nhìn xung quanh, Stevie nhận ra sự có mặt của rất nhiều người nàng quen biết tại New York, trong đó một số là khách hàng của nàng. Stevie còn nhận ra rất nhiều nhà kim hoàn nổi tiếng đến từ London, Paris, Rome, Geneve cũng như New York.

Tất cả những người đến đây đều ăn mặc sang trọng, đàn ông mặc những bộ complê may áo đắt tiền, phụ nữ đa số mặc đồ đen, là màu phụ nữ New York thường mặc vào các buổi gặp gỡ buổi tối. Đến nay Stevie đã sống ở New York đủ lâu để nàng hiểu ra rằng màu đen làm nổi và tăng thêm vẻ quý giá của những trang sức bằng kim cương và đá quý. Và những bộ đồ màu đen ấy đều đồng bộ, nghĩa là cả váy lẫn áo. Số lượng lớn những bộ y phục bằng nhung, lụa, len màu đen cất trong tủ áo của nàng nói lên chính điều nhận xét trên.

"Ta chẳng nên mất thời gian uống phí ngoài này," Stevie vừa nói vừa nhìn ông André và người trợ lý của ông là Matt, rồi đi về phía gian phòng nơi cuộc bán đấu giá sẽ diễn ra.

Vào đến cửa, họ được người ta đưa cho những cuốn catalô và những tấm biển để sử dụng trong lúc đấu giá. Rồi họ đi vào bên trong gian phòng. Matt tìm được ba chỗ ngồi thuận tiện ở khu vực giữa. Ngồi vào ghế xong, Stevie đưa mắt nhìn xung quanh và những người đã ngồi trong phòng từ trước cũng nhìn nàng.

"Quelle scène! Quang cảnh mới đặc biệt làm sao." Ông André vừa đưa mắt quan sát khắp gian phòng vừa nói. "Mon Dieu! Lạy Chúa! Đủ mặt cả!" Rồi ông reo lên, "Ông bạn cũ của tôi kia rồi, ông Gilberto Guantamo, người Brazil. Đã lâu lắm rồi hôm nay tôi mới nhìn thấy ông ấy. Tôi phải đến bắt tay mới được. Xin lỗi cô Stevie và cậu Matt." Nói xong, ông đứng lên, lách ra khỏi chỗ ngồi rồi đi nhanh đến khu vực bên rìa, chào và nói chuyện với bạn.

Lát sau, Matt đứng lên, đưa mắt nhìn xung quanh, xem có ai anh ta quen không. Nhìn thấy một nhà kim hoàn nổi tiếng ở Paris, anh ta bèn giơ tay chào, rồi vẫn đứng tại chỗ bên cạnh Stevie, anh ta tiếp tục đưa mắt tìm người quen. "Ông André nói đúng, ở đây không khí đặc biệt thật." Matt nói rồi nhìn xuống Stevie, anh ta nói tiếp. "Các chủ hiệu kim hoàn đều có mặt, nếu họ không đến được đều cử đại diện đi thay... Tôi nhìn thấy người của các hiệu Harry Winston, Cartier, Boucheron... Tôi vừa nhìn thấy một trong những giám đốc của hãng Van Cleef, của Tập đoàn Garrard, và cả ông David Morris cùng với bà vợ cũng vừa đi ngang qua. Số nhà kinh doanh kim hoàn ở London kéo sang đây đông quá. Đúng, tôi biết. Tôi nhìn thấy cả mấy khuôn mặt quen đến từ Geneve."

Cuối cùng Matt ngồi xuống ghế và tiếp tục nói. "Nhưng chưa biết số người thật sự tham gia trả giá có nhiều không?"

"Tôi cũng không đoán được," Stevie đáp. "Nhưng tôi có cảm giác tôi sẽ phải chi hết sạch số tiền tôi hiện có."

"Thì bà dùng cả số tiền tôi có nữa." Matt nói và nhe răng cười.

Stevie lắc đầu, "Tôi chưa biết có nên làm như thế không, Matt. Thôi được, chuyện ấy ta sẽ tính sau."

"Bà có hồi hộp không?"

"Rất hồi hộp ấy chứ", Stevie đáp và ngượng ngùng nhìn Matt.

"Bà đừng lo lắng ", Matt khuyên. "Rồi bà sẽ thấy, sẽ trôi chảy thôi."

"Ông André cũng bảo tôi như thế. Mà ông ấy đã nói thì bao giờ cũng đúng."

"Quả có thể. Hai thầy trò chúng tôi đều linh cảm thấy là bà sẽ mua được Nữ Hoàng Trắng."

"Nhìn ánh mắt những người đến tham gia, tôi thấy tôi sẽ phải trả một cái giá rất cao đấy."

"Bà có dự kiến tối đa là bao nhiêu không?"

"Tôi không thể trả trên mười triệu được." Rồi Stevie hạ giọng, hy vọng không ai nghe thấy. "Nhưng nếu cần, tôi có thể trả tới mười hai triệu."

Matt chỉ gật đầu, không bình luận gì. Nhưng anh ta lại đứng lên, nhìn khắp gian phòng, xem có những ai đang có vẻ suy tính vì họ sẽ là những đối thủ của Stevie.

Stevie chuyển tư thế ngồi trên ghế, định thư giãn nhưng không được. Thần kinh nàng căng thẳng như dây đàn và bỗng đột nhiên nàng thấy hoảng sợ. Nàng mong cho cuộc bán đấu giá bắt đầu ngay bây giờ để chóng đến chỗ kết thúc, cho nàng đỡ phải hồi hộp lâu. Tiếng ồn ào huyên náo mỗi lúc một tăng, người kéo vào mỗi lúc một nhiều. Stevie cảm thấy người nóng bừng và mùi các loại nước hoa trộn lẫn vào nhau lan ra khắp phòng.

Viên kim cương Nữ Hoàng Trắng. Một trong những viên kim cương được đồn đại nhiều nhất trên thế giới. Chốc chốc Stevie lại hình dung thấy viên kim cương đó. Nàng muốn có nó. Nàng quyết định sẽ mua nó bằng được, nhưng xem tình hình này thì chắc nàng sẽ không mua nổi. Một số người có thể sẽ mua tranh của nàng. Stevie đã quen với tình thế chủ động trong kinh doanh, với khả năng kiểm soát được con người cũng như cuộc sống của bản thân, và nàng rất khó chịu khi bị mất quyền chủ động đó. Mà trong một cuộc bán đấu giá công khai như thế này, nàng không thể có được tư thế chủ động. Chỉ người bán đấu giá mới có được sự chủ động ấy, bởi đó là người quyết định mọi thứ, ít ra cũng quyết định ở một mức độ nhất định.

Một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu Stevie khiến nàng khẽ mỉm cười. Nàng cũng có thể có quyền quyết định cuộc bán đấu giá này chứ, bởi nàng đã chuẩn bị tinh thần sẽ trả bằng bất cứ giá nào cho viên Nữ Hoàng Trắng, nghĩa là trả với giá cao nhất. Nàng thầm tự nhủ, mình sẽ thắng tất cả những người đến tham dự. Cái ý nghĩ ấy làm Stevie thấy nhẹ người và nổi căng thẳng được giải tỏa. Nếu đã quyết định trả giá cao nhất, bất kể nó là bao nhiêu, thì nàng vẫn ở thế chủ động, và không chỉ có thế, nàng còn cảm thấy viên kim cương dường như đã nằm trong tay mình. Nghĩ đến khả năng ấy, Stevie phấn chấn hẳn lên. Nàng vội bậm miệng, đưa mắt nhìn vào cuốn catalô. Nàng chỉ sợ không ghìm được mà thốt ra miệng cái ý nghĩ kia khiến Matt nghe thấy mất. Một cái miệng im lặng và một cái đầu tỉnh táo, câu của chồng nàng thường nói xưa kia nay vắng vắng bên tai Stevie.

Lại nghĩ về viên Nữ Hoàng Trắng, Stevie tự hỏi, liệu muốn mua được nó phải bỏ ra chừng bao nhiêu, nếu như nàng quyết định mua cho bằng được? Mười hai, mười ba, thậm chí mười bốn triệu đô la? Có thể lắm. Mà có thể còn nhiều hơn thế nữa. Stevie chưa dám quả quyết. Cuộc bán đấu giá sẽ diễn ra theo kiểu nào, nàng đã quá rõ. Giá khởi điểm là sáu triệu. Không nhiều lắm, xét về một mặt nào đó. Như Matt đã chỉ ra cho nàng thấy, tham gia cuộc bán đấu giá tối nay có rất nhiều nhà kim hoàn nổi tiếng từ nhiều quốc gia trên thế giới, chưa kể một số rất lớn triệu phú, tỷ phú cũng muốn mua viên kim cương lừng danh này và nàng đã nhìn thấy họ có mặt trong gian phòng bán đấu giá tối nay. Nếu tất cả những người đó đều trả giá, họ sẽ đẩy giá lên

đến mức khó tưởng tượng nổi.

Ông André quay về chỗ, nắm tay Stevie. "Ông Gilberto cho rằng rất nhiều người đến đây chỉ để xem thôi cho nên cô đừng lo."

"Tôi có lo đâu, thưa ông André thân mến," Stevie nói và làm bộ thản nhiên, thậm chí uể oải. Thấy vậy cả ông André lẫn trợ lý Matt đều lo lắng nhìn nàng, rồi đưa mắt nhìn nhau.

Người bán đấu giá bước lên bục.

Mọi người đột nhiên im phăng phắc.

Vậy là cuộc bán đấu giá bắt đầu. Bán đấu giá viên Nữ Hoàng Trắng.

Ánh sáng trong phòng mờ đi, những ánh long lanh của viên kim cương lưng danh treo trên sợi dây chuyền đeo cổ của nhà chế tác Harry Winston tỏa ra được chiếu lên một màn ảnh lớn bên trái bục. Người bán đấu giá tuyên bố khai mạc buổi bán đấu giá và miêu tả chi tiết về vẻ đẹp kỳ diệu của viên kim cương cũng như nguồn gốc của nó. Màn ảnh tắt và người bán đấu giá bắt đầu rao giá.

Nhìn xuống gian phòng đông chật, ông ta nói với giọng cố gắng giấu đi vẻ vui mừng. "Tôi xin mở đầu bằng giá khởi điểm. Hai triệu đô la." Mắt ông ta đưa về phía bên kia gian phòng. "Vị khách phía bên trái gần giữa phòng trả hai triệu hai trăm năm mươi ngàn. Vị khách ở cuối phòng trả hai triệu năm trăm ngàn."

Sau khi giá khởi đầu hai triệu vừa được nêu lên, giá đã tăng thêm hai trăm năm mươi ngàn đô la. Đã dự nhiều cuộc bán đấu giá diễn ra hầu như trên khắp thế giới, Stevie biết rằng giá mặt hàng đưa ra bán có thể tăng lên theo dụng ý của người rao bán. Chính ông ta là người quyết định.

Cuối cùng Stevie gờ tấm biển. Người bán tưởng mình nhìn lầm. "Vị khách ngồi ở giữa trả ba triệu. Vị khách bên trái tôi trả ba triệu hai trăm năm mươi ngàn. Vị khách bên trái trên hàng đầu trả ba triệu năm trăm ngàn. Vị khách phía sau trả ba triệu bảy trăm năm mươi ngàn. Hình như có ai trả bốn triệu phải không ạ?"

Lại một lần nữa Stevie gờ tấm biển, nâng giá lên bốn triệu. Tiếp đó các tấm biển liên tiếp được gờ lên và giá tăng vùn vụt. Không khí trong phòng sôi động hẳn lên.

Ông André và Matt dướn người về phía trước, chỉ ngồi vào mép ghế theo dõi. Stevie cũng vậy. Tim nàng đập thình thịch và nàng đã trả giá lên đến năm triệu. Nhưng giá chưa dừng ở đó, lại có người trả cao hơn, rồi lại người nữa, và người nữa.

Lúc này cuộc bán đấu giá diễn ra với tốc độ lớn, các giá liên tiếp được đưa ra, mỗi lúc một cao thêm. Cả gian phòng bao trùm một không khí căng thẳng. Mọi người nín thở theo dõi cuộc tranh đua.

Một người nâng giá, lại một người nữa, một người nữa và một người nữa, giá cứ leo thang và đã vượt con số dự kiến là sáu triệu đô la.

Stevie tự thư giãn, ngồi thẳng lưng, tay cầm chiếc biển buông xuống đùi. Nàng ngồi bất động. Nàng quyết định, hãy ngồi yên đợi. Nàng muốn người bán không biết thái độ nàng ra sao, cho rằng nàng đã bỏ cuộc. Stevie đòi người bán đấu giá thay đổi mức thang, thì quả nhiên liền sau đấy ông ta làm đúng như thế. Ông ta hạ thấp khoảng cách giữa các giá đưa ra chỉ còn cách nhau một trăm ngàn đô la.

Từ lúc đó, cuộc trả giá lại tiếp tục, nhưng không dữ dội như lúc trước, mà giá tăng lên chậm hơn. Sau mười lần trả giá, giá viên Nữ Hoàng Trắng đã lên đến chín triệu tám trăm ngàn đô la. Đến giá ấy thì tốc độ leo thang chậm lại và bỗng nhiên ít ai ngờ: giá chững lại một lúc, không ai trả cao thêm nữa. "Chín triệu tám trăm ngàn đô la, " người bán nhắc lại, giọng nhỏ xuống. "Hình như có vị nào trả chín triệu chín trăm ngàn phải không ạ?"

Người giờ tấm biển chính là Stevie.

"Vị khách ngồi khu vực giữa trả chín triệu chín trăm ngàn! Tôi muốn nghe thấy ai trả mười triệu. Mười triệu đô la viên kim cương Nữ Hoàng Trắng."

Tiếng trả giá của ai ngồi ở chỗ nào đó, Stevie không biết, và nàng chỉ nghe thấy người bán đấu giá rao: "Vị khách ngồi ở hàng ghế phía trên trả Mười triệu. Mười triệu! Mười triệu một trăm ngàn. Liệu tôi có phải trao viên kim cương lưng danh này cho vị khách vừa trả giá mười triệu một trăm ngàn hay không ạ?"

Stevie tưởng như gian phòng im ắng hẳn đi, như thể chỉ một cái trâm rơi xuống đất mọi người cũng nghe rõ. Mọi người xung quanh nàng đều chăm chú nhìn người bán đấu giá.

Stevie nín thở.

Người bán đấu giá nhắc lại, như tự nói với bản thân ông ta, "Tôi vừa nghe thấy, hình như có vị vừa trả với cái giá mười triệu một trăm ngàn phải không ạ?" ông ta ngừng lại một chút. Không một ai giờ biển. "Mười triệu một trăm ngàn, có người trả giá đó phải không ạ." Người bán đấu giá khẽ ho để thông cổ họng. "Nếu không ai trả giá mười triệu một trăm ngàn thì vị khách ngồi ở phía trên đã trả giá mười triệu đã thắng cuộc."

Ông André sờ vào cánh tay Stevie.

Stevie bèn giờ cao tấm biển.

"Mười triệu một trăm ngàn đô la," Người bán đấu giá hét lên vẻ đắc thắng, nét mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Stevie thấy tim mình đập thình thịch và miệng khô khốc. Nàng ngồi quay mặt về phía viên kim cương, nín thở, chờ một tiếng trả giá nữa, liệu có ai trả giá cao hơn nàng nữa không? Nhưng không có ai. Viên kim cương quý giá đã rơi vào tay nàng. Thoáng một lúc, Stevie tưởng như đây là chuyện trong mơ.

"Vậy là mười triệu một trăm ngàn đô la, viên kim cương tuyệt vời này, quý bà ngồi ở khu vực giữa đã mua được."

Tất cả mọi người trong phòng quay mặt cả về phía Stevie. Một người vỗ tay thế là tất cả vỗ tay theo. Tiếng vỗ tay mỗi lúc một to thêm. Một phụ nữ kêu lên, "Hoan hô, Hoan hô!"

Ông André ôm Stevie, hôn vào má nàng. Tiếp đến trợ lý Matt cũng làm như thế và anh ta reo lên, "Má bà lạnh như băng, sao vậy !"

Stevie lắc đầu, "Không, tôi không sao. Thật đấy, anh Matt ạ."

"Tôi biết cô vẫn khỏe mạnh như mọi khi, Stevie", Ông André nói và cười toác miệng. "Lúc nào cô đã sẵn sàng rời khỏi đây, tôi mời cô đi ăn tối ở Nhà hàng La Grenouille."

Mọi người chen chúc nhau đến bên Stevie, vây lấy nàng, cả người nàng biết lẫn người nàng không biết, khách hàng và bè bạn, đồng nghiệp của nàng trong nghề kinh doanh kim hoàn. Họ đều chúc mừng nàng.

Chương 13

Stevie ngồi trong văn phòng của nàng trên tầng chót tòa nhà Jardine đồ sộ trên Đại lộ Số Năm vào thập niên 50.

Đó là buổi sáng một ngày thứ ba, sau cuộc bán đấu giá của hãng Sotheby tuần trước vài ngày. Viên kim cương Nữ Hoàng Trắng vừa mới được mang đến trước đây một lúc. Thứ sáu vừa rồi mọi giấy tờ đã được hoàn tất và khoản tiền đã được chuyển từ nhà băng này sang nhà băng kia.

Thế là cuối cùng, một trong những viên kim cương hiếm hoi và quý giá nhất thế giới đã nằm tại đây, thuộc về Stevie, hoặc nói cho đúng hơn, thuộc về Công ty Jardine.

Stevie nhắc sợi dây chuyền với một đầu là viên kim cương lừng danh ra khỏi chiếc hộp bằng da thuộc màu lam thẫm của hãng kim hoàn Harry Winston, rồi đưa lên trước mắt. Viên kim cương khổng lồ hình mũi tên này nặng 128, 25 ca ra, có năm mươi tám mặt ở phần trên và tám mươi lăm mặt ở phần dưới. Viên kim cương phóng ra hàng triệu chấm sáng qua những lăng kính rất nhỏ, dưới ánh mặt trời lúc này đang tràn vào gian phòng qua cửa sổ lớn. Nó là loại kim cương không tì vết, do đó tuyệt đối hoàn hảo. Nó làm lóa mắt người ta, trong vắt và nhìn nó người ta cảm thấy như nghẹt thở.

Stevie thầm nghĩ, đúng là vẻ đẹp của nó làm người ta nghẹt thở thật. Nàng chăm chú ngắm nghía, đưa nó lại sát mắt, thán phục vẻ hoàn mỹ của nó. Viên kim cương được gắn với một dây chuyền đơn, sợi dây chuyền đeo cổ này gồm sáu mươi tám viên kim cương nhỏ cũng hình mũi tên, tạo thành một thứ trang sức tuyệt đẹp.

Do nổi hứng bất chợt, Stevie đứng dậy, đi nhanh ra trước tấm gương Pháp cổ kính mạ vàng, đặt chuỗi hạt kim cương lên trên nền vải của bộ đồ nhung đen nàng đang mặc. Tuyệt diệu. Và một ý nghĩ chợt đến với nàng, không biết sau này, khi nàng đã bán nó thì ai sẽ là người đeo nó?

Quay lại chỗ bàn giấy cổ Pháp thời Vua Louis XV kê gần cửa sổ, Stevie ngồi xuống và lại đưa chuỗi hạt kim cương lên chỗ có ánh sáng, ngắm những tia sáng ánh lên từ vô số mặt mài nhẵn của viên kim cương Nữ Hoàng Trắng. Rồi nàng ngược mắt nhìn ra cửa, vừa đột ngột mở ra. Nigel bước vào Stevie quá ngạc nhiên đến nỗi suýt làm rơi cả chuỗi hạt kim cương quý xuống sàn nhà. Nàng phải lấy hết nghị lực để giữ được vẻ mặt bình thản.

"Nigel Hay quá!" Stevie reo lên, rồi cất chuỗi hạt có viên Nữ Hoàng Trắng vào hộp. Nàng đứng lên định tiến đến vui mừng và yêu mến chào đứa con trai cả, bất chấp sự nghi ngờ anh ta đang âm mưu chống lại mẹ.

"Chào mẹ, " Nigel nói, rồi ngồi ngay xuống một chiếc ghế, tỏ rõ thái độ lạnh nhạt đối với mẹ anh ta.

Thái độ đó của Nigel làm nàng không thể làm gì hơn là ngồi xuống một chiếc ghế khác.

Nhìn hộp kim cương trên bàn, Nigel cay độc nói: "Đẹp đấy!"

Stevie thấy rõ giọng trịch thượng của anh ta, nhưng nàng coi như không thấy, "Mẹ không biết con sang New York đấy. Con đến bao giờ?"

"Tối qua."

"VẬY Ạ?" Stevie ngưng lại một lát ngắn. "Giá con báo mẹ biết trước thì hơn, mẹ sẽ bố trí một việc gì đó... để hai mẹ con cùng tiến hành."

Cặp lông mày của Nigel dướn lên, nhưng anh ta không nói gì.

Stevie nói tiếp, "Chắc con đã gặp hai em Chloe và Miles."

Nigel ngồi xuống ghế xa lông, vẻ mặt vô cùng chán nản. Stevie buộc phải hỏi, "Con muốn gặp hai em không?"

"Gặp cũng được mà không cũng chẳng sao."

Stevie ngả người ra lưng ghế, nhìn con trai cả, rất khó chịu về lối cư xử của anh ta. Lần nàng sang London gần đây nhất, Nigel đã tỏ thái độ thô lỗ kiểu y hệt như hôm nay, và điều đó làm nàng bần khoản. Một lúc sau, Stevie hỏi, "Con sang New York làm gì đấy?"

Nigel ngập ngừng một chút rồi đáp, "Vua A Rập Kandrea muốn gặp con. Về một số viên đá quý. Và vì ông ấy không thể sang London được nên con bay sang đây."

"Ông ta hiện ở New York hay Los Angeles?"

"New York."

"Mẹ hoàn toàn có thể thu xếp việc này nếu con báo cho mẹ biết. Mẹ sẽ rất vui được gặp lại ông ấy. Con hoàn toàn không cần phải bay sang đây, Nigel."

"Nhưng ông ta không muốn trao đổi với mẹ. Ông ta muốn bàn công việc với con."

"Có thể ông ấy muốn thử bắt đầu làm việc với con, bởi mẹ và ông ấy đã quen nhau và làm việc với nhau từ lâu rồi. Cùng dễ hiểu thôi. Ông ta nổi tiếng là luôn làm những việc tùy hứng bất chợt. Và ông ta còn có tính bất nhất, hay thay đổi nữa, con phải cẩn thận, Nigel."

"Con biết cách đánh giá người khác, mẹ không phải lo. Con đâu còn là đứa trẻ mặc quần cộc nữa."

Stevie phải gắng nén lại câu nàng định nói ra, mà chỉ nói, "Vây thì tốt." Rồi nàng mỉm cười nhìn con trai cả, hỏi, "ông ta muốn mua loại đá quý như thế nào?"

"Con chưa biết. Con chưa gặp nhưng đã được ông ta hẹn gặp vào tối nay."

"Con định ở lại New York trong bao lâu?"

"Có thể bay về ngay đêm nay, hoặc bay chuyến Concorde sáng mai."

"Bên này mẹ có một số viên rất đẹp và vài viên thuộc loại đẹp đặc biệt nữa kia."

"Chắc chắn ông Vua A Rập này không quan tâm đến thử kia." Nigel hất đầu về phía viên Nữ Hoàng Trắng, nói giọng kẻ cả và khinh bỉ.

"Viên ấy mẹ không định bán?" Stevie xẵng giọng nói rồi bỏ viên Nữ Hoàng Trắng vào két, đóng sập cánh cửa lại. "Nhưng mẹ tin chắc ông ta thích loại đá quý lớn như thế. Xưa nay ông Vua A Rập này vẫn thích kim cương cỡ lớn, và mẹ tin đến nay ông ta vẫn thích."

"Mẹ mua nó với giá quá đắt đấy. Mẹ dại quá."

"Không đâu, Nigel. Khi nào bán, mẹ sẽ được khoản lãi lớn cho mà xem. Mẹ vừa mua về, đã có

hai người hỏi mua lại rồi đấy. Trong khi họ cũng chỉ mới đem đến cho mẹ cách đây nửa tiếng. Nếu mẹ muốn bán thì chỉ trong chớp mắt mẹ bán được nó liền. Ngoài khoản lãi khi bán lại nó, mẹ thấy nguyên việc của hiệu Jardine ở New York có nó đã tác động như một thứ quảng cáo lớn cho cửa hiệu rồi. Tất cả các báo lớn trên thế giới sáng nay đã đưa tin hãng Jardine mua được viên kim cương Nữ Hoàng Trắng."

"Nếu ở địa vị của mẹ, con không thích thú gì với kiểu quảng cáo thấp hèn ấy."

"Đó không phải thứ quảng cáo thấp hèn đâu mà là thứ quảng cáo rất giá trị."

"Hãng Jardine không cần bất cứ một thứ quảng cáo nào cả, Nigel to giọng với thái độ kẻ cả, ít ra thì cửa hiệu ở London không cần."

"Nghe oai đấy. Nhưng con nói thế hoàn toàn sai, Nigel. Chúng ta cần đến thứ quảng cáo tốt ở cả hai bờ Đại Tây Dương. Thời nay chúng ta sống trong cuộc cạnh tranh dữ dội, cho nên phải biết quảng cáo thật mạnh để không bị lu mờ trước các hãng kim hoàn khác. Thập niên 90 hiện giờ tình hình là như thế. Con hỏi bất kỳ một chuyên gia thương mại nào cũng sẽ thấy."

"Càng ngày mẹ càng nói bằng cái giọng Mỹ."

"Mẹ vốn là người Mỹ, Nigel. Và con là nửa Mỹ. Hay con quên điều đó?"

"Mẹ đi xa quá rồi đấy."

Stevie chưa hiểu cụ thể Nigel nói thế nghĩa là sao, nhưng nàng lơ đi coi như không nghe thấy câu đó, vẫn tiếp tục nói, giọng bình thản, còn về viên kim cương Nữ Hoàng Trắng thì không phải nó chỉ là một cuộc mua có lợi nhiều mặt mà còn được giá hời nữa."

"Ông nội Bruce không nghĩ như thế. Ông nội bảo mẹ hớ, bỏ ra số tiền quá lớn lẽ ra không nên bỏ."

"Ông nội Bruce nói như vậy sao?" Stevie nghi hoặc hỏi, rồi nàng bỗng phá lên cười. "Có đúng là ông nội nói như thế không?"

"Đúng." Nigel đáp. "Ông nội bảo mẹ chuyên môn mua đất, nhất là mua kim cương."

"Nhưng mẹ như thế từ bao giờ? Ông nội có nói cho con biết không?"

Nigel cúi đầu và nhìn mẹ vẻ chống đối. "Từ khi mẹ khai trương cửa hiệu trên Đại lộ Số Năm?"

"Thế thì lạ đấy. Tại sao ông Bruce lại nói như thế, trong khi cửa hiệu ở đây thu được lợi nhuận khổng lồ. Con có thấy ông nội bắt đầu suy nghĩ kiểu giả nua rồi không?"

"Tất nhiên con không thấy như thế."

"Vậy con gặp ông nội gần đây nhất là khi nào?"

"Mới hôm qua. Trước khi ra sân bay. Vì con có ghé vào cửa hiệu ở London. Gần đây ông hay ra cửa hiệu lắm."

"Lạ đấy nhỉ?" Stevie đứng lên, tựa người vào thành bàn, cặp mắt sắc sảo nhìn thẳng vào mắt con trai. "Nếu vậy tức là chúng ta đang có một bước ngoặt đấy. Khi mẹ ở London cách đây hai tuần, ông nội còn bảo mẹ rằng ông nội sẽ không đến cửa hiệu nữa."

"Có lẽ ông đã thay đổi ý kiến."

"Dù ông có thay đổi hay không thì vấn đề cũng không quan trọng. Mẹ mới là người lãnh đạo, có cửa hiệu ở London lẫn cửa hiệu ở đây, và mẹ không quan tâm nhiều đến ý kiến của ông Bruce về chuyện mẹ mua bán kim cương hoặc đá quý. Mà dù ý kiến của ai đi nữa mẹ cũng không quan tâm. Nhưng hãy quay lại chuyện ông nội của con, ông không có quyền lực gì hết. Ông đã nghỉ từ lâu rồi... Cái danh vị "Chủ tịch Công ty" của ông chỉ là hình thức chứ không phải thực quyền. Đó chỉ là vì lịch sự thôi." Stevie ngừng lại một chút để khắc sâu cái câu đó vào óc con trai rồi mới nói tiếp. "Lịch sự của mẹ!"

Nigel nhìn mẹ, ánh mắt hằn học, nhưng anh ta biết cãi lại là dại.

Stevie nhìn đáp lại cái nhìn của con và cặp mắt nàng cũng lạnh lùng như thế. Nàng không thể không nghĩ rằng một trai trẻ hai mươi chín tuổi đẹp mã thế kia, với cặp mắt xanh sáng, cái mũi thon và dài, làn tóc màu vàng sẫm lại có thể... Nigel đáng cao, ăn mặc lịch sự, đáng điệu quý phái đến thế mà tại sao tâm hồn nó lại không cân xứng với tất cả bề ngoài đáng mến kia?

Nigel thấy bối rối trước, bèn chớp mắt rồi đưa mắt lảng ra khỏi luồng mắt xanh lục pha ghi của mẹ. Anh ta bật đứng lên, đi ra phía cửa. "Con đi đây" anh ta nói khẽ rồi đến bên cửa, đứng lại, nói, "Chào mẹ."

"Trước khi con về London mẹ con ta còn gặp nhau nữa không, Nigel?" Stevie hỏi rất nhanh, và ngay lập tức nàng ân hận đã để tình cảm làm cho mềm yếu, và đối xử với anh ta như một người mẹ, trong khi lẽ ra phải đối xử như chủ với người làm công.

"Con nghĩ là không. Nếu có thể, con sẽ ra sân bay ngay cho kịp chuyến bay đêm nay."

"Mẹ hiểu. Mẹ cũng sẽ sang London sau đấy khoảng mười ngày."

"Mẹ định nghỉ lễ Noel bên đó?"

"Đúng thế. Mẹ và em Chloe định sẽ bay sang đó vào ngày hai mươi."

Nigel gật đầu rồi mở cửa.

"Cho mẹ gửi tới Tamara và hai đứa trẻ mỗi người một cái hôn."

"Vâng, " Nigel nói rồi đi nhanh ra ngoài, không ngoái đầu lại nhìn mẹ một lần nào. Và nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Sevie vẫn đứng đó, mắt nhìn ra cửa, bàng hoàng. Nàng cảm thấy mình càng ngày càng ít hiểu con trai cả hơn. Điều làm nàng chưa hiểu là tại sao Nigel không cho nàng biết sáng nay anh ta ghé vào cửa hiệu ở đây để làm gì, trong chuyến đi vội vã sang New York này? Có thể anh ta không có mục đích gì, chỉ là ghé vào theo thói quen. Mà cũng có thể Nigel muốn xem tình hình kinh doanh ở đây ra sao. Có thể còn một lý do nữa, là anh ta muốn nhìn viên kim cương Nữ Hoàng Trắng xem nó ra sao, mặc dù anh ta phản đối việc mua nó. Hay Nigel muốn gặp mẹ nó để gây sự, để tuyên chiến. Những câu hỏi này nàng không sao trả lời được.

Tất nhiên Nigel ghé vào cửa hiệu New York này không phải để chúc mừng mẹ nhân ngày sinh nhật như thoát đầu Stevie tưởng, khi thấy con trai cả bước vào phòng. Nhưng chỉ một giây sau, bằng thái độ rõ ràng là chống đối mẹ, Nigel đã làm cho nàng thấy mình lầm. Thậm chí nó không hề nhắc đến chuyện kỷ niệm sinh nhật mẹ nó.

o o o

Hôm nay, thứ ba, nhưng cửa hiệu Jardine và Công ty đóng cửa sớm hơn thường lệ là sáu giờ chiều.

Khi cánh cửa lớn, trông ra Đại lộ Số Năm được khóa lại, viên Nữ Hoàng Trắng được đem bày trong chiếc tủ kính lớn nhất kê chính giữa cửa hiệu và được rọi đèn vào sáng rực. Đây là gian trung tâm của cửa hiệu, trần rất cao, treo nhiều bộ đèn chùm bằng pha lê rực rỡ. Xung quanh tủ kính lớn là rất nhiều tủ kính khác tuy cũng rất đẹp và sang nhưng không bằng, trong đó, trên các ngăn bày rất nhiều đồ trang sức bằng các loại kim loại quý: kim cương, bạch kim, vàng bạc, và các loại đá quý. Tất cả đều được bố trí đèn rọi vào và bày một cách khôn khéo, khiến hiệu quả vô cùng lớn. Dưới sàn trải những tấm thảm quý màu ghi bạc. Trong gian phòng, còn kê ở vị trí thích hợp một chiếc bàn phẳng và hai chiếc bàn Pháp cổ kính. Hàng ngày, các nhân viên chăm sóc việc bày biện, nhưng đặc biệt hôm nay họ mua rất nhiều hoa bày thêm.

Đúng sáu giờ rưỡi, các thành viên của Ban Điều hành đã có mặt đông đủ trong phòng khách để dự buổi tiệc rượu chúc mừng ngày sinh nhật của Stevie, đồng thời chúc mừng nàng đã "đoạt" được chuỗi kim hoàn lừng danh Nữ Hoàng Trắng. Nhân viên phục vụ đã bày sẵn rượu sâm banh và các món đồ nguội. Ngoài thành viên của Ban Điều hành, Stevie còn mời thêm một số khách hàng và nhân viên cửa hiệu.

Có mặt cả con trai nàng, Miles, và con gái nàng, Chloe. Trong số khách mời có ông André Birron và trợ lý Matt, hai người này hoãn chuyến bay về Pháp để ở lại dự bữa tiệc mừng sinh nhật Stevie vào tối nay. Bốn người vây xung quanh Stevie, chúc mừng nàng nhân ngày sinh nhật, rồi cùng hát đồng ca bài "Happy Birthday" để chúc mừng nàng. Họ đều mê mẩn ngắm chuỗi hạt kim cương ở đầu gắn viên kim cương khổng lồ hình mũi tên Nữ Hoàng Trắng đang tỏa ra vô vàn tia sáng nhỏ và lóe. Bốn cặp mắt như bị thứ trang sức hiếm hoi kia hút chặt, không sao rời nó ra được.

Cuối cùng ông André quay về phía Stevie, nói, "Tôi rất vui đã có thể nán lại ở đây để được dự bữa tiệc này, cô bạn trẻ yêu quý Stevie ạ. Để một lần nữa chiêm ngưỡng viên kim cương có một không hai, cũng như để chúc mừng ngày sinh nhật tuyệt vời này của cô."

"Tôi rất vui thấy ông có mặt ở đây tối nay, thưa ông André quý mến, và tôi muốn cảm ơn ông đã phù trợ tôi buổi tối hôm trước, trong cuộc bán đấu giá. Tối hôm đó quả thật tôi hết sức lo lắng."

"Tôi có công lao gì đâu? Còn nỗi lo của cô thì cô có để lộ nó ra đâu?"

Chloe tiến lên, âu yếm khoác cánh tay mẹ, reo to, "Mẹ ạ, chuyện vừa qua quả là đáng sợ! Đáng sợ! Mẹ nhẹ nhàng đánh bại tất cả các đối thủ và giành chiến thắng. Mẹ thật đáng phục. Mẹ là người giỏi giang nhất trên đời!"

"Cảm ơn con, Chloe." Stevie nói rất khẽ, vô cùng hài lòng thấy con gái lại vui vẻ và thân thiết, yêu quý mẹ như trước. Trong mấy ngày liền sau lễ Tạ ân, Chloe có vẻ buồn bã, ít nói, vẻ mặt lúc nào cũng rầu rĩ khiến một người xung quanh đều thấy khó xử. Sau đấy, tất cả những thái độ kia đều có giảm, nhưng đến tối hôm nay thì chúng tan biến mất sạch.

Ông André nói, "Cháu Chloe nói đúng: đáng sợ. Mẹ cháu chính là như vậy đó, cháu yêu của ta ạ."

"Thưa ông André, không có ai sánh được với mẹ cháu."

"Ông rất vui thấy cháu đánh giá cao mẹ cháu. Mẹ cháu xứng đáng được đánh giá như thế. Nào, chúng ta cùng sang phía bên kia xem những viên đá quý khác chứ? Mẹ cháu bảo ông rằng tối nay mẹ cháu sẽ lần đầu tiên bày ra bộ sưu tập những đồ kim hoàn mới nhất mẹ cháu kiếm được."

"Vâng ạ," Chloe nói rồi khoác tay ông André kéo đi.

"Tôi cũng xin đi cùng, " Trợ lý Matt nói, rồi đi theo ông André và Chloe sang phía bên kia của phòng khách.

Bây giờ Stevie đứng một mình với Miles trước tủ kính bày chuỗi hạt có viên Nữ Hoàng Trắng, và nàng nhìn xem thái độ của con trai ra sao. "Con có thấy nó đẹp một cách nghệt thờ không, Miles?"

"Có chứ ạ, đúng là mắt con bị lóa lên vì nó rồi đấy, mẹ ạ." Miles quay mặt về phía Stevie rồi đi tới bên mẹ. "Chưa bao giờ con thấy một viên kim cương đẹp như thế này. Và con vẫn tin rằng sẽ đến ngày mẹ có được nó."

"Con nói đúng. Mẹ đã nhìn thấy một số viên to như thế này, thậm chí một số viên còn to hơn. Nhưng viên này có một cái gì đó độc đáo, không viên nào có được. Nói đúng ra mỗi viên kim cương đều độc đáo vì không bao giờ có hai viên tuyệt đối giống nhau. Nhưng viên này có một thứ gì đó riêng biệt, rất riêng biệt mà mẹ không biết cách miêu tả."

Miles gật đầu rồi quay mặt lại, ngắm viên Nữ Hoàng Trắng một lần nữa. "Bên trong lớp chất ngọc trong suốt kia hình như có những tia sáng, như thể có ai thấp vò và những ngọn đèn bé li ti."

"Đấy là do cách cắt gọt. Nhà chế tác Harry Winston đã cắt gọt nó từ một miếng kim cương thô, nhưng ông ta đã dày công nghiên cứu trong nhiều tháng trời trước khi bắt tay vào chế tác. Ông ta đúng là có biệt tài trời phú về hiểu biết các loại đá quý, Miles ạ. Ông ta có tài nhìn vào một miếng kim cương hay ngọc thô và thấy được những thứ người khác không thấy."

"Con rất vui thấy mẹ mua được nó. Con biết mẹ đã khao khát nó từ lâu. Một lần nữa xin chúc mừng mẹ. Và chúc mẹ thêm một lần nữa nhân ngày kỷ niệm sinh nhật. Quà của con mừng mẹ lát nữa sẽ được người ta đem thẳng tới phòng riêng của mẹ, và con hy vọng mẹ sẽ thích nó."

"Nhất định mẹ sẽ thích, con yêu quý của mẹ ạ."

"Viên kim cương hình mũi tên của ông André đẹp quá, mẹ ạ."

"Đúng thế chứ? ông André rất vui là đã có thể ở lại và đến đây tối nay, và mẹ cũng rất vui về chuyện đó."

"Em Chloe thì phần khởi tốt độ," Miles nói rồi nhe răng cười. "Con không muốn quay về cái thời còn là thiếu niên nữa, cái tuổi lúc vui lúc buồn chẳng ra làm sao."

Stevie gật đầu tán thành. Rồi rời khỏi tủ trưng bày, nàng cầm tay con trai dẫn ra một góc phòng khách, nói. "Nigel hôm nay đến đây."

"Nigel ạ? Anh ấy sang New York làm cái gì chứ?" Miles nói và nhìn mẹ vẻ bất bình.

"Nó bay sang để gặp Vua A Rập Kandrea, ông này hiện ở đây, hình như muốn tìm và mua đá quý."

"Con tưởng ông Vua A Rập đó là khách hàng của mẹ?"

"Mẹ cũng định ninh là thế cho đến sáng hôm nay. Hình như bây giờ ông ấy thích quan hệ với Nigel hơn."

"Mẹ nghe ai nói?"

"Con không tin."

"Nigel bảo thế lúc nói chuyện với mẹ sáng nay."

"Anh ấy nói dối. Anh ấy chuyên dối trá. Con cho rằng Nigel tìm cách bắt mối với ông Vua. A Rập ấy thì có. Rất có thể anh ấy còn nói dối ông ta rằng mẹ bảo anh ấy đến gặp ông ta, rằng mẹ bảo mẹ sẽ không chủ trì việc kinh doanh nữa mà chuyển sang cho anh ấy. Con không tin anh Nigel chút nào."

"Mẹ không biết..." Stevie lắc đầu, nhấp một ngụm nhỏ sâm banh.

"Nếu mẹ gọi điện cho ông Vua A Rập ấy, con cam đoan ông ấy sẽ nói đúng như con đoán."

"Mẹ không thể làm như thế. Người ta sẽ nghĩ gì về gia đình nhà mình?" Và ông Vua A Rập kia sẽ cho là trong gia đình nhà ta có chuyện."

"Có sự thối nát trong vương quốc Đan Mạch!" Miles nhắc lại câu của Shakespeare trong vở Hamlet, đồng thời nhìn mẹ và dướn một bên lông mày lên.

"Tình hình có thể là như thế thật, nhưng chúng ta phải tỏ ra cho người ngoài thấy gia đình ta đoàn kết. Mẹ vẫn thường nhắc con như vậy đấy thôi. Nếu không, sẽ rất tai hại cho việc kinh doanh."

"Rõ ràng Nigel đang âm mưu tiếm quyền, mẹ ạ."

Stevie gật đầu. "Nó muốn cản đường mẹ, Miles ạ."

"Con có cảm giác anh ấy muốn lãnh đạo toàn bộ Jardine và Công ty. Nhưng anh ấy có đủ tài năng để lãnh đạo toàn bộ không?"

"Rồi sẽ đến lúc Nigel lãnh đạo toàn bộ. Tất nhiên hiện nay thì nó chưa đủ sức. Nó còn phải học rất nhiều thứ. Nhưng phải công nhận hiện nay nó đã là một nhà kinh doanh khá tốt rồi. Tuy nó không có khả năng sáng tạo như Gideon. Và nó còn hiểu biết quá ít về kim cương và đá quý. Mặt khác, trong hãng Jardine có rất nhiều chuyên gia về đá quý, cả ở bên New York này lẫn ở London, cho nên nếu nó biết cách khai thác, sử dụng họ thì tuy bản thân chưa biết nhiều cũng vẫn lãnh đạo được. Tất nhiên là hiện nay thì nó chưa đủ sức, Stevie ngừng lại, lộ vẻ tiếc rẻ. "Mẹ tán thành cách nghĩ của con, Nigel đang muốn mẹ nghỉ."

"Mẹ nghỉ bây giờ thì quá sớm. Mẹ còn trẻ ấy mà. Mà nếu mẹ nghỉ công việc kinh doanh kim hoàn thì mẹ định sẽ làm gì?"

"Điều đó chỉ có Chúa mới biết con ạ. Mẹ đang rất buồn. Nhưng mẹ chưa định nghỉ đâu, còn lâu. Mẹ hứa với con như thế. Điều Nigel muốn, nó sẽ không đạt được đâu."

Miles cười vang, rồi chăm chú nhìn mẹ. "Hôm nay mẹ tròn bốn mươi bảy tuổi."

"Đừng nhắc đến cái tuổi ấy của mẹ."

"Con muốn hỏi mẹ một câu, được không ạ?"

"Hỏi câu gì cũng được, con yêu quý ạ."

"Mẹ còn trẻ, vậy mà mẹ không chịu tái hôn... Tại sao vậy?"

"Vì một lý do hoàn toàn đúng đắn."

"Vì chúng con, phải không ạ."

"Chỉ một phần. Cái chính là mẹ chưa gặp người đàn ông nào mẹ muốn lấy." Stevie nói rồi mỉm cười với con trai. "Nhưng đến nay các con đã trưởng thành, có thể mẹ sẽ phải nghĩ đến chuyện tìm một người chồng." Stevie cười khẽ, rồi để lắng sang chuyện khác, nàng nói, "Nigel hôm nay rất lạnh nhạt, thậm chí không cả chúc mừng mẹ nhân ngày sinh nhật."

"Gia đình bắt đầu thối rửa," Miles nói khẽ. "Anh ấy vẫn có cái tính ấy, trước kia anh ấy cũng luôn cau có và lạnh nhạt với tất cả mọi người."

Stevie nhìn con và ngạc nhiên thấy giọng cậu ta đầy hằn học. "Mẹ không ngờ con ghét anh Nigel đến thế." Nàng nói và cố nhìn vào mắt con trai. "Chưa bao giờ con nói cho mẹ biết là con ghét Nigel."

"Con nói làm gì? Thú thật là xưa nay chưa bao giờ con thấy thích anh ấy. Nigel là một thứ người lòng dạ thay đổi như chóng chóng, không thể tin được. Đang độc địa như con rắn bỗng không hiểu tại sao, xoạch một cái, đã quỳ xuống liếm láp bàn tay người ta và nịnh bợ đủ điều."

"Đó là cách thích ứng của nó thôi, nhưng thú thật gần đây mẹ thấy thái độ nó rất khó chịu."

"Làm sao anh ấy có thể quên ngày sinh nhật của mẹ? Hồi chúng con còn nhỏ, bao giờ đến ngày này, anh ấy cũng nháo nhào lên. Quả là tính nết anh ấy đã xấu đi rất nhiều..." Miles ngừng lại, rồi nói rất nhanh, giọng buồn bã. "Con không định nói xấu anh ấy, mẹ ạ."

"Mẹ hiểu."

"Con rất mừng thấy mẹ không mời Nigel đến dự bữa tiệc ông André tổ chức mừng mẹ tối nay."

"Mẹ không hề định mời nó."

"Có đấy. Mẹ vẫn có tính mềm yếu khi đụng đến những người trong gia đình nhà mình." Miles phản đối.

"Mẹ không hề nghĩ đến chuyện mời Nigel. Nó sẽ làm mọi thứ mất vui. Vả lại nó cũng đang vội, muốn kịp chuyển bay về London tối nay."

"Con không hiểu nổi tại sao chị Tamara chịu được anh chồng như thế."

"Nigel là chàng trai có sức quyến rũ. Vả lại Tamara là một đứa con gái đặc biệt. Nó hiểu và thông cảm với chồng. Tamara còn biết cả cách tác động đến chồng."

"Con cũng đoán thế. Ông André có mời chúng ta đến nhà hàng La Grenouille không ạ?"

"Có chứ. Đây là nhà hàng ông ấy thích nhất ở New York. Và mẹ cũng thích. Nhưng bây giờ mẹ con mình phải gặp gỡ và trò chuyện với những người khác, kéo họ cho mẹ con mình là bất lịch sự đấy."

"Con đi theo mẹ," Miles trù mến khoác cánh tay mẹ. Niềm tự hào về mẹ hiện lên rất rõ trên khuôn mặt đầy hào hứng của cậu.

Phần II

Chương 14

Kỳ Nghỉ Lễ Noël

Stevie đã sống ở London suốt nửa cuộc đời nên bao giờ khi về đến đây nàng cũng thấy vui.

Không phải Stevie không yêu New York. Thành phố đó lại có ý nghĩa khác đối với nàng và chiếm một vị trí khác trong trái tim nàng. New York là thành phố nơi Stevie sinh ra và sống thời thơ ấu cho đến năm mười bốn tuổi, khi mẹ nàng kết hôn với ông Derek và họ chuyển sang sống ở London. New York còn là nơi Stevie sống tám năm gần đây nhất của cuộc đời nàng, là nơi nàng nuôi dạy Chloe và cải tạo lại tòa nhà Romany Hall, khai trương cửa hiệu Jardine trên Đại lộ Số Năm. Nàng luôn nghĩ New York là thành phố của những thách thức mới và về một mặt nào đó, là nơi tái sinh của nàng.

London đối với Stevie là nơi nàng đã hưởng tình yêu và cuộc sống vợ chồng với Ralph, nơi nàng sinh các đứa con, nơi chồng nàng qua đời, và cuối cùng là nơi nàng bắt đầu bước vào nghề kinh doanh. Đây cũng là nơi nàng trải qua những năm tháng học tập, rèn luyện và là nơi từ một thiếu nữ nàng đã trở thành phụ nữ. Do đó, nhìn theo một cách nào đó, London cũng là nơi của những thách thức cũ.

Đối với Stevie, London còn là nơi tàng trữ vô vàn dấu tích và bùa chú của quá khứ. Mỗi lần nhớ đến thành phố này, trong lòng nàng trôi dạt bao nhiêu kỷ niệm, một niềm thương yêu lớn lao và một nỗi buồn tiếc khó nguôi. Tâm trí Stevie thường tập trung vào những địa điểm có ý nghĩa đặc biệt đối với nàng, bởi những liên tưởng về quá khứ, và nàng tưởng như mình trở lại sống những năm tháng của cái quá khứ đó.

Trong lúc ngồi bên bàn giấy trong phòng làm việc của nàng trên gác cửa hiệu Jardine trên phố Bond ở London, Stevie bỗng thấy mình nghĩ về những ngày xa xưa tại đây và về những địa điểm nàng đặc biệt yêu quý...

Đây là hồ Whitestone ở Hampstead vào một ngày xuân trong sáng với nắng nhạt. Nàng cùng Ralph thường đem các con ra chỗ ven hồ, cho chúng thả những chiếc thuyền gấp bằng giấy, rồi hai vợ chồng đưa chúng đến quán giải khát ở gần Briar Lodge.

Briar Lodge! Đây là tòa nhà gạch lớn nằm trên phố Hampstead Heath, nơi mẹ nàng và ông Derek đã sống một nửa cuộc đời hôn nhân của họ. Cũng chính tại đây Stevie đã sống hai năm cho đến khi nàng cưới Ralph vào tuổi mười sáu.

Stevie ngồi nhìn ra phía xa một lúc, nhớ lại khuôn viên và tòa nhà ở Briar Lodge. Nơi đây đã từng là một ốc đảo tình yêu, chan chứa sự đầm ấm và niềm mến khách, và nàng cảm thấy rất gần bó với nó, yêu từng góc nhỏ, ngọn cây trên đó.

Mẹ Stevie đã trang trí tòa nhà bằng những thứ đồ cổ duyên dáng, những tấm thảm cổ đã phai màu, và những bức họa đáng yêu. Những cuốn sách của ông Derek, hàng ngàn cuốn ngữ trí trên toàn bộ, xếp chặt bao nhiêu cái giá trong phòng đọc sách. Các giải thưởng về nghệ thuật và những vật kỷ niệm về các vai diễn trên sân khấu được ông trân trọng và gìn giữ, tạo nên niềm kiêu hãnh cho phòng làm việc của ông. Stevie luôn coi Briar Lodge là ngôi nhà chỉ có tiếng cười và niềm vui.

Các con trai Stevie hồi còn nhỏ rất thích chơi trò trốn tìm trên các gian sát mái. Chỉ cần nhắm

mắt vào là nàng tưởng như đang sống lại những năm tháng đó. Như nhìn thấy ba đưa con trai nàng ngày ấy, nghe thấy chúng kêu khóc khi bị đứt tay. Tất cả những kỷ niệm đó mỗi lúc lại đưa nàng sâu thêm vào quá khứ.

Khu vườn của tòa nhà trên phố Heath lại là một ốc đảo khác đối với nàng, nhất là vào những tháng mùa xuân và mùa hạ. Mùa xuân, cây cối xanh um, như mời mọc nghỉ ngơi. Mùa hạ, những cây hoa hồng và nhiều loại hoa khác nở rộ trên nền bãi cỏ xanh, tỏa hương thơm ngát.

Rất nhiều cây táo tạo thành một mái dù che nắng cho những bữa ăn picnic. Bây giờ nhớ lại những bữa ăn ngoài trời đó, Stevie vẫn thấy nước bọt ứa ra khi nghĩ đến những lát bánh mì mỏng kẹp cá hồi hun khói, món rau tươi trộn với những khoanh trứng luộc thái mỏng, những lát dưa chuột, rau cải xoong với mứt dâu, rồi nước trà chanh, được rót ra từ chiếc bình ông Derek mang theo.

Cái ngày ông Derek và mẹ nàng bán tòa nhà Briar Lodge cách đây mười bảy năm là một ngày buồn đối với Stevie. Sau đó họ dọn đến một căn hộ trông xuống Công viên Regent, nơi họ hiện đang sống. Tuy căn hộ rất rộng với nhiều phòng lớn, nhưng trông nom dễ dàng hơn so với tòa nhà to và cổ lỗ trước kia.

London còn có những địa điểm khác để lại nhiều kỷ niệm êm đẹp đối với Stevie. Một trong những địa điểm đó là Quảng trường Cavendish, nơi lần đầu tiên nàng nhìn thấy, mà cũng là ngẫu nhiên thôi, bức tượng khác thường của Jacob Epstein, nhan đề Đức Mẹ và Hai Đồng. Thoạt đầu nàng mê ngay và tự đặt nhiệm vụ phải tìm cho ra tên bức tượng và cả tên tác giả.

Stevie chú ý đến bức tượng là vào một buổi trưa mùa xuân, sau khi Ralph qua đời ít lâu, lúc nàng đi ngang qua quảng trường để đến phố Oxford. Trời đột ngột đổ mưa khiến nàng phải đứng lại và lục túi xách tìm khăn choàng đầu. Thắt xong hai đầu chiếc khăn, Stevie tình cờ quay đầu và nhìn thấy bức tượng. Nàng sửng sốt, thấy nó quá đẹp. Bức tượng được đặt ngay sát bức tường bên trên vòm cổng vào Deans Mews, tức là lối ra của Quảng trường. Do cách bức tường một đoạn, bức tượng như lơ lửng giữa không trung.

Bức tượng to bằng người thật và hướng lên trời. Stevie như bị thôi miên, đã tiến lại gần ngắm nó trong làn ánh sáng dịu dịu của mùa xuân.

Do cách bố trí bức tượng trên cao và hơi nghiêng về phía trước, nên nước mưa rơi xuống, đọng lại ở hai tròng mắt. Stevie có cảm tưởng Đức Bà đang khóc. Nước mắt chảy xuống má, rồi nhỏ giọt xuống đầu Chúa Hai đồng.

Lúc này Stevie mừng tượng lại hình ảnh bức tượng và nàng nhớ rằng trưa hôm đó nàng đã quên cả trời mưa, cứ đứng ngây người chiêm ngưỡng. Mỗi lúc khăn choàng trên đầu và áo ướt đầm, nàng mới chịu chạy đi tìm taxi. Bức tượng đã để lại một ấn tượng hết sức sâu sắc khiến sau đấy nàng còn nhiều lần quay lại Quảng trường và đến Deans Mews, chỉ cốt để ngắm tác phẩm điêu khắc tuyệt diệu của Jacob.

Stevie thầm nghĩ, trong chuyến sang London lần này thế nào mình cũng phải đến đó xem lại, trước khi trở về New York vào tháng Giêng. Và nàng bỗng ngạc nhiên tại sao sáng nay mình nhớ lại nhiều kỷ niệm trong quá khứ đến thế?

Phải chăng vì Stevie không muốn nghĩ đến hiện tại. Nói cụ thể là nàng không muốn nghĩ đến Nigel, con trai cả của nàng. Nói cho cùng, hôm nay là thứ hai, ngày hai mươi ba tháng Mười Hai, đúng hai ngày trước lễ Noel, và nàng hoàn toàn không muốn gây chuyện xích mích.

Tuy vậy vào ngày đó Nigel cũng không có mặt tại cửa hiệu trên Phố Bond. Cô thư ký riêng của

Nigel, tên là Angela, cho Stevie biết "ông chủ" đã đi Amsterdam cùng với Gilbert Drexel, một trong những chuyên gia về kim cương của hãng Jardine. Stevie chợt nghĩ, phải chăng hai người đi tìm đá quý cho ông Vua A Rập Kandreass.

Stevie dự định sau lễ Noel sẽ gặp Nigel và giải quyết vấn đề.

Chiếc đồng hồ chuông Pháp của hãng Le Roy và Con ở Paris, đựng trong hộp do William và Mary chế tác, đặt ở góc phòng đánh chuông. Stevie ngẩng lên nhìn: mười hai giờ. Nàng nhớ đã nhận lời ăn trưa với ông Derek sau đây nửa tiếng. Nàng đứng dậy, vào phòng tắm nhỏ để soát lại trang điểm trước khi đi gặp cha dượng ở nhà hàng Harry's.

Khi bước xuống bậc thang gác cuối cùng của cửa hiệu Jardine, Stevie đứng lại một lát, nghĩ xem nên đi bộ hay gọi taxi. Hôm nay rất lạnh nhưng trời khô ráo, bầu trời xanh biếc và nắng vàng rực rỡ. Stevie quyết định đi bộ đến phố South Audley, bất chấp gió thổi lạnh buốt. Đây là phố có nhà hàng Harry's.

Quần chật quanh người tắm áo choàng bằng vải len đỏ, Stevie bước chân thoăn thoắt trên đường phố Bond. Vài phút sau nàng đã ngoặt sang phố Grosvenor. Vẫn bước nhanh như thế, nàng hướng về phía Quảng trường Grosvenor, để đến phố South Audley.

Stevie rất thích đi bộ trong những thành phố nàng yêu mến, và bởi đã sống một thời gian dài ở London, nên nàng thông thuộc phố xá ở đây hơn bất kỳ một thành phố nào khác. Đặc biệt nàng rất thích đi bộ qua khu Mayfair, nơi có những tòa nhà cổ và những khách sạn đồ sộ, những chuồng ngựa lát sỏi với những ngôi nhà nhỏ và những bãi trống trồng cây xung quanh.

Khoảng mười phút sau, khi đẩy cánh cửa nhà hàng Harry's để bước vào, Stevie nhìn thấy cha dượng đứng tựa vào quầy rượu, đang uống nước. Nhìn thấy Stevie, ông Derek lập tức đặt cốc xuống, bước ra đón và giúp nàng cởi áo choàng.

"Hôm nay trông chị rất tươi tắn, Stevie ạ," Ông nói lúc hai người đã ngồi bên chiếc bàn nhỏ ở góc nhà hàng. Rồi ông mỉm cười nhìn nàng chăm chú. "Nhu bông hoa đang nở. Hẳn công việc đang thuận lợi."

Stevie cười vang và cảm ơn, "Cả dượng cũng tươi không kém, dượng Derek ạ."

"Dượng đã quyết định một điều khủng khiếp," ông Derek dướn người về phía trước, tâm sự. "Dượng quyết định tập vở *Sư tử trong mùa Đông*. Mùa thu sang năm mới công diễn cho nên phải đến cuối mùa xuân này mới bắt đầu tập. Vì vậy dượng còn được nghỉ lâu và đang tính lao vào một công việc nào đấy."

"Con rất mừng cho dượng. Con biết dượng say mê nghệ thuật đến chừng nào. Nhưng mẹ con nghĩ về chuyện đó thế nào ạ?"

"Bà ấy cũng muốn dượng làm như thế. Chỉ có điều bà ấy lo dượng bị kiệt sức sau một đợt công diễn quá dài vở *Becket*, rồi tiếp đến đợt đóng vai trong bộ phim. Nhưng dượng đã lại sức và hiện rất khỏe. Bà ấy cũng biết như vậy." Ông ngừng nói khi thấy tiếp viên nhà hàng đến hỏi họ dùng thứ gì. "Stevie, chị thích dùng gì? Một ly *Bellyni* chứ?" Ông Derek gợi ý.

"Vâng, cảm ơn dượng."

Khi tiếp viên đi ra, ông Derek nói tiếp, "Nếu vở diễn thành công ở London, dượng tin chắc mấy ông bầu sẽ đem nó sang New York, diễn ở Đại lộ Broadway."

"Con rất thích thấy vở được diễn ở đây trước, vì dượng sẽ được ở lại London thêm một thời

gian nữa. Con tin rằng nếu phải xa London mẹ con sẽ nhớ nó lắm."

"Dượng cũng nghĩ thế. Nhân nói về mẹ, chị hãy kể về chiếc trâm cài mà chị có nhắc đến khi nói chuyện trên điện thoại ấy."

"Đấy là một thứ rất đáng yêu, do Jeanne Boivin chế tác, có lẽ vào thập niên 30. Con nghĩ cái trâm cài ấy rất hợp với mẹ con, tuy cách chế tác cầu kỳ nhưng không quá mức. Nó bằng bạch kim, bên trên gắn những hạt kim cương nhỏ. Trên cái trâm cài ấy có chạm khuôn mặt của Nữ Hoàng Anne, nhưng làm khéo nên trông rất mảnh mai. Tất nhiên đồ trang sức này có chữ ký của người chế tác và rất đắt giá. Ông André kiếm được nó cũng do một sự tình cờ."

"Còn kia có phải cái trâm hình lá cây ông André tặng chị hôm sinh nhật không?"

"Vâng, từ hôm ông ấy tặng, con luôn cài nó. Cái trâm này thích hợp với bất kỳ kiểu y phục nào, ban đêm cũng như ban ngày. Cái trâm cài con nói lúc nãy do Boivin chế tác cũng vậy. Nó thích hợp với mọi cách ăn mặc, với mọi thời gian, nói chung là với mọi thứ."

"Dượng muốn nhìn thấy nó. Nghe chị nói, dượng nghĩ đó sẽ là món quà tuyệt vời tặng bà Blair nhân lễ Noel. Hôm nay ăn xong, dượng sẽ đi cùng với chị đến cửa hiệu Jardine xem nó trước."

"Những khối óc vĩ đại dễ gặp nhau. Cháu cũng đã tính như thế từ lúc còn đang trên đường tới đây."

Ông Derek gật đầu rồi hỏi, "Con có thích quà sinh nhật Miles tặng con không?"

Stevie ngạc nhiên nhìn ông, "Sao dượng biết chuyện ấy ạ?"

Ông Derek cười, tất nhiên là dượng và mẹ biết. Miles nói riêng với dượng và bà ngoại nó, nhưng dặn phải giữ kín."

"Đấy là một bức chân dung rất đẹp vẽ con Chloe. Có vẻ Miles vẽ rất nhanh, theo nó nói là thoáng một cái. Miles đúng là họa sĩ tài ba, dượng có nghĩ như thế không ạ? Đôi khi con tự hỏi, vì sao nó nhận làm thiết kế trang trí cho sân khấu, mặc dù nó làm rất tốt."

"Bức chân dung Chloe nó vẽ, dượng cho là tuyệt tác. Còn tại sao nó thích vẽ thiết kế trang trí cho sân khấu thì quả dượng cũng chưa lý giải được. Nhưng cái chính là hãy để nó làm thứ gì nó thích. Và hãy để nó sống vui vẻ. Dượng nghĩ thế." Ông Derek chăm chú nhìn vào mắt Stevie, "Từ lúc con bay sang đây hôm thứ sáu, con đã gặp Gideon chưa?"

"Ôi, mặt trái của chiếc huy chương, có thể nói như thế. Vâng, con gặp nó rồi..." Nói đến đây Stevie ngừng bật giữa chừng.

Tiếp viên bưng khay trên có hai ly Bellini đến.

Sau khi cụng ly, Stevie nói tiếp, "Hôm qua con và Chloe ăn trưa cùng với Gideon. Con e nó không khỏe và cứ tình hình này sẽ suy sụp mất. Đúng như Miles nói, hôm gặp Gideon lần cuối cùng, nó thấy anh sinh đôi của nó xanh xao quá."

"Gideon có để lộ ra gì không? Có tâm sự với mẹ nó không? Có nói nó buồn phiền chuyện gì không?"

"Không ạ, thưa dượng. Với lại có mặt Miles ở đó nên con không tiện hỏi. Dù sao thì Gideon cũng đã hai mươi bảy tuổi. Đủ sức tự chăm lo cho bản thân rồi. Nếu có gì làm nó phiền muộn thì con tin là nó sẽ có cách khắc phục. Gideon là đứa rất biết cách thích ứng."

"Chị nghĩ thế là đúng," ông Derek tán thành, và không muốn đi quá sâu vào vấn đề, ông chuyển sang chuyện khác. Ông nói, "Ta xem thử thực đơn có những gì nào, rồi gọi chứ?"

"Con biết gọi những món gì rồi, và lần nào đến đây con cũng lấy đúng những món ấy. Salat thập cẩm, rồi risotto pimareva."

"Còn dượng thì lấy món cá và ít mì ống. Vào đây ăn không thể bỏ qua món mì ống. Hay con có ăn thử một chút xem sao không?" Ông mỉm cười nhìn Stevie rồi lại chăm chú xem bảng thực đơn.

Lúc ông ngẩng đầu lên, Stevie nói, "Người làm con lo ngại không phải Gideon mà là cha chồng con, ông Bruce."

"Ông Bruce?" ông Derek ngạc nhiên nhìn nàng. "Ông ấy làm sao?"

"Thú thật là con chưa dám chắc. Hôm thứ bảy con có gặp và trao đổi một chút với bác Gibert Drexel về một loạt công việc cần giải quyết. Bác ấy bảo rất lo ngại về cụ chủ. Bác ấy nhấn mạnh chữ "rất". Gilbert kể rằng cụ Bruce rất yếu và không làm việc gì được nữa, có thể vì bệnh gút lại tái phát chẳng. Bác Gilbert kể rằng cha chồng con gần đây lại năng đến cửa hiệu, điều này làm bác ta rất ngạc nhiên vì cụ Bruce đã nói sẽ thôi không ra cửa hiệu nữa."

"Lạ đấy nhỉ!" ông Derek lẩm bẩm. Ông thầm nghĩ phải chăng ông già Bruce nghi ngại gì đó về Nigel, cháu đích tôn của ông ấy? Nhưng ông Derek không nói ra điều này mà chỉ hỏi, "Gilbert có kể gì thêm với chị nữa không, Stevie?"

"Bác ta chỉ nói rằng có vẻ cha chồng con đang lo lắng điều gì đó." Stevie lắc đầu. "Bác ta có vẻ quan tâm nhiều đến thái độ của cha chồng con và nói đi nói lại mấy lần. Con hỏi, vậy bác cho rằng ông Bruce đã già và lẩm cẩm hay sao, thì bác ta bảo không phải thế. Bác ta còn nói thêm rằng ông Bruce còn khỏe chán, vẫn có thể làm việc được."

"Chà." ông Derek có vẻ nghĩ ngợi, và ông nói rất khẽ, "Tất nhiên ông Bruce ngoài tám mươi rồi, nhưng dượng đoán hẳn con đã có gặp ông ấy phải không, Stevie?"

"Chưa ạ. Nhưng mai con sẽ đến nhà ăn bữa trưa với cha chồng con. Bao nhiêu năm nay, lễ Noel nào cũng vậy, dượng ạ. Đã thành lệ của gia đình nhà chồng con."

"Ông Bruce có vẻ là người không bao giờ để người khác tác động, " Rồi ông Derek nói tiếp, ông ấy xử sự như thế sẽ không bao giờ chết ấy."

Ông Derek nói câu đó có vẻ miễn cưỡng phải nói ra. Stevie không thể không bật cười, nàng nói, "Nếu như có ai sẽ bắt tử thì người đó chính là dượng. Hình ảnh của dượng được ghi vào bao nhiêu cuốn phim nhựa, và như thế có nghĩa dượng sẽ không bao giờ chết."

Ông Derek nhìn nàng rồi cũng cười, nhưng không bình luận gì.

Stevie nói tiếp, "Khi con bảo con lo cho cha chồng là con định nói không phải về tình trạng sức khỏe, mà về cách xử sự của ông Bruce. Con chưa hiểu vì lý do gì mà cụ vẫn cố mò đến cửa hiệu, để làm gì không biết?"

"Dượng tin rằng trưa mai gặp con, ông Bruce sẽ kể cho con biết."

"Vâng, con cũng nghĩ thế."

"Nhưng con gọi món ăn đi chứ?" ông Derek nói rồi nhắc ly Bellyni nhấp một ngụm. Chính ông cũng đang băn khoăn về cách xử sự kia của ông Bruce. Phải chăng con chim già linh cảm thấy điều gì đó mà người khác không thấy?

Chương 15

"Em biết anh sắp bảo em rằng hãy lo công việc của em ấy, nhưng em cũng vẫn nói điều này." Miles ngừng lại, nghiêm nghị nhìn người anh sinh đôi, nói thêm, "Cho nên anh hãy chịu khó nghe em nói."

Gideon không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cậu em sinh đôi một lúc lâu. Và cậu chỉ thấy một khuôn mặt giống hệt như mình, cũng làn tóc nâu sẫm, cũng cặp mắt xanh nhạt, cũng khuôn mặt bánh trai. Miles quả đẹp trai. Và rất có cá tính. Đàn bà con gái đua nhau chạy theo nó. Nhưng nó lại không biết là như thế. Cả hai anh em sinh đôi cùng vướng vào một vấn đề. Nói cho cùng, cậu và Miles là đôi trẻ sinh đôi giống hệt nhau. Đúng như mẹ họ thường nói, hai đứa giống nhau như hai hạt đậu trong cùng một quả đậu.

"Anh nói đi, Gideon, nói cái gì đi chứ!" Miles cúi hắt người về phía người anh sinh đôi, giục. Hai anh em lúc này đang ngồi trong Câu lạc bộ Marks trên phố Charles ăn bữa trưa. Đã lâu lắm rồi họ mới lại ngồi ăn với nhau. Và rõ ràng cả hai đều thấy vui được ở bên nhau.

Gideon gượng cười nói, "Anh chờ em hỏi cụ thể hơn. Anh không chặt đầu em đâu mà sợ. Và anh cũng sẽ không bảo rằng em hãy lo lấy công việc của em đi."

"Thế thì được! Vậy vì sao mấy tháng gần đây mặt anh lúc nào cũng rầu rĩ. Giống như anh mắc bệnh trầm cảm ấy. Em đoán anh đang có chuyện gì buồn phiền lắm. Mẹ cũng thấy giống như em. Và mẹ sẽ không để anh yên đâu. Mẹ mà đã nhúng tay vào việc gì thì bà dẫn đến cùng đấy."

"Cảm ơn em đã cảnh báo. Nhưng anh đối phó được với mẹ. Quả là thời gian qua anh có chuyện không vui, nhưng anh sắp tự giải tỏa được rồi. Anh hứa như thế."

"Anh buồn phiền chuyện gì? Thấy anh rầu rĩ em rất lo."

"Chuyện đàn bà ấy mà. Đàn bà là giống tàn nhẫn. Chỉ có vậy thôi."

"Họ làm gì?"

"Không phải họ mà chỉ là một người. Cụ thể là Margot Saunders. Từ ngày hai đứa cắt đứt quan hệ, cô ta luôn luôn gây chuyện với anh."

"Nghĩa là sao? Vẫn bám theo anh à?"

Gideon im lặng một giây, rồi hạ vọng giảng giải. "Kiểu như trong phim Sự cuốn hút định mệnh. Em xem phim ấy rồi chứ gì?"

"Rồi. Nhưng cô ấy đã phải vợ anh đâu, và..."

"Anh biết," Gideon cắt ngang câu nói của Miles. "Nhưng cô ta nhất định không chịu thôi quấy rầy anh và cô ấy rất..." Gideon dừng lại một lúc mới nói tiếp. "Có thể dùng chữ độc địa mới đúng. Cô ấy là đứa con gái độc địa."

"Anh dùng chữ lạ đấy, nhưng em hiểu anh định nói gì. Nhưng ông anh sinh đôi ơi, chúng ta cần nhớ rằng khi đàn bà bị bỏ rơi thì họ biến thành ác thú."

Miles nheo mắt chăm chú nhìn người anh sinh đôi, rồi nói tiếp, "Vậy là Margot đang làm anh khổ. Liệu em có thể giúp gì cho anh được không?"

"Không, cảm ơn Miles. Nhưng từ nay cô ấy sẽ không tìm anh nữa, sẽ sống như một cô gái lành hiền và không quấy rầy anh."

"Căn cứ vào đâu mà anh nói như thế?"

"Chính cô ấy đã hứa."

"Và anh tin?"

"Tin." Thấy Miles tỏ vẻ nghi ngờ, Gideon nói tiếp, "Hãy tin lời anh, Margot sẽ không làm phiền anh nữa."

"Thôi được, em tin. Nhưng anh làm cách nào để Margot chịu như thế?" Miles dướn cặp lông mày lên, hỏi.

"Anh dọa sẽ kể hết với cậu Jack Bellanger về cách xử sự của cô ấy, về việc cô ấy không buông tha anh, quấy rầy anh, thậm chí còn dọa trả thù anh. Nghe anh nói thế cô ấy sợ. Cô gái nào chẳng sợ thấy tên mình bị rêu rao trên tờ báo Daily Mail, thấy báo chí đăng bài nói xấu mình."

"Margot tin là anh dám làm như thế?"

"Tin. Cô ấy đã gặp anh đi với Jack, biết anh với Jack thân nhau. Em đã biết Margot rất sợ đám con trai phố Fleet, nhất là chuyện om sòm kia cả anh cô ấy cũng dính vào. Sau chuyện ấy, mẹ Margot gần như phát điên."

"Anh giỏi đấy, Gideon. Nhưng anh đã tiến hành chuyện đó từ bao giờ?"

"Đừng hỏi kiểu ngờ vực như thế." Gideon cười vang. "Anh kể với em đúng sự thật đấy. Anh đã tiến hành cách đây một tuần lễ."

"Nhưng sao hôm qua, lúc ngồi ăn trưa với mẹ và Chloe trông anh vẫn rầu rĩ thế?"

"Mẹ nhận xét như thế với em à?"

"Phải."

Gideon thở dài, quyết định không trả lời câu người em sinh đôi hỏi, mà chỉ nói, "Bao giờ họ mới đem xúc xích và khoai tây nghiền ra nhĩ? Anh đói lắm rồi."

"Em cũng thế. Chắc ngay bây giờ thôi. Lúc em gọi điện đến đây đặt chỗ, ông Bruno chủ nhà hàng này bảo hôm nay họ đã nhận rất nhiều người đặt bàn rồi, mà đúng thế, anh nhìn xung quanh xem, các bàn đều chật kín, cho nên họ tiếp ta hơi chậm đấy thôi. Ông chủ ưu tiên cho chúng mình đấy, kê một chiếc bàn ra tận ngoài này, vừa thoáng vừa yên tĩnh."

"Anh biết," Gideon liếc mắt nhìn quanh một giây, nghĩ đến tình thế tiến thoái lưỡng nan. Rồi gạt ngay ý nghĩ ấy đi, cậu ta tìm cách trấn an người em sinh đôi, "Nghe anh nói đây, Miles. Hiện anh đã trở lại bình thường rồi, anh nói thật đấy. Chứ hai tháng qua đến là khổ, anh công nhận. Hiện nay Margot đã nghĩ lại và thế là sắp tới anh sẽ được yên ổn."

"Nếu được như thế em rất mừng, Miles nhấp một ngụm vang đỏ, rồi ngáp ngừng đôi chút, cậu ta nói khẽ. "Em muốn hỏi anh một câu được không."

"Hỏi đi."

"Tại sao anh cắt đứt với Margot? Em muốn biết có phải vì anh nhận ra đây chưa phải tình yêu thật sự không?"

"Đúng thế"

"Em hiểu." Miles ngã người ra lưng ghế, tay vôn vê khoanh bánh mì.

"Thế còn chuyện em với cô Allyson Gramger thì thế nào rồi. Gần đây không thấy em nhắc đến cô ấy."

"Giống như anh thôi. Em thấy không phải tình yêu thật sự. Cô ấy dễ thương và hiện thỉnh thoảng em vẫn gặp, nhưng chỉ ngẫu nhiên thôi. Em đang lãng quên cô ấy."

"Không phải để sang chuyện khác đâu, Miles, nhưng anh rất ngạc nhiên thấy trong bữa ăn trưa hôm qua, mẹ kể rằng anh Nigel bay sang New York liền ngay sau cuộc bán đấu giá của hãng Sotheby."

"Em cũng lấy làm lạ. Theo anh thì như thế nghĩa là sao, Gideon?"

Gideon không đáp, chỉ nhún vai nhìn người em sinh đôi.

Hai anh em nhìn nhau một lúc lâu.

Cuối cùng Gideon lên tiếng trước, "Anh không biết nên nghĩ về chuyện đó thế nào. Nigel không nói gì với anh là anh ấy sắp sang New York. Nhưng anh ấy bay sang đó làm gì? Hồi này anh ấy rất hay gắt gỏng. Tính nết khó chịu hơn mọi khi nhiều." Gideon lắc đầu rồi nói, "Và như đang giấu kín các ý nghĩ của anh ấy."

"Mẹ cho rằng Nigel âm mưu chống lại mẹ, " Miles nói.

"Mẹ cũng nói với anh như thế."

"Anh cho mẹ nghi ngờ như thế có cơ sở không?"

"Làm sao anh biết được? Anh không biết gì hết. Và anh cũng rất ít khi gặp Nigel ở cửa hiệu Jardine. Theo anh, không ai biết gì hết. Nigel thâm hiểm lắm, anh ấy âm mưu gì thì không ai biết được."

"Anh nói đúng," Miles tán thành. "Em rất muốn có dịp nào đó được ngồi với Nigel, khi đó em mới hy vọng dò la được đôi chút. Em định sẽ kéo anh ấy ra một chỗ nào đó nói chuyện riêng. Nhưng từ hôm về London em chưa có dịp ghé vào cửa hiệu Jardine."

"Đừng lo, hôm Noel này em sẽ gặp được Nigel cùng với Tamara và hai đứa nhỏ."

Miles không giấu nổi nỗi ngạc nhiên, "Mọi năm nghỉ lễ Noel anh ấy vẫn đưa vợ con sang Paris thăm gia đình chị ấy kia mà? Tại sao năm nay anh ấy lại ở đây? Anh biết nguyên nhân không?"

"Bố Tamara vừa bị ốm rất nặng. Nhồi máu cơ tim. Vì vậy hai ông bà quyết định kỳ nghỉ lễ Noel này sẽ đi nghỉ ở đảo Martinique hoặc St. Barts, hoặc một nơi nào đại loại như thế. Để dưỡng bệnh, anh đoán là như vậy."

"Vậy là hai anh em mình sẽ gặp được Nigel?"

"Tất nhiên, nhưng còn có cả Tamara, cô gái Nga xinh đẹp, họ đem xúc xích với khoai tây

nghiền đến kìa," Miles nói.

"Bây giờ mới mang ra," Gideon bực dọc nói.

Miles cười vang, "Lẽ ra mình nên gọi đồ nguội để ăn trước cho đỡ đói, giảm bông hoặc tôm hộp chẳng hạn."

Hai anh em lặng lẽ ăn. Lát sau Miles liếc nhìn người anh sinh đôi, mắt cậu nghiêm lại, "Anh quyết định cắt với Margot thật đấy à? Và cô ấy chịu để anh bỏ ư? Anh không nói đùa đấy chứ?"

"Không. Và tránh xa được cô ta, anh thấy nhẹ cả người. Bao nhiêu năm nay mối quan hệ với Margot làm đầu óc anh không lúc nào yên. Cô ấy có kiểu đối xử rất tồi tệ, và làm cuộc sống của anh khổn khổ."

"Giá anh kể với em, có thể em đã có cách giúp anh."

"Có lẽ anh nên nói với em thật."

"Anh với em là sinh đôi, lẽ ra phải hỗ trợ nhau trong mọi việc, giúp nhau trong mọi thứ. Em rất mong như thế."

Gideon mỉm cười. "Nếu em gặp khó khăn gì, anh sẽ giúp em đến cùng, hãy tin là như thế."

Miles chăm chú nhìn người anh sinh đôi một lúc lâu rồi nói, "Hôm nay mới thấy anh cười, em mừng biết bao nhiêu. Và lại nghe thấy giọng nói tươi vui của anh."

Gideon gật đầu. "Margot đúng là một thứ con gái đáng sợ, Miles ạ."

"Anh thoát được cô ta là may đấy."

"Không nhắc đến chuyện ấy nữa. Đã xong rồi." Câu nói vừa thốt ra khỏi miệng, Gideon đã cảm thấy như đó là sự thật.

Miles nói, "Còn Chloe? Nó có làm phiền anh nhiều ở cửa hiệu không?"

"Hoàn toàn không. Nó rất ngoan. Và mỗi ngày nó chỉ đến cửa hiệu vài tiếng đồng hồ cho đến khi nó về New York cùng với mẹ vào đầu tháng Giêng."

"Em rất mừng thấy mẹ để Chloe hàng ngày đến cửa hiệu Jardine. Mẹ làm thế rất đúng, và rất có thể Chloe sẽ không đòi sang đây sau khi tốt nghiệp Trung học nữa."

"Anh cũng hy vọng thế. Mẹ không muốn Chloe làm ở đây. Rất không muốn."

"Em biết. Mẹ quả là giỏi giang. Anh có thấy chúng ta vô cùng may mắn có được người mẹ là Stevie Jardine không?"

"Tất nhiên anh thấy, thấy rõ nhất là đàng khác!" Gideon reo lên. "Không có ai trên đời này hoàn hảo như mẹ. Mẹ là người số một."

Miles gật đầu, rồi để chuyển hướng câu chuyện, cậu bình thản nói, "Về vấn đề ban nãy hai anh em bàn bạc, em muốn nói thêm câu này. Anh hãy hứa từ nay về sau cho em biết mọi chuyện về anh, một điều anh suy nghĩ hoặc băn khoăn và cho em được giúp anh, nếu anh gặp khó khăn nào đó."

Gideon chỉ gật đầu, không nói gì. Cậu đang nghĩ xem đã nên thổ lộ hết ra với người em sinh đôi chưa, nhưng một tiếng nói từ trong đáy lòng nhắc cậu rằng phải cảnh giác. Thổ lộ hết ra là rất nguy hiểm. Chính vì thế Gideon không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi ăn. Thậm chí trong mấy phút sau đây, Gideon còn không dám nhìn thẳng vào mắt Miles, sợ người em sinh đôi biết rằng cậu chưa nói hết sự thật.

o o o

Gideon Jardine ngồi trong phòng làm việc của cậu trong căn hộ trên Quảng trường Cadogan. Đầu óc cậu đang tràn ngập những suy nghĩ rối ren. Đã bảy giờ và cậu biết cậu phải mặc quần áo để đi ăn bữa tối mà mấy người bạn thân mời. Bây giờ mới đi cũng đã là muộn rồi. Bỗng nhiên cậu thấy một cảm giác rã rời, không muốn cất nhắc chân tay gì hết.

Chỉ một ngọn đèn bàn bật, không đủ chiếu sáng căn phòng. Tuy vậy, Gideon vẫn cảm thấy quá nhiều ánh sáng. Cậu đứng lên tắt nốt ngọn đèn, rồi nằm xuống xô pha cạnh cửa sổ, duỗi hai chân, tựa lưng lên mấy chiếc gối. Bóng tối làm đầu óc Gideon dịu đi. Chỉ nghe thấy tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ trên bệ lò sưởi, tiếng rì rầm yếu ớt của xe cộ chạy dưới phố, tiếng rít nhẹ của bánh xe lăn trên mặt đường ẩm ướt trong đêm ẩm thấp.

Gideon thấy vui là đã được gặp Miles trong bữa ăn trưa hôm nay, và thổ lộ được ít nhiều với người em sinh đôi khiến cậu thấy nhẹ nhõm. Dù sao thì những điều cậu nói ra đó cũng chính là sự thật.

Margot không muốn dứt mối quan hệ với Gideon, và cô đã cố gắng bằng mọi cách nối lại mối tình ấy. Sự cố gắng của cô mỗi lúc một quyết liệt khiến Gideon rất khó chịu. Nhưng cậu thấy không thể tiếp tục quan hệ với một cô gái cậu không yêu.

Đúng là Margot đã quấy rầy Gideon, sẵn sàng tìm gặp cậu, liên tục gọi điện thoại cho cậu, thậm chí mò đến cả cửa hiệu lẫn đến nhà để tìm. Cô ta đã biến cuộc sống của Gideon thành địa ngục trong bao nhiêu tuần lễ, cho đến lúc sau khi thấy mọi giảng giải đều vô ích, cậu đành phải đem Jack Bellanger ra dọa cô.

Tất nhiên biện pháp cuối cùng này đạt kết quả. Margot rất sợ bị đưa lên báo, vì như cô nói, những bài báo bôi xấu cô sẽ giết chết anh cô và làm mẹ cô đau khổ. Rất có thể những nhà báo đó sẽ làm như vậy. Thực ra họ có tội lỗi gì đâu, họ chỉ làm công việc của họ, còn anh của cô, Julyan Saunders, đã tự biến mình thành mục tiêu của họ do những hành vi lừa đảo tài chính của anh ta tại thành phố này. Cô rất thương xót cho mẹ, chỉ là một nạn nhân vô tội.

.

Gideon biết rằng cậu sẽ không bao giờ quên được vẻ hồ nghi và khiếp sợ trên mặt Margot và cái cách cô chùn lại khi cậu nói rằng cậu đã quyết định sẽ kể ra với người bạn thân lâu năm của cậu là Jack về những nỗi khốn khổ cô gây ra cho cậu.

Khi lần đầu tiên Gideon tính đến biện pháp đó nhằm chặn đứng thái độ sẵn sàng của Margot, cậu đã lập tức gạt ý nghĩ đó đi vì thấy nó quá tàn nhẫn, nhưng cuối cùng cậu thấy không còn cách nào khác. Đem báo chí ra đe cô là vũ khí duy nhất cậu có thể sử dụng để tự bảo vệ.

Margot đã quá quất đến mức gần như điên cuồng, và nhiều lần Gideon đã nghĩ, sẽ đến lúc cô ta hành hung cậu mất. Cậu mới hai mươi bảy tuổi và cậu không muốn chết một cách không cần thiết bởi bàn tay một cô gái phát điên vì uất ức.

Còn một điều nữa, một điều Margot đã nhìn thấy và là điều khiến mỗi lúc nghĩ đến Gideon không thể chịu nổi, vì nó chính là chỗ yếu mà Margot đánh vào. Mặt khác, Gideon tin chắc chắn rằng nếu sử dụng Jack Bellanger làm thanh kiếm treo lơ lửng trên đầu Margot, cậu sẽ được yên

thân, không phải lo lắng nữa.

Mi mắt Gideon díp lại, cậu bắt đầu ngủ chập chờn. Hình ảnh Margot hiện ra, nhảy múa trong đầu cậu và kỷ niệm về buổi tối cuối cùng hai người ở bên nhau đột nhiên hiện lên dưới mi mắt cậu.

Đột nhiên cậu mở to mắt, không muốn nghĩ về chuyện đó nữa. Cho đến nay kỷ niệm kia vẫn luôn len lỏi vào đầu óc cậu.

Đêm đó... cách đây đã hơn ba tháng... hai người ra phố ăn tối, sau đấy về phòng riêng trong căn hộ của Margot. Hôm đó Gideon đã thấy cậu không nên ở lại đó. Cậu muốn ra khỏi nhà Margot ngay lập tức, về nhà mình và nằm trên giường của cậu. Gideon không chỉ mệt về thể xác, mà cậu đang lo về một tình bạn lâu đời, trước đây cậu vẫn kiểm soát được, nhưng cách đây mấy tuần lễ cậu đã không còn kiểm soát được nữa.

Đêm hôm đó Margot đã cố dùng đủ mọi cách để kích thích Gideon nhưng mãi mà cậu vẫn không sao "lên" được.

Lúc đầu Margot tỏ ra kiên nhẫn, vẫn dịu dàng, âu yếm và thông cảm, nhưng lúc Gideon đang mặc quần áo, cô đột nhiên thay đổi hẳn thái độ. Cô thét lên giận dữ, buộc tội cậu bằng những lời cực kỳ thô bỉ.

"Anh bắt lực với tôi chỉ bởi con đĩ ấy! Tôi biết anh thường xuyên phản bội tôi, vì anh nổi tiếng là thằng dâm dăng, lang chạ với hàng trăm đứa con gái. Nhưng tôi không ngờ anh lại bị như thế này nhanh đến thế!"

Nghe cô nói vậy, Gideon choáng váng, bởi trong lời trách móc của Margot có một phần sự thật. Cậu đứng lặng người nhìn cô, co rúm người lại khi nghe đến hai chữ bắt lực. Rồi cậu cứ đứng ngây người ra như thế, không dám thốt lên một lời, sợ nói lỡ câu nào và Margot sẽ khai thác câu đó để chống lại cậu.

Khi Margot nhắc lại lời lên án cậu về chuyện cậu đã từng có một cô gái khác trong cuộc đời thì Gideon mới vội vã cãi lại, rằng cậu chưa hề quan hệ với một cô gái nào khác.

"Nhưng tôi đã nhìn thấy anh đi với con đĩ ấy," Margot quật lại.

Tuy kinh hãi, nhưng Gideon vẫn giữ được vẻ mặt phớt tỉnh và im lặng không nói một lời. Lúc đó cậu đã biết trước rằng Margot sẽ uất hận, nhưng cậu không ngờ về sau, nỗi uất hận lại làm cô ta hung hãn đến mức kia.

Gideon im lặng càng làm Margot nổi điên và cô tuôn ra một tràng. Cô kể đã nhìn thấy cậu ở đâu, rồi tả hình dáng cô gái đi với cậu "tóc vàng, xinh đẹp, nhưng nhiều tuổi hơn anh và đấy là điều làm tôi ngạc nhiên" Nhìn thẳng vào mắt Gideon, Margot nói thêm, "Tôi trông mặt cô ta quen quen, nhưng tôi nghĩ mãi mà chưa nhớ ra là ai."

Gideon mong cô không nghĩ ra, vì nếu nghĩ ra, sẽ nguy hiểm không chỉ cho cậu mà cho cả nhiều người khác. Bây giờ Gideon nhớ lại, thì hôm ấy mặc xong quần áo cậu vẫn không nói một câu nào, chỉ lặng lẽ ra về, không cả chào tạm biệt. Nhưng trong thâm tâm, cậu thầm nghĩ, đối với mình thế là "tạm biệt". Hôm sau, để khỏi phí thời gian, Gideon nói thẳng với Margot rằng mối quan hệ với cô thế là hết, là chấm dứt, là xong. Cô chỉ đáp đơn giản là không chấp nhận quyết định ấy của cậu và ngay trong tuần lễ ấy cô ta bắt đầu gây đủ mọi thứ phiền toái cho cậu.

Chuông điện thoại làm Gideon bật dậy. Bước chân loạng choạng trên sàn, cậu với ống nghe, vui mừng thấy tiếng chuông đã kết thúc dòng suy nghĩ miên man của cậu.

"Chào anh yêu, " cô ta nói trước khi cậu kịp hỏi.

"Lenore phải không?" Gideon nắm chặt thêm ống nghe. Cậu đã nhận ra tiếng nói của cô, mà cậu biết quá rõ rất nhiên rồi.

"Anh vẫn yên ổn chứ?"

"Chỉ có hơi... Em đang ở đâu đấy?"

"Ở quê. Trên miền Yorkshire này thời tiết lạnh và bầu trời u ám lắm."

"Sao em dám gọi cho anh? Không sợ ư?"

"Anh yên tâm, xung quanh em hiện không có ai."

"Thế bọn trẻ đâu?"

"Chúng ở đây với em. Em nói không có ai với nghĩa là không có."

"Anh hiểu rồi, " Gideon nói nhanh. "Chỉ mới xa em hai ngày mà anh đã nhớ em ghê gớm."

"Em cũng vậy."

"Anh rất đau khổ khi nghĩ rằng cậu ta sẽ ở đó cùng với em và..."

"Đừng nghĩ thế, Gideon. Đừng tự làm khổ mình như thế. Dù sao thì cũng đành vậy thôi."

"Anh ước gì có em ở đây lúc này," Gideon nói khẽ, mừng tượng ra vóc dáng cô, khuôn mặt xinh đẹp, cặp mắt màu ghi, mái tóc vàng óng của cô."

"Em cũng vậy. Điều em ao ước nhất là được trong vòng tay anh, được áp vào người anh, hôn anh. Em rất thích được anh hôn, anh yêu ả. Hồi nhỏ chúng mình vẫn hôn nhau đấy thôi. Hồi ấy anh hôn rất giỏi, nhưng lớn lên anh hôn còn giỏi hơn nhiều." Cô cười khúc khích, một kiểu cười dâm dăng, rồi cô thì thầm. "Lúc này em có thể cảm thấy đôi môi anh áp lên môi em, lưỡi anh thọc vào miệng em. ôi, Gideon, kể em nghe anh muốn em chịu anh thế nào? Anh muốn làm tình với em theo kiểu gì?"

"Anh không thể," Gideon đáp, giọng cậu khàn đặc lại.

"Tại sao không thể?" Lenore thì thầm, thở nhẹ vào ống nói.

"Vì anh bị em kích thích mạnh quá."

"Em cũng bị kích thích, Gideon. Ôi, em thèm được ở bên anh quá, anh yêu. Và em muốn lúc nào cũng ở bên anh trong suốt những năm tháng còn lại của cuộc đời em."

"Ly dị đi, Lenore! Thú thật với cậu ta về chuyện hai chúng mình. Hãy bỏ cậu ta đi."

"Anh không thuộc loại đàn ông để kết hôn. Anh thừa biết điều đó và mọi người đều biết."

"Mặc xác mọi người và những gì họ biết. Họ không biết gì hết." Gideon kêu lên rồi hít một hơi thật sâu, cậu nói giọng thêm khát, "Anh yêu em. Từ thuở hai đứa còn nhỏ anh vẫn luôn luôn yêu em. Bây giờ anh đã hiểu ra là như thế."

"Em cũng vậy. Và em sẽ yêu anh cho đến ngày em chết"

"Đừng nói đến cái chết. Chúng mình hãy nói đến cuộc sống, đến cuộc sống bên nhau. Hãy đến đây và cùng sống với anh bắt đầu ngay từ năm mới. Chúng mình hãy bắt đầu chung sống ngay từ sau đây vài ngày."

"Gideon, em còn có con cái... trong số đó một đứa là con đỡ đầu của anh. Như thế làm sao em có thể chung sống với anh được?"

"Hãy ly dị đi, " Gideon nhắc lại câu đó và giọng bỗng da diết hơn hẳn.

"Gideon, em..."

"Anh muốn được lấy em, chẳng lẽ em không hiểu hay sao?" Gideon ngừng nói rồi bình thản cười. "Đây là lời cầu hôn điên rồ đối với người phụ nữ mình yêu. Ai lại cầu hôn qua điện thoại! Nhưng không sao, vậy em nghe đây, thừa tiểu thư Lenore Armstrong, tiểu thư có bằng lòng kết hôn với tôi không? Hãy trả lời rằng có đi."

"Em bằng lòng, trong thời hạn sớm nhất có thể." Lenore ngừng lại một chút rồi nói tiếp, "Chỉ cần em có mặt ở đó lúc này, anh yêu. Em sẽ làm thế cho anh. Anh biết không, da thịt anh rất ngọt đấy."

"Đừng nói nữa. Anh không chịu nổi đâu."

"Xin lỗi. Nhưng anh muốn lấy em thật chứ?"

Gideon không trả lời ngay, sau đó cậu nói giọng kiên quyết. "Thật. Đây là lần đầu tiên anh cầu hôn với một phụ nữ đấy."

"Anh nói dối."

"Không. Anh nói thật."

"Không phải, anh đã từng cầu hôn. Với em. Hồi em lên mười còn anh lên chín, anh cầu hôn với em ở sau chuồng ngựa tại trang trại Aysgarth End. Hôm ấy em trả lời là bằng lòng."

"Bây giờ em cũng lại trả lời bằng lòng chứ?"

"Em vừa trả lời đấy thôi. Em đã bảo sẽ cưới anh vào thời gian sớm nhất có thể, đúng không nào?"

"Liệu cậu Malcolm có chịu ly dị không?"

Lenore im lặng.

"Thế nào, cậu ta có chịu không?"

"Em hy vọng là có, Gideon. Anh thừa biết tính nết Malcolm rồi, cứng nhắc và nguyên tắc. Anh ấy biết rằng cuộc hôn nhân với em đã kết thúc từ lâu, nhưng không chịu nhìn thấy và thừa nhận. Mặc dù không quan tâm gì đến em nữa, nhưng Malcolm lại không muốn ai khác chiếm được em."

"Anh sẽ nói chuyện với cậu ta."

"Đừng! Đừng! Làm thế khác gì giờ tắm khăn đỏ ra trước con bò tót. Malcolm luôn đem anh ra để dẫn vật em đấy, bảo rằng anh đã có gì đó đối với em."

"Thì anh có đấy thôi."

"Cảm ơn anh về điều đó, và em cũng có đối với anh. Tối nay anh có định đi đâu không?"

"Gia đình Mallygham mời anh đến dự tiệc Giáng Sinh."

"Anh sẽ đi cùng với ai?"

"Không với ai cả. Từ nay anh sẽ không đi với người phụ nữ nào nữa, cho đến khi anh có em để khoác tay cùng đi, em yêu của anh ạ."

"noel đối với em sẽ rất buồn vì thiếu anh." Lenor thở dài rồi nói tiếp. "Nhưng không sao. Noel là dành cho đám trẻ nhỏ. Có chúng em cũng đỡ buồn. Ước gì em không ở xa tận đây, nếu không ngày nào em cũng đến thăm anh."

"Bao giờ em về thành phố?"

"Phải Chủ Nhật... hai mươi chín."

"Và ngay ngày hôm sau anh sẽ được gặp em chứ?"

"Nhất định rồi. Anh nghe đây, em chợt có ý nghĩ này." Lenore hạ giọng và nói bằng cái giọng dâm dăng chỉ riêng cô có, khiến Gideon rất thích. "Anh có thể bố trí để được tự do sáng hôm ấy không."

"Được. Nhưng để làm gì."

"Em sẽ đến tìm anh vào mười giờ rồi hai đứa cùng ăn sáng với nhau. Một bữa ăn sáng thân mật, chỉ có riêng hai đứa."

"Ngay trên giường," Gideon tán thành.

Bỗng Lenore cười vang, và Gideon cũng cười theo, sau đấy họ còn nói chuyện với nhau trên điện thoại năm phút nữa rồi mới đặt máy. Trong năm phút đó họ nhắc đi nhắc lại đến hơn chục lần rằng họ yêu nhau.

Gideon nằm trên xô pha, nhìn lên trần trong căn phòng tối om. Cậu nghĩ về những điều cậu vừa nói trong điện thoại. Cậu đã đề nghị Lenore, không, đúng hơn là cậu đã năn nỉ, van nài cô bỏ chồng, đòi chồng phải bằng lòng ly hôn. Gideon cũng đã cầu hôn với cô. Và khi nói lời cầu hôn, cậu không hề thấy hồi hộp. Cậu rất muốn lấy Lenore và điều cậu ngỡ là chuyện hoàn toàn đương nhiên... đương nhiên cả về phương diện tình cảm lẫn về mối quan hệ thân xác. Gideon quen biết Lenore Philips từ nhỏ, hai người đã lớn lên bên nhau, và cậu đã yêu cô từ thời đó.

Margot Saunders đã nói đúng một phần, Gideon công nhận. Cậu bị bắt lực với cô vì Lenore. Lenore là người phụ nữ duy nhất Gideon muốn làm tình. Và mãi mãi sẽ là như thế.

Vậy là Gideon đã ngỡ lời cầu hôn và Lenore đã chấp thuận. Ôi, bây giờ cậu mới hiểu ra rằng Lenore là toàn bộ cuộc sống của cậu.

Chương 16

"Cha hoàn toàn khoẻ mạnh, Stevie ạ, bệnh tật giảm rất nhiều, gần như không còn nữa. Cảm ơn con đã hỏi." ông già Bruce Jardine nói và mỉm cười nhìn con dâu.

Stevie cũng cười đáp lại, và trong câu hỏi của nàng có cả niềm yêu mến và sự chăm sóc. "Con nghe nói bệnh gút của cha lại tái phát, phải không ạ? Và thời gian vừa qua hẳn cái bệnh đó làm cha đau đớn lắm?"

Ông già Bruce gật đầu. "Nhưng may là mới cách đây vài tuần lễ ông bác sĩ của cha đã thay bằng một thứ thuốc mới, và quả là như có phép lạ, bệnh biến đâu mất."

Stevie chưa kịp hỏi đó là thuốc gì thì có tiếng cửa phòng đọc sách mở ra. Người quản gia bước vào, bưng khay nhỏ trên có hai ly rượu seri. Bác ta đưa một ly cho Stevie.

"Cảm ơn bác Alan," Stevie nhận ly rượu, đợi ông già Bruce nhắc ly của ông, nàng mới cùng ly với cha chồng. "Chúc cha một kỳ nghỉ lễ Noel vui vẻ, cha yêu quý. Và ly này chúc cha khoẻ mạnh."

"Cha cũng chúc con như vậy, Stevie. Và chúc con một kỳ nghỉ lễ Noel vui vẻ, con dâu của cha."

"Cảm ơn cha." Nhấp thêm một ngụm nhỏ nữa, Stevie liếc nhìn ông già qua bờ của chiếc ly, thầm nghĩ hôm nay trông ông khá rắn rỏi. Lần đầu tiên đến tòa nhà ở phố Wilton Crescent, chỉ sau vài phút Stevie đã ngạc nhiên một cách thích thú. Sau cuộc trao đổi với bác Gilbert Drexel trước đây vài ngày, nàng đã tưởng về đây sẽ thấy ông già Bruce ốm yếu, không còn chút sinh khí nào nữa. Nhưng trái ngược với điều Stevie chờ đợi, cha chồng nàng dáng điệu khoẻ khoắn lạ thường, hầu như không có vẻ già nua lắm lắm chút nào. Ông già Bruce không có vẻ gì của một người đã ngoài tám mươi tuổi. Điều này làm Stevie ngạc nhiên, vì nàng luôn cho rằng tuổi tác đã làm ông uể oải, chán chường. Thì ra nàng đã đoán lầm mọi thứ.

Cha chồng nàng lúc này là một người đàn ông cao, gầy, có những nét nghiêm nghị và khổ hạnh, với mái tóc bạc trắng, hệt như một nhà quý tộc Anh kiêm thành viên của doanh nghiệp.

Sáng hôm nay ông già Bruce ăn mặc rất lịch sự, bộ âu phục màu xanh lam hàng hải, cà vạt lụa xanh lam thậm chí có những chấm trắng. Trong lúc ngắm nghía cha chồng, Stevie cảm thấy cụ đã lấy lại được toàn bộ sức sống xưa kia. Lần gần đây nhất gặp cụ, cách đây chỉ vài tuần lễ, trông cụ vẫn còn mệt mỏi và đau ốm.

Như thể đọc được ý nghĩ của con dâu, ông già Bruce nói, "Cha đã chữa một ông bác sĩ mới, con ạ. Ông này rất tài. Ông ấy tự pha chế thuốc cho cha, kết hợp rất tài tình để chữa mọi chứng bệnh của cha. Ông ta còn dẫn cha đến gặp một nữ chuyên gia về dinh dưỡng người Mỹ, và bà này đã thêm vào chế độ ăn của cha một loạt sinh tố và những chất bổ dưỡng khác." Rồi ông cười vang, nói tiếp, "Con có thấy phương pháp của bà ấy đem lại kết quả tuyệt vời không?"

"Vâng, có ạ. Con rất mừng thấy cha mạnh khoẻ hơn trước rất nhiều. Cha như trẻ hẳn lại và nhanh nhẹn hẳn lên."

Điện thoại bất ngờ reo. Ông già Bruce đứng lên, nhắc ống nghe, "Tôi đây. Alan đấy à?" ông nghe người quản gia một lát rồi nói, "Được, được, bác nói để tôi nói chuyện với chị ấy" Sau đó ông trò chuyện với người ở đầu máy bên kia. Stevie liếc nhìn cha chồng một lát rồi quay mặt đi, nhìn ngọn lửa đang cháy trong lò sưởi, thầm nghĩ đến tất cả những năm tháng nàng đã sống bên ông già Bruce này. Vậy là ba mươi một năm, từ lúc Stevie mới mười sáu tuổi. Nàng đã lớn lên và trưởng thành dần bên cạnh ông Bruce và bà Alfreda, cha mẹ chồng nàng.

Trong ngần ấy năm trời, có lúc vui lúc buồn, nhưng lúc vui nhất cũng chưa bằng lúc này. Đã bao nhiêu năm, mối quan hệ giữa Stevie và cha mẹ chồng thường xuyên căng thẳng, hai bên gần như kẻ thù của nhau. Nhưng rồi dần dần hai cha con tìm được tiếng nói chung, trở nên thân thiết với nhau và Stevie đã bỏ qua hết những thái độ ác độc của ông trước kia. Tuy trong đáy lòng nàng chưa quên một vụ nào, nhất là một số vụ đã để lại ấn tượng nàng không thể quên được.

Những năm chống đối nhau giữa cha chồng và con dâu nay đã lùi hẳn vào dĩ vãng, và Stevie rất mừng thấy thế. Cuối cùng ông già Bruce đã thành người bạn tốt của con dâu và Stevie dần dần tin cậy ông, bởi ông đã thay đổi. Thời gian gần đây ông luôn đứng về phía con dâu. Về phần mình, Stevie luôn tỏ ra là một thành viên thực thụ của gia đình Jardine, và điều này làm ông Bruce rất mừng. Từ đó, ông tin cậy Stevie, dựa hẳn vào nàng.

Đưa mắt quan sát xung quanh, Stevie nhận thấy việc bày biện, trang hoàng lại phòng đọc sách này đã làm cho nó đẹp thêm rất nhiều. Nàng đã nhận thức thấy điều đó ngay vào cái mùa hè cách đây khá nhiều năm, khi nàng vừa mới tiếp nhận công việc kinh doanh do cha chồng giao phó. Tuy vẫn giữ nguyên lớp gỗ ốp dưới chân các bức tường và những giá đựng sách, nhưng Stevie đã cho đánh lại lớp gỗ đó để màu nhạt hơn, khiến gian phòng như rộng thêm. Stevie cũng đã xoay lại tấm thảm phương Đông trải bên dưới và thay những tấm rèm nhung màu xanh lam nặng nề bằng những rèm lụa kẻ sọc hai màu xanh vàng. Nàng còn cho bọc lại xô pha và các ghế nệm bằng vải sợi bông màu hồng trông rất mát mắt. Cuối cùng đáng về phòng đọc sách này đã làm nàng ưng ý. Nó không còn cái vẻ nặng nề theo kiểu thời đế chế Victoria, hợp với thẩm mỹ của bà mẹ chồng, Alfreda, thích những màu sẫm và tối, cũng như những tấm rèm bằng thứ vải cổ lỗ.

Trong lúc Stevie ngắm nghía gian phòng một cách ưng ý, nàng nhận thấy giò phong lan trong giỏ đặt trên giá đỡ nở hai bông hoa không được tươi. Nàng thầm nghĩ sẽ tìm chỗ nào có nhiều ánh nắng để đem giò phong lan ra đấy.

Ông già Bruce đã nói chuyện điện thoại xong, đặt máy xuống và quay lại chỗ gần lò sưởi. Ngồi đối diện với con dâu, ông nói, "Cha sơ suất chưa khen ngợi con, Stevie ạ, về việc con mua được viên kim cương Nữ Hoàng Trắng. Con đã làm một việc tuyệt vời và cha tự hào về con, rất tự hào nữa kia, vì tất cả chúng ta đều là người của gia đình Jardine. Cha cho rằng viên kim cương đó là một thứ đồ cao doanh nghiệp gia đình ta và nâng uy thế của nó lên rất cao Nhờ viên kim cương quý giá bậc nhất ấy, sẽ có thêm nhiều khách hàng đến với chúng ta. Nhân tiện, phải nói con đã xử sự rất giỏi với giới báo chí. Cha cho rằng những hình ảnh in trên bìa các tạp chí và những lời ca ngợi của họ sẽ rất có lợi cho chúng ta."

Stevie ngạc nhiên thốt lên, "Nhưng cha đã cho rằng con trả giá viên kim cương ấy quá đắt kia mà?"

"Làm gì chuyện đó. Cha không bao giờ nghĩ thế và nói thế, " Ông già Bruce nói rồi cười vang, nhìn con dâu bằng cặp mắt rất lạ. "Thật ra, cha tưởng viên kim cương ấy con sẽ phải trả bằng giá cao hơn nhiều so với cái giá con đã trả. Nhưng cuộc bán đấu giá hôm đó đã dừng lại vào đúng cái lúc con trả giá, một cái giá rất hời. Thật là điều bất ngờ thú vị, bởi giá không bị đẩy cao thêm nữa... thế là con mua được. Cha đọc bài tường thuật về cuộc bán đấu giá hôm đó trên tờ Times mà rất mừng." Ngừng lại một chút, ông già

Bruce chăm chú nhìn con dâu, kết luận, "Cho dù con có trả tới mười hai triệu thì cha vẫn thấy không phải là đắt và vẫn tán thành việc con mua."

"Con hiểu," Stevie nói, giọng ghen lại.

"Con làm sao thế, Stevie," Ông già Bruce dướn người về phía trước chăm chú và lo lắng nhìn con dâu. Ông đã nhận thấy nàng như co rúm người lại. Và không phải ông không nhận thấy cả giọng nàng nghẹn lại. "Sao mặt con trông đờ đẫn thế kia? Con đang băn khoăn chuyện gì à?"

"Nigel bảo con rằng cha cho là con đã mua với giá quá đắt. Nó còn nói..."

"Nhảm nhí!" ông già kêu lên, ngắt lời con dâu. "Nó kiếm đâu ra cái ý nghĩ ấy nhỉ?"

"Nigel bảo chính cha nói với nó."

"Hoàn toàn không có chuyện ấy!" Mắt ông già Bruce nheo lại, và khi ông nói tiếp, giọng ông buồn bã hẳn đi. "Thằng nhóc ấy chuyên dối trá, chuyên đặt điều. Cha sẽ phải nọc nó ra đánh cho một trận mới được."

"Nigel còn bảo với con rằng cha than phiền con luôn bị đắt cả khi mua những đồ kim hoàn khác nữa."

Ông già Bruce ngồi thẳng người lên trong ghế nệm, và một đường viền trắng hiện lên xung quanh miệng ông, như thể da chỗ đó tái nhợt đi. Stevie biết mỗi khi như thế là ông giận lắm.

Một lúc sau, khi đã tự kiềm chế được, ông nói. "Quả tình cha không hiểu nổi. Nó nói với con như thế để làm gì nhỉ? Toàn chuyện nó bịa đặt, chứ cha không hề nói và cũng không nghĩ như thế. Ngược lại thì có. Thằng ấy thật là quả quắt." Ông già Bruce nhúu cặp lông mày rồi lắc đầu. "Cha thật sự rất mừng khi nghe tin con mua được viên kim cương hiếm hoi bậc nhất ấy. Cha bảo Nigel rằng mẹ cháu đã làm một việc rất tốt, và cha khen con hết lời ngay trước mặt nó."

"Có thể chính vì thế mà Nigel khó chịu và bịa ra những điều cha không nói?"

Ông già Bruce hơi ngả người ra phía sau, chăm chú nhìn con dâu, nói, nếu vậy thì thằng Nigel không khôn ngoan như trước đây cha tưởng. Hẳn nó nghĩ bịa ra như thế là sẽ nâng giá trị nó lên. Thật đại đột biết chừng nào!"

Stevie thấy điều ông Bruce nói là chân thật, nhưng nàng không nói gì, chỉ nhún vai, lắc đầu, tỏ vẻ cũng không hiểu con trai cả nàng làm như thế để làm gì. Rồi nàng ngả người lên những chiếc gối. Nàng đành cam chịu trước sự thật là con trai cả nàng đã dối trá, đúng như nàng đã nghi ngờ anh ta trước đây.

Ông già Bruce thay đổi tư thế ngồi trong ghế nệm, rồi vừa nhắm nháp ly rượu seri vừa suy nghĩ.

Trong phòng đọc sách bỗng im ắng lạ thường. Nghe rõ tiếng đồng hồ cổ kính trên bệ lò sưởi kêu tích tắc, cả tiếng củi nổ lách tách trong lò sưởi.

Cuối cùng Stevie lên tiếng trước. Nàng nói, "Con không rõ cha có biết không, đầu tháng vừa rồi Nigel bay sang New York. Nó đến cửa hiệu Jardine gặp con vào thứ hai, ngay sau hôm bán đấu giá của hãng Sotheby. Hôm nó đến, chính xác là mồng chín tháng Mười Hai. Nó không ở lại đó lâu, mà có vẻ cũng không có công việc gì với cửa hiệu. Theo con biết thì nó không định gặp ai. Nó lên thẳng phòng làm việc của con, nói chuyện với con vài phút, chê bai việc con mua viên kim cương Nữ Hoàng Trắng, rồi đi. Nigel bảo sang New York để gặp Vua A Rập Kandrea, và theo nó nói với con sáng hôm đó thì bây giờ ông ta thích làm việc với nó hơn với con."

Ông già Bruce lộ vẻ lo lắng. Ông đứng bật dậy, đến đứng cạnh lò sưởi, một tay đặt lên bệ lò sưởi. Ông lặng đi một lúc lâu, cặp mắt đầy băn khoăn. Rồi ông chậm rãi nói, "Cha không ngờ nó có thể ngu xuẩn đến thế." Ông đau xót nhìn con dâu, rồi nói rất chậm chạp và điềm tĩnh. "Nó thừa

biết nó sẽ là người kế tục con và một ngày nào đó nó sẽ toàn quyền lãnh đạo cái doanh nghiệp này. Nó là người thừa kế chính thức, và nó đã biết điều đó từ rất lâu rồi. Việc gì nó phải âm mưu này nọ kia chứ?"

Stevie gật đầu tán thành suy nghĩ của cha chồng và nàng chăm chú nhìn ông. Đột nhiên nàng buông một tiếng thở dài, và trong chốc lát, nàng có cảm giác dường như ông già Bruce hồ nghi những lời nàng kể. Thế rồi Stevie bỗng thấy ông thay đổi thái độ. Nổi giận dữ lúc này đã chuyển thành một sự nhún nhục, cam chịu. Điều này hiện rõ trên khuôn mặt ông. Theo dõi cặp mắt ông già, Stevie nhận thấy ở ông một mối thông cảm với đứa cháu nội.

Sự chuyển biến thái độ đó làm Stevie lo lắng. Nàng gật đầu, như thể tự khẳng định một ý nghĩ nào đó hiện lên trong đầu. Rồi nàng chậm rãi và điềm tĩnh nói. "VẬY là chính cha cũng đã nghi ngờ nó, nhưng cha chưa muốn kể ra với con, cho đến khi con đưa vấn đề này ra nói. Con đoán chính vì nguyên nhân đó nên gần đây cha năng đến cửa hiệu hơn trước. Bây giờ con mới hiểu cha làm thế cốt để canh chừng Nigel... và ngắm ngẫm theo dõi nó."

Thấy ông già không trả lời, Stevie nói thêm, "Con tin là con đoán đúng, thưa cha."

Cuối cùng ông già Bruce công nhận. "Đúng thế." Rồi ông thở dài, "Cha nghi ngờ thằng Nigel từ lâu rồi, nhưng chưa nói với con vì cha sợ cha nghi ngờ oan."

Stevie nhìn cha chồng trong lúc ông rời khỏi chỗ bên cạnh lò sưởi, quay vào ngồi xuống bên cạnh con dâu trên chiếc xô pha rộng. Cầm tay Stevie và nhìn thẳng vào mắt nàng, ông nói tiếp. "Gần đây cha nhận thấy thằng Nigel làm mọi cách để lấy lòng một loạt khách hàng của con. Cha có hỏi bác Gilbert Drexel về chuyện đó thì bác ta công nhận và nói rằng Nigel đang thu phục và nắm quyền chỉ huy họ, nhưng cha biết họ vẫn muốn chờ ý kiến con. Bác Gilbert cho rằng Nigel làm như thế chẳng có gì sai, vì phần lớn thời gian con ở tận bên New York. Cha ngẫm nghĩ và thấy bác ta nói có phần đúng, vì vậy cha không nói gì với Nigel, ít ra thì cũng không gọi ra với nó về chuyện ấy."

"Nhưng cha vẫn thấy ở nó có điều không bình thường?"

"Đúng thế," ông già nói. "Bởi nói cho cùng thì nếu một khách hàng nào đó định chi năm, mười, thậm chí mười lăm triệu bảng Anh cho chúng ta, nhiều khi số tiền còn lớn hơn thế, con đều lên chuyến Concorde bay sang đây. Xưa nay vẫn thế. Sau vài ngày suy nghĩ, cha thấy rất lo lắng và quyết định nói chuyện với Nigel. Nó thanh minh là nó chỉ định giúp con, đỡ cho con một phần công việc vì con quá bận. Nó còn bảo con rất biết ơn nó về chuyện ấy. Nghe nó nói thế, cha còn nói gì được nữa?" Ông già Bruce lại thở dài. "Cha không có chứng cứ gì để nghi ngờ nó. Vừa rồi, nghe con kể ra những biểu hiện cụ thể thì cha ân hận đã xử sự không đúng. Cha đã quá tin đứa cháu đích tôn, cho rằng nó làm thế cũng có lý phần nào. Lẽ ra cha phải nói ngay với con mới phải."

"Vâng, có lẽ cha nên cho con biết ngay những suy nghĩ của cha." Stevie quay mặt đi, nhớ lại mười năm trước đây, thậm chí mới chỉ năm năm trước, cha chồng nàng vẫn thường xuyên gọi điện thoại trao đổi với nàng. Thì ra tuổi tác có ảnh hưởng thật. Ông đã giảm hẳn tính năng nổ xưa kia.

"Lại thêm thế này nữa," ông già Bruce tiếp tục thanh minh. "Bác Gilbert không hề nghi ngại tí gì về Nigel! Tuy nhiên mấy tuần lễ gần đây cha bắt đầu nhận thấy có sự thay đổi trong con người nó khiến cha càng lo."

"Biểu hiện gì ạ, thưa cha?"

"Nó trở nên bẳn tính, hay cáu gắt. Luôn nóng nảy. Cha rất ngạc nhiên thấy khi tiếp xúc với ai nó

cũng dùng giọng giận hờn, cay độc. Đây không phải là cách để giao tiếp với nhân viên cửa hiệu, nếu muốn thu phục họ. Hoặc muốn chỉ đạo kinh doanh."

"Con tán thành. Nhưng từ nhỏ Nigel đã có cái thói ấy rồi. Nó tự cho là nó biết mọi thứ, và nó..." Stevie định nói điều gì đó nhưng lại thôi. Rồi họ cho thông họng, nàng nói rất nhanh. "Và nó được quyền gây gổ với mọi người."

"Con nói có lý. Gần đây nó nhiều lần gây gổ với Gideon, cả những lúc Gideon hoàn toàn không làm gì sai."

"Về chuyện gì chẳng hạn, thưa cha?"

"Toàn chuyện vật vãnh, chẳng có hại cho ai hết, nhưng thằng Nigel thối phồng tầm quan trọng lên rồi làm ầm ĩ chẳng ra làm sao cả." Ông già Bruce nhích ra xa, nhìn con dâu chờ câu trả lời. Ông đã chứng kiến quá trình trưởng thành của Stevie để thành một phụ nữ giỏi giang như ngày hôm nay: chính trực, công bằng, chăm chỉ và lễ phép. Nếu Nigel định lật đổ Stevie thì quả là cháu đích tôn của ông đã phạm một sai lầm hết sức lớn. Mà ông biết Nigel có tính đã định làm gì thì làm cho kỳ được.

Một không khí lạnh lẽo bao trùm lên hai cha con.

Ông già Bruce liếc nhìn Stevie, thấy con dâu có dáng vẻ mệt mỏi, cặp mắt ánh lên vẻ buồn bã. Ông bèn nghiêng người về phía nàng. Thấy cha chồng nhìn mình như dò xét, Stevie vội ngồi thẳng dậy, mỉm cười nhìn ông. "Nghĩa là cha cũng đã có ý nghi ngờ nó..."

Ông già Bruce gật đầu. "Nhưng nghi ngờ điều gì thì chính cha cũng chưa rõ lắm." Ông họ cho thông họng rồi chậm rãi và lo lắng nói, "Không một giây phút nào cha nghĩ rằng nó muốn..." Ông ngừng lại, nhìn con dâu rồi nói tiếp, muốn lật đổ con để chiếm vị trí của con hiện giờ."

"Con lại tin rằng thời gian gần đây Nigel nảy ra cái ý muốn đó thật," Stevie nói xong, bèn gượng cười, nói tiếp. "Mang vương miện trên đầu đâu phải chuyện đơn giản"

"Đúng thế."

"Thật buồn cười, cha ạ. Hôm nghỉ lễ Tạ ơn, con đã định hôm này về London nghỉ lễ Noel sẽ thoải mái với cha hết mọi điều con băn khoăn về nó. Ấy thế mà đến lúc ngồi trên máy bay sang đây, con lại thay đổi ý kiến. Con tự nhủ hãy đợi cho đến sau kỳ nghỉ lễ Noel. Con không muốn làm cha mất vui trong mấy ngày nghỉ này. Nhưng rồi hôm nay lúc gặp cha, con lại buột miệng nói ra hết."

"Con nói ra là đúng, con dâu của cha ạ. Cha nghĩ hai cha con mình phải đưa chuyện này ra hỏi thẳng thằng Nigel. Con thấy có nên không?"

Stevie bậm môi lại. "Nên, nhưng có lẽ để một mình con nói chuyện riêng với nó thì hơn. Cha không nên dính vào."

"Cha tưởng cả hai cha con cùng nói thì tốt hơn?"

Stevie lắc đầu kiên quyết. "Con không nghĩ thế. Con gặp riêng Nigel thì hơn. Cha hãy để con thu xếp việc này."

"Thôi được," Ông già Bruce đáp vẻ miễn cưỡng, do đã có kinh nghiệm từ lâu là đừng nên tranh cãi với cô con dâu này.

"Và để sau kỳ nghỉ lễ chứ ạ?" Cặp lông mày Stevie dướn lên vẻ muốn hỏi. Ông già Bruce gật đầu.

Stevie hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp, "Không chỉ một mình Nigel làm con lo lắng."

Ông già Bruce liếc nhanh nhìn con dâu, "Lại còn ai nữa?"

"Cháu Chloe ạ."

"Cháu Chloe thì có gì để con phải lo lắng? Nó ngoan ngoãn đến thế còn gì?" Ông già nói khẽ và ngạc nhiên nhìn con dâu.

Stevie thấy rõ cha chồng mình hết sức yêu quý con gái riêng của nàng, vì vậy nàng trả lời rất thận trọng. "Hôm nghỉ lễ Tạ ân cháu Chloe bảo con rằng nó không muốn học Đại học."

"Kể cả Đại học Oxford?" ông già ngạc nhiên hỏi.

"Vâng. Nó muốn bắt đầu làm việc."

"Nhưng phải tốt nghiệp Đại học đã, " Ông già Bruce cau mày lo lắng nói. "Nó không thể đi làm ngay bây giờ được."

"Vâng, con cũng nghĩ thế, nhưng Chloe không nghĩ thế."

"Vậy nó muốn thế nào."

"Nó muốn vào làm ở cửa hiệu Jardine tại London này. Nó muốn được góp phần vào công việc kinh doanh của gia đình."

Ông già Bruce không nhin được cười. Tuy ông định giữ vẻ mặt nghiêm, nhưng nghĩ đến cái ý muốn của đứa cháu gái, ông không nén được.

Stevie nhìn cha chồng, nói, "Vậy là cha thích thú với cái ý nghĩ đó của nó."

"Quả là cha có thích thú thật, Stevie ạ. Con đã biết cha quý Chloe và có phần mềm yếu với nó. Con bé thông minh năng động. Trong doanh nghiệp của gia đình Jardine lúc nào cũng có sẵn một chỗ cho nó chỉ cần nó muốn. Nhưng con là mẹ nó, và tất nhiên con còn là Giám đốc điều hành của doanh nghiệp, quyền lãnh đạo toàn bộ, kể cả quyền giao việc cho nó thuộc về con."

Ông già Bruce vỗ bàn tay vào bàn tay con dâu, với thái độ yêu quý và tin tưởng. "Chloe còn quá trẻ, mới mười tám tuổi Con đừng quá khắt khe với nó."

"Con không khắt khe, con chỉ muốn điều tốt nhất cho nó."

"Tất nhiên rồi, cha cũng vậy. Nhưng tại sao con không cho con bé được sang London thử làm việc ngay trong mấy tháng nghỉ hè năm tới? Nó có thể ở với cha trong tòa nhà phố Wilton Crescent, rồi hàng ngày đến cửa hiệu làm. Gideon có thể chăm lo cho nó. Sau một thời gian, Chloe sẽ biết nó có thích nghề kinh doanh kim hoàn của gia đình nhà ta hay không."

"Con cũng đã nghĩ đến giải pháp đó. Thôi được, chuyện này hai cha con bàn thêm sau," Stevie buông một tiếng thở dài.

Ông già Bruce nhìn con dâu, "Còn chuyện gì nữa."

"Cháu Chloe chưa đến hai mươi tuổi, đang ở tuổi thiếu niên, mà cái tuổi đó dễ thế này thế nọ

lắm. Vui đấy nhưng lại buồn ngay được. Tâm trạng thất thường lắm, vì bị tác động của các tuyến nội tiết." Stevie gượng cười, "Con e đến hè nó lại thay đổi ý kiến."

Ông già Bruce cũng cười, "Cha hy vọng là không. Cha muốn sau này nó sẽ là một trong những thành viên trong Công ty của gia đình Jardine. Điều đó làm cha rất vui."

Stevie im lặng một lúc rồi đứng dậy, đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài trời. lát sau nàng quay phắt lại, nói, "Nếu con bằng lòng cho nó sang đây vào mùa hè tới, nó sẽ ở với cha mẹ con, cha ạ. Con nghĩ cháu ở với bà ngoại nó có lợi cho nó hơn."

Stevie thấy ánh thất vọng lóe lên trong cặp mắt cha chồng. "Cũng hiểu được thôi," ông khẽ nói, giọng buồn bã, và đưa mắt nhìn ra xa.

Stevie điềm tĩnh nói, "Mẹ con mời cha sang đó ăn bữa trưa mai. Cha sang chứ ạ?"

"Tất nhiên rồi, cha rất vui được nhận lời."

"Cháu Nigel cũng sẽ có mặt ở đó."

"Nó bảo cha rằng năm nay lễ Noel nó không đưa vợ con sang Paris, cho nên cha tin rằng nó sẽ ăn Noel cùng với chúng ta."

"Tại sao cha nghĩ là Nigel muốn hất con ra khỏi công ty ạ? Cha căn cứ vào những việc nó đang làm phải không ạ?" Stevie đột nhiên hỏi.

Ông già Bruce có vẻ suy nghĩ về câu hỏi con dâu đưa ra. "Vì cha tin vào nhận xét của con. Nếu con bảo nó muốn gạt con ra khỏi doanh nghiệp, tức là quả nó muốn thế. Còn để trả lời câu con vừa hỏi thì cha thú thật, chính cha cũng chưa lý giải được tại sao. Thật ra những chuyện đó nghe vô lý thế nào ấy."

"Vâng, con cũng thấy đúng như thế."

Có tiếng gõ cửa, bác quản gia bước vào. "Thưa cụ chủ. mời cụ ra xơi cơm. Chị nấu bếp mong cụ ra ngay, chị ấy sợ mấy thỏi pho mát bày trên món thịt hầm sẽ chảy ra mất."

"Tôi ra ngay bây giờ." ông già Bruce đáp rồi đứng lên.

Stevie nói, con cũng đói rồi. Và cũng rất thích món thịt hầm trên bày pho mát ấy." ông già Bruce gật đầu rồi cùng con dâu ra khỏi phòng đọc sách.

Lúc hai cha con đi qua gian tiền sảnh lớn để đến phòng ăn, Stevie sực nhớ cái buổi tối cách đây mấy chục năm, từ ngày Ralph chưa cưới nàng. Hôm ấy nàng ngồi trong gian sảnh thên thang này, nghe thấy giọng nói giận dữ của ông Bruce lọt ra qua khe cửa. Ông bảo Ralph ráng hãy cho "con bé ấy" đi nạo thai. Nếu nàng nạo thai lần đó thì làm gì có Nigel bây giờ.

Chương 17

"Cháu rất vui thấy hôm nay mọi người đều vui vẻ," Stevie nói, quay về phía ông Derek, rồi nàng lại ngẩng gian phòng một lần nữa. "Cháu không thể tin vào điều đó được."

"Dương cũng vậy," ông Derek đáp rồi nhìn theo hướng cặp mắt của Stevie, ông quan sát các thành viên khác của gia đình đang ngồi hoặc đứng rải rác trong gian phòng và trò chuyện với nhau. "Mọi người có vẻ thân thiết với nhau, giống như trong giờ giải lao giữa hai hiệp đấu." Ông tự gật gù với bản thân, rồi cười, nói thêm, "Stevie ạ, dương có cảm tưởng chỉ lát nữa thôi họ sẽ đâm đá thậm chí giết nhau, cho tới khi làm đổ cái xe tảo. Bà Blair đã vất vả bao nhiêu ngày để làm cho bữa cỗ Noel trưa nay thật sự đặc biệt."

"Vâng, cháu biết điều đó," Stevie nói khẽ và ngã người lên lưng xô pha. "Nhưng cháu cam đoan bữa ăn hôm nay sẽ thành công mỹ mãn, dương đừng lo. Hôm nay thậm chí Nigel cũng cười nữa chứ. Lâu lắm rồi có thấy nó cười đâu."

"Dương cũng nhận thấy thế. Giá nó cứ cười mãi như thế thì hay biết mấy? Nếu nó không cười mà giữ một bộ mặt quàu quạu thì dương sẽ mỗ bụng nó, lấy ruột của nó ra làm dây chun."

Stevie bật cười. "Đã lâu lắm rồi cháu không được nghe thấy ai nói cái câu ấy đấy. Kìa, dương nhìn xem hai đứa nhóc ngồi bên cụ nội của chúng kìa... và cụ Bruce cha chồng cháu có vẻ kiêu hãnh là đã có cháu nội. Có lẽ cháu phải chụp một kiểu ảnh mới được, dương nghĩ sao ạ? Bốn thế hệ của dòng họ Jardine."

"Ý kiến cháu rất hay đấy! Để ăn xong ta chụp, lúc mở các gói quà tặng ấy. Và có lẽ cháu chụp cả một kiểu có năm người: dương, mẹ cháu, Tamara và hai đứa nhỏ. Tầm ảnh ấy để vào album gia đình ta thì tuyệt."

"Vâng, cháu sẽ chụp một kiểu như thế nữa. Dương có thấy con Tamara hôm nay đẹp không? Chưa bao giờ cháu thấy nó đẹp như trưa hôm nay đấy."

Ông Derek gật đầu tán thành. "Bộ màu đỏ rất hợp, nhất là với mái tóc màu hung của chị ấy. Dáng điệu duyên dáng rất Pháp, tự nhiên chứ không kiểu cách. Dương rất vui thấy Tumara cũng là thành viên trong gia đình ta, và chị ấy ảnh hưởng rất tốt đến Nigel."

"Vâng dương nói đúng. Mỗi khi có vợ bên cạnh, Nigel vui vẻ và thoải mái hẳn lên. Đúng là số nó lấy được vợ tuyệt vời đến như vậy. Tamara làm cho chồng nó nhẹ nhõm hơn nhiều."

"Chị ấy làm cho tính nết của chồng bớt thô lỗ, cục cằn. Thỉnh thoảng anh ta còn cười nữa chứ, cười thoải mái chứ không gượng gạo." Ông Derek bổ sung ngắn gọn.

Stevie liếc nhanh nhìn con trai cả, "Dương yên tâm, sẽ không ai làm chuyện gì mất vui cho bữa tiệc hôm nay đâu. Cháu sẽ không để ai làm hỏng cuộc họp mặt hiếm có này. Cháu biết mẹ cháu chuẩn bị bữa ăn này khá công phu. Mà từ khi mẹ cháu trang trí lại, căn phòng đẹp thêm nhiều quá."

"Bà Blair rất giỏi về thiết kế, nhưng lẽ ra dương không nên nói điều ấy trước mặt cháu."

Ông Derek lại đưa mắt bao quát căn phòng, nhìn theo hướng cặp mắt Stevie, và mừng tượng ra phòng khách trong căn hộ trên công viên Regent qua cách trang hoàng của nàng. Hiển nhiên là căn hộ đó xưa kia có đẹp, lớn và gây ấn tượng, với những tấm rèm lụa màu nhạt và những đồ cổ tinh tế, những bức họa cổ xưa đáng mến làm nổi cho những tấm rèm cửa bằng lụa màu vàng chanh.

Ông Derek thấy cảnh tượng hiện nay khác quá xa với phong cảnh thung lũng và núi đồi xứ Wales của thời niên thiếu nơi ông sinh trưởng, khác quá xa với cảnh nghèo khổ mà gia đình ông đã phải chịu qua nhiều thế hệ.

Một bước nhảy vọt lớn lao.

Ông Derek nghĩ như vậy. Thậm chí ngày nay, sau một thời gian rất dài, vẫn có những lúc đang làm việc bỗng ông dừng lại và ngắm nghía thế giới xung quanh, nơi ông đang sống và không thể không ngạc nhiên ít nhiều. Ông ngạc nhiên thấy mình đã tiến một bước nhảy vọt từ nơi kia đến nơi này, đã đạt được thành công, vinh quang và danh hiệu quý tộc, nhờ ở lòng quyết tâm ở thần kinh cứng như thép, ở ý chí kiên cường của ông.

Một bước nhảy vọt cả về địa điểm lẫn về giai tầng xã hội, từ tầng lớp lao động, thấp hèn lên tầng lớp quý tộc, thượng lưu. Cậu thiếu niên nghèo khổ xứ Wales... nay thành niềm tự hào cho thành phố... cho nhiều thành phố và làng mạc trên khắp thế giới. Quả là một ước mơ lớn đã thành hiện thực. Và chỉ khi nhìn lại thuở khởi nghiệp, ông mới thấy được mình đã tiến xa biết bao nhiêu, bước nhảy vọt quả lớn lao.

"Dượng nghĩ gì vậy?" Stevie hỏi và đụng vào cánh tay ông Derek.

"Dượng không nghĩ gì đặc biệt hết." Ông Derek đáp, gạt những suy nghĩ đang ám ảnh trí óc ông.

Ông đứng dậy, nhìn ly sâm banh trong tay Stevie, hỏi "Ta làm một chén nữa chứ?"

"Cháu uống thế này là đủ rồi ạ."

"Vậy thì dượng ra rót thêm," ông nói rồi lững thững đi về phía phòng ăn, tại đây đã bố trí một quầy rượu nhỏ.

Stevie ngả người, tựa lên những chiếc gối để sẵn trên xô pha đưa mắt nhìn khắp gian phòng. Ít khi gia đình nàng hội họp đông đủ thế này: mẹ và dượng nàng, ba con trai và một con gái, con dâu và hai đứa trẻ cháu nội, và cha chồng nàng. Gia đình không lớn lắm, Stevie biết có những gia đình đông đúc hơn thế này nhiều. Là một gia đình nhỏ, họ đã từng chia sẻ những khó khăn với nhau một cách đồng cảm và thương yêu, và bây giờ họ vẫn chia sẻ.

Nhận thấy dòng suy nghĩ sắp choán lấy đầu óc, Stevie vội ghì mình lại để khỏi làm hỏng một ngày vui. Nàng biết rằng vào ngày mai, nhiều khó khăn nữa sẽ đến và nàng phải khắc phục. Nếu như chúng có thể được nàng khắc phục!

Stevie nâng ly rượu nhãn Dom Perignon nhấp một chút. Lát sau cặp mắt nàng chăm chú hướng về phía Tamara.

Con dâu nàng đang tiến về phía mẹ chồng. Dáng đi của Tamara như bay lượn giữa không trung duyên dáng lạ thường. Chưa bao giờ Stevie nhìn thấy ai có đôi chân dài và thon như của Tamara. Và thân hình chị ta thì đúng là của người mẫu. Làn tóc Tamara cũng là nét nổi bật, không ra màu vàng cũng không ra màu bạc mà như pha trộn hai màu đó vào với nhau nên trông càng quý.

Khuôn mặt Tamara dài và sáng sủa, cặp mắt to màu sẫm, chiếc mũi nhỏ, cái miệng rộng và có vẻ con người hiền hậu, khoan dung. Chị đẹp theo kiểu vừa duyên dáng quyến rũ vừa sang. Bộ váy áo màu đỏ tha thướt theo bước chân nhẹ nhàng. Chiếc váy ngắn bó lấy đôi chân dài, đặt trên đôi giày gót cao bọc nhung đỏ.

Ngoài nhan sắc, Tamara còn có một tấm lòng đôn hậu khiến Stevie rất quý. Giống như mẹ nàng bà Blair, trước khi kết hôn với Nigel, Tamara cũng từng là người mẫu. Cả hai bà cháu đều giống nhau ở chỗ cùng có điều mong muốn lớn nhất là làm vợ, làm mẹ, làm một người nội trợ.

"Mẹ có thể đến ăn với chúng con ngày mai được không ạ?" Tamara hỏi lúc đã đến trước mặt Stevie. "Con rất mong mẹ đến."

"Con tin là như thế chứ?" Stevie cau mày đáp. "Mẹ định nói là Nigel có muốn mẹ đến ăn không? Con biết đấy, gần đây nó có vẻ lạnh lùng với mẹ."

"Tất nhiên chồng con muốn rồi! Hai vợ chồng chúng con rất muốn mẹ đến ăn một bữa với chúng con và các cháu. Con xin mẹ đừng chấp tính khí thất thường của chồng con. Mấy tuần lễ gần đây, ngay với con anh ấy cũng luôn gắt gỏng. Con hy vọng anh ấy không bị bức bối chuyện gì. Với lại lễ Noel bao giờ cũng làm anh ấy cáu kỉnh, mẹ biết rồi đấy. Mẹ đến nhé, mẹ bảo em Chloe cùng đến nữa, được chứ ạ? Có thể cả hai chú Gideon và Miles cũng đến đấy, mẹ ạ."

"Ai nói gì đến em thế?" Gideon tiến đến đứng bên cạnh hai người, hỏi.

"Tôi mời chú đến ăn bữa tối mai. Bữa xúp đơn giản ấy mà. Chú sẽ nếm món xúp kiểu Nga, tôi thường nấu nó vào ngày đầu liền sau lễ Noel. Chú không muốn ăn thử hay sao?" Tamara vui vẻ nháy mắt với cậu em chồng.

"Em biết trong dịp nghỉ lễ này, thế nào chị cũng làm một món ăn dân tộc của chị." Gideon nói vui, âu yếm nhìn Tamara rồi đưa tay ôm vai chị. "Nhưng sao không làm món đuôi cừu rán ăn với bánh táo Yorkshire để khác đi, chứ cứ món Nga mãi thế?"

Đã quen với lối trêu chọc của Gideon, Tamara cười vang, nói, "Vậy thì trứng cá Beluga và cá hồi hun khói xứ Scotland nhé? Ôi, chú Gideon thân mến!"

"Được, em sẽ đến, nhưng ngoài xúp ra còn món gì trong thực đơn nữa không? Chắc món xúp chị nói là xúp bắp cải nổi tiếng, người Nga gọi là borsch chứ gì?"

"Nếu như chú thích món xúp ấy tôi sẽ nấu. Ăn với bánh rán nhân thịt. Còn món chú vẫn bảo thích nhất xưa nay là gà nấu kiểu Kiev thì sao?"

"Nếu vậy thì tuyệt trần đời. Nhưng chị đã làm em đói bụng rồi đấy. Cậu quay sang Stevie gần bốn giờ rồi, mẹ ạ. Đến bao giờ bà ngoại mới cho ăn đây, hả mẹ?"

"Vài phút nữa thôi. Bốn giờ đúng"

"Thôi, không nói đùa nữa. Em rất thích cách nấu ăn của chị, Tamara ạ." Gideon nói, quay sang chị dâu. "Em cam đoan ở trường Anh họ không dạy chị nấu món gà kiểu Kiev."

"Tất nhiên là không, Gideon. Đây là tôi học được của bà tôi, người Nga. Bà tôi dạy tôi cách nấu mọi thứ."

Đột nhiên Gideon quay ngoắt lại, thấy một đứa trẻ vừa chạy vừa hét, "Chú Gideon, chú Gideon! Xem cụ nội Bruce cho cháu cái gì này!" Khi đứa trẻ đứng lại gần Gideon, nó mở bàn tay. "Ô tô con!" Nó reo lên rồi đưa ra khoe chú, hớn hờ cười với chú.

Gideon cúi xuống xem món quà nhỏ, "Cháu là đứa trẻ may mắn đấy. Ô tô mác Jaguar kia đấy, Arnaud ạ."

Cặp mắt xanh biếc của đứa bé lên bốn chăm chăm nhìn vào mặt Gideon nói từng âm, "Jw- a-

gw- ar".

"Còn cháu nữa, chú nhìn này!" Bé Natalya vừa chạy vừa hét lên đến bên đứa anh, tay chìa ra. "Cụ nội cho con cái này."

"Đẹp quá, cháu gái yêu của chú ạ," Gideon nói, vừa cười vừa nhìn sợi dây chuyền bằng bạc có một trái tim đeo lủng lẳng, chắc do cụ Bruce tự tay đeo vào cổ tay cho cháu. Một thích thú của ông nội cậu là lấy trong túi ra đủ thứ kỳ lạ làm quà cho hai đứa cháu.

Bé Natalya cười vang chạy đến bên Stevie. "Bà nội nhìn này!"

"Ôi, đẹp quá!" Stevie vội đặt ly rượu xuống để đưa bé gái trèo lên ngồi vào lòng.

Bé Natalya nhìn vào mặt bà nội, vỗ nhẹ lên đó "Yêu bà nội lắm."

"Bà cũng yêu cháu, Natalya của bà." Stevie ôm ghì đứa trẻ gái nhỏ tóc vàng rồi hôn lên trán nó.

Một lát sau, bà Blair quay vào phòng khách công bố "Bàn tiệc đã sẵn sàng. Ta vào chứ?"

Nigel đột nhiên xuất hiện trước mặt Stevie vui vẻ nhìn mẹ. Anh nói, "Con có thể gỡ cho mẹ một nỗi buồn bức được không ạ?". Vừa nói, anh ta vừa đưa hai tay ra, nhắc bé Natalya ra khỏi lòng bà nội nó và đặt nó xuống sàn. Rồi anh đưa tay ra cho Stevie nắm. "Để con đỡ mẹ dậy," Nigel kéo mẹ đứng dậy.

Nigel mỉm cười nhìn Stevie khiến nàng rất ngạc nhiên, rồi anh hôn lên má nàng. "Con vẫn chưa kịp chúc mẹ mạnh khỏe nhân ngày Noel."

"Cảm ơn con, Nigel," Stevie đáp. "Và mẹ cũng chúc con như vậy." Stevie tưởng như cất được một gánh nặng trên vai khi thấy thái độ con trai cả thân tình hơn hôm trước, lúc anh ta đến gặp nàng tại New York, đúng vào ngày sinh nhật của nàng.

Gideon nói, "Mẹ con mình vào đi. Để con thắp đèn mẹ."

"Cả con nữa," Miles cũng bước đến, khoác tay mẹ.

Stevie cười vang và để mặc hai cậu con trai kéo nàng đi.

Gideon nói giọng điềm tĩnh và tâm sự, "Con muốn lúc nào ngồi nói chuyện với mẹ, được không ạ?"

"Tất nhiên là được. Nhưng con có chuyện gì không vui hẳn, Gideon?" Stevie liếc nhanh nhìn con, hỏi.

"Không, không phải đâu mẹ ạ. Con chỉ muốn kể mẹ nghe một chuyện nhỏ thôi. Không phải chuyện buồn đâu. Con nói thật đấy. Thậm chí là chuyện vui nữa kia. Ăn xong con sẽ chở mẹ và em Chloe về Quảng trường Eaton, rồi hai mẹ con có thể trò chuyện một lát."

Chương 18

"Cháu rất vui thấy hôm nay mọi người đều vui vẻ," Stevie nói, quay về phía ông Derek, rồi nàng lại ngẩng gian phòng một lần nữa. "Cháu không thể tin vào điều đó được."

"Dương cũng vậy," ông Derek đáp rồi nhìn theo hướng cặp mắt của Stevie, ông quan sát các thành viên khác của gia đình đang ngồi hoặc đứng rải rác trong gian phòng và trò chuyện với nhau. "Mọi người có vẻ thân thiết với nhau, giống như trong giờ giải lao giữa hai hiệp đấu." Ông tự gật gù với bản thân, rồi cười, nói thêm, "Stevie ạ, dương có cảm tưởng chỉ lát nữa thôi họ sẽ đâm đá thậm chí giết nhau, cho tới khi làm đổ cái xe tảo. Bà Blair đã vất vả bao nhiêu ngày để làm cho bữa cỗ Noel trưa nay thật sự đặc biệt."

"Vâng, cháu biết điều đó," Stevie nói khẽ và ngã người lên lưng xô pha. "Nhưng cháu cam đoan bữa ăn hôm nay sẽ thành công mỹ mãn, dương đừng lo. Hôm nay thậm chí Nigel cũng cười nữa chứ. Lâu lắm rồi có thấy nó cười đâu."

"Dương cũng nhận thấy thế. Giá nó cứ cười mãi như thế thì hay biết mấy? Nếu nó không cười mà giữ một bộ mặt quàu quạu thì dương sẽ mỗ bụng nó, lấy ruột của nó ra làm dây chun."

Stevie bật cười. "Đã lâu lắm rồi cháu không được nghe thấy ai nói cái câu ấy đấy. Kìa, dương nhìn xem hai đứa nhóc ngồi bên cụ nội của chúng kìa... và cụ Bruce cha chồng cháu có vẻ kiêu hãnh là đã có cháu nội. Có lẽ cháu phải chụp một kiểu ảnh mới được, dương nghĩ sao ạ? Bốn thế hệ của dòng họ Jardine."

"Ý kiến cháu rất hay đấy! Để ăn xong ta chụp, lúc mở các gói quà tặng ấy. Và có lẽ cháu chụp cả một kiểu có năm người: dương, mẹ cháu, Tamara và hai đứa nhỏ. Tám ảnh ấy để vào album gia đình ta thì tuyệt."

"Vâng, cháu sẽ chụp một kiểu như thế nữa. Dương có thấy con Tamara hôm nay đẹp không? Chưa bao giờ cháu thấy nó đẹp như trưa hôm nay đấy."

Ông Derek gật đầu tán thành. "Bộ màu đỏ rất hợp, nhất là với mái tóc màu hung của chị ấy. Dáng điệu duyên dáng rất Pháp, tự nhiên chứ không kiểu cách. Dương rất vui thấy Tumara cũng là thành viên trong gia đình ta, và chị ấy ảnh hưởng rất tốt đến Nigel."

"Vâng dương nói đúng. Mỗi khi có vợ bên cạnh, Nigel vui vẻ và thoải mái hẳn lên. Đúng là số nó lấy được vợ tuyệt vời đến như vậy. Tamara làm cho chồng nó nhẹ nhõm hơn nhiều."

"Chị ấy làm cho tính nết của chồng bớt thô lỗ, cục cằn. Thỉnh thoảng anh ta còn cười nữa chứ, cười thoải mái chứ không gượng gạo." Ông Derek bổ sung ngắn gọn.

Stevie liếc nhanh nhìn con trai cả, "Dương yên tâm, sẽ không ai làm chuyện gì mất vui cho bữa tiệc hôm nay đâu. Cháu sẽ không để ai làm hỏng cuộc họp mặt hiếm có này. Cháu biết mẹ cháu chuẩn bị bữa ăn này khá công phu. Mà từ khi mẹ cháu trang trí lại, căn phòng đẹp thêm nhiều quá."

"Bà Blair rất giỏi về thiết kế, nhưng lẽ ra dương không nên nói điều ấy trước mặt cháu."

Ông Derek lại đưa mắt bao quát căn phòng, nhìn theo hướng cặp mắt Stevie, và mừng tượng ra phòng khách trong căn hộ trên công viên Regent qua cách trang hoàng của nàng. Hiển nhiên là căn hộ đó xưa kia có đẹp, lớn và gây ấn tượng, với những tấm rèm lụa màu nhạt và những đồ cổ tinh tế, những bức họa cổ xưa đáng mến làm nổi cho những tấm rèm cửa bằng lụa màu vàng chanh.

Ông Derek thấy cảnh tượng hiện nay khác quá xa với phong cảnh thung lũng và núi đồi xứ Wales của thời niên thiếu nơi ông sinh trưởng, khác quá xa với cảnh nghèo khổ mà gia đình ông đã phải chịu qua nhiều thế hệ.

Một bước nhảy vọt lớn lao.

Ông Derek nghĩ như vậy. Thậm chí ngày nay, sau một thời gian rất dài, vẫn có những lúc đang làm việc bỗng ông dừng lại và ngắm nghía thế giới xung quanh, nơi ông đang sống và không thể không ngạc nhiên ít nhiều. Ông ngạc nhiên thấy mình đã tiến một bước nhảy vọt từ nơi kia đến nơi này, đã đạt được thành công, vinh quang và danh hiệu quý tộc, nhờ ở lòng quyết tâm ở thần kinh cứng như thép, ở ý chí kiên cường của ông.

Một bước nhảy vọt cả về địa điểm lẫn về giai tầng xã hội, từ tầng lớp lao động, thấp hèn lên tầng lớp quý tộc, thượng lưu. Cậu thiếu niên nghèo khổ xứ Wales... nay thành niềm tự hào cho thành phố... cho nhiều thành phố và làng mạc trên khắp thế giới. Quả là một ước mơ lớn đã thành hiện thực. Và chỉ khi nhìn lại thuở khởi nghiệp, ông mới thấy được mình đã tiến xa biết bao nhiêu, bước nhảy vọt quả lớn lao.

"Dượng nghĩ gì vậy?" Stevie hỏi và đụng vào cánh tay ông Derek.

"Dượng không nghĩ gì đặc biệt hết." Ông Derek đáp, gạt những suy nghĩ đang ám ảnh trí óc ông.

Ông đứng dậy, nhìn ly sâm banh trong tay Stevie, hỏi "Ta làm một chén nữa chứ?"

"Cháu uống thế này là đủ rồi ạ."

"Vậy thì dượng ra rót thêm," ông nói rồi lững thững đi về phía phòng ăn, tại đây đã bố trí một quầy rượu nhỏ.

Stevie ngả người, tựa lên những chiếc gối để sẵn trên xô pha đưa mắt nhìn khắp gian phòng. Ít khi gia đình nàng hội họp đông đủ thế này: mẹ và dượng nàng, ba con trai và một con gái, con dâu và hai đứa trẻ cháu nội, và cha chồng nàng. Gia đình không lớn lắm, Stevie biết có những gia đình đông đúc hơn thế này nhiều. Là một gia đình nhỏ, họ đã từng chia sẻ những khó khăn với nhau một cách đồng cảm và thương yêu, và bây giờ họ vẫn chia sẻ.

Nhận thấy dòng suy nghĩ sắp choán lấy đầu óc, Stevie vội ghì lại để khỏi làm hỏng một ngày vui. Nàng biết rằng vào ngày mai, nhiều khó khăn nữa sẽ đến và nàng phải khắc phục. Nếu như chúng có thể được nàng khắc phục!

Stevie nâng ly rượu nhãn Dom Perignon nhấp một chút. Lát sau cặp mắt nàng chăm chú hướng về phía Tamara.

Con dâu nàng đang tiến về phía mẹ chồng. Dáng đi của Tamara như bay lượn giữa không trung duyên dáng lạ thường. Chưa bao giờ Stevie nhìn thấy ai có đôi chân dài và thon như của Tamara. Và thân hình chị ta thì đúng là của người mẫu. Làn tóc Tamara cũng là nét nổi bật, không ra màu vàng cũng không ra màu bạc mà như pha trộn hai màu đó vào với nhau nên trông càng quý.

Khuôn mặt Tamara dài và sáng sủa, cặp mắt to màu sẫm, chiếc mũi nhỏ, cái miệng rộng và có vẻ con người hiền hậu, khoan dung. Chị đẹp theo kiểu vừa duyên dáng quyến rũ vừa sang. Bộ váy áo màu đỏ tha thướt theo bước chân nhẹ nhàng. Chiếc váy ngắn bó lấy đôi chân dài, đặt trên đôi giày gót cao bọc nhung đỏ.

Ngoài nhan sắc, Tamara còn có một tấm lòng đôn hậu khiến Stevie rất quý. Giống như mẹ nàng bà Blair, trước khi kết hôn với Nigel, Tamara cũng từng là người mẫu. Cả hai bà cháu đều giống nhau ở chỗ cùng có điều mong muốn lớn nhất là làm vợ, làm mẹ, làm một người nội trợ.

"Mẹ có thể đến ăn với chúng con ngày mai được không ạ?" Tamara hỏi lúc đã đến trước mặt Stevie. "Con rất mong mẹ đến."

"Con tin là như thế chứ?" Stevie cau mày đáp. "Mẹ định nói là Nigel có muốn mẹ đến ăn không? Con biết đấy, gần đây nó có vẻ lạnh lùng với mẹ."

"Tất nhiên chồng con muốn rồi! Hai vợ chồng chúng con rất muốn mẹ đến ăn một bữa với chúng con và các cháu. Con xin mẹ đừng chấp tính khí thất thường của chồng con. Mấy tuần lễ gần đây, ngay với con anh ấy cũng luôn gắt gỏng. Con hy vọng anh ấy không bị bức bối chuyện gì. Với lại lễ Noel bao giờ cũng làm anh ấy cáu kỉnh, mẹ biết rồi đấy. Mẹ đến nhé, mẹ bảo em Chloe cùng đến nữa, được chứ ạ? Có thể cả hai chú Gideon và Miles cũng đến đấy, mẹ ạ."

"Ai nói gì đến em thế?" Gideon tiến đến đứng bên cạnh hai người, hỏi.

"Tôi mời chú đến ăn bữa tối mai. Bữa xúp đơn giản ấy mà. Chú sẽ nếm món xúp kiểu Nga, tôi thường nấu nó vào ngày đầu liền sau lễ Noel. Chú không muốn ăn thử hay sao?" Tamara vui vẻ nháy mắt với cậu em chồng.

"Em biết trong dịp nghỉ lễ này, thế nào chị cũng làm một món ăn dân tộc của chị." Gideon nói vui, âu yếm nhìn Tamara rồi đưa tay ôm vai chị. "Nhưng sao không làm món đuôi cừu rán ăn với bánh táo Yorkshire để khác đi, chứ cứ món Nga mãi thế?"

Đã quen với lối trêu chọc của Gideon, Tamara cười vang, nói, "Vậy thì trứng cá Beluga và cá hồi hun khói xứ Scotland nhé? Ôi, chú Gideon thân mến!"

"Được, em sẽ đến, nhưng ngoài xúp ra còn món gì trong thực đơn nữa không? Chắc món xúp chị nói là xúp bắp cải nổi tiếng, người Nga gọi là borsch chứ gì?"

"Nếu như chú thích món xúp ấy tôi sẽ nấu. Ăn với bánh rán nhân thịt. Còn món chú vẫn bảo thích nhất xưa nay là gà nấu kiểu Kiev thì sao?"

"Nếu vậy thì tuyệt trần đời. Nhưng chị đã làm em đói bụng rồi đấy. Cậu quay sang Stevie gần bốn giờ rồi, mẹ ạ. Đến bao giờ bà ngoại mới cho ăn đây, hả mẹ?"

"Vài phút nữa thôi. Bốn giờ đúng"

"Thôi, không nói đùa nữa. Em rất thích cách nấu ăn của chị, Tamara ạ." Gideon nói, quay sang chị dâu. "Em cam đoan ở trường Anh họ không dạy chị nấu món gà kiểu Kiev."

"Tất nhiên là không, Gideon. Đây là tôi học được của bà tôi, người Nga. Bà tôi dạy tôi cách nấu mọi thứ."

Đột nhiên Gideon quay ngoắt lại, thấy một đứa trẻ vừa chạy vừa hét, "Chú Gideon, chú Gideon! Xem cụ nội Bruce cho cháu cái gì này!" Khi đứa trẻ đứng lại gần Gideon, nó mở bàn tay. "Ô tô con!" Nó reo lên rồi đưa ra khoe chú, hớn hờ cười với chú.

Gideon cúi xuống xem món quà nhỏ, "Cháu là đứa trẻ may mắn đấy. Ô tô mác Jaguar kia đấy, Arnaud ạ."

Cặp mắt xanh biếc của đứa bé lên bốn chăm chăm nhìn vào mặt Gideon nói từng âm, "Jw- a-

gw- ar".

"Còn cháu nữa, chú nhìn này!" Bé Natalya vừa chạy vừa hét lên đến bên đứa anh, tay chìa ra. "Cụ nội cho con cái này."

"Đẹp quá, cháu gái yêu của chú ạ," Gideon nói, vừa cười vừa nhìn sợi dây chuyền bằng bạc có một trái tim đeo lủng lẳng, chắc do cụ Bruce tự tay đeo vào cổ tay cho cháu. Một thích thú của ông nội cậu là lấy trong túi ra đủ thứ kỳ lạ làm quà cho hai đứa cháu.

Bé Natalya cười vang chạy đến bên Stevie. "Bà nội nhìn này!"

"Ôi, đẹp quá!" Stevie vội đặt ly rượu xuống để đưa bé gái trèo lên ngồi vào lòng.

Bé Natalya nhìn vào mặt bà nội, vỗ nhẹ lên đó "Yêu bà nội lắm."

"Bà cũng yêu cháu, Natalya của bà." Stevie ôm ghì đứa trẻ gái nhỏ tóc vàng rồi hôn lên trán nó.

Một lát sau, bà Blair quay vào phòng khách công bố "Bàn tiệc đã sẵn sàng. Ta vào chứ?"

Nigel đột nhiên xuất hiện trước mặt Stevie vui vẻ nhìn mẹ. Anh nói, "Con có thể gỡ cho mẹ một nỗi buồn bức được không ạ?". Vừa nói, anh ta vừa đưa hai tay ra, nhắc bé Natalya ra khỏi lòng bà nội nó và đặt nó xuống sàn. Rồi anh đưa tay ra cho Stevie nắm. "Để con đỡ mẹ dậy," Nigel kéo mẹ đứng dậy.

Nigel mỉm cười nhìn Stevie khiến nàng rất ngạc nhiên, rồi anh hôn lên má nàng. "Con vẫn chưa kịp chúc mẹ mạnh khỏe nhân ngày Noel."

"Cảm ơn con, Nigel," Stevie đáp. "Và mẹ cũng chúc con như vậy." Stevie tưởng như cất được một gánh nặng trên vai khi thấy thái độ con trai cả thân tình hơn hôm trước, lúc anh ta đến gặp nàng tại New York, đúng vào ngày sinh nhật của nàng.

Gideon nói, "Mẹ con mình vào đi. Để con thắp đèn mẹ."

"Cả con nữa," Miles cũng bước đến, khoác tay mẹ.

Stevie cười vang và để mặc hai cậu con trai kéo nàng đi.

Gideon nói giọng điềm tĩnh và tâm sự, "Con muốn lúc nào ngồi nói chuyện với mẹ, được không ạ?"

"Tất nhiên là được. Nhưng con có chuyện gì không vui hẳn, Gideon?" Stevie liếc nhanh nhìn con, hỏi.

"Không, không phải đâu mẹ ạ. Con chỉ muốn kể mẹ nghe một chuyện nhỏ thôi. Không phải chuyện buồn đâu. Con nói thật đấy. Thậm chí là chuyện vui nữa kia. Ăn xong con sẽ chở mẹ và em Chloe về Quảng trường Eaton, rồi hai mẹ con có thể trò chuyện một lát."

Chương 19

Thời gian vừa qua Stevie viết vào nhật ký rất ít, nhưng hôm nay, sau khi chào tạm biệt ông Derek trên điện thoại nàng lấy cuốn nhật ký ra, ghi ngày tháng lên đầu trang.

Noel năm 1996

London

Vừa rồi mình hết sức ngạc nhiên khi nghe Gideon thổ lộ ra rằng nó và Lenore đã nối lại quan hệ, nhưng chỉ thỉnh thoảng, do hoàn cảnh của hai đứa. Hồi còn nhỏ hai đứa đã rất gắn bó với nhau, và cả trong tuổi thiếu niên, nên mình vẫn cứ tưởng khi trưởng thành chúng sẽ cưới nhau.

Nhưng rồi một chuyện gì đó đã xảy ra giữa chúng và hai đứa quay lưng lại với nhau. Không đứa nào kể cho mình biết đây là chuyện gì, nhưng mình đoán chắc là chuyện cái cọ gì đó. Gideon đâm rầu rĩ, còn Lenore thì lạnh lùng, vẻ mặt xa cách. Con bé không đến chơi nhà mình nữa và họa hoằn lắm mình mới gặp nó.

Nếu như chúng thổ lộ ra cho mình biết, có thể mình sẽ giúp chúng làm lành với nhau, bất kể chuyện xích mích ấy là chuyện gì.

Đến nay mình vẫn thấy việc Lenore lấy Malcolm xảy ra quá đột ngột. Chưa bao giờ mình thấy có cảm tình với Macolm, và sau này mình cũng không sao mến được cậu ta, mặc dù mình quen biết gia đình cậu ta từ nhiều năm nay. Theo mình nhận xét, Malcolm có tính thô lỗ cực cần.

Mình thường tự hỏi thứ gì ở Macolm đã hấp dẫn Lenore thì mình thấy chỉ có một thứ duy nhất, đó là tuổi tác. Vào tuổi hai mươi năm cậu ta có vẻ già dặn chín chắn và hiểu biết hơn Gideon, lúc đó mới mười bảy, trẻ hơn Macolm đến sáu tuổi, và kém cả Lenore hai tuổi. Đàn ông lớn tuổi dễ có sức quyến rũ phụ nữ hơn và điều này đến nay mình mới thấy rõ.

Mình không thể trách Lenore lấy chồng khi mới mười chín, vì nói cho cùng thì khi lấy Ralph, mình còn ít tuổi hơn Lenore.

Tám tháng sau, thằng bé Stephen ra đời, chính mình đã nhận đỡ đầu nó, đặt tên cho nó và nhận là cháu nuôi của mình. Lenore bảo thằng bé dễ non nhưng đến nay mình vẫn chưa tin. Nếu Malcolm làm cho con bé có thai từ trước thì đám cưới được tiến hành đột ngột và vội vã là lý giải được, bởi hai đứa tính nết trái ngược nhau như nước với lửa, hoàn toàn không hợp nhau một chút nào.

Tiếp theo thằng Stephen, năm sau thì thằng Pansy ra đời, và mười tám tháng sau đến thằng Thomas, đứa con thứ ba này của Lenore được Gideon nhận làm cha đỡ đầu. Chỉ trong vòng bốn năm Lenore đã có ba đứa con. Nhưng đấy cũng là chuyện mình không thể chê trách vì bản thân mình cũng chỉ trong khoảng thời gian đó, khi chưa đến hai mươi tuổi mình đã có ba đứa con.

Mình hy vọng ba đứa nhỏ của Lenore không đến nỗi phải chịu khổ sau khi bố mẹ chúng ly dị. Cả ba đứa đều chưa đến mười tuổi. Một ngày kia chúng sẽ được Gideon chăm sóc nếu nó lấy Lenore và yên tâm đi sâu vào nghề nghiệp. Nhận cả một gia đình là trách nhiệm hết sức nặng nề. Liệu Gideon có cáng đáng nổi không? Mình thấy không cần lo chuyện đó. Mình biết Gideon cáng đáng được. Nó là đứa có ý thức trách nhiệm rất cao.

Còn Lenore thì có nghị lực, về nhiều mặt giống như mình. Nó là một phụ nữ bản chất tự lập và rất thực tế. Cầu mong cho sau khi lấy Gideon nó không mất đi bản chất tự lập đó.

Lúc này nghĩ đến chuyện đó, mình hiểu ra rằng Lenore sẽ phải phấn đấu cực kỳ vất vả. Macolm là thằng đàn ông có rất nhiều tự ái giới. May mà Lenore đã không chịu đóng vai lệ thuộc, không biến thành thứ vợ chồng bảo sao nghe vậy.

Bây giờ nghĩ lại, mình nhớ ngay từ hồi còn nhỏ Lenore đã quyết định giữ tính độc lập và quyết đoán. Và mình biết nó luôn tạo ra được tư thế bình đẳng với chồng. Và bây giờ thật may là nó đã chủ động vạch ra con đường đi riêng, về cuộc sống cũng như sự nghiệp.

Xưa nay mình vẫn cho rằng Leore là đứa con gái khôn ngoan. Nó biết khai thác hiểu biết của nó về hội họa và đồ mỹ nghệ cổ để khi có điều kiện, nó đã mở một văn phòng tư vấn về đồ cổ.

Mình nhớ xưa kia đã bao nhiêu lần mình phá lên cười thích thú khi Lenore đưa mình đi tham quan Lynderhill, nơi gia đình nó đã sống từ nhiều thế kỷ trước đây... một trong những tòa nhà đồ sộ và lớn nhất của nước Anh.

Tòa nhà cổ này chứa rất nhiều đồ vật vô giá mà Lenore biết rất rõ giá trị, đặc điểm cũng như lai lịch từng thứ, kể cả những chi tiết nhỏ nhất. Tất cả những hiểu biết ấy là do ông Allan, cha của nó, sinh thời đã truyền lại cho con gái.

Năm nay Lenore hai mươi chín tuổi và nó đã phải mất mười năm mới quay lại với Gideon. Ôi, hai đứa sẽ phải hứng chịu bao nhiêu khó khăn trở ngại để đến với nhau và chung sống. Mình không dám nghĩ nhiều đến chuyện đó. Dượng Derek tối nay đã nói rất đúng rằng sắp tới chúng ta sẽ phải cưới trên lưng một con ngựa bất kham. Đúng là như vậy.

Dù con trai mình nói gì đi nữa, mình cũng biết rằng Malcom Armstrong, chồng con Lenore, sẽ gây nhiều khó khăn rất lớn. Nó coi việc vợ đòi ly dị là chuyện cực kỳ khó chịu, làm nó mất thể diện. Dòng họ quý tộc của Lenore luôn có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với nó. Lenore sinh ra đã là nữ hầu tước, tên khai sinh của nó là Hầu tước tiểu thư Eleanore Elisabeth Jane Philips, và anh của nó hiện là Hầu tước xứ Lynden, mà điều này hết sức quan trọng đối với Malcom, một đứa thích oai theo kiểu bệnh hoạn.

Nó cho rằng lai lịch cao quý của vợ đã khiến nó được mọi người kính nể, nhưng nó lầm. Malcom chỉ là một đứa vô tích sự và mãi mãi sẽ không bao giờ được ai coi trọng. Rõ ràng nó không muốn vợ bỏ vì vợ nó có tước hiệu quý tộc, làm nó được thơm lây.

Gideon hỏi mình rằng mình có vui mừng cho nó, cho hai đứa không? Mình trả lời là có. Mình biết rằng hai đứa rất hợp nhau và chúng lấy nhau là đúng. Nhưng mình rất không muốn chúng bị sa vào một cuộc chiến gay go như vậy. Mình không biết có giúp chúng được phần nào không. Tuy nhiên mình sẽ cố gắng hết sức mình, cố gắng đến cùng.

Nghĩ lại cả một ngày dài từ sáng đến giờ, mình thấy hôm nay đêm là một ngày đầy những cuộc thổ lộ tâm tình. Sau bữa ăn, Tamara, con dâu mình, kéo mình ra một góc, kể rằng hai vợ chồng nó đang định sinh thêm một đứa nữa. Mình cũng mong như thế vì Tamara rất muốn có đứa con thứ ba. Tamara bảo mình rằng hai vợ chồng nó muốn tạo thành một gia đình đông vui, ít nhất cũng có sáu thành viên. Tamara quả là đứa con dâu lý tưởng và mình hết sức yêu quý nó. Mình thấy mừng là Nigel đã làm cho vợ hạnh phúc và ngược lại Tamara cũng làm cho chồng hạnh phúc. Chồng nó là đứa khó tính khó nết. Trước khi nó gặp Tamara, mình đã nghĩ sẽ không có đứa con gái nào chịu lấy nó. Nó có tính cáu kỉnh, hay trách cứ người khác.

Hôm nay Nigel niềm nở với mình hơn nhiều. Điều này làm mình ngạc nhiên. Chắc Tamara đã khuyên giải nó. Nó mê vợ, điều này là hiển nhiên, và nó mê con cái. Mình cảm ơn trời đất thấy gia đình nó hạnh phúc.

Trong dịp nghỉ lễ Noel này, mọi người đều rộng lượng với mình. Cha chồng mình, ông già

Bruce tặng mình một cái chap Necessaire rất đẹp và sang, do Louis Cartier chế tác vào thập niên 30. Đó là một thứ trang sức nhỏ, tuyệt đẹp, tráng một lớp men và nam những hạt kim cương, hồng ngọc và lam ngọc nhỏ. Ông cụ biết mình thích sưu tầm những đồ kim hoàn quý, có chữ ký của những nhà chế tác nổi tiếng, và mình đoán ông cụ đã mất rất nhiều công sức để tìm một thứ của Louis Cartier chế tác tặng con dâu. Hình như cụ kiếm được ở Rome, chắc một người nào đã đi kiếm giúp cụ.

Mẹ mình và dượng Derek tặng mình một chiếc hộp bằng da lừa không thuộc, màu xanh lục rất đẹp. Mẹ mình bảo bà cho rằng cái hộp đó rất có ý nghĩa đối với mình, vì có chữ S bằng vàng gắn trên nắp. Cái hộp đó sẽ là vật trang trí rất thích hợp trên bàn làm việc của mình. Chloe tặng mình một chiếc khăn quàng Cashmir mỏng màu nhạt tuyệt đẹp, còn hai đứa con trai sinh đôi Gideon và Miles thì tặng mình đôi hoa tai bằng ngọc peridot, do Gideon thiết kế và thực hiện, tiền thì của chung hai đứa. Thiếp chúc mừng gắn kèm nói rằng chúng chọn ngọc peridot vì có màu xanh lục giống màu mắt mình. Mọi người đều tốt với mình quá. Mình là một người đàn bà may mắn.

Quà tặng của hai vợ chồng Nigel và Tamara làm mình vô cùng ngạc nhiên, vì giá trị quá lớn, và chưa bao giờ chúng tặng mình thứ quý như vậy. Đó là một pho tượng cổ, tất nhiên là của Nga, được sơn mài, gắn vàng và đá quý đặc biệt là rất cổ. Mình tin chắc đây là sáng kiến của Tamara và chính nó đã phát hiện ra được pho tượng cổ đó. Nhưng thiệp chúc mừng kèm theo thì đặc biệt đáng yêu, Nigel còn dò hỏi mẹ xem mình có thật sự thích món quà ấy không.

Hai cháu nội yêu quý tặng mình thứ quà do chúng tự làm. Arnaud vẽ chân dung em nó, Natalie, tất nhiên không giống chút nào, nhưng bộc lộ rõ ý định đáng yêu của tác giả. Natalie tặng mình một cái túi bằng giấy vẽ kín những nụ hôn rất ngộ trên một tờ giấy rồi gấp lại và thắt thành cái nơ do mẹ nó, Tamara giúp một tay.

Quả là một kỳ nghỉ lễ hoàn hảo và vui vẻ. Không xảy ra một cãi cọ hoặc to tiếng nào. Mọi người đều hưởng niềm vui và lòng yêu mến của nhau, kể cả Nigel, nó tỏ vẻ mến yêu tất cả mọi người. Mình hy vọng thái độ hôm nay nó sẽ giữ được mãi sau này.

Trên đường từ Công viên Regent về nhà, Chloe kể về việc nó sẽ sang London vào dịp nghỉ lễ Phục Sinh. Trường Brearley cho học sinh nghỉ liền ba tuần lễ trong tháng Ba và không có lý do nào để nó không về London. Mình miễn cưỡng phải để nó về đó một mình, và chính mình cũng không hiểu tại sao mình lại không muốn thế. Nói cho cùng thì nó đã mười tám tuổi và nó có thể về ở với bà ngoại nó và ông Derek. Nhưng không biết vì sao mình lại không muốn trả lời nó ngay là mình đồng ý.

Mình rất mừng là từ hôm nghỉ lễ Tạ ân Chloe không nói thêm gì về chuyện nó xin vào làm ở cửa hiệu kim hoàn Jardine. Tính nó rất tế nhị. Đã trình bày ý kiến với mẹ, nó kiên nhẫn chờ câu trả lời của mẹ.

Chloe là đứa con gái rất đáng quý về nhiều phương diện. Ngay từ nhỏ nó đã như thế rồi. Quả là mình may mắn. Con gái yêu của mình không bao giờ làm điều gì khiến mẹ nó phiền lòng.

Gideon không nói gì nhiều khi em gái nó bảo dịp nghỉ lễ Phục Sinh muốn về London và làm việc ở cửa hiệu Jardine. Gideon chỉ đáp ngắn ngủi, "Hỏi mẹ ấy". Nhưng nó yêu quý Chloe và rất muốn chăm sóc em. Thôi được, chuyện ấy mình sẽ tính sau. Mai mình sẽ trao đổi với Gideon.

Gideon... Lenore... Mình hiểu quá rõ mối tình giữa hai đứa và ý muốn của chúng muốn gắn cuộc đời với nhau. Mình biết, loại tình cảm ấy rất khó khước từ.

Nhưng mặt khác, xây dựng hạnh phúc trên nỗi đau khổ của người khác lại là thứ không nên. Làm người khác đau khổ để khiến bản thể mình phải đau khổ. Giống như thứ vũ khí

boomerang, của người da đỏ, quăng đi nhưng rồi nó quay ngược trở lại và quật đúng vào mặt người quăng nó lúc nào không biết.

Cách đây đã lâu lắm, mình cũng rơi vào tình trạng đúng như vậy. Mình đã quyết định bỏ đi không ngoái đầu lại, nhưng rồi vẫn không được. Có những lúc niềm khao khát gặp chàng lại trỗi dậy và mình không còn tự chủ được nữa. May là chỉ một vài lần. Ý thức phòng thân đã thắng và luôn luôn thắng. Nhưng sao mình khao khát chàng đến thế.

Stevie đặt bút xuống, gấp cuốn nhật ký cất vào ngăn kéo. Viết thế là đủ rồi.

Sau đấy một lát, khi đã lên giường, Stevie rất khó ngủ. Đầu óc nàng ngổn ngang quá nhiều thứ. Nàng trở mình thao thức đến gần một tiếng đồng hồ mới thiếp ngủ được.

Và nàng mơ thấy chàng.

Giấc mơ sống động đến nỗi sáng hôm sau, đã thức dậy rồi, nàng vẫn còn như đang trong mơ. Trong lúc nằm trên giường trong phòng ngủ sơn màu xanh lam và trắng, nàng nhìn ra ngoài ánh sáng ban mai lọt vào qua những cửa sổ buông rèm. Stevie cố gạt đi những kỷ niệm còn vương lại trong đầu óc. Chúng vẫn bám riết nàng, bao bọc nàng.

Stevie thấy hầu như không thể gạt được chúng đi, vì những cảm giác ấy quá thật. Như thể chàng đã ôm ấp nàng suốt đêm qua, trên chiếc giường này. Nàng tưởng như chàng vẫn quanh quần đùi đây, ngửi thấy cả mùi nước hoa của chàng. Nhắm mắt vào, Stevie lại nhìn thấy chàng, thấy cặp mắt đen mê đắm, cái miệng tràn đầy nhục cảm, nụ cười rộng mở và hiền hậu, hàm răng đều và trắng bóng giữa làn da mặt sạm nắng.

Stevie như nghe thấy cả giọng nói của chàng, nghe thấy chàng nói yêu nàng vô cùng, và trong một khoảnh khắc nàng như lại chạm vào giấc mơ ban nãy. Trong giấc mơ ấy, họ làm tình với nhau nhịp nhàng và cả hai cùng nhập vào làm một. Nàng muốn được hưởng lại giấc mơ ấy, và lúc này nàng khao khát chàng biết nhường nào.

Bất chấp bản chất nghị lực, Stevie ôm mặt thổn thức. Nước mắt từ dưới mi mắt chảy ra, nhỏ giọt xuống hai má. Nàng vục mặt vào gối rồi khóc thầm tức, khóc vì đã để mất chàng, khóc vì lẽ ra họ đang được sống bên nhau, khóc vì mất đi tất cả, cả niềm hạnh phúc lẽ ra nàng được hưởng bên chàng.

Cuối cùng, khi cơn hờn tủi đã dịu xuống, Stevie đứng dậy. Mặc xong bộ quần áo ở nhà, nàng xuống bếp. Thấy mẹ đẩy cửa vào, Chloe reo lên, chúc mẹ một buổi sáng tốt lành. Con pha cà phê rồi, mẹ uống một tách nhé? Con sẽ..."

Chloe bỗng dừng lại, chăm chú nhìn Stevie rồi cau mày hỏi, "Mẹ vẫn khỏe đấy chứ ạ?"

Stevie gật đầu, "Tất nhiên là mẹ khỏe. Tại sao con hỏi thế?"

"Con thấy mặt mẹ nhợt nhạt, như mẹ vừa gặp ma ấy."

Stevie lắc đầu, thấy cách chọn và dùng từ của con gái thật không may mắn. "Đêm qua mẹ không ngủ được lắm ra hơi mệt, chắc thế. Mẹ suy nghĩ nhiều thứ quá." Nàng đáp.

"Vậy ạ? Tại mẹ làm việc nhiều quá đấy." Chloe bước đến bên mẹ, đặt bàn tay lên cánh tay mẹ rồi nói tiếp, "Mẹ ngồi xuống đây, con sẽ bưng cà phê đến cho mẹ. Mẹ muốn ăn chút gì không, để con làm?"

"Không. Cảm ơn con," Stevie cười với con.

Đột nhiên Chloe bước đến sát Stevie, quàng hai tay ngang người mẹ. "Con yêu mẹ lắm, mẹ ạ." Rồi cô gái trẻ ôm chặt mẹ một lúc lâu.

"Mẹ cũng yêu con lắm, con gái ạ."

Cuối cùng hai mẹ con buông nhau, rồi Stevie nhìn thẳng vào mắt con gái, thấy sao màu mắt và tóc của Chloe giống của bố đến thế. Cặp mắt cũng đen, và tóc nữa. Nó là con của chàng mặc dù nó có khá nhiều nét của bà ngoại nó, bà Blair.

"Để con rót cà phê cho mẹ," Chloe đi nhanh ngang qua gian bếp, đột nhiên cô thấy lo lắng cho mẹ. Mắt Stevie thâm quầng và sáng nay vẻ mặt mẹ sao buồn bã đến thế? Chloe thầm nghĩ, tại sao vậy, chuyện gì đã làm mẹ mình khổ tâm đến thế?

Lát sau, quay ra chỗ bàn bếp với tách cà phê trên tay, Chloe reo lên. "Từ nay con phải chăm lo cho mẹ thực sự mới được. Đó là điều con quyết định sẽ bắt đầu vào dịp năm mới!"

Stevie cười vang. "Mẹ không sao đâu, mẹ nói thật đấy. Như mẹ đã nói, hình như có quá nhiều điều đang làm mẹ phải suy nghĩ. Nhưng con không phải lo cho mẹ đâu, Chloe, mẹ không sao đâu."

Chloe chỉ gật đầu rồi quay vào phía trong làm món bánh mì kẹp thức ăn. Làm xong, cô gái đem ra đặt lên chiếc bàn bếp dài cùng với tách cà phê của cô. Ngồi đối diện với Stevie, cô gái nói khẽ, "Mẹ không giận con nữa chứ, mẹ? Về việc con xin đi làm ở hãng Jardine ấy?"

"Mẹ không bao giờ giận con, Chloe ạ. Vì lo cho việc học hành của con, hôm trước mẹ đã trao đổi với ông già Bruce và ông tỏ vẻ tán thành để con làm việc trong hãng Jardine."

"Thật không ạ?"

"Thật." Stevie nhìn thấy vẻ mừng rỡ hiện lên trên mặt con gái, niềm hy vọng trong cặp mắt và nàng nói. "Con có thể nghỉ lễ Phục Sinh ở đây, Chloe ạ, nếu con thích. Hình như chuyện đó có ý nghĩa rất lớn đối với con phải không?"

"Ôi, cảm ơn mẹ, cảm ơn mẹ rất nhiều" Chloe nhẩy lên, ôm ghì lấy mẹ hôn tới tấp lên mặt mẹ.

"Nhưng con phải ở nhà bà ngoại và ông Derek trên phố Công viên Regent. Con không thể ở căn hộ này một mình được, con hiểu chứ?" Stevie nói rất nhanh.

"Vâng, được ạ. Con rất vui, con nóng lòng chờ đến ngày đó quá, mẹ ạ."

Stevie nhấp một ngụm cà phê và nhìn con gái yêu qua bờ miệng tách trà. Nàng hài lòng thấy con vui đến thế. Nhưng chỉ cần một chút thôi cũng đủ làm niềm vui của Stevie biến mất. Nàng lại rơi vào những kỷ niệm trong quá khứ. Trí óc nàng tập trung vào chàng. Đã bao nhiêu năm nay Stevie không nghĩ đến chàng, không mơ thấy chàng. Nhưng từ kỳ nghỉ lễ Tạ ơn, đã có quá nhiều cuộc trò chuyện đụng đến chàng, và không có gì lạ là hình ảnh chàng lại hiện lên trong óc nàng. Nhớ lại những kỷ niệm về chàng khiến Stevie đau đớn. Từ lâu lắm, nàng đã tự hứa với bản thân là quyết không để mình bị sa vào cái bẫy của những kỷ niệm êm đẹp, cái bẫy của những kỷ niệm trong quá khứ. Vì vậy, lúc này nàng cũng cố gạt đi, đẩy ra ngoài đầu óc những ý nghĩ về chàng. Những ý nghĩ đó không có ích gì.

Đứng dậy rồi vừa đi ra cửa, Stevie vừa nói, "Mẹ phải chuẩn bị để đi làm việc. Hôm nay con có ra cửa hiệu với mẹ không, Chloe. Nếu muốn, con có thể vào chỗ anh Gideon làm việc và trò chuyện với anh ấy."

Chloe gật đầu và nhảy lên. "Con rất muốn cùng đi với mẹ. Con về phòng chuẩn bị đây."

Chương 20

"Cụ thể ông Vua A Rập ấy đã nói những gì với con lúc con đến gặp ông ấy?" Ông già Bruce hơi dướn mình về phía trước, mắt nhìn xoáy vào mắt con dâu, hỏi.

Stevie đang ngồi sau bàn làm việc trong phòng giấy của nàng trên tầng hai của hiệu kim hoàn phố Bond. Nàng nhìn lại cha chồng, đáp, "Ông ta bảo tưởng con thôi đã không làm việc nữa và đã trao lại quyền lãnh đạo công ty kim hoàn này cho con trai cả. Ông ấy bảo nghe thấy thế, ông ấy rất ngạc nhiên sao lại như thế? Hay đã xảy ra chuyện gì trong nội bộ hãng. Thậm chí ông Vua A Rập ấy còn bắn khoản hay ông ấy đã xử sự có gì không phải khiến con không hài lòng? Và nếu có chuyện đó thì ông ấy hết sức buồn và ân hận. Con cũng mong cha lưu ý cho, rằng những điều trên ông ấy nói ra bằng những lời lẽ khéo léo kiểu ngoại giao."

"Cha hiểu. Tại sao ông ta lại nảy ra những ý nghĩ như thế? Ông ta có kể con nghe không?"

Stevie gật đầu. "Có ạ. Ông ấy đã bảo trợ lý điều hành của ông ấy, ông Gareth James, gọi điện đến đây cho con từ đầu tháng Mười Hai. Nhưng người trực tổng đài điện thoại ở đây đã nổi với máy của Nigel mà không giải thích gì hết. Khi ông trợ lý Gareth lại xin gặp con một lần nữa thì Nigel trả lời rằng con đi vắng, con đang ở nước ngoài. Tiếp đó Nigel lộ ra với ông ta rằng bây giờ nó là người thay con toàn quyền lãnh đạo và điều hành công ty Jardine, chịu trách nhiệm giao dịch với mọi khách hàng. Ông Gareth hỏi phải chăng con ở New York thì Nigel đáp là đúng như thế. Nó còn nhắc lại rằng bây giờ nó chịu trách nhiệm giao dịch với những khách hàng cũ của con. Sau đó nó hỏi ông Gareth rằng nó có thể giúp gì được vị Vua A Rập. Ông Gareth bảo chủ ông ta quan tâm đến những mặt hàng kim hoàn được chế tác gần đây nhất. Thế là ông ta hẹn Nigel sau đấy ít lâu sẽ sang Mỹ, đến khách sạn Claridge gặp Vua A Rập. Nhưng hôm sau, ông trợ lý Gareth kia gọi lại cho Nigel và giải thích rằng vị Vua A Rập chủ nhân ông ta có công việc cấp bách, sắp phải rời nước Mỹ. Thế là Nigel gợi ý rằng nó có thể sang New York gặp vị Vua A Rập ngay để thuận tiện cho Ngài. Thế là Gareth ấn định thời gian gặp với Nigel."

"Cha hiểu" Ông già Bruce hờ hững gõ những ngón tay lên mặt bàn, mắt nhìn ra xa. Vẻ mặt cụ dăm chiêu. "Ngày hẹn gặp là mồng năm tháng Mười Hai," Stevie nói thêm.

Ông già Bruce thở dài. "Con có thấy là thằng Nigel khá ngu xuẩn không? Đi chơi cái trò ấy. Cách mưu mô của nó có thể làm chúng ta mất một khách hàng loại một đấy."

"Danh từ chúng con sử dụng ở New York là đại khách hàng."

"Thôi được, vậy là cha con mình biết mưu đồ của thằng Nigel là gì rồi, phải không con? Thoạt tiên Gilbert khuyên nó chài mồi các khách hàng của con và đấy là một chứng cứ chúng ta đã có trong tay. Vị Vua A Rập lại cung cấp cho con những bằng chứng cần thiết. Nhân tiện cha muốn hỏi, con đã làm cách nào để giải quyết những điều bắn khoản của ông Vua ấy? Cha đoán con giải quyết xong rồi, vì con đã bán được cho ông ấy mấy viên kim cương màu vàng."

Con bảo ông ấy rằng vừa rồi con phải nghỉ một số ngày để chữa bệnh viêm phế quản, mà điều này cũng đúng sự thật một phần. Con làm việc tốt hơn vào cuối tháng Mười và tháng Mười Một, còn tháng Chín con không được khỏe. Con nói rất khéo. Con giải thích rằng con có giao cho Nigel làm việc thay con trong một thời gian ngắn. Thay tạm thời. Cha thấy đấy, con không muốn ông Vua A Rập ấy nghĩ rằng trong gia đình nhà ta có chuyện trục trặc."

"Con làm thế hoàn toàn đúng. Ông Vua A Rập ấy không cảm thấy bị lừa, đúng vậy không? Người Trung Đông rất hay tự ái, con ạ. Nhất là khi họ thấy họ bị lừa."

"Không, không đâu. Ông ta hoàn toàn tin lời con. Mà tại sao không tin chứ? Con còn bảo ông ta,

bây giờ con khỏi bệnh, lại nắm quyền lãnh đạo như trước kia, và bất cứ lúc nào ông muốn gặp, con cũng sẵn sàng. Con đưa ông ta số điện thoại nhà riêng của con ở New York. Con bảo cả trợ lý Gareth của ông Vua A Rập ấy là nếu con không có mặt tại cửa hàng ở London thì gọi điện đến nhà riêng của con tại New York."

"Con làm thế là khôn ngoan đấy."

"Cha không phải lo, cha ạ. Ông Vua A Rập ấy đã hiểu ra. Con cho rằng nếu biết bị lừa ông ấy sẽ rất tức giận."

"Đúng thế. Nghe con trình bày cha nhẹ cả người. Con định bao giờ làm việc với Nigel?"

"Con đã thưa với cha là con định sau kỳ nghỉ lễ Noel này. Hôm nay đã là mùng ba tháng Giêng, con sẽ gặp nó nói chuyện một lúc. Đành phải làm việc đó ngay hôm nay vì sáng thứ hai con bay sang New York rồi."

"Cha rất mừng thấy con không bỏ phí thời gian." Ông già Bruce đứng dậy. "Cha e là cha phải đi thôi. Cha có hẹn với bác sĩ chuyên khoa dinh dưỡng." Ra đến cửa ông đứng lại. "Cha chúc con gặp may mắn trong cuộc nói chuyện với Nigel, nhưng cũng đừng mềm yếu quá với nó, Stevie. Nó đáng bị kỷ luật thật nặng về những tội của nó. Nếu thấy nó bướng bỉnh, không chịu hối lỗi, con hãy làm điều gì con thấy cần phải làm."

Stevie đứng dậy, đi vòng quanh đầu bàn, ôm hôn cha chồng. "Con sẽ gọi điện thoại cho cha sau."

Còn lại một mình, Stevie ngồi suy tính một lát. Cuối cùng nàng đi đến một quyết định. Nàng nhắc máy điện thoại, quay số máy riêng của con trai cả.

"Alô! Nigel Jardine đây, " anh ta nói bằng giọng trịch thượng quen thuộc.

"Nigel, con đến gặp mẹ một lúc được không?"

"Không được. Con rất bận. Mẹ muốn gặp con thì phải đợi vậy."

"Mẹ không đợi được. Việc rất cần. Ông Vua A Rập là một khách hàng quan trọng, đủ quan trọng để con ngừng ngay mọi công việc và đến đây gặp mẹ. Ngay bây giờ. Hai mẹ con ta có khá nhiều điều cần bàn bạc với nhau đấy."

"Cũng được," Nigel lầu bầu, rồi cúp máy.

Vài phút sau, anh ta đẩy cửa phòng giấy của Stevie. Ngay từ ngoài cửa, Nigel đã hỏi, "Ông Vua A Rập ấy làm sao." Cặp mắt anh ta lộ vẻ giận dữ và anh ta nhìn chăm chăm vào Stevie, rồi lấy chân đá để đóng cửa lại.

Stevie rất ngạc nhiên thấy con trai cả, thái độ tươi vui mới cách đây mấy ngày, hôm nay biến đâu mất tăm. Nàng nhẹ nhàng đáp, "Mẹ muốn báo con biết là mẹ đã bán cho ông ấy một dây chuyền đeo cổ bằng kim cương màu vàng kèm theo đôi hoa tai, vòng tay và nhẫn cùng bộ với nó."

"Cái bộ đồ kim hoàn do Peter thiết kế và Gideon chế tác?" Nigel ngạc nhiên hỏi.

"Bộ ấy."

"Bao giờ? "

"Hôm qua."

"Ông Vua A Rập ấy sang London?" Anh ta nhú lông mày, hỏi.

"Đúng thế, Nigel. Và ông ấy gửi cho mẹ một lá thư viết tay, mời mẹ đến uống cà phê với ông ấy. Con đã biết hôm trước ông ấy bị ai đó làm cho hiểu lầm về cách xử sự của mẹ. Ông ấy không hiểu tại sao sau bao nhiêu năm làm tư vấn về đồ kim hoàn cho ông ấy, nay mẹ lại thôi không làm nữa." Stevie ngã người ra lưng ghế nhìn con trai cả không chớp mắt.

Bất chấp tính hay gây gỗ và hung hãn vốn có của anh ta, Nigel xấu hổ trước cái nhìn chăm chú của mẹ và anh ta thấy như bị đâm xoáy vào tim gan. Anh ta không bao giờ chịu nhận lỗi với bất cứ ai, nhất là với mẹ anh ta. Nigel ngây người, và lần đầu tiên trong đời, anh ta thấy mình bị thua.

"Con có điều gì muốn nói với mẹ không, Nigel?" Stevie nhẹ nhàng hỏi, vẫn nhìn thẳng vào mắt anh ta.

"Không."

"Con không muốn nói gì thì mẹ lạ đấy. Bởi chính con là người gây ra sự hiểu lầm kia cho ông Vua A Rập. Con đã nói với trợ lý Gareth James của ông ấy là từ nay con sẽ giao dịch với những khách hàng của mẹ."

"Hôm ông trợ lý Gareth James gọi điện đến đây để bố trí cuộc gặp mặt với Vua A Rập, mẹ không có mặt ở London," Nigel cãi. "Con trả lời ông ấy như thế chỉ cốt để giúp mẹ."

"Một cách thanh minh dê hèn?" Stevie lạnh lùng đáp lại. Nỗi giận dữ hiện lên trên khuôn mặt nàng. "Qua việc này, tôi thấy rõ là anh muốn làm gì rồi, Nigel. Anh mời chào các khách hàng của mẹ anh để kéo họ về làm khách hàng của anh. Nhưng không ăn thua. Chừng nào còn lãnh đạo hãng kim hoàn này, tôi còn trực tiếp giao dịch với các khách hàng quan trọng nhất của hãng chúng ta."

Thấy con không trả lời, Stevie nói tiếp. "Anh hiểu rồi chứ?"

"Hiểu."

"Còn một việc khác, tôi nghĩ anh nợ tôi một câu xin lỗi."

"Về việc gì?" Nigel sẵn giọng hỏi.

"Về tội anh đã nói dối tôi."

"Con không bao giờ nói dối mẹ!"

"Có đấy. Anh đã nói dối tôi. Hôm ở New York. Chính xác là ngày mùng chín tháng Mười Hai, anh bảo tôi rằng ông nội Bruce nói với anh là tôi đã mua viên kim cương Nữ Hoàng Trắng bằng giá quá đắt."

"Mẹ có mua nó bằng giá quá đắt thật."

"Có thể là anh nghĩ như vậy, nhưng ông nội Bruce không nghĩ như thế. Và ông nội anh cũng không hề nói với anh là tôi đã mua viên kim cương ấy bằng cái giá quá đắt. Điều ấy anh bịa đặt hoàn toàn. Và sau khi biết chuyện ấy, ông nội anh cũng tức giận như tôi bây giờ."

"Mẹ quan tâm làm gì đến chuyện ông nội nghĩ sao. Chính mẹ bảo rằng ông nội đã nghỉ việc rồi."

"Tôi rất quan tâm đến ý kiến của ông Bruce, và anh cũng nên quan tâm. Hiện nay anh chưa được tôi giao quyền, cho nên trong khi tôi còn ngồi ở đây, anh cần tôn trọng ông nội Bruce. Ông vẫn là Chủ tịch Công ty."

"Chỉ là trên danh nghĩa, " Nigel cãi.

Coi như không nghe thấy câu cãi đó, Stevie vẫn nói tiếp, "Tại sao anh nói dối tôi, Nigel? Anh phải biết rằng điều nói dối ấy sẽ đến lúc lộ ra."

"Hôm đó con cần phải nói dối. Ông nội Bruce không nói cụ thể ra như thế, nhưng ông nghĩ như thế. Ông già rồi, lẩm cẩm, nói đâu quên đấy", Nigel nói dối. "Dù sao thì đó cũng là sự thật. Mẹ đã mua bằng cái giá quá đắt. Mẹ rất hay bị mua hớ, thứ không đáng giá ngần ấy mẹ cũng trả ngần ấy. Mẹ không chịu suy nghĩ, tính toán, cân nhắc." Nigel lùi ra xa bàn giấy của Stevie, đứng đó nhìn mẹ vẻ căm tức.

Stevie ngẩng mặt đau xót nhìn con trai cả và thầm nghĩ, sao nó có thể có mặt mũi đáng ghét thế kia? Xưa nay nó vẫn là chàng trai tươi vui, dễ mến. Nàng biết lúc này Nigel đang là kẻ thù của nàng. Nó đã công khai tuyên chiến với mẹ nó.

Lấy giọng điềm tĩnh, Stevie nói, "Tôi không thích anh dùng cái giọng ấy, Nigel. Và tôi yêu cầu đừng bao giờ anh giở cái giọng ấy ra với tôi. Và cũng đừng có thái độ hung hăng gây sự với tôi. Ngoài việc tôi là mẹ anh, người mà anh có bốn phận phải kính trọng, tôi còn là chủ của anh. Anh đừng quên điều đó. Anh phải thay đổi ngay giọng nói và thái độ."

"Toàn bộ vấn đề ở chỗ, bà không nên là chủ của tôi!"

Nigel hét lên, mất đi mọi ý thức tự chủ. "Tôi mới là người đáng lãnh đạo cái hãng này, chứ không phải bà. Tôi mới là người phải có quyền lãnh đạo và hãng kim hoàn này phải là của tôi. Thứ nhất bà là phụ nữ. Thứ hai bà không phải người của dòng họ Jardine. Xưa nay, lãnh đạo hãng kim hoàn Jardine phải là người thuộc dòng họ Jardine."

Câu cuối cùng của Nigel làm Stevie đứng phắt dậy. "Tôi là người thuộc dòng họ Jardine và anh đừng nói điều trái lại. Tôi đã mang họ Jardine ba chục năm nay rồi, từ khi lấy cha anh. Đừng bao giờ quên điều đó, Nigel!"

"Ý tôi nói bà không mang dòng máu Jardine!" Nigel hét lên. "Và bà thừa biết tôi nói thế nghĩa là sao." Nigel đỏ bừng mặt, nổi khùng như một kẻ bị dồn đến bước đường cùng, biết là sẽ thua, không còn cần gì nữa. "Tôi nghe nói thứ hai bà bay sang New York. Bà hãy ở lại đó. Ở đây không cần đến bà. Tôi thừa sức lãnh đạo toàn bộ hoạt động kinh doanh của hãng Jardine."

"Không, anh không đủ sức. Hơn nữa, còn lâu anh mới có được cơ hội lãnh đạo nó. Anh đã bị đuổi việc!"

Kinh ngạc, Nigel trợn mắt lên với Stevie. "Bà không có quyền đuổi việc tôi?" Nigel gào lên.

"Tôi có quyền. Và tôi nhắc lại. Anh đã bị đuổi việc."

Nigel đứng thẳng người lên rồi nói giọng lạnh lùng trịch thượng. "Tôi là giám đốc cái công ty này. Hay bà quên điều đó?"

"Không, tôi không quên, và anh vẫn là giám đốc. Tôi không cách được anh cái chân giám đốc ấy. Nhưng tôi có thể sa thải anh. Và tôi đã sa thải anh rồi."

"Tôi sẽ gặp ông nội về chuyện này," Nigel dần giọng nói, mặt đỏ bừng.

"Ông Bruce sẽ không chấp nhận việc sa thải tôi ông ấy sẽ phục chức cho tôi."

"Không đâu, Nigel. Anh lầm rồi. Nói thật, tôi tin rằng ông già Bruce sẽ làm đúng như tôi nếu ông ấy ở vào địa vị của tôi bây giờ. Với tư cách Tổng giám đốc điều hành công ty Jardine, tôi là người quyết định cuối cùng."

"Để rồi xem," Nigel đe.

"Nghe tôi nói đây, Nigel. Anh đã bị đuổi việc. Yêu cầu anh, nội trong ngày hôm nay, đem hết đồ đạc của anh ra khỏi phòng làm việc."

Nigel đứng ngậy người nhìn mẹ, vẻ căm thù hiện lên trong mắt anh ta. Rồi anh ta hét lên, "Bà sẽ phải ân hận về chuyện này." Nói xong, anh ta lao ra ngoài.

o o o

Còn lại một mình, Stevie rót một cốc nước lạnh. Bàn tay nàng run rẩy cầm không vững, và điều này làm nàng khó chịu. Nàng quyết định phải tự trấn tĩnh, nhưng phải sau gần một tiếng đồng hồ, Stevie mới thực hiện được ý định ấy.

Cuối cùng, khi nàng đã ngồi xuống để tiếp tục làm việc, có tiếng gõ cửa.

Stevie ngẩng đầu lên rồi nói, "Xin mời!". Cửa mở, người bước vào là Miles. Cậu ta đứng lại chỗ ngưỡng cửa, nói, "Chào mẹ? Con vào được không ạ? Mẹ nghỉ tay vài phút được chứ ạ?"

"Được chứ, con yêu quý," Stevie nói, cười với đứa con sinh đôi, nhận thấy mình rất vui được tiếp cậu con trai nàng yêu quý nhất. "Con vào đi rồi đóng cửa lại. Con muốn uống trà hay thứ gì nào?"

Miles lắc đầu rồi thận trọng đóng cửa lại, bước vào phòng. "Con đến để gặp anh Gideon. Con chưa thể ra khỏi cửa hiệu khi chưa ghé vào chào mẹ." Ngồi xuống ghế xa lông đối diện với ghế của mẹ bên kia bàn, cậu chăm chú nhìn nàng rồi nói, "Trông mặt mẹ nhợt nhạt quá. Hay mẹ không được khỏe?"

Stevie gật đầu. Một lúc khá lâu nàng không biết giải thích với con ra sao. Cuối cùng, hít một hơi thật sâu, nàng nói, "Mẹ đã sa thải Nigel."

"Lạy Chúa! Bao giờ ạ?".

"Cách đây một tiếng đồng hồ."

"Vì sao ạ?" Bỗng nhiên cậu cười vang. "Mà con không cần hỏi cũng biết."

Stevie hít thêm một hơi thật sâu nữa rồi kể lại tỷ mỉ cuộc đấu khẩu giữa nàng với Nigel, không bỏ qua một chi tiết nào. Kể xong, nàng lắc đầu buồn bã. "Mẹ rất tiếc là tình hình lại đến mức ấy. Nhưng mẹ không thể làm khác. Nigel quá hỗn xược với mẹ, đến mức mẹ không tưởng tượng nổi. Nó bảo mẹ không có quyền lãnh đạo hãng Jardine vì mẹ là phụ nữ, lại không thuộc dòng họ Jardine."

"Sao Nigel có thể nổi khùng đến mức ấy nhỉ? Đúng là vô ơn. Mẹ đã làm bao nhiêu thứ cho anh

ấy trong suốt ngần ấy năm. Con rất mừng thấy mẹ đổi việc anh ấy. Nigel đáng bị như thế. Anh ấy ngu xuẩn hơn con tưởng nhiều." Miles nhìn mẹ một lúc lâu. "Lời kéo khách hàng của mẹ về phía mình thì thật ngu xuẩn quá mức. Tất cả các khách hàng ấy đều muốn làm việc với mẹ, bởi mẹ mới là người đứng đầu hãng Jardine. Họ coi Nigel là cấp dưới của mẹ, mặc dù sau này anh ấy sẽ là người thừa kế của gia đình. Cho dù mẹ có chuyển họ sang giao dịch với Nigel thì họ vẫn cứ tự ái, cho rằng bị coi thường, và họ sẽ đem nhiều triệu bạc của họ sang mua hàng nơi khác, thí dụ hãng Cartier chẳng hạn. Như thế sẽ làm ông nội khổ tâm lắm, đúng thế không, mẹ."

Stevie chỉ cười nửa miệng. "Chắc chắn Nigel đã làm tổn hại một mảng quan trọng trong doanh nghiệp của chúng ta, điều đó đã quá rõ ràng." Nàng lắc đầu. "Nhưng chuyện ấy đã qua. Ta lại tiếp tục làm việc thôi. Con đến gặp anh Gideon có việc gì đấy?"

"Con nợ anh ấy một ít tiền." Miles cười e thẹn. "Hôm mua đôi hoa tai tặng mẹ."

"Cả hai đứa đều tiêu hoang quá. Việc gì các con phải mua tặng mẹ thứ quà đắt giá đến như vậy?"

"Chúng con muốn thế, mẹ ạ. Chúng con muốn mẹ thấy chúng con vô cùng yêu quý mẹ. Anh Gideon đã cùng với bác Peter bỏ ra bao nhiêu thời giờ và công sức để thiết kế và thực hiện bộ đồ kim hoàn ấy. Anh ấy muốn nó thật hoàn hảo, con cũng vậy." Duỗi thẳng đôi chân dài, Miles nói tiếp, "Em Chloe hôm nay rất tươi tỉnh và đáng yêu, em bảo cuối cùng mẹ đã cho phép em nghỉ kỳ lễ Phục Sinh ở London."

"Mẹ không muốn lắm nhưng thấy nó ao ước quá."

"Còn mẹ thế nào? Kỳ nghỉ Phục Sinh tới, mẹ có sang đây không ạ?"

"Có lẽ không, Miles ạ. Nhưng không sao, Choe có thể ở với bà ngoại và ông Derek."

"Con đã tính kỳ nghỉ ấy con sẽ đi ngao du đôi chút. Con định đưa Chloe cùng đi."

"Ôi, nếu được thế thì tuyệt rồi. Hai anh em đều có bạn khi ngồi trên máy bay."

Miles gật đầu. "Gideon bảo anh ấy đã tâm sự hết với mẹ về chị Lenore, đúng thế không ạ?"

"Đúng. Nó đã kể thật ra với mẹ. Mẹ chỉ sững sờ mất nửa phút, vì xưa nay mẹ vẫn thầm mong hai đứa lấy nhau."

"Nhưng phải là không qua tòa án cho phép ly hôn kia, đúng không mẹ?" Miles cười nhìn mẹ. "Hai người đúng là mê nhau. Nhưng con rất không muốn phải giải quyết vấn đề với thằng cha thô lỗ, hung hãn Malcolm Armstrong."

"Thằng ấy thô lỗ, cục cằn và mẹ cam đoan mẹ ghét nó không kém gì con."

"Con không chịu nổi hắn, mẹ ạ. Hắn là đứa vô tích sự. Con lấy làm lạ, sao cho đến nay hắn vẫn chưa bị gì. Nó rất giống tính Julyan Saunders, anh của Margot, chuyên trượt ngã khi đi trên lớp băng mỏng ở trung tâm thành phố."

"Thật ư?" Stevie kêu lên vẻ ngạc nhiên. "Mẹ không biết đấy. Mẹ chỉ biết ngay từ nhỏ nó đã có tính gian xảo."

"con không hiểu hắn có cái gì mà Lenore lại bằng lòng lấy hắn." Miles nói khế.

"Con có tin rằng Gideon và Lenore sẽ lấy được nhau không? Gideon bảo mẹ rằng Lenore ly hôn

xong là hai đứa cưới nhau ngay."

"Chắc chắn rồi, mẹ ạ. Mẹ thừa biết là hai cô cậu vẫn yêu nhau, và đến nay con vẫn chưa hiểu tại sao người đầu tiên Lenore đồng ý kết hôn lại là Malcolm. Hẳn là do chị ấy đã đoạn tuyệt với anh Gideon suốt mấy năm trời."

"Con nói thế là ý sao?" Stevie dướn lông mày, hỏi.

"Là thế này thôi. Hồi Gideon mười một tuổi, Lenore mười ba. Thật ra theo con biết thì từ trước đó nữa kia, hai anh chị suốt ngày trốn mọi người lên gian gác mái ở phố Lydenhill ấy, chơi trò cời hết quần áo ra cho nhau. Hai người chơi cái trò ấy từ khi con và anh Gideon mới lên bảy. Hai anh chị chuyên tìm cách đuổi con đi để được tự do chơi trò bác sĩ và y tá khám bệnh cho bệnh nhân."

"Ôi, mẹ không biết chuyện ấy đấy, Miles."

"Hồi đó con không nỡ mách mẹ, còn bây giờ thì kể lại được rồi." Miles không nhin được, cười khúc khích. "Trông mặt mẹ như bị sốc ấy. Bây giờ mẹ mới biết mối thân tình giữa anh Gideon và Lenore đến mức ấy và từ ngày ấy chứ gì."

"Nhưng lúc ấy cả hai đứa còn là trẻ con."

"Chẳng là hai người bắt đầu quan hệ tình dục với nhau từ khi còn ở vườn trẻ. Bây giờ con có thể nói gì được họ, hả mẹ?"

"Không nói gì được nữa rồi."

"Mẹ có biết không, gần đây con nghĩ ngợi rất nhiều về Nigel con thấy anh ấy bắt đầu thay đổi tính nết từ khi còn ở tuổi thiếu niên. Vào cái thời mẹ xung khắc kịch liệt với bà nội Alfreda ấy. Bây giờ Nigel đứng về phía bà nội, chống lại mẹ. Một sự đảo ngũ tồi tệ. Cho đến nay anh Gideon và con vẫn không thể tha thứ cho Nigel về cái tội hồi đó. Nỡ đứng về phía bà nội để chống lại mẹ. Đúng là đồ ngu."

"Mẹ biết. Nhưng mẹ đã tha thứ cho nó cái tội ấy từ lâu lắm rồi. Mẹ nghĩ chỉ do tuổi trẻ bồng bột thôi." Chuông điện thoại reo. Stevie nhắc máy. "Alô?" Rồi áp chặt máy vào tai, nàng nói, "Vâng ạ, thưa cha. Con đã gặp cháu rồi. Và con không còn cách nào khác là buộc phải quyết định đuổi việc nó."

Stevie nghe thêm một lúc rồi nói rất khẽ. "Vâng, được ạ, con sẽ đến ăn sáng với cha. Nhưng con đang có cháu Miles ở đây, Nàng nhìn con trai dò ý."

Miles đáp khẽ. "Con đồng ý."

"Nó bằng lòng, cha ạ. Vậy là con và cháu Miles sẽ đến phố Wilton Crescent. Mười hai rưỡi chúng con sẽ có mặt ở đó."

Đặt máy xuống, Stevie bảo con trai. "Con không buộc phải đến đấy. Thích thì đi, không thích thì thôi."

"Con muốn đi cùng mẹ, mẹ ạ. Và muốn chào tạm biệt ông nội nữa."

Phần III

Chương 21

Kỳ Nghỉ Lễ Phục Sinh

Chloe đã đến tham quan cửa hiệu trên phố Bond từ khi cô còn rất bé. Cô rất yêu tòa nhà cổ kính và tuyệt đẹp đã từng là một danh thắng của kinh thành London. Đó là đỉnh cao của sự sang trọng, quý phái, với những tủ kính to và phẳng, bày chật đồ trang sức và đồ kim hoàn tinh xảo nhất. "Thứ đáng mua nhất trong những thứ đồng tiền có thể mua được," ông Bruce Jardine từng nói như thế, và Chloe cho là ông nói đúng.

Theo trí nhớ của Chloe thì mỗi người làm việc trong tòa nhà này lại gây cho cô một ấn tượng khác nhau, từ bác gác cổng mặc chế phục, mỗi khi nhìn thấy cô bao giờ cũng tươi cười, đưa bàn tay lên chiếc mũ lưới trai chào, đến những tiếp viên bán hàng, bao giờ cũng nói một câu gì đó làm vui lòng Chloe.

Chloe cho rằng phần bên trong của tòa nhà mới là nơi gây ấn tượng mạnh nhất trong tất cả những gì cô đã nhìn thấy xưa nay. Rất nhiều gian bày hàng có trần rất cao, đèn chùm bằng pha lê, bậc thang bằng đá hoa cương trắng, thảm trải dày, màu xanh lam thẫm.

Đối với Chloe, tòa nhà này lớn và uy nghi, có lẽ cô thích nó chính vì điều đó. Hãng Jardine và Công ty xưa nay vẫn đóng ở đây và tòa nhà này biểu tượng cho uy tín, sự độc lập, tính lâu đời và liên tục của hãng kim hoàn này.

Chloe lớn lên và được nuôi dạy trong khung cảnh gia đình. Cô biết rằng hãng kim hoàn Jardine được phong là hãng Kim hoàn Hoàng gia từ năm 1843, và chính Nữ Hoàng Victoria đã quyết định phong danh hiệu ấy cho hãng. Cách đây nhiều năm ông Bruce đã giảng cho Chloe hiểu rằng hãng Jardine chuyên phục vụ hoàng gia nước Anh, mọi thành viên trong hãng đều có chung một mục tiêu là làm hết sức mình để phục vụ tốt nhất tại bất cứ nơi nào trên thế giới.

Chính mẹ Chloe đã kể về rất nhiều giấy cho phép hành nghề chế tác đối với các trang sức và đồ kim hoàn của hoàng gia Anh. Stevie giải thích rằng những giấy phép đó được cấp cho cá nhân chứ không phải công ty. Gideon là người được cấp loại giấy phép đó và được phong danh hiệu "Nhà kim hoàn của Hoàng gia nước Anh". Vinh dự này có nghĩa Gideon phải chịu trách nhiệm về toàn bộ trang sức và đồ kim hoàn đang được trưng bày tại Hoàng Cung Tòa Tháp London, trong gian phòng Kim hoàn mới vừa được xây cách đây chưa lâu.

Là "Nhà Kim hoàn của Hoàng gia Anh", Gideon là người duy nhất có quyền đụng vào các trang sức và đồ kim hoàn ấy, và cũng là người chịu trách nhiệm cá nhân về những viên kim cương và ngọc gắn trên vương miện, quả cầu có hình Thánh giá và cây Vương trượng mà Nữ hoàng Elisabeth II sử dụng trong những nghi lễ chính thức. Như lời mẹ cô nói, Gideon chịu trách nhiệm về những biểu tượng của Nhà nước Anh."

Tầm vóc của hãng Jardine lớn lao đến mức làm Chloe kinh ngạc. Nó lớn hơn là mọi người tưởng rất nhiều, và có khá nhiều phòng chế tác trên các tầng gác nằm bên trên các phòng trưng bày và mua bán. Chính trong những phòng chế tác ấy đã và đang làm việc nhiều nhà thiết kế và chế tác kim hoàn cỡ lớn của thế giới. Họ thiết kế những thứ tuyệt đẹp bằng bạc, vàng, kim cương, bạch kim và đá quý. Có những thợ tinh xảo chuyên cắt, gọt và mài nhẵn kim cương, các kim loại quý như vàng, bạc, bạch kim, các loại đá quý đủ màu sắc như thanh ngọc, hồng ngọc. Các nhà thiết kế sáng tác ra những mẫu trang sức và những thợ cắt gọt thực hiện chúng.

Tuần lễ trước, khi Chloe bắt đầu đến làm việc tại cửa hiệu, Gideon đã dẫn em gái đi tham quan khắp các phòng và các bộ phận. Anh bảo cô em, "Để cô làm quen với nơi này, và cảm nhận nó bằng trái tim."

Hôm nay Chloe lại tiếp nhận lần nữa những ấn tượng mạnh mẽ khi cô đi một mình qua những phòng thiết kế và chế tác, chất đầy những đồ trang sức bằng đá và kim loại quý hiếm, những đồng hồ treo tường và đồng hồ quả quýt cổ xưa hoặc hiện đại cùng các vật trang hoàng và trang sức đủ hình dạng; tất cả đều hết sức hiếm hoi và quý giá.

Cửa hiệu Jardine là một cửa hiệu lớn, vô cùng sang trọng, có những mặt hàng tinh xảo nhất. Mẹ Stevie rất tự hào về tất cả những thứ đem bày bán, và ông Bruce của cô cũng vậy.

Chloe yêu cửa hiệu kim hoàn mẹ cô mở trên Đại lộ Số Năm tại New York, nhưng cửa hiệu kim hoàn Jardine ở London mới làm cô yêu thực sự. Chloe đã lớn lên cùng với cửa hiệu này từ khi ra đời cho đến năm cô lên mười tuổi. Khi quyết định xin mẹ cho được làm việc ở hăng Jardine, cô nghĩ đến cửa hiệu London trước tiên.

Cách đây một tuần lễ, khi Gideon hỏi em gái rằng cụ thể cô muốn làm công việc gì, cô đã thành thật nói với anh rằng chính cô cũng chưa biết. Nghe thấy thế, Gideon bèn dẫn em gái vào khu vực trưng bày những thứ đẹp và quý nhất của cửa hiệu. "Đầu tiên em hãy thử làm chân bán hàng, để xem em có thích công việc ấy và thích tiếp xúc với khách hàng không."

Hôm nay là ngày thứ hai của Tuần lễ Phục Sinh. Thứ năm trước, cô và Gideon đã đi nghỉ khá dài ngày trên vùng Workshire cùng với hai vợ chồng Nigel và Tamara, ở trang ấp Aysgarth End. Trong ba tuần lễ tiếp theo, Chloe sẽ làm việc bên cạnh Gideon và cậu sẽ chỉ cho em gái tỷ mỉ hơn về công việc của cậu với tư cách thợ cắt gọt.

Lúc này Chloe đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh ghế của Gideon để chờ cậu. Cô mặc áo bo-lu trắng giống như cậu. Ra ngoài một lúc, bây giờ quay lại, Gideon mang theo một túi nhỏ. Đặt túi lên chiếc bàn dài rồi mở giấy gói, cậu nói, "Đây là viên kim cương anh vừa cắt gọt và đánh bóng." Gideon nhìn em gái, hỏi. "Muốn cắt kim cương phải dùng một vật khác cũng bằng kim cương."

Chloe gật đầu. "Nhưng cái vật dùng để cắt ấy không phải kim cương thật, anh kể với em như thế từ lâu rồi mà. Anh bảo phải dùng bột kim cương."

"Em giỏi lắm, vẫn còn nhớ. Đúng đấy, bọn anh dùng kim cương nhân tạo nghiền thành bột mịn." Vừa nói, Gideon vừa vớ tay lấy một cái bình nhỏ bằng thủy tinh đưa Chloe xem. "Đây này. Bột màu ghi, nhưng chính là kim cương được nghiền ra. Anh sẽ trộn bột này với dầu lạnh, thành một thứ chất nhão màu đen. Em hiểu không, bột kim cương cắt kim cương, nhưng dầu lạnh làm công việc dính bột kim cương vào bánh xe."

Gideon chăm chú nhìn vào chiếc bánh xe phẳng bằng sắt gắn trên bàn. "Bánh xe này mỗi lần khởi động, quay với tốc độ 3.200 vòng/phút cho nên nếu anh đặt bột kim cương lên, bột sẽ bay mất ngay. Vì thế phải trộn vào dầu lạnh, để bột dính chặt vào bánh xe."

"Em hiểu."

"Anh sẽ cho thổi kim cương vào cái kẹp này. Em thấy cái kẹp là một gọng kìm gắn chặt vào bàn làm việc, có hai thanh vít giữ thật chắc. Khi thổi kim cương bị gắn chặt kiểu như thế, anh tha hồ xoay chuyển nó để cắt gọt."

Sau khi gắn ống kính lúp mười độ lên một bên mắt, Gideon khéo léo, từ từ đưa cái kẹp chuyển động bên trên bánh xe, rồi bắt đầu cắt thổi kim cương.

Chloe nhìn Gideon làm, như bị hút theo, không dám nói một lời sợ anh cô mất tập trung.

o o o

"Vậy là cháu sắp đi Yorkshire để nghỉ Phục Sinh?" ông già Bruce hỏi, nhìn qua bàn ăn sang phía cháu gái. "Gideon bảo ông rằng cháu sẽ lên đó sáng thứ năm và sẽ về đây vào thứ hai."

"Thưa ông, đúng thế đấy ạ. Nhưng mẹ cháu biết rồi." Chloe vội nói. "Mẹ cháu đã cho phép cháu lên đó."

Ông già Bruce khẽ mỉm cười. "Tất nhiên rồi. Không có lý do gì để cháu không lên vùng Yorkshire. Nigel vừa rồi xử sự rất tồi tệ và suýt nữa đã gây tác hại lớn cho việc kinh doanh của gia đình nhà ta. Nhưng Nigel vẫn là thành viên của gia đình... và vẫn là anh của cháu."

Chloe gật đầu. Nét mặt cô bỗng long trọng hẳn lên. "Mẹ cháu kể hết cho cháu nghe rồi. Lúc đầu mẹ cháu rất buồn và giận nữa, nhưng rồi mẹ cháu cũng nguôi dần. Anh Miles cháu bảo hành động của anh Nigel chẳng khác gì tự sát còn anh Gideon thì bảo anh Nigel có thói tự hủy hoại bản thân."

"Đúng thế." ông già Bruce nói khẽ, rồi nhắc cốc nước uống một ngụm. "Phải nói hai anh sinh đôi của cháu có cách đánh giá hành động của Nigel rất chính xác đấy."

Hơi dướn mình về phía trước, Chloe hạ giọng, nói nhỏ với ông già Bruce, "Ông ạ, chị Tamara rất đau đớn về chuyện ấy. Chị ấy rất yêu quý mẹ chồng và chị ấy bảo cháu rằng chị ấy rất xấu hổ về anh Nigel và về hành động của anh ấy. Chị Tamara cho rằng anh Nigel phải xin mẹ cháu tha thứ và cho phép được tiếp tục làm việc. Cháu bảo nếu anh Nigel làm như thế, chắc chắn mẹ cháu sẽ lại cho anh ấy về làm. Ông có nghĩ như thế không ạ?"

Ông nghĩ có thể lắm." ông già Bruce chỉ đáp dè dặt vì ông chưa biết liệu Stevie có chịu để con trai cả tiếp tục làm việc cho hãng Jardine hay không. Ông thầm tự hỏi, nếu như mình vẫn còn lãnh đạo công ty, liệu mình có cho Nigel tiếp tục làm việc không? Chính bản thân ông cũng không dám chắc. Hành động của Nigel quá liều lĩnh. Mà trong kinh doanh, hành động thiếu suy nghĩ là thứ không thể chấp nhận. Chợt nhớ Chloe đang nhìn mình, ông già Bruce khẽ ho rồi nói thêm, "Ngoài giới giang trong công việc, mẹ cháu còn rất thương người, Chloe ạ. Hơn nữa, mẹ cháu vẫn yêu Nigel, bất chấp anh ấy đối xử rất xấu với mẹ cháu. Cho nên ông nghĩ, rất có thể mẹ cháu sẽ tha thứ và lại cho anh Nigel về làm việc. Nhưng ông cho rằng chưa thể ngay bây giờ. Phải đến một ngày nào đó, sau này kia. Thôi tạm gác chuyện ấy lại, cháu hãy nói ông nghe về cháu định tương lai cháu sẽ làm gì ở hãng Jardine đây? Cháu có thích công việc ở đây không đã."

"Cháu thích lắm, ông ạ." Chloe rất phấn khởi đáp. "Nhìn vào công việc nào cháu cũng thấy mê."

"Nhưng cháu đã thấy thích phần việc nào cụ thể chưa?"

Chloe nghiêng đầu về một phía, lấy tay đỡ và mỉm cười nhìn ông. "Cháu biết cháu không có tài thiết kế đồ kim hoàn và cháu cũng không muốn làm nghề cắt gọt như anh Gideon. Nhưng cháu rất yêu các loại đá quý, ông ạ. Nhất là kim cương. Cháu thích việc mua kim cương và các loại đá quý nữa. Công việc ấy rất hấp dẫn cháu."

Ông già Bruce cười rất tươi, nhìn đứa cháu gái, đây chính là phần việc ngày trước ông đảm nhiệm, bây giờ là mẹ cháu. Vậy là cháu muốn tiếp tục nghề chuyên môn của ông và của mẹ cháu. Sau khi cháu nhận bằng tốt nghiệp trường Brearley ông sẽ nói với bác Gilber Drexel cho cháu theo học bác ấy. Hè năm nay cháu có thể làm việc ở bộ phận của bác ấy. Cháu sẽ học được ở đấy rất nhiều điều lý thú."

"Ôi, cháu cảm ơn ông quá? Tuyệt vời? Kia, ông xơi đi, cháu cũng ăn đây." Chloe ngồi vào ghế, nhấp một ngụm nước trong cốc. Người phục vụ đặt món đầu tiên lên bàn, trước mặt hai ông cháu. Hai ông cháu cùng yêu cầu những món giống nhau: tôm tẩm bột theo kiểu Morecombe Bay, rồi đến gà hầm, món đặc biệt của khách sạn Claridge.

Trong lúc hai ông cháu chậm rãi ăn món tôm tẩm bột với những lát bánh mì phết bơ, Chloe không nói gì nhiều, và ông già Bruce cũng vậy. Ăn xong, Chloe dướn người qua bàn về phía ông già Bruce, nói khẽ, "Anh Nigel không muốn mẹ cháu làm việc trong hãng Jardine. Anh ấy không chỉ là loại người coi thường phụ nữ, mà còn lạc hậu nữa, ông nhỉ?"

Ông già Bruce gật đầu nhìn cháu gái, "Đúng thế. Ông tán thành. Ngày nay phụ nữ tham gia vào mọi lĩnh vực hoạt động. Trên khắp thế giới, ở đâu cũng vậy." Một nụ cười tươi tắn hiện trên miệng ông già, và ông nói tiếp, "Ngay đến ông cũng đã được giáo dục là phải chấp nhận phụ nữ tham gia vào hoạt động kinh doanh, vậy mà mẹ cháu còn luôn bảo ông là lạc hậu. Thế nhưng chính mẹ cháu lại không dạy con điều quan trọng đó. Cháu có công nhận không?"

"Anh Nigel đã đi quá đà," Chloe nói khẽ, sau đó suy nghĩ một chút rồi nói, "Mà cũng có thể anh ấy còn mưu đồ điều gì nữa?"

"Cháu nói thế nghĩa là sao, Chloe?" Ông già Bruce cau mày hỏi, mắt nhìn cháu gái không chớp mắt.

"Xưa nay anh Nigel có tính thích khác người, thích không giống mọi người khác. Hồi chúng cháu còn nhỏ, anh ấy đã có cái thói ấy rồi. Và thái độ anh ấy mỗi lúc mỗi khác, thay đổi xoành xoạch. Riêng cháu, cháu cho rằng anh ấy ghét mẹ cháu thậm tệ."

Ông già Bruce nhìn đứa cháu, suy nghĩ. Mắt ông nheo lại "Tại sao nó căm ghét mẹ nó nhỉ." Ông đưa ra câu ấy để thăm dò xem cháu gái lý giải ra sao.

Chloe nhún vai, "Cháu không biết, ông ạ. Có lẽ do một chuyện gì xảy ra đã từ rất lâu rồi. Tính anh Nigel hay để bụng cho nên có thể một lần nào đó mẹ cháu làm anh ấy rất giận."

Ông già Bruce chỉ gật đầu, thầm nghĩ cháu gái ông đã thành một thiếu nữ thông minh và sâu sắc. Ngay chính ông, ông cũng luôn cảm thấy dường như trong đáy lòng Nigel, cháu đích tôn của ông, vẫn âm ỉ một mối căm giận mẹ nó về chuyện gì đó. Còn đối với Chloe, ông thấy bùng lên trong lòng ông một niềm tự hào về đứa cháu gái ấy. Chloe xinh đẹp, với mái tóc dày, cặp mắt đen lánh và màu da không thể chê vào đâu được. Nó là một nhân cách đáng yêu, nhiệt tình, không ai có thể không yêu mến. Ông thấy chỉ dùng vài chữ "rục rờ" mới có thể nói lên chính xác con người Chloe. Đột nhiên ông cảm thấy mình già quá mất rồi. Đến ngày kỷ niệm sinh nhật sắp tới ông sẽ tròn tám mươi ba tuổi. Ông ao ước giá mình không già như thế này mà trẻ lại vài chục tuổi để tiếp tục sống và chứng kiến sự trưởng thành của đứa cháu gái ông hết sức yêu quý. Chloe chiếm một vị trí quan trọng trong trái tim ông. Lúc này ông rất không muốn chết, bởi nếu chết đi ông sẽ không được thấy nhiều thứ diễn ra sau đó.

"Ông nghĩ gì thế ạ?" Chloe dướn người, đặt bàn tay lên tay ông già Bruce.

"Không, ông có nghĩ gì đâu. Sao cháu hỏi ông thế?"

"Cháu thấy ông có vẻ buồn," Chloe đáp, và giọng cô nói có chút lo lắng.

Ông già Bruce lại cười và nắm bàn tay đứa cháu gái. "Ông muốn ông trẻ lại vài tuổi để được nhìn thấy cháu lớn thêm chút nữa, thấy cháu lấy chồng, để con, chưa nói đến việc cháu sẽ kế tục sự nghiệp kinh doanh của công ty Jardine."

"Nhưng ông vẫn còn ở đây kia mà, ông?" Chloe kêu lên.

"Ông đã già lắm rồi, cháu ạ."

"Với cháu, ông chưa già nhiều đâu."

"Nhưng sau lưng ông, các cháu vẫn gọi ông là "Già Bruce!" ông Bruce trêu.

Chloe mở to mắt ngạc nhiên, rồi đỏ mặt và vội thanh minh, "Chúng cháu gọi thế là vì yêu ông chứ không phải định nói xấu ông đâu ông ạ."

Ông già Bruce cười, gật đầu trêu mếu nhìn khuôn mặt non trẻ. Sao ông yêu đứa cháu gái này đến thế, một đứa bé gái đến với cuộc đời ông quá muộn. Nó đi vào phần sâu thẳm nhất của tâm hồn ông và đem đến cho ông một tình cảm dịu dàng mà ông chưa bao giờ được hưởng. Tưởng như hiện tượng đó bắt đầu xảy ra ngay từ khi Chloe mới chào đời, còn là đứa bé nhỏ xíu trong vòng tay của mẹ nó.

Chương 22

Hôm ấy là một ngày lộng gió.

Gió thổi mạnh uốn cong những cây lớn, làm rụng rất nhiều lá, kể cả lá còn xanh. Lá bay lộng lộn trong không trung rồi rơi xuống, nằm trên con đường mòn hẹp chạy qua những ngọn đồi và thung lũng, khiến Chloe bước lên trên. Cô đang trên đường về trang ấp.

Sáng nay trời hơi lạnh, nhưng bầu trời xanh trong như ngọc, ánh nắng chan hòa và những đám mây trắng trôi bồng bềnh.

Chloe rất thích bãi trống hoang dại này với những đồi và thung lũng nối tiếp nhau đến tận chân trời. Cả một vùng đất trống trải và bao la này có sức hút kỳ lạ đối với cô. Và những khi được rảnh rỗi lâu, cô thường tìm ra đây dạo chơi, giống như cô đã làm hồi còn nhỏ.

Trang ấp Aysgarth End có từ thời bản lề của thế kỷ. Ngôi nhà cổ kính, hình thù oái oăm do người ta vấy thêm những gian nhỏ vào nhiều chỗ của bức tường bao quanh, được xây bằng thứ gạch màu xám của địa phương, nằm trên đỉnh một ngọn đồi hoang vu trong quận Coverdale, nhìn xuống làng West Scafton, gần thị trấn Coverham.

Về đến cổng của trang ấp, Chloe đứng lại, ngoái đầu ngắm phong cảnh trải rộng xung quanh. Cô như ghen lại vì phong cảnh thiên nhiên quá đẹp. Phía xa là vùng đầm lầy Whernside trông trang nghiêm và có hình giống như một bàn tay được ai chạm khắc một cách khéo léo.

Xung quanh trang ấp là những thửa đất xanh rờn, ngăn cách nhau bằng những bức tường bằng đá xây từ xa xưa. Những thửa đất này nối tiếp nhau chạy xuống tận dưới thung lũng, nơi con sông Nidd chảy thành một sợi chỉ bằng bạc óng ánh ở tít xa.

Nắng chói chang làm Chloe phải nheo mắt lại. Cô đưa tay lên che mắt nhìn về phía con sông. Một lát sau, cô quay gót, mở cánh cổng, đi theo con đường đất. Đến gần ngôi nhà, Chloe mới chợt nhận ra là mình đang đói meo. Cô liếc nhìn nhanh đồng hồ đeo tay và thấy gần tám giờ. Đã đến giờ ăn điểm tâm. Cô rảo bước. Vài giây sau cô đẩy cánh cửa bằng gỗ sồi đi vào gian nhỏ bên ngoài.

Mùi cà phê thơm lừng, mùi bánh mì còn nóng và mùi thịt muối rán lại xộc vào mũi Chloe, trong lúc cô cởi tấm áo khoác nhãn Barbour và khăn quàng len màu đỏ treo lên mắc. Mở cánh cửa giữa, cô hít nạnh và trong lúc bước vào gian bếp miệng cô ứa nước bọt.

Tamara đứng bên chiếc bếp lò rất lớn nhãn Aga, đang giở những miếng thịt muối trong chảo.

Ngẩng lên và cười nồng nhiệt, Tamara nói, "Cuộc dạo chơi dễ chịu chứ, em Chloe?"

"Vâng, rất dễ chịu. Cảm ơn chị." Rồi cô cười vang. "Gió thổi mạnh nên không còn mạng nhện, thú nhất là thứ đó, cho nên cuộc dạo chơi dễ chịu vô cùng."

"Tốt. Trời có lạnh không?" Tamara hỏi, ngoái lại phía sau, nhưng tay vẫn không ngừng giở thịt muối trong chảo bằng chiếc xẻng bếp.

"Hơi một chút, nhưng em tin rằng khi ngớt gió, trời sẽ ấm lên. Được cái nắng rất đẹp. Thời tiết này chỉ cần mặc cẩn thận cho đủ ấm thì đi dạo ngoài trời hết sức thú vị."

Chloe đi ngang qua gian bếp, gian bếp này đã được mẹ cô sửa sang và trang trí lại từ nhiều năm trước. Từ ngày đó không ai thay đổi cái gì và Chloe rất thích thấy nó vẫn y hệt như ngày xưa,

khi cô còn nhỏ. Đứng bên bếp cạnh tủ lạnh, cô tự rót cho mình một tách cà phê, cho thêm sữa và đường rồi bung ra đặt trên bàn gỗ kê giữa gian bếp. Bàn được trải tấm khăn vải sọc hai màu xanh lục và trắng, rất hợp với màu rèm cửa. Chloe nhớ cái hôm mẹ cô đem những tấm rèm này lên vùng Yorkshire và tự tay treo lên các cửa sổ.

Ngồi xuống, Chloe hỏi, "Chị rán thịt muối cho ai đấy, chị Tamara? Thơm quá, em không chịu nổi."

"Ai thích thì ăn. Còn một số thứ rán nữa đấy: cà chua, nấm, trứng. Và chị đã nướng lại bánh mì trong lò Aga kia rồi. Em muốn ăn, chị chuẩn bị một đĩa cho? Chị lấy mỗi thứ một ít nhé?"

"Tuyệt vời! Cảm ơn chị Tamara. Thế mọi người đâu cả?"

"Anh Nigel lên gác tìm ví: Anh ấy với các cháu nhỏ ăn rồi. Anh cô sắp đưa mấy đứa nhỏ đến Ripon với cô trông trẻ Agnes mua vài thứ cho chị. Còn chú Gideon thì ở ngoài phòng khách, đang gọi điện cho cô Lenore. Chú ấy sẽ lấy xe đi đón cô ấy về đây ăn trưa."

"Hay quá? Em rất mến chị Lenore. Em rất vui thấy chị ấy sắp cưới anh Gideon. Chị cũng thế chứ?"

"Tất nhiên rồi. Đây là điều may mắn nhất của chú ấy đấy. Chị định nói là việc cô ấy quay lại với chú ấy. Nhưng cậu Malcolm Armstrong vẫn đang cố thọc gậy bánh xe, bằng mọi cách cản việc ly hôn."

"Vâng, em biết. Mẹ bảo anh ta làm như thế đúng là lỗ bịch."

"Chị cho rằng rồi sẽ có người chịu tai họa do cậu ta gây ra đấy."

"Em đồng ý. Mẹ bảo rằng mỗi người đều có cái giá của nó, không nhất thiết tính bằng tiền bạc."

Tamara bật cười thấy câu Chloe nói có vẻ già dặn Chị quay sang nhìn đĩa thức ăn dành cho em chồng và tỏ ra thích thú được chiều chuộng cô em mười tám tuổi này.

Chloe vừa nhấm nháp cà phê vừa ngắm nghía gian bếp. Cô vẫn thích gian bếp này, thích nhất trong ngôi nhà cổ xưa. Nó có ý nghĩa đặc biệt đối với cô, từ cái trần là những thanh gỗ xếp thành hình nan hoa cho đến nền nhà lát bằng gạch không nung. Nơi đây có một vẻ ấm cúng và yên bình kỳ lạ. Trong những năm sống ở đây, mẹ cô đã sắm sửa, trang bị thêm bao nhiêu thứ tiện nghi: chiếc xô pha đồ sộ, hai ghế nệm bọc vải hồng kê ở một đầu gian, bên chiếc cửa sổ lớn trông ra cánh đồng. Stevie còn sắm thêm hai chiếc tủ treo, bên trên đặt hai chiếc đèn kiểu cổ rất đẹp. Chiếc bàn lớn ở giữa gian bếp có tám ghế đặt xung quanh, các ghế đều có nệm ngồi. Đây là chỗ ăn thông thường trừ những bữa có khách.

Chiếc lò sưởi khổng lồ, nơi lửa bên trong đang cháy bùng bùng, là một thứ bổ sung nữa của mẹ cô và trở thành trung tâm của gian bếp này. Rất nhiều chậu nhỏ bằng đồng treo bên trên lò sưởi phản chiếu ánh sáng trong lò sưởi, khiến gian phòng ánh lên một kiểu ánh sáng rất đẹp trong buổi sáng tháng Ba lạnh giá này. Cúi xếp gọn gàng ở đầu lò sưởi. Đầu bên kia là cái lọ to cắm đầy những cành hoa khô. Trước mặt lò sưởi là hai ghế bành dành cho người già, có lưng cao, mấy chiếc gối để tựa, dưới sàn trải tấm thảm màu sắc sỡ. Đầu phòng bên kia là bếp lò nhãn Aga, cũng cung cấp thêm hơi ấm, tạo cho gian bếp thành nơi thú vị và ấm cúng nhất của cả ngôi nhà cũng như của cả trang ấp này. Mọi người thích tụ tập ở đây vào bất cứ thời điểm nào trong ngày. Nó đáng được gọi là trung tâm thực sự của ngôi nhà.

"Chúc em buổi sáng tốt lành!" Gideon nói và đi vào bếp. Cậu cúi xuống hôn Chloe. Lúc đứng thẳng người lên, cậu nói thêm, trông em xinh quá. Cuộc đi dạo ngoài trời làm má em đỏ ửng

lên kia. Em muốn đi chơi nữa với anh không? Anh sắp ra thị trấn Lyndenhill đón chị Lenore."

"Có, cho em đi với. Cảm ơn anh Gideon," Chloe đứng dậy, đến chỗ bếp lò, đỡ đĩa thức ăn trên tay chị dâu. "Ngon quá, chị Tamara ạ. Cả màu sắc cũng đẹp nữa. Cảm ơn chị."

Gideon vào tự rót lấy một tách cà phê rồi ra ngồi cạnh Chloe.

Tamara hỏi, "Chú Gideon ăn gì nào?"

"Một khoanh thịt muối rán, bánh mì và bơ, chị ạ."

"xong ngay," Tamara đáp và cười với cậu em chồng.

Chloe hỏi, "Chị Lenore có cho mấy đứa nhỏ đến nhà ta ăn bữa trưa không?"

"Ôi thôi, đừng. Tôi không cáng đáng nổi đâu. Cả mấy đứa con cô ấy cũng như mấy đứa con tôi!" Tamara kêu lên, rồi nhăn mặt kiểu làm trò.

Gideon cười vang, "Chị thừa sức cáng đáng, có thứ gì mà chị không làm nổi đâu, Tamara. Nhưng hôm nay quả là Lenore sẽ không đưa mấy đứa nhỏ đến đây. Chúng đã sang chơi trò cưỡi ngựa với mấy đứa anh em họ ở gần thị trấn Middleham. Đến đấy chúng được tha hồ vui chơi và chơi trò đua ngựa."

"Đấy là nơi cưỡi ngựa thú nhất," Tamara vừa nói vừa đặt miếng thịt muối lên đĩa và bung đến cho cậu em chồng.

"Cảm ơn chị, Tamara. Thế chị ăn gì?"

"Cũng như chú thôi, Gideon."

Lấy miếng thịt muối rán đặt vào đĩa cho mình rồi bung đến bàn, Tamara ngồi xuống bắt đầu ăn. "Rất tiếc là chưa ăn xong bữa điểm tâm tôi đã phải lao vào bữa ăn trưa. Nhưng vì tôi định nấu món cá, hôm nay là ngày Thứ sáu Tốt lành mà. Nhưng anh Nigel lại không thích cá nên tôi phải làm thêm món bánh rán nhân thịt. Tôi có cả giảm bông mang từ London lên. Tôi sẽ làm món xa lát thập cẩm, chú và cô thấy thế nào?"

"Em thì rất thích," Gideon khẽ nói. "Nhưng em thích cả món bánh rán nhân thịt, giống anh Nigel."

"Còn em thích cá và xa lát," Chloe nói, nhìn Tamara. Rồi cô nói thêm, "Hôm nay bà Entwistle ở dưới làng có lên làm giúp chị không?"

"Không, tôi bảo bà ấy là hôm nay không phải đến. Cô biết không, đứa cháu nội của bà ấy được nghỉ phép hai mươi bốn tiếng đồng hồ, vừa từ Portsmouth về. Thằng bé công tác ở Hải quân Hoàng gia. Vì vậy tôi không muốn làm phiền bà ấy. Tôi tự lo lấy được."

Chloe quay sang Gideon, "Em nghĩ em nên ở nhà giúp chị Tamara làm bữa trưa."

"Phải đấy. Mà anh cũng sẽ từ Lyndenhill về đây thật nhanh, để cả anh lẫn Lenore cùng xúm vào giúp thêm."

Nigel nói từ ngoài cửa, "Mấy bố con chúng tôi cùng đến đây, chào Tamara yêu quý." Anh bước đến bên vợ, hôn lên mái tóc chị, rồi hỏi Chloe, "Chào cô em. Thời tiết bên ngoài thế nào?"

"Chào anh. Gió mạnh và trời khá lạnh, nhưng nói chung thời tiết đẹp."

Cô trông trẻ Agnes đi theo Nigel vào bếp, tay dắt hai đứa nhỏ Natalie và Arnaud. Cô chào Chloe và Gideon. Hai đứa trẻ buông tay cô Agnes, chạy đến ôm chân Chloe.

"Chào hai cháu," Chloe nói rồi cúi xuống kéo chúng lại, hôn.

"Cô đi với chúng cháu nhé, cô Chloe?" Arnaud nói. "Đi nào, cô."

"Cô rất muốn nhưng không được. Cô phải ở nhà giúp mẹ cháu nấu bữa ăn trưa cho cả nhà. Nhưng chiều nay cô sẽ chơi trò trốn tìm với cháu. Cháu có thích cô chơi cái trò ấy với cháu không?"

Arnaud gật đầu, hớn hờ nhìn cô.

Natalie nói, "Cho cháu chơi với."

Chloe xoa đầu đứa cháu gái, thầm nghĩ hai đứa mới xinh xắn làm sao trong chiếc áo chèn màu lục sẫm đi với quần cùng màu, áo len dài tay màu đỏ và ủng ngắn nhãn Wellynton cũng màu đỏ.

"Ta đi thôi, hai nhóc!" Nigel đi ra phía cửa.

Tamara đuổi theo chồng, khoác tay vào cánh tay anh rồi tiễn anh ra đến chiếc xe Jeep đang đỗ ngoài cổng. "Anh xem nếu có bánh mì vòng thì mua nhé, thứ bánh đó nhà làm lấy không ngon bằng đâu."

"Anh sẽ mua, em yêu." Nigel đáp, rồi kéo vợ ôm chặt. "Nếu ở Ripon không có, anh sẽ ghé vào Harrogate, mua ở hiệu ăn Betty thì chắc chắn có." Nigel âu yếm nhìn thẳng vào mắt vợ rồi hôn lên miệng chị. "Tạm biệt em yêu," Nigel nói rồi đi nhanh ra xe, mở cửa, nhắc hai đứa nhỏ lên ghế sau.

"Tạm biệt hai nhóc!" Tamara nói và gửi cái hôn gió.

Hai đứa nhỏ cũng hôn gió chào mẹ nét mặt hồ hởi.

"Anh lái cẩn thận đấy," Tamara nhắc chồng.

"Đừng lo. Anh sẽ lái hết sức cẩn thận. Anh đi nhé, Tamara."

Chương 23

Còn lại Tamara và Chloe ngồi uống thêm mỗi người một tách cà phê và trò chuyện một lúc trước ngọn lửa cháy rùng rục trong lò sưởi. Họ nói chuyện chủ yếu lại về Gideon và mối quan hệ giữa cậu với Lenore. Cả hai chị em dâu đều tán thành việc Lenore gia nhập gia đình, và họ bàn về đám cưới.

Đã thổ lộ hết nhưng điều muốn nói, hai chị em trao đổi về Miles và những mối tình lãng mạn của cậu ta. "Chú ấy đã quyết định rủ cô nào đi Paris trong kỳ nghỉ lễ Phục Sinh này chưa?" Tamara nhìn Chloe hỏi biết rằng cô rất thân với Miles.

Chloe lắc đầu. "Em không biết. Trên đường từ New York sang London anh ấy không kể gì với em mà trên máy bay chỉ có mỗi anh ấy và em. Ý em định nói rằng chị Allyson không cùng đi với chúng em, và dọc đường, anh Miles cũng không nhắc gì đến chị ấy. Thú thật em cảm thấy có vẻ hai người lại thôi nhau rồi." Chloe nhún vai, cười, "Hay họ hẹn gặp nhau ở Paris chị có nghĩ thế không?"

"Có thể lắm," Tamara tán thành và cười khúc khích.

Chloe uống xong cà phê đứng lên trước. Cô nói to, "Em thu dọn bữa điểm tâm rồi bày bữa ăn trưa nhé? Chị định ta ngồi ăn ở đâu?"

"Cũng ở bếp như mọi khi, cô thấy được không? ăn ở đây cũng tốt chán, vả lại không có bà Entwistle giúp thêm thì nếu bùng ra phòng ăn rồi lại bùng vào mất công lắm."

"Đồng ý." Chloe bắt tay vào làm, nhanh nhẹn di chuyển qua lại trong gian bếp.

Tamara thì trút thức ăn thừa vào hộp nhựa, cho vào tủ lạnh, rồi mở nước vào máy rửa bát đĩa. Làm xong, chị thay chiếc tạp dề mới, quay sang cô em chồng nói khẽ. "Mỗi lần nấu ăn chị làm bẩn nhiều hơn là dọn trẻ khi chúng tập vẽ."

Chloe cười, "Em hiểu chị nói thế nghĩa là sao. Em cũng thế. Và em nghĩ em cũng phải kiếm một chiếc tạp dề giống như chị mới được. Bộ em đang mặc mới may cho nên em không muốn làm nó bẩn."

Vốn đã quen cùng làm việc với nhau nên chỉ một lúc sau hai chị em đã dọn dẹp các thứ gọn gàng và chuẩn bị bày bữa ăn trưa. Bày bàn xong, Tamara lấy các thứ để làm món xa lát rau, bảo Chloe rửa rau cải xoong, rau diếp và thái cà chua. Còn chị thì chuẩn bị thịt cừu để làm món bánh rán nhân thịt.

"Chị đã có thai rồi đấy ạ?" Chloe ngược mắt nhìn chị dâu hỏi.

"Chị chưa biết, em ạ." Tamara cười vang mắt sáng lên, chị nói, "Có lẽ trong tuần này sẽ biết. Nếu có thai chắc chắn anh cô sẽ mừng lắm đấy."

"Anh Nigel rất yêu chị và đêm qua hẳn anh ấy rất thắm thiết với chị." Chloe bình luận. "Giá anh ấy không nói những câu quá hỗn hào với mẹ hôm trước thì có phải trong gia đình không xảy ra rạn nứt như bây giờ."

"Đúng thế. Chị biết chứ. Nhưng thời gian là thứ thuốc hàn gắn mọi thứ. Chính mẹ cũng vẫn thường nói như vậy. Mà chị cho mẹ nói thế là đúng..." Tamara ngừng bật, buồn bã lắc đầu. "Chị đồng ý với các chú và cô. Anh Nigel quả là xấu thói. Nhiều lúc chính chị cũng không hiểu nổi anh ấy nữa, Chloe ạ. Chị không biết những lúc đó anh ấy nghĩ thế nào. Lắm lúc chị tưởng cứ như

có con quỷ nào nấp trong người anh ấy và nói ra chứ không phải anh ấy nói."

"Nhiều lúc anh Nigel khó tính, cẩu kính như cụ già ấy, lúc ngồi trên máy bay sang đây, anh Miles bảo em rằng anh Nigel chịu ảnh hưởng quá nhiều của bà nội anh ấy, hồi anh ấy lên mười hai, mười ba tuổi. Rất có thể đấy là nguyên nhân chẳng? Cả anh Gideon cũng giải thích giống như vậy."

"Có lẽ hai chú ấy nói đúng." Tamara lấy muôi gỗ ấn những miếng thịt áp xuống chảo, cho thêm ít nước rồi vặn nhỏ lửa. Sau đấy chị vào góc bếp, mở tủ tìm gia vị.

Chloe đang rửa rau diếp trong bồn, thầm cười khi nghe thấy Tamara huýt sáo. Chloe không biết huýt sáo mặc dù mấy anh cô đã bỏ nhiều công sức dạy hồi cô còn nhỏ.

Bỗng Chloe giật mình nghe thấy tiếng người đi phía bên ngoài của chính. Cô quay phắt đầu lại đúng lúc cánh cửa bật mở. Một người đàn ông đi thẳng vào bếp, một người cô chưa nhìn thấy bao giờ.

"Ông cần gì ạ?" Chloe chau mày hỏi, chưa biết người lạ là ai. Chắc không phải người dưới làng. Chloe đoán như vậy vì vẻ mặt và nhất là vì bộ quần áo anh ta mặc. Có vẻ anh ta là người Pháp.

Người lạ, trông trạc ngoài ba mươi tuổi, mặt mũi sáng sủa, ăn mặc rất sang và theo kiểu trong lục địa. Nếu không phải người Pháp, chắc anh ta là người Tây Ban Nha. Anh ta chăm chú nhìn Chloe, không nói lời nào.

Chloe lại hỏi lần nữa, "Ông cần gì ạ? ông là ai? "

Người lạ vẫn không đáp.

Nghe tiếng em chồng nói bên ngoài, Tamara vội chạy ra, tay vẫn cầm ống xay hồ tiêu. Và chị đứng sững người lại. Chị kinh ngạc, không thốt lên được một lời nào. Mãi lúc trấn tĩnh lại được, chị mới thét lên sợ hãi, "Lạy Chúa! Alexis! Anh đến đây làm gì?"

Người được gọi là "Alexis" vẫn không nói một lời. Y tiếp tục đứng đó như hóa đá.

Tamara lại hỏi, "Alexis, anh đến đây để làm gì?"

"Anh đi tìm em," anh ta nói, có vẻ lúc này anh ta mới mở được miệng. "Anh đi tìm em khắp mọi nơi, Tamara. Anh đến đây để tìm em."

Chloe nhận ra giọng nói của người lạ có âm sắc đặc biệt, và cô lo lắng đưa mắt hết nhìn chị dâu lại nhìn người lạ, rồi lại nhìn chị dâu. Mặt Tamara trắng bệch như tờ giấy, mắt ánh lên vẻ kinh hoàng. Chloe thấy rõ rằng Tamara mọi khi điềm đạm, bình thản và gan góc bao nhiêu thì bây giờ luống cuống, hốt hoảng bấy nhiêu. Rõ ràng chị dâu cô rất sợ người đàn ông này. Ôi, lạy Chúa, anh ta chính là chồng cũ của Tamara, tên là Alexis Dumachev, Chloe thầm nghĩ, và cô lập tức tiến lên bảo vệ chị dâu.

Không một chút sợ hãi, Chloe bước đến trước mặt người đàn ông, nói giọng kiên quyết. "Tôi nghĩ ông nên đi khỏi đây. Nếu gặp ông ở đây chắc chắn anh tôi sẽ không để yên. Tôi yêu cầu ông ra khỏi nhà này."

Coi như không nghe thấy câu nói, Alexis Dumachev gạt mạnh Chloe sang một bên rồi nắm chặt cánh tay Tamara. Tamara buông rơi cối xay hồ tiêu.

Y giận dữ quát, "Em là của anh. Em thuộc về anh. Em phải đi với anh. Ngay bây giờ."

Tamara cố giằng tay y ra, vật lộn với y. Nhưng người lạ nắm rất chắc. Y bóp chặt cánh tay Tamara khiến chị thét lên đau đớn. Quay mặt về phía y, chị cố lấy giọng điềm tĩnh nói, "Anh hãy đi đi, Alexis. Làm thế này là không nên. Em đã..."

"Không nên à?" Y quát lên và mắt y long lên khi y cắt ngang câu nói của Tamara, "Không đâu, bởi vì anh yêu em, anh sùng bái em. Lạy Chúa, em là toàn bộ cuộc sống của anh." Rồi y chuyển sang hét lên bằng tiếng Nga. Tamara lùi lại, vẫn giằng giụa cố thoát ra khỏi bàn tay nắm chặt của y.

Chloe chạy đến kéo vạt áo vét của y, rồi kéo cánh tay y, "Buông chị ấy ra!"

"Mày lui ra, con nhóc!" Y quay lại nhìn Chloe, quát, rồi đẩy mạnh cô.

Chloe loạng choạng, nhưng lập tức đứng tựa vào thành bàn bếp. Cô lao vào gã đàn ông một lần nữa, cố kéo y ra để giải thoát cho chị dâu.

Trong lúc cố đẩy Chloe ra, Dumachev lỏng tay nắm Tamara. Thừa cơ, Tamara giằng được tay, bỏ chạy về phía đầu kia gian bếp.

Chloe cũng buông gã đàn ông, chạy về phía Tamara, định để che chở cho chị dâu. Hai chị em run lên vì sợ, ôm chặt nhau nấp sau lưng ghế bành. Chloe cố nén hơi thở dồn dập, thì thào, chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Giá anh Gideon về lúc này thì tốt quá."

"Để chị phân giải cho anh ta hiểu, " Tamara rầu rĩ khẽ nói. Rồi chị tiến lên vài bước, lấy giọng ôn tồn nói, "Alexis, hãy nghe em nói. Anh biết rằng em đã kết hôn với anh Nigel được năm năm rồi, gần sáu năm ấy chứ. Còn anh với em thì chúng mình đã ly hôn từ lâu. Giữa hai chúng ta không còn gì hết. Chuyện đã kết thúc từ nhiều năm nay rồi. Từ lâu trước khi em lấy anh Nigel."

"Em là của anh. Em vẫn là của anh. Gã đàn ông thét lên, khuôn mặt khô ngò của gã méo xệch đi. "Và anh là của em. Em thừa biết là em không yêu hắn. Anh là người duy nhất em yêu."

"Không. Không đúng, Tamara kêu lên." Anh lầm rôi, Alexis. Em van anh hãy để em yên. Hãy quay về Paris đi. Em van anh, Alexis."

"Nếu em chịu cùng đi thì anh sẽ đi, " gã nói bằng giọng hết sức điềm tĩnh, rồi đột nhiên cười ngậy dại với Tamara.

"Không, tôi không thể đi với anh. Tôi yêu Nigel, và chỉ thuộc về anh ấy."

"Không, không! Em không thuộc về hắn. Hắn sẽ không để cho em đi với anh. Hắn sẽ giữ em lại để em phải xa anh. Hắn đâu rồi? Anh phải giết hắn. Anh phải giết các con của hắn."

Tamara bắt đầu run lên bần bật. Chị đã mất khả năng kiểm soát bản thân. Nỗi khiếp sợ hiện lên nét mặt chị, bây giờ mạnh hơn trước nhiều. Nỗi kinh hoàng khiến chị níu chặt lấy bàn tay Chloe, thì thào, "Anh ta mất trí rồi. Chị tin rằng anh ta sắp lên cơn điên. Chúng mình phải chạy trốn đi. Hay đến máy điện thoại gọi? Phải đấy, như thế dễ hơn. Nào, ta ra đó thôi."

Chloe gật đầu, và cả hai nép vào tường tìm cách lần đến đầu kia gian bếp, nơi đặt máy điện thoại.

Alexis nhìn chăm chăm vào hai người phụ nữ như con quạ rình mồi. Cuối cùng gã nói bằng giọng điềm tĩnh hơn, "Em vẫn chưa hiểu anh nói gì sao, Tamara? Anh không thể sống được nếu không có em. Anh sẽ không còn cuộc sống nữa. Không còn lý do nào để sống nữa. Nếu không có

em anh sẽ tự tử." Vừa nói, gã vừa rút trong túi ra khẩu súng ngắn, vung lên, "Em nhìn đây, anh có súng. Anh sẽ tự bắn anh."

"Alexis, em xin anh hãy bình tĩnh," Tamara nhẹ nhàng nói, tuy nhiên nỗi kinh hoàng vẫn hiện rõ trên mặt chị. "Cất khẩu súng ấy đi, kẻo anh sẽ làm nó nổ và gây thương tích cho chúng em mất. Mà cần gì phải làm như thế chứ?"

"Anh yêu em," câu trả lời chỉ có thế.

Sau một giây, gã làm theo lời Tamara yêu cầu, nhét khẩu súng vào túi.

Tamara thở phào nhẹ nhõm, lại khom mình đi tiếp về phía chỗ có điện thoại. Chloe bám sát chị dâu. Trong lúc Tamara nhắc máy, Alexis nhẩy bổ tới, giơ hai tay ôm chặt chị, rồi kéo chị cùng ngã xuống sàn. Hai người vật lộn nhau, nhưng gã khỏe hơn.

Chloe lao đến giúp sức cho chị dâu. Trong lúc Tamara cố đẩy gã chồng cũ ra, Chloe bấu chặt Dumachev, lôi gã ra. Cuối cùng Tamara đã thoát ra được, nhưng gã vẫn còn níu được gấu váy của chị. Rồi đột nhiên, gã buông Tamara ra, ngã vật xuống, thở hồng hộc.

Tamara cố đứng lên, húc phải chân bàn, loạng choạng. Chị lấy lại thăng bằng ngay lập tức rồi lao về phía em chồng, vòng qua góc bàn định chạy trốn.

Dumachev đứng dậy được ngay và lao ra chỗ cửa bếp trước hai chị em. "Nếu anh mất em thì hẳn cũng sẽ không được em!" Dumachev quát lên. Khẩu súng đã trong tay gã. Gã bóp cò, bắn về phía hai chị em dâu. Gã vốn là tay bắn giỏi. Gã không bắn trượt.

Cả Tamara và Chloe đều trúng đạn, cùng ngã xuống. Máu vọt lên từ ngực Tamara và đầu Chloe. Họ ngã vật xuống bên cạnh xô pha, chỉ cách cửa bếp vài phân.

Dumachev nhìn họ, cau mày, cặp mắt bỗng trở nên hoảng hốt bởi bây giờ gã mới hiểu gã đã làm gì. Quỳ xuống, cúi nhìn thân thể Tamara, hắn khóc nức nở, nước mắt chảy ướt đầm khuôn mặt gã. Liên sau đó gã nằm xuống bên cạnh chị, đưa khẩu súng lên, chĩa nòng vào miệng, bóp cò lần cuối cùng.

Viên đạn làm toác phần sau gáy gã, máu tóa ra làm đỏ lớp gạch trắng, bắn lên người Tamara, hòa lẫn với máu của chị. Máu của cả ba người loang ra trên sàn bếp.

Bây giờ chỉ có sự im lặng ngự trị trong gian bếp này.

Âm thanh duy nhất là tiếng xèo xèo trong chảo trên bếp lò, tiếng nước chảy trong chậu, tiếng củi cháy kêu lách tách.

Ngoài ra là tiếng đài thu thanh đang truyền đi một bài hát... một bản tình ca.

Chương 24

Trong lúc lái xe chạy qua ngôi làng Dales xinh đẹp của miền Tây Scafton, Gideon liếc nhìn Lenore. Cậu nói, "Cưới xong, anh muốn có một ngôi nhà của riêng hai chúng ta ở vùng Yorkshire. Anh không muốn ở trang ấp Aysgarth End với vợ chồng anh Nigel."

Lenore gật đầu, hiểu người yêu đang nghĩ gì. "Chúng mình có thể dùng Lydenhill làm nơi nghỉ cuối tuần. Anh Tony em sẽ không cản trở đâu. Vả lại trang ấp ấy rất rộng. Em cho rằng còn lâu anh Tony mới lại lên đây."

"Anh biết, nhưng..." Gideon dừng lại một lát rồi nói nốt câu "Chúng mình sẽ bàn chuyện ấy sau. Anh vẫn muốn chúng mình có một địa điểm riêng biệt để nghỉ cuối tuần, em yêu ạ."

Lenore cười, nói, "Nhân tiện nói về ông anh của em. Anh ấy muốn đứng ra tổ chức đám cưới cho chúng mình. Anh ấy định sẽ tổ chức hôn lễ ở nhà thờ Lydenhill và tiệc cưới tại trang ấp của nhà."

"Thế thì tốt rồi. Ý kiến anh ấy hay đấy." Gideon cười dâm dăng, "Thì chính tại đấy lần đầu anh làm tình với em."

"Thì em cũng vậy, anh yêu." Lenore cũng cười, rồi thì thầm bằng cái giọng mà Gideon cho là giọng nói khêu gợi nhất của cô, "Cũng chính ở đấy anh đã dạy em các trò hư đốn nhất."

"Em dạy anh thì có, nữ phù thủy xinh đẹp tuyệt trần của anh ạ, " Gideon đối đáp lại.

Vẫn cười khúc khích, Gideon lái xe chạy qua làng, rồi qua cánh đồng và những ngôi nhà nhỏ bằng gạch xám cũ kỹ, ra đến vùng đồi và thung lũng để tới Aysgarth End.

Đến một lúc, Gideon nói, "Nhân tiện nói, cô Chloe muốn làm phù dâu. Hôm qua lúc hai anh em lái xe từ London lên đây, Chloe ấy hỏi anh, cô ấy muốn làm chân phù dâu có được không."

"Tốt quá rồi còn gì, em rất thích, Gideon ạ. Chỉ có điều trong hoàn cảnh hiện giờ, em không muốn chúng mình tổ chức to quá. Làm thế e không thích hợp, vì em vừa ly hôn xong." Cô thở dài, "Là nếu chồng em chịu ly hôn ấy."

Liếc nhanh nhìn người yêu, rồi lại quay ra nhìn con đường, Gideon thăm thì, "Mọi thứ sẽ đâu vào đấy thôi, Lenore." Đột nhiên cậu dừng xe, chờ cho một đàn cừu rất đông chậm chạp đi ngang qua đường để ra đồng cỏ. Khi đàn cừu sang hết Gideon lại cho xe chạy tiếp. "Em đừng lo, cuối cùng Malcolm sẽ chịu ly hôn thôi," cậu trấn an người yêu.

"Em hy vọng như thế."

"Còn về đám cưới thì anh đồng ý không nên làm lớn. Mà có thêm một cô phù dâu thì có lớn thêm gì đâu."

"Tất nhiên là thế. Và em rất muốn Chloe làm phù dâu cho em. Em còn nghĩ sẽ mời chị Tamara làm chủ hôn."

"Nếu thế chị ấy sẽ rất thích đấy."

Xe chạy tiếp và hai người im lặng một lúc lâu, mỗi người đuổi theo dòng suy nghĩ riêng về đám cưới mà họ mong sẽ được tổ chức sớm. Đúng lúc họ cho xe rẽ vào con đường nhỏ để vào trang ấp thì Lenore nói, "Anh đỗ xe lại ở chỗ gần những tảng đá to ấy. Chỗ đó mà nhìn phong cảnh thì

tuyệt vời. Mỗi khi đứng đây, trên đỉnh ngọn đồi này, em có cảm giác như em đứng trên mái nhà của trái đất ấy. Tưởng như em chỉ cần kiễng chân lên là với được tới trời xanh, và túm được một nắm mây."

"Anh biết," Gideon cho xe chạy chậm lại, rồi đỗ và tắt máy. Đôi trai gái cầm tay nhau đi giữa các tảng đá lớn. Chỗ này khuất và họ ngồi xuống một phiến đá phẳng, nhìn về phía thung lũng Wherside trải rộng bên dưới. Từ trên cao này nhìn xuống thị trấn Dales thật ngoạn mục, nhất là hôm nay trời nắng và không khí trong suốt. Một quang cảnh đẹp mê hồn.

"Em nhìn con sông Needs uốn khúc dưới thung lũng kia." Gideon nói. "Anh còn nhớ lần đầu tiên mẹ chỉ cho anh thấy dòng sông ấy. Từ trên này nhìn xuống quả là đẹp. Anh nghĩ anh có thể ngắm mãi cảnh này không bao giờ chán."

Lenore gật đầu. Gió lạnh làm cô run rẩy, và cô vội quần chặt thêm tấm áo choàng nhãn Barbour vào người. "Em rất may mắn là mẹ anh lại kiếm được cái trang trại này và gia đình anh đến sống ở đây hồi anh còn nhỏ. Thử tưởng tượng nếu mẹ anh không chuyển về sống ở đây thì hai chúng mình sẽ chẳng bao giờ gặp và quen nhau."

"Đúng thế. Anh biết chắc chắn là như thế. Số trời đã cho anh và em được gặp nhau, đã đưa anh và em đến với nhau."

Quàng tay ôm người yêu, Gideon quay mặt cô gái về phía mình. Đối với cậu, Lenore là cô gái đẹp nhất trên đời. Sáng nay, làn tóc vàng của cô được buộc ra sau gáy và tết lại, để lộ hoàn toàn khuôn mặt hình trái tim của cô, nhưng vẫn còn một số sợi tóc vương hai bên trán và má, khiến mái tóc đó không bị trơ trụi. Làn da mặt của cô nhẵn nhụi. Hôm nay Lenore không trang điểm gì và trông cô trẻ như một thiếu nữ mới lớn.

Gideon nghiêng người, hôn nhẹ lên môi người yêu, rồi lại đẩy cô ra xa, ngắm cặp mắt màu ghi huyền bí của cô. Mắt Lenore to, ướt, đầy vẻ thông minh. "Em có tin là như thế không?"

"Như thế nào?"

"Là đều do số phận."

"Hoàn toàn tin. Lenore nói xong nhìn Gideon, nhẹ nhàng nói tiếp. "Anh giống em hơn cả bản thân em. Linh hồn chúng ta làm bằng gì đi nữa thì cả Linh hồn anh và Linh hồn em đều cùng bằng một chất."

"Cùng được lấy ra từ Đỉnh cao gió hú!"

"Anh dùng câu văn của Emily Bronte! Em không bao giờ ăn cắp văn của bà ấy. Bà ấy là một trong những thiên tài của nền văn học Anh Quốc."

Gideon cười, nhìn người yêu.

Lenore cũng cười nhìn lại.

Và họ quàng tay ôm nhau, ghì chặt nhau dưới chân những tảng đá to.

Một lúc sau, Gideon buông người yêu, vùng đứng dậy, kêu lên, "Ta đi thôi, không thể ngồi đây mơ màng mãi được. Phải lên xe thôi. Anh đã bảo chị Tamara và cô Chloe là hai chúng mình sẽ về trang trại sớm để giúp họ làm bữa trưa."

Vài phút sau, Gideon đã lái chiếc xe Land Rover chạy tiếp trên con đường nhỏ dẫn đến trang ấp

Aysgarth End. Khi xe chạy qua cổng, Gideon nói, có chiếc xe của ai đỗ kia. Vậy ra nhà đang có khách. Nhưng khách nào lại đến đây vào ngày Thứ sáu Tốt lành nhỉ?"

"Chắc người dưới làng."

"Anh không tin. Và anh biết bà Entwistle hôm nay cũng không đến. Nghe nói cháu nội bà ấy ở Portsmouth được về nghỉ phép ở nhà một ngày một đêm."

Gideon đỗ chiếc Land Rover ngay trước nhà và hai người bước lên thềm.

Lenore vừa cởi áo choàng nhãn Barbour ra treo lên mắc vừa nói, "Có mùi khét. Chắc chị Tamara để chảo trên bếp mà quên không tắt lửa."

Lắc đầu cười, Lenore nghĩ, mỗi khi nấu bếp, Tamara rất hay lơ đãng. Cô đẩy cánh cửa chính, rồi đi về phía bếp.

Bỗng Lenore sững người lại, nụ cười trên mặt biến mất khi cô nhìn thấy Tamara và Chloe nằm sóng soài trên sàn nhà và đầy máu.

Lenore rú lên kinh hoàng. "Lạy Chúa! Lạy Chúa! Anh Gideon, chỗ nào cũng đầy máu đây này. Hai chị em bị ngã thế nào mà máu ra nhiều đến thế. Ôi, lạy Chúa! Chúng mình phải giúp họ ngay. Họ bị ai bắn. Một khẩu súng bên cạnh người đàn ông kia." Lenore vội quay mặt đi, toàn thân run bần bật.

Gideon đứng ngay sau lưng Lenore, vội đỡ cô trong lúc cô khụy chân sắp ngã. Cậu ôm chặt người yêu, mắt lộ vẻ kinh hoàng nhìn xuống chị dâu và em gái.

Mặt Gideon xám như tro. Bao sức lực của cậu biến đâu mất. Cậu thấy đôi chân như mềm oặt, không giữ nổi cậu nữa. Chỗ nào cũng có máu. Thật khủng khiếp. Chắc họ chết rồi. Ôi, lạy Chúa, cậu hy vọng họ chưa chết. Tim cậu đập thình thịch trong lồng ngực, và cậu thở rất khó nhọc. "Em đứng dậy được không, Lenore?" Cố lắm cậu mới thốt lên được.

"Chân em tê dại rồi. Nhưng em cố. Em sợ quá đấy mà."

"Anh biết. Anh biết. Nín vào khung cửa ấy." Cậu cố nuốt khan rồi tiến lại gần Chloe, quỳ xuống, cầm vào cổ tay em gái. "Mạch vẫn còn. Ơn Chúa Chloe còn sống," Gideon thốt lên. Cô ấy bị thương vào đầu. Máu ra nhiều quá. Bị nặng lắm đây."

"Đừng xô dịch cô ấy," Lenore nhìn Gideon, kêu lên "Di chuyển cô ấy lúc này là nguy hiểm lắm đấy. Em biết là trong trường hợp này, không được đụng vào cả hai người, nếu không anh sẽ làm họ nguy kịch thêm đấy." Lenore nhắm mắt vịn tay vào khung cửa. Nước mắt chảy ròng ròng trên má cô. Biết rằng lúc này không thể chậm trễ, Lenore cố hết sức mở mắt, đi nhanh ra chỗ bếp lò. Cô tắt lửa rồi khoá vòi nước vẫn đang chảy vào chậu.

Gideon run rẩy quỳ xuống, sờ mạch ở cổ tay Tamara. "Chị ấy cũng còn sống. Ơn Chúa. Anh phải gọi xe cấp cứu. Em ở đây nhé. Phải làm gấp."

Vẫn hơi loạng choạng, Gideon đi về phía đầu bếp đằng kia nhưng chân chưa vững, cậu vội vịn vào mặt tủ với máy điện thoại, quay số 999. Cố trấn tĩnh, cậu kể cho người trực ban cấp cứu tất cả những chi tiết có thể, rồi đặt máy xuống.

"Xe cấp cứu và xe cảnh sát sẽ đến ngay bây giờ," cậu nhìn Lenore nói. Mặt cô gái tái nhợt, không còn một giọt máu, nhưng cô có vẻ đã trấn tĩnh phần nào. "Để anh gọi cho mẹ anh," Gideon nói thêm.

Lenore đến đứng cạnh cậu, bên chiếc tủ, nắm tay cậu. "Em nghĩ anh đợi để cấp cứu đến để xem họ nói thế nào đã."

Gideon lắc đầu, tốt nhất là gọi cho mẹ ở New York ngay. Rất cần mẹ đến đây càng sớm càng tốt, để giúp chị Tamara và em Chloe."

"Phải đấy. Anh nói đúng." Lenore bậm môi, liếc nhanh nhìn hai người phụ nữ bị thương trên nền nhà, rồi nhẹ nhàng bảo Gideon. "Ai lại có thể gây ra... chuyện khủng khiếp này thế nhỉ, anh Gideon?" Cậu chưa kịp trả lời cô đã nói thêm, "Hắn là người đàn ông kia. Ông ta là ai?"

"Anh hoàn toàn không có ý niệm gì hết. Nhưng hắn đã chết, anh có thể nói với em là hắn đã chết."

"Anh cần em làm gì cho anh không?" Lenore hỏi, lại sờ vào cánh tay người yêu, thấy rõ thần kinh Gideon đang căng thẳng.

"Không. Cảm ơn em," Cậu kéo chiếc ghế lại gần tủ rồi ngồi xuống. Cậu liếc nhìn đồng hồ đeo tay. "Gần mười một giờ bây giờ ở New York là gần sáu giờ sáng. Đúng rồi, anh phải gọi điện báo cho mẹ ngay." Vừa nói cậu vừa nhấc điện thoại, nhưng rồi lại đặt máy xuống. "Lenore, em hãy trông chừng anh Nigel. Bất cứ lúc nào anh ấy cũng có thể về rồi đấy. Anh rất không muốn anh ấy nhìn thấy quang cảnh này nhất là lại có mấy đứa nhỏ cùng đi với anh ấy."

"Anh nói đúng. Lenore đi ra chỗ cửa sổ, nhìn xuống con đường chạy vòng bên dưới. "Lúc nào anh Nigel về, em sẽ đưa các cháu và cô bảo mẫu Agnes ra thị trấn Lydenhill để họ khỏi nhìn thấy cảnh tượng này."

"Đúng, thế là tốt nhất. Gideon tán thành, rồi lại nhấc máy một lần nữa. Cậu quay số máy của Stevie ở New York để báo tin dữ.

Khi Stevie trả lời, Gideon cố lấy giọng điềm tĩnh nhất có thể, nói, "Chào mẹ, con là Gideon đây."

"Mẹ nhận ra tiếng của con rồi, con yêu quý. Mẹ rất vui được nghe giọng nói của con." Stevie đáp. "Hắn con đang ở trang ấp. Tình hình ra sao?"

Gideon không trả lời câu hỏi ấy, mà hỏi lại, "Con không đánh thức mẹ dậy đấy chứ."

"Không, mẹ dậy từ sáu giờ kia." Stevie cười vang. "Mẹ vừa uống cà phê xong."

"Mẹ à. Con." Cậu vội im bật. Cậu không biết nói thế nào bây giờ. Cậu nuốt nước bọt. Im lặng một lúc.

"Con vẫn cầm máy đấy chứ, Gideon?"

"Vâng. Mẹ à, có một chuyện con phải báo mẹ biết."

"Chuyện gì thế?" Stevie ngắt lời con trai, hỏi giọng cao vút lên. "Có chuyện gì đấy? Nghe giọng con mẹ đoán có chuyện không hay. Chuyện gì vậy, Gideon?"

"Mẹ phải bay sang đây ngay hôm nay. Rồi lên Yorkshire. Lát nữa, khi nghe con nói xong và đặt máy xuống, mẹ gọi ngay cho hãng Hàng không British Airways, đặt một chỗ trên chuyến máy bay Concorde sáng nay. Chuyến tám giờ bốn mươi lăm. Con sẽ thuê một chiếc máy bay nhỏ đón mẹ ở sân bay Heathrow để đưa mẹ lên đây."

"Gideon, nhưng có chuyện gì thế? Nói mẹ biết đi. Đừng kể dài dòng những tin xấu. Vì mẹ biết có chuyện bất hạnh rồi."

Gideon ho. "Vâng, Con e là đúng như mẹ nói... Có chuyện bắn người ở trang ấp. Nhưng họ còn sống... Cả chị Tamara và cô Chloe đều còn sống. Mẹ ạ, con đang chờ xe cấp cứu."

"Ôi, lạy Chúa? Đã xảy ra chuyện gì vậy." Stevie nói.

"Mẹ ạ, chính con cũng chưa hiểu. Lúc đó con không có mặt ở đây."

"Cho mẹ nói chuyện với Nigel."

"Anh ấy đi vắng, mẹ ạ. Anh ấy đem các cháu và cô Agnes đi Ripon. Mua sắm. Con và Lenore cũng vừa mới về cách đây mấy phút. Chúng con thấy chị Tamara và cô Chloe đã... Anh Nigel vẫn chưa biết."

"Hai đứa ấy còn sống chứ, Gideon? Con không nói dối mẹ đấy chứ? Để mẹ khỏi hốt hoảng chứ gì?" Stevie hỏi và giọng nàng nghẹn lại.

Gideon có thể nghe thấy tiếng nghẹn ngào đầy nước mắt của mẹ. Cậu vội kêu lên. "Con nói thật đấy, hai người còn sống."

"Ai bắn chúng nó?"

"Con chưa biết chắc." Gideon lúng túng nói. "Nhưng cảnh sát sắp đến bây giờ. Chị Tamara và cô Chloe sẽ ổn thôi. Con tin chắc chắn là như thế."

"Ôi, mẹ hy vọng là như thế, Gideon! Ôi, con gái nhỏ của mẹ! Chloe của mẹ! Và Tamara nữa, Tamara hiểu thảo... Hai đứa sẽ ổn, " Stevie hít một hơi rồi cố trấn tĩnh, nói nốt, mẹ đặt máy xuống và chuẩn bị ra sân bay ngay đây, nếu con thấy không cần nói thêm gì nữa."

"Không, mẹ ạ."

"Tốt. Con gọi điện báo cho bà ngoại và ông Derek, Gideon ạ. Kể cho hai ông bà biết đã xảy ra chuyện gì, rồi nói ông Derek bố trí một chiếc máy bay nhỏ để chở mẹ lên đó ngay chiều nay. Mẹ sẽ bằng mọi cách lên được chuyến Concorde. Con giữ liên lạc thường xuyên với bà ngoại và ông Derek, báo hai ông bà biết người ta đưa Tamara và Chloe đến bệnh viện nào, để mẹ biết mà vào đó. Mẹ sẽ giữ liên lạc với bà ngoại." Stevie nghẹn lại, không nói thêm được gì nữa.

"Họ sẽ ổn thôi, mẹ ạ, " Gideon lại trấn an mẹ một lần nữa.

"Mẹ hiểu, " Stevie chỉ nói được có thế rồi đặt máy xuống.

Gideon thấy thương mẹ vô cùng. Cậu biết mẹ rất yêu Chloe và rất quý Tamara.

Lenore ở chỗ cửa sổ nói vọng vào, "Mẹ anh là người phụ nữ rất có nghị lực. Bà sẽ lo việc này và lo được theo cách tối ưu."

"Anh biết. Bây giờ anh gọi điện cho bà ngoại anh ở London."

"Việc ấy anh hãy chờ một chút đã," Lenore nói. "Em đã nhìn thấy xe Jeep của anh Nigel rẽ về phía này. Em nghĩ chúng mình nên ra ngoài đón họ."

o o o

Lenore và Gideon tiến lên đón chiếc xe Jeep lúc này đang chạy vòng qua cái chậu cây cảnh lớn ở giữa lối đi rồi đỗ lại.

Vừa ra khỏi xe Nigel đã nhìn chiếc xe đỗ sẵn ở đó. Anh hỏi, "Có khách à? Ai thế?"

Gideon nắm cánh tay anh, kéo sang một bên, còn Lenore đến cạnh chiếc xe Jeep. Cô nói với hai đứa trẻ ngồi bên trong để ngăn chúng không ra khỏi xe.

"Anh Nigel, có chuyện vừa xảy ra... một vụ nổ súng..." Gideon bắt đầu nói.

"Ôi, lạy Chúa! Không phải Tamara chứ? Không phải Chloe chứ." Nigel đẩy em ra, định đi vào nhà, mắt anh ánh lên vẻ hoảng hốt. Gideon nắm chặt cánh tay Nigel, giữ lại nói, cả hai đều còn sống. Em đã gọi xe cấp cứu. Anh phải giữ cho được bình tĩnh, còn các cháu."

"Buông tôi ra, Gideon! Tôi cần thấy Tamara!" Anh ta thét lên, cố đẩy Gideon để lao vào nhà. khoan, đợi một phút đã. Anh phải nghe em nói. Em định để Lenore chở các cháu và cô Agnes đi khỏi đây, ra thị trấn Lyndenhill. Lenore sẽ cho chúng ăn và trông nom chúng. Để chúng ở với cô ấy càng lâu càng tốt."

Nigel nhìn Gideon rồi nhìn sang hai đứa con đang ngồi trong xe Jeep. Anh nuốt nước bọt rồi gật đầu. Cố hết sức giữ bình tĩnh, Nigel chạy đến chỗ xe bảo các con, cô Lenore muốn đưa hai con và cô Agnes về chơi nhà cô ấy ở Pumkins và ăn trưa ở đấy. Ba có việc bận... với mẹ. Được chứ?"

"Con muốn gặp mẹ, khoe mẹ quả bóng mới, " Arnaud nói.

"Gặp mẹ đã," Natalie bắt chước anh, cũng nói.

"Để sau. Hai con phải ngoan chứ," Nigel hôn nhanh từng đứa, cố không lộ nỗi lo lắng. "Cô Lenore sẽ kể cho cô rõ, cô Agnes ạ. Cô hãy trông nom các cháu nhé."

"Vâng, thưa ông Jardine. Ông hãy tin ở tôi" Agnes bình thản đáp, cảm thấy hình như có chuyện gì không bình thường.

Nigel quay gót, chạy vào nhà.

Gideon chạy theo anh.

Lenore gọi to, "Gọi điện cho em nhé, Gideon!"

"Anh sẽ gọi, em yêu, " Gideon nói to đáp, nhưng không ngoái đầu lại.

Trong khi Nigel chạy vội lên thềm, Gideon đuổi kịp, nắm cánh tay anh, ghì lại. "Anh chuẩn bị tinh thần đấy, Nigel. Trông ấy có rất nhiều máu."

Nigel gật đầu, nét mặt căng thẳng. "Chuyện gì nhỉ?" anh hỏi, giọng run rẩy, rồi mở cánh cửa chính, đi thẳng xuống bếp. Nhìn thấy cảnh tượng, anh kinh hoàng, đứng ngây người ra một giây, rồi gào lên. Sau đó anh vội chạy đến bên Tamara, quỳ xuống, cầm vào bàn tay chị. "Tamara, anh đây, em yêu. Anh đây, Nigel đây. Anh đã ở đây rồi."

Tamara bất động. Không có tiếng trả lời. Nigel nắm cổ tay vợ, bắt mạch. Ngẩng lên nhìn Gideon, anh gật đầu, rồi úp xuống sát mặt vợ, cố nghe thử. Anh nghe thấy hơi thở của vợ, nhưng rất yếu. "Cô ấy còn sống."

Lúc này Gideon xem lại Chloe và cũng gật đầu. "Chloe vẫn thế. Cô ấy bị một vết đạn rất tồi tệ

bắn vào trán, anh Nigel ạ. Xem chừng nặng đấy."

"Ôi, lạy Chúa! Có chuyện gì đã xảy ra ở đây vậy." Nigel hỏi, nhìn thấy xác người đàn ông. Anh nhìn lại Tamara một lần nữa, mắt anh nheo lại. "Tamara bị bắn vào ngực, nhưng máu ra nhiều quá, khó biết được cụ thể." Anh cúi xuống, gạt mớ tóc màu ánh bạc ra khỏi trán vợ. "Tamara, ôi, Tamara yêu quý, em đừng chết, hãy cố sống." Mắt ướt đẫm, Nigel cố tự trấn tĩnh, rồi vừa nắm cổ tay vợ, anh vừa van nài chị đừng chết.

"Đừng đụng mạnh chị ấy, Nigel. Đừng di chuyển chị ấy," Gideon nhắc. "Đừng làm chị ấy đau. Anh có thể làm chị ấy đau mà anh không biết đấy."

Nigel gật đầu, sao máu ra nhiều thế? Sao mãi không thấy xe cấp cứu đến, Gideon?" Nigel hỏi rất khê và giọng căng thẳng. Nỗi đau đớn và uất ức bỗng hiện lên trên khuôn mặt anh. "Xe cấp cứu sẽ đến ngay bây giờ thôi," Gideon xem đồng hồ tay. "Mười một rưỡi. Em về đến đây là gọi cho cấp cứu ngay. Họ bảo phải mất khoảng ba mươi lăm đến bốn mươi phút mới tới đây được. Bệnh viện gần đây nhất ở tận Harrogate."

Nigel nhẹ nhàng đặt bàn tay vợ xuống sàn nhà rồi đứng dậy. Mặt anh tái nhợt và căng thẳng. Cặp mắt xanh, sắc sảo của anh đầy vẻ lo lắng. Anh nói với Gideon, "Thằng cha bên cạnh Tamara... anh tin chắc chính là Dumachev, chồng cũ của chị."

Gideon gật đầu ngay, "Em cũng nghi chính là hắn... Nhưng em vẫn sợ anh lắm."

"Tại sao?" Nigel khó chịu hỏi, mắt nhìn thẳng vào mắt cậu em, nước mắt lại trào ra một lần nữa. "Tại sao hắn làm như thế này, Gideon?"

Gideon lắc đầu. "Em không biết..." Giọng cậu buồn bã. Cậu đang nghĩ đến cô Margot Saunders và khả năng cô ta có thể sử dụng bạo lực. Cậu nhún vai. Bước khỏi chỗ Chloe, cậu đến bên Nigel, kéo anh ra đầu kia gian bếp. "Anh ngồi xuống đã, Nigel xe cấp cứu sắp đến đây bây giờ." Cậu ấn Nigel ngồi xuống ghế.

"Không biết lúc để là mấy giờ nhỉ?... Theo chú thì vào khoảng mấy giờ xảy ra tất cả chuyện này?"

"Em rời khỏi đây đúng chín giờ, chỉ sau anh một chút, và em về đến đây với Lenore vào khoảng mười rưỡi, nhiều lắm là mười giờ bốn mươi. Chuyện này xảy ra chắc ngay trước lúc chúng em về chỉ một lát thôi."

"Không biết chậm vài phút có sao không nhỉ?" Nigel nói lên thành tiếng nỗi lo lắng. "Hai người cần được cấp cứu ngay." Anh đứng dậy, đi về phía Tamara.

"Đúng thế. Nhưng xe cấp cứu sẽ đến ngay bây giờ. Em nghe có tiếng ồn ngoài sân. Xe đã đến." Gideon vội chạy ra cửa chính rồi vọt ra ngoài.

Ba chiếc xe cấp cứu của y tế và ba xe cảnh sát đang chạy vào cổng. Chúng chạy chậm lại rồi đỗ hẳn. Mấy nhân viên cảnh sát nhảy xuống đúng lúc mấy nhân viên y tế cũng ra khỏi xe cấp cứu.

"Người bị thương ở trong kia phải không?" một nhân viên y tế hỏi Gideon rồi cùng một người nữa mang cáng chạy ngay vào gian bếp.

"Đúng thế. Em gái tôi bị trúng một phát súng vào trán, chị dâu tôi bị trúng vào ngực. Máu chảy rất nhiều..." Gideon ngừng nói. Các nhân viên y tế đã chạy vào trong nhà.

Một nhân viên cảnh sát đến gần Gideon, "Ông là ông Jardine?" nhân viên cảnh sát nhìn cậu, hỏi.

Gideon gật đầu rồi giơ tay. "Tôi là Gideon Jardine. Anh cả tôi là Nigel Jardine đang ở trong kia với vợ anh ấy và em gái chúng tôi, thừa Hạ sĩ." Gideon gật đầu về phía chiếc xe đỗ ngoài cửa chính. "Tôi cho rằng chiếc xe kia là của kẻ đã bắt."

"Tôi hiểu, " Viên Hạ sĩ cảnh sát đáp. "Cho chúng tôi vào trong nhà, thưa ông Jardine, và bảo tất cả mọi người ra ngoài hết. Xin mời ông đi trước."

Chương 25

Chiếc máy bay Concorde của hãng Hàng không British Airlines cất cánh từ New York, hạ cánh xuống sân bay Heathrow ở London chậm mất vài phút, đúng lúc gần sáu giờ ngày Thứ sáu Tốt lành.

Stevie Jardine là người đầu tiên bước ra khỏi máy bay, người đầu tiên xuất trình hộ chiếu cho cơ quan Xuất nhập cảnh rồi ra. Vì không gửi hành lý mà chỉ mang theo một chiếc cặp xách tay nên nàng đi thẳng tới sảnh Hải quan. Và vì nàng lại là người đầu tiên nên cũng làm xong thủ tục trước và vội vã đi về phía nhà ga. Tất cả chỉ trong vài phút đồng hồ. Khi ra khỏi nhà ga sân bay, Stevie chăm chú quan sát đám người ra đón.

Stevie nhìn ngay thấy mẹ nàng. Bà Blair đứng cạnh thanh rào chắn đang chờ con gái. Stevie giờ cao tay chào bà. Lát sau hai mẹ con đã ôm hôn nhau.

Khi buông nhau ra, Stevie lo lắng nhìn mẹ nàng, cặp mắt nàng chứa đầy nỗi sợ hãi và những câu hỏi.

Bà Blair nói, "Cháu Chloe còn sống. Cả hai đứa đều còn sống."

Stevie thở phào nhẹ nhõm. "Ơn Chúa. Con không phải kể hẳn mẹ cũng biết rằng chuyến bay vừa rồi đúng là một cuộc tra tấn. Con kiệt sức vì lo lắng."

"Mẹ biết chứ," bà Blair nói khẽ. "Dượng đâu, mẹ?"

"Đang đợi hai mẹ con mình dưới chân chiếc máy bay tư. Con hẳn biết, mỗi khi dượng xuất hiện trước công chúng, dượng dễ bị mọi người xúm lại xem mặt. Vì vậy mẹ nghĩ nên để dượng chờ ở chỗ máy bay tư. Nhưng thôi, chúng ta rảo bước lên, Stevie. Máy bay đã đậu trên đường băng chỉ chờ chúng ta là cất cánh bay lên vùng Yorkshire. Trò chuyện ta để đến lúc đó."

Mười lăm phút sau, ông Derek đã giơ tay chào vợ và con riêng của bà, và họ bước lên cầu thang máy bay. Sau khi hôn Stevie và bảo nàng đừng lo lắng, ông trở ghế cho hai mẹ con. Họ thắt dây an toàn và khi chiếc máy bay Gulfstream IV đã chiếm lĩnh độ cao, cô tiếp viên hàng không bung đến hai cốc trà chanh nóng mời Stevie và bà Blair, một ly rượu Scotch bỏ đá cho ông Derek.

"Cụ thể cháu Chloe thế nào ạ?" Khi chỉ còn lại ba người, Stevie lo lắng hỏi, hết nhìn bà Blair lại nhìn ông Derek. "Con phát điên lên vì lo."

Ông Derek đáp rất điềm tĩnh, "Cháu Chloe bị hôn mê, Stevie, ngay từ lúc bị trúng đạn. Đầu đạn chui vào não, con biết không?"

"Ô, không! ôi, lạy Chúa tôi!" Stevie òa khóc nức nở, bung miệng để khỏi thét lên đau đớn. "Vậy họ sắp làm gì bây giờ?"

"Họ đã tiến hành những biện pháp sơ cứu đầu tiên," ông Derek đáp, đặt bàn tay lên cánh tay Stevie để trấn an. "Trưa nay người ta đã tiến hành phẫu thuật não cho cháu Chloe, để lấy đầu đạn ra. Và..."

"Họ lấy ra được rồi ạ?" Stevie ngắt lời ông. Nàng tưởng như toàn thân nàng rã rời.

"Rồi. Cuộc phẫu thuật kéo dài gần ba tiếng đồng hồ. Đúng mỗ chính là một trong những người mỗ thần kinh giỏi nhất nước Anh, và cũng là nhất thế giới, giáo sư Valentin Longdon. Mỗ tại phòng mỗ đặc biệt và do đội phẫu thuật tích cực thực hiện. Tamara cũng vậy. Chị ấy bị trúng

vào ngực không phải chỉ một phát đạn. Họ đã lấy ra được các đầu đạn nhưng chị ấy vẫn còn bất tỉnh. Và rất yếu, do mất quá nhiều máu."

Stevie thấy cổ họng khô khốc, nằng cổ nuốt khan, và tiếng nằng nhỏ như tiếng nói thầm khi nằng hỏi. "Liệu hai đứa có thoát không? Liệu chúng có sống được không ạ?"

"Chúng ta cần hy vọng, cháu yêu ạ, và chúng ta sẽ cầu nguyện để chúng qua khỏi."

Bà Blair nắm bàn tay con gái, bóp mạnh. "Chúng sẽ qua được thôi, mẹ biết mà. Con hãy tin tưởng."

Stevie không nói được trong vài phút, chỉ gật đầu. Rồi nằng thì thầm, nghĩa là họ không đưa hai đứa đến bệnh viện quận ở thị trấn Harrogate?". Nằng bậm môi lại. "Bệnh viện ấy gần hơn, nhưng Leeds mới thật sự là trung tâm y tế lớn..."

Ông Derek gật đầu. "Đúng thế. Thật ra họ đã đưa hai đứa đến bệnh viện ở Harrogate, nhưng các bác sĩ ở đấy yêu cầu chuyển hai đứa lên Leeds, tại đó mới có đơn vị phẫu thuật não giỏi. Họ muốn hai đứa được điều trị cách nào tốt nhất. Theo Gideon kể lại với dượng thì họ quyết định chuyển cả Tamara lên bệnh viện ở Leeds nữa, vì những vết thương của chị ấy quá nặng. Họ chuyển bằng trực thăng từ thị trấn Harrogate đến thành phố Leeds, rồi đưa tới phòng mổ lúc hai giờ trưa nay. Họ làm nhanh hết sức đấy."

"Cháu biết bệnh viện Leeds là bệnh viện rất giỏi." Stevie công nhận.

"Và cháu đừng quên đấy là bệnh viện kiêm Đại học Y tốt nhất châu âu cũng như cả thế giới. Cho nên cháu hãy yên tâm về khâu điều trị và chăm sóc, cháu yêu. Họ sẽ làm hết sức và ở đó có đủ mọi trang bị tối tân nhất."

"Vâng, thưa dượng, cháu sẽ cố yên tâm, nhưng khó quá. Cháu không thể không lo lắng..." Stevie ngừng lại, do nước mắt làm nghẹn cổ họng. Nằng lục túi lấy khăn tay, chùi mũi, rồi lau nước mắt đang che mắt nằng.

Ba người im lặng một lát.

Cuối cùng, khẽ ho vài lần để thông cổ họng, Stevie nói tiếp. "Còn cha mẹ Tamara thì sao ạ? Có ai tìm cách bắt liên lạc với họ chưa? Cháu nghe nói hai ông bà đã lên một chuyến tàu biển đi du lịch Viễn Đông và Trung Hoa, hình như thế."

"Đúng đấy." Bà Blair nói. "Gideon và ông già Bruce đã đánh fax đến con tàu ấy. May mà Nigel nhớ lại ông cha vợ nó có nói sẽ đến Hồng Kông vào đúng ngày Thứ sáu Tốt lành và nghỉ ở đó cho hết kỳ nghỉ lễ Phục Sinh."

"Cha chồng cháu chịu đựng tai họa này thế nào ạ?" Stevie nhìn ông Derek hỏi.

"Không đến nỗi lắm. Tất nhiên ông cụ bị choáng váng và muốn bay với chúng ta hôm nay, nhưng dượng bảo ông cụ rằng để mai ông cụ hãy lên thì hơn. Dượng đã đặt một phòng cho ông cụ ở khách sạn Queen rồi. Và chúng ta cũng sẽ nghỉ ở khách sạn ấy."

Bà Blair nói, "Gideon đã bay sang Paris tìm Miles tại khách sạn trên Quảng trường Athénée. Nghe tin, Miles lập tức đi ngay và lúc này có lẽ cả hai đứa đã có mặt ở bệnh viện Leeds rồi."

"Nigel hẳn đau đớn lắm lắm." Stevie lắc đầu kêu lên. "Nó vô cùng yêu vợ, gần như sùng bái vợ. Gặp chuyện này hẳn nó không còn suy nghĩ gì được nữa... à mà hai đứa nhỏ hiện ở đâu, thưa mẹ?" Stevie lo lắng quay sang bà Blair.

Lenore đưa chúng về trang ấp Lynderhill nhà cô ấy ngay sáng nay, khi mấy cha con Nigel đi chơi và đi mua sắm về. Hai đứa nhỏ ở đó cùng với cô bảo mẫu Agnes. Hình như trưa nay cô Agnes có ghé về trang ấp Aysgarth End để lấy một số thứ cho chúng và cho cả cô ấy nữa. Hai đứa trẻ sẽ phải ở trang ấp Lynderhill chưa biết đến bao giờ. Nghĩa là tới khi tất cả chúng ta về London."

"Đấy là giải pháp tốt nhất cho hai đứa nhỏ." Stevie tán thành.

Ông Derek nói "Dương có nói chuyện với Lenore lúc năm giờ, khi mẹ cháu và dương ra đến sân bay. Chính Lenore đã kể hết với dương về cuộc phẫu thuật Chloe và về Tamara. Gideon có đề nghị cô ấy túc trực bên cạnh máy điện thoại ở Lynderhill để làm chân liên lạc giữa các bộ phận và giữa mọi người. Ai cần hỏi gì, muốn biết gì thì cứ gọi về trang ấp Lynderhill cho Lenore."

Stevie gật đầu. Nàng khẽ xoay người trên ghế, vắt chéo chân rồi lại thả ra, và bồn chồn không yên. Một lúc sau, Stevie nói khẽ với ông Derek, "Cháu đoán không ai biết rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao mà lại dẫn đến việc bắt ấy. Hoặc ai bắt?"

Vì hai đứa con gái đều chưa tỉnh nên chúng chưa thể kể gì với Nigel và Gideon hoặc cảnh sát. Nhưng chúng ta biết được một điều, kẻ bắt hai đứa chính là chồng cũ của Tamara. Nó đã được nhận diện."

"Ôi, lạy Chúa, không! Mà sao lại thế được? Tại sao anh ta lại làm chuyện gớm ghiếc, tàn bạo đến thế? Cháu biết đã nhiều năm nay Tamara không biết tin tức gì về anh ta. Anh ta đã bỏ đi tìm công ăn việc làm, sang tận bên Nhật... Hình như thế."

"Đúng đấy, Nigel cũng kể với Gideon như vậy, và đó là sự thật. Hai vợ chồng Nigel không hề nhận được tin tức gì của anh ta trong nhiều năm nay." ông Derek thở dài. Có vẻ anh ta quần trí phát điên. Chúng ta sẽ không thể nào biết được cụ thể tại sao."

Stevie cúi đầu rồi ngả lưng ra phía sau, nhắm mắt lại. Chloe và Tamara có thể không qua khỏi. Tuy mẹ nàng và ông Derek cố gắng động viên đến mấy thì cũng rất khó khăn. Ông Derek rất giỏi thuyết phục, có gì lạ, ông là một nghệ sĩ biểu diễn tầm cỡ. Nhưng mẹ nàng thì không ai thuyết phục nổi. Mọi người có nói gì đi nữa bà cũng không tin. Điều này Stevie biết rõ.

Cô tiếp viên hàn không đến, cho biết máy bay sắp hạ cánh xuống sân bay Leeds- Bradford ở thành phố Yeadon. Stevie mở mắt nhìn đồng hồ đeo tay. Bảy giờ hai mươi phút.

o o o

Miles chờ họ trong phòng khách của bệnh viện Leeds, khi họ đến đấy lúc tám giờ. Thấy Stevie cùng bà Blair và ông Derek đi vào phòng khách tư nhỏ của bệnh viện, Miles bật đứng dậy, chạy ra đón mẹ. "Chào mẹ!" cậu nói, đưa hai tay ôm lấy Stevie như để che chở. Nàng để yên một lát trong vòng tay con, cảm thấy được an ủi và yên tâm thấy có mặt con trai.

Nhìn thẳng vào mắt con, Stevie hỏi, "Con nói thật đi, liệu Chloe có sống được không?"

"Con tin là sống được. Theo con hiểu thì cuộc phẫu thuật để lấy đầu đạn ra đã thành công tốt đẹp. Nhưng tốt nhất là mẹ nói chuyện với bác sĩ. Ông ấy vừa kiểm tra tình trạng sức khỏe của Chloe xong, đang đợi mẹ trong phòng giấy của ông ấy."

"Vậy ta đến đó ngay."

"Đúng thế, mẹ ạ." Quay sang bà ngoại và ông Derek, cậu ôm hôn hai người rồi mới mở cửa, dẫn họ ra khỏi phòng khách nhỏ.

Trong khi Miles giục họ đi theo hành lang, Stevie quàng cánh tay vào cánh tay con, hỏi, "Còn Tamara thế nào? Nó cũng yên ổn chứ?"

"Họ hy vọng là như vậy. Chị ấy cũng được chăm sóc tích cực. Chị ấy hiện nằm bên khoa khác và anh Nigel cũng ngồi ở phòng khách nhỏ bên cạnh phòng bệnh của chị ấy. Cùng với Nigel là Gideon. Mẹ nói chuyện với bác sĩ Longdon và thăm Chloe xong, con đưa mẹ sang gặp anh Nigel. Bác sĩ tiến hành phẫu thuật cho Tamara cũng đang đợi mẹ bên đó."

Stevie gật đầu. Lát sau Miles đã đưa cả ba người vào phòng giấy của bác sĩ.

"Tôi là Valentin Longdon," bác sĩ nói, đứng dậy, bước ra chào họ. Ông chìa tay. "Thưa bà Jardine, Ngài Derek và Phu nhân Rayner, rất hân hạnh được tiếp các vị." Bắt tay ba người khách xong, bác sĩ nói thêm, "Tuy nhiên tôi rất tiếc là không được gặp ba vị trong hoàn cảnh khác. Xin mời ngồi."

Họ ngồi xuống. Stevie nói, "Cảm ơn bác sĩ đã chăm nom con gái tôi, thưa bác sĩ Longdon. Tôi đánh giá rất cao mọi thứ bác sĩ đã làm để cứu tính mạng của nó."

Bác sĩ cúi đầu, "Tôi muốn giải thích mọi điều để các vị hiểu được tình hình."

"Vâng, như thế rất tốt," ông Derek nói khẽ, hơi nghiêng người về phía trước, chăm chú nhìn ông bác sĩ phẫu thuật nổi tiếng.

"Trước hết tôi xin nói về thương tích. Viên đạn đi xiên chéo vào bên trái trán của tiểu thư Jardine, với góc bốn mươi lăm độ, chui vào bên trong não, ngay phía sau lông mày. Viên đạn xuyên vào làm vỡ một mảnh xương trán rồi nằm trong đó." Ông dừng lại rồi dướn cặp lông mày nhìn Stevie như để hỏi ý kiến.

Stevie gật đầu, "Vâng, tôi vẫn lắng nghe bác sĩ nói, thưa bác sĩ Longdon."

Hơi mỉm cười với nàng, bác sĩ Longdon kể tiếp. "Tôi tiến hành mổ tiểu thư ngay khi tiểu thư được chuyển từ Harrogate đến đây, để giảm đến mức thấp nhất khả năng có thể nhiễm khuẩn. Bên trong não bị nát khá rộng, chảy máu và sưng tấy. Một thương tích não loại khá lớn. Tôi mổ theo đường đi của viên đạn, nghĩa là theo con đường viên đạn chui vào qua lớp xương sọ. Đầu tiên tôi lấy ra mảnh xương vỡ rồi lấy đi những mô bị thương tổn, các mạch máu bị vỡ, cuối cùng vào đến viên đạn. Cuộc phẫu thuật kéo dài ba tiếng đồng hồ, thưa bà Jardine. Nhưng đã đạt kết quả tốt."

"Cảm ơn bác sĩ đã giảng giải. Nhưng tôi vẫn chưa hiểu tại sao con gái tôi vẫn còn trong trạng thái hôn mê."

"Vì vết thương lớn hủy hoại não. Chúng tôi phải chờ cho đến lúc chỗ sưng xẹp xuống. Tình trạng của tiểu thư đã khá hơn so với lúc bị bắn. Trạng thái hôn mê sẽ giảm từ từ, khoảng mười ngày hoặc lâu hơn một chút."

"Nhưng cháu gái tôi sẽ ra khỏi cơn hôn mê chứ, thưa bác sĩ Longdon?" Ông Derek hỏi xen vào.

Trên mặt người bác sĩ phẫu thuật thoáng hiện lên vẻ ngập ngừng, nhưng rồi ông nói, "Vâng, thưa Ngài Derek. Tôi hy vọng thế. Và như lúc này tôi đã nói, tiểu thư sẽ ra khỏi tình trạng hôn mê khá chậm, lúc đầu chỉ hơi tỉnh, sau đó mới lấy lại dần được ý thức."

"Cháu còn phải được chăm sóc tích cực trong bao lâu nữa, thưa bác sĩ." Stevie hỏi.

"Trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ nữa ít nhất cũng phải gần ấy thời gian, thưa bà Jardine. Có thể tiểu thư còn phải nằm ở đây lâu hơn."

"Có khả năng con gái tôi không ra khỏi được trạng thái hôn mê không, thưa bác sĩ Longdon?"

"Tất nhiên có khả năng đó, bệnh nhân nào cũng vậy thôi. Nhưng tôi không tin tiểu thư lại như thế."

"Nó sẽ có di chứng về não chứ?" Stevie nhìn thẳng vào mắt ông bác sĩ, và nàng bặm môi, cổ tự trấn tĩnh vì vừa để lộ ra nỗi sợ lớn nhất của nàng.

"Điều đó chưa chắc, " ông bác sĩ bình thản nói.

Stevie tiếp tục nhìn chăm chú vào mắt ông bác sĩ, cố tìm xem trong đáy lòng ông ta nghĩ sao. Nàng tự hỏi liệu ông bác sĩ có nói nhẹ đi so với tình trạng thật của Chloe hay không. Nàng mở miệng định hỏi nhưng lại thôi, mà chỉ nói, "Tôi vào thăm cháu được không, thưa bác sĩ Longdon?"

"Ô, tất nhiên là được, thưa bà Jardine. Tôi sẽ đưa các vị sang phòng ICU ngay bây giờ. Xin mời đi theo tôi."

Bốn người đi theo ông bác sĩ Valentin Longdon, vài giây sau họ vào phòng điều trị tích cực của phân viện Brotherton. Ông bác sĩ nói thầm, "Tốt nhất là vào từng người một." Mở cửa phòng nơi Chloe nằm, ông đứng tránh sang một bên, nhường chỗ cho Stevie vào đầu tiên. Cổ họng nàng thít lại khi nhìn thấy Chloe, và nàng phải cố hết sức để khỏi trào nước mắt. Khi đứng bên giường bệnh, Stevie cảm thấy như tim mình đứng lại. Nàng nhìn xuống đứa con thân yêu.

Chloe mặt trắng bệch, nằm bất động. Hai mắt nhắm. Đầu băng bó và dây truyền được cắm khắp xung quanh, một cắm vào cánh tay, một ống chui qua mũi. Một bộ phận trang thiết bị che miệng. Trông Chloe bất lực quá, tội nghiệp quá. Mắt Stevie sưng lên, nàng lục túi áo lấy khăn tay. Lát sau nàng cố tự trấn tĩnh và quay đầu nhìn ông bác sĩ. Cổ họng nàng nghẹn lại, không thốt lên được một lời. Nàng chỉ biết lắc đầu.

Hiểu tâm trạng của Stevie và lo lắng nhìn nàng, ông bác sĩ điềm tĩnh nói, "Tôi mừng thấy tình trạng tiểu thư từ lúc phẫu thuật đến giờ có khá hơn. Tôi rất lạc quan, hy vọng tiểu thư sẽ bình phục tốt, thưa bà Jardine."

"Vậy là con gái tôi đã thoát khỏi cơn nguy hiểm, thưa bác sĩ Longdon."

"Tôi chưa dám khẳng định như thế, nhưng hiện nay tình hình tiểu thư khá tốt. Bà cho phép tôi nói thêm thế này. Đó là những tia máu thấm lậu giữa các tĩnh mạch, chắc bà biết. Chúng rất dễ làm cho vi khuẩn lọt vào hệ tuần hoàn. Và như bà có thể thấy đấy, tôi đã để quạt chạy cho tiểu thư. Tôi cố làm cách hạ bớt áp lực trong não tiểu thư."

"Tôi biết bác sĩ đang làm mọi thứ cho con gái tôi và nó được bàn tay chu đáo nhất chăm sóc."

Stevie lại nhìn Chloe, đứa con gái của trái tim nàng, và cầm vào bàn tay cô. Rồi nàng cúi xuống, hôn lên đó. Đứng dậy, lại một lần nữa quay về phía ông bác sĩ, nàng nói khẽ, "Con tôi không biết mẹ nó đang đứng ở đây, hay nó biết, thưa bác sĩ."

"Có thể cô ấy biết, thưa bà Jardine. Chúng ta không thể biết chắc điều đó." Mắt ông lộ vẻ thương xót.

Một lúc sau, Stevie rón rén ra khỏi phòng bệnh. Đến lượt bà Blair vào nhìn cháu ngoại. Khi bà

ra, ông Derek vào, nhưng cũng chỉ đứng nhìn cháu vài giây.

Sau đó không lâu, Stevie bước vào phòng khách nhỏ của khu khác, nơi Nigel đang ngồi cùng với Gideon. Ông Derek và bà Blair cùng đi với nàng. Cả hai con trai Stevie bật đứng dậy khi nhìn thấy mẹ, bà ngoại và ông Derek.

Stevie đi thẳng đến chỗ Nigel, dang tay đón anh. Anh chỉ hơi ngập ngừng chút ít, rồi ngược lên nhìn mẹ và bước lên ôm nàng. Stevie quàng hai tay ôm con trai cả, kéo lại sát mình. Lòng yêu mến anh đã đánh át nỗi giận và thất vọng trong mấy tháng gần đây. "Mẹ đến đây vì con, Nigel. Mẹ sẽ làm mọi thứ để giúp con, con yêu quý ạ."

Nigel ôm chặt mẹ, và anh không ngờ mọi ngờ vực tan biến mất từ lúc nào. Nigel đột nhiên ôm mặt khóc nức nở. "Ôi, mẹ! Mẹ ơi, con không biết phải làm gì bây giờ để giúp Tamara. Vợ con nằm đó bất lực hoàn toàn. Con yêu cô ấy vô cùng. Mẹ ạ, cô ấy là toàn bộ cuộc sống của con. Con không muốn cô ấy chết!"

"Mẹ biết chứ! Tất cả chúng ta phải vững vàng lên vì Tamara, và hãy cầu nguyện để nó vượt qua được cơn hiểm nghèo này. Mẹ cũng yêu nó lắm chứ, con thừa biết rồi, Nigel. Con đưa mẹ vào thăm Tamara."

Rút khăn tay trong túi ra lau nước mắt rồi vuốt tóc ra phía sau, Nigel sửa lại tư thế cho cứng chạc. Sau khi chào ông Derek và bà ngoại, anh khoác tay Stevie, dẫn đến phòng bệnh của Tamara. Hai mẹ con đi qua dãy phòng phẫu thuật rồi sang phòng điều trị tích cực. Tại đây, một y tá đưa hai người đến ICU rồi trở cho Stevie và Nigel phòng của Tamara. Nigel đứng ngoài đợi cùng với bà ngoại và ông Derek.

Tim Stevie như ngừng đập khi nàng nhìn thấy con dâu nằm bất tỉnh trên giường bệnh viện, trên người cắm các thứ dụng cụ y tế. Tamara nằm bất động. Stevie không thể không nghĩ rằng Tamara trông còn thảm hại hơn cả Chloe. Nàng bỗng bị xúc động rất mạnh khi nghĩ rằng Tamara đang trên ngưỡng cửa của cái chết. Và Stevie đột nhiên rùng mình. Trong đáy lòng, nàng cho rằng chỉ một phép lạ nào đó mới có thể cứu sống được con dâu nàng. Bây giờ nàng mới thật hiểu tại sao Nigel lại hoang mang và tuyệt vọng đến thế.

Stevie quay sang Nigel, nắm cánh tay con trai cả, kéo ra khỏi phòng bệnh. Sau đó bà Blair, rồi ông Derek lần lượt vào phòng của Tamara.

Gideon bước nhanh đến bên mẹ, nói, "Mẹ có làm sao không?" Rồi cậu khoác tay và hôn lên má mẹ.

"Mẹ không sao đâu, Gideon. Mẹ mừng thấy con và Miles đều túc trực ở đây nâng đỡ tinh thần cho anh Nigel và mẹ. Còn Lenore đâu? Cô ấy vẫn ở lại trang ấp Lydenhill à?"

"Lúc này cô ấy đang lái xe đến Leeds. Hai cháu Natalie và Arnaud vừa ăn tốt xong, cô bảo mẫu Agnes chuẩn bị cho các cháu đi ngủ. Con vừa nói chuyện điện thoại với Lenore cách đây vài phút. Mẹ đừng lo cho các cháu. Chúng yên ổn lắm."

Nigel nói giọng thiếu nảo, "Tamara không sống được đâu, phải không mẹ? Nhìn mặt mẹ lúc ở trong phòng bệnh của cô ấy con đã thấy rõ là như thế."

"Không, Nigel. Con lầm đấy. Mẹ không tin là như thế chút nào. Mẹ chỉ lo lắng cho nó thôi. Con đã lầm về lo lắng với về tuyệt vọng. Và lại chúng ta cần phải lạc quan, Nigel. Tamara là một phụ nữ có nghị lực, nó sẽ vượt qua được và sẽ sống. Mẹ biết chắc là như thế. Bây giờ con dẫn mẹ đến gặp ông bác sĩ đã phẫu thuật cho Tamara."

"Vâng ạ."

Gideon nói, "Con đứng đây đợi bà ngoại và ông Derek."

Nigel và Stevie đi nhanh dọc theo hành lang, về phía văn phòng của bác sĩ phẫu thuật, nhưng vừa đến chỗ rẽ thì gặp ngay ông.

"Ông Jardine, " ông bác sĩ reo lên. "Tôi vừa ghé vào thăm bà vợ ông, kiểm tra xem thử thế nào rồi."

"Xin giới thiệu, đây là mẹ tôi, Stevie Jardine." Nigel nói. "Còn đây là bác sĩ William Tilden, người đã phẫu thuật cho Tamara."

Hai người bắt tay nhau xong, Stevie nói, "Cảm ơn bác sĩ về tất cả những gì ông đã làm cho con dâu tôi, thưa ông Tilden. Theo tôi biết thì vết thương của con dâu tôi rất nặng."

Bác sĩ gật đầu. "Vâng, rất nặng, thưa bà Jardine. Bệnh nhân bị hai viên đạn bắn vào ngực và bụng. Rất không may là bị chảy máu trong, khiến người bệnh mất quá nhiều máu. Tất nhiên chúng tôi đã cho truyền và bây giờ chúng tôi đang chờ xem tình trạng của bệnh nhân có khá lên chút nào không."

"Vợ tôi sẽ chết chứ?" Nigel hỏi bằng giọng như lạc đi. "Hiện chúng tôi chưa thể biết, thưa ông Jardine. Riêng tôi thì cho rằng bà nhà có thể thoát qua được tình trạng hiểm nghèo này. Bản chất bà là người khỏe mạnh, và còn rất trẻ."

"Nhưng lại rơi vào tình trạng quá trầm trọng, đúng thế không, thưa bác sĩ?" Nigel nói

"Có thể, " bác sĩ phẫu thuật dịu dàng đáp.

Chương 26

Ba vị khách ngồi xung quanh một chiếc bàn trong sảnh của Khách sạn Queen trên Quảng trường

City đều mang bộ mặt rầu rĩ. Đó là Stevie, ông Derek, và Gideon. Họ đang ăn bữa nhẹ buổi tối và uống ly rượu cuối cùng trong ngày.

Mệt rũ rời sau chuyến đi và tinh thần căng thẳng suốt ban ngày, bà Blair đã đi ngủ sớm. Nigel và Miles cũng phờ phạc và về phòng nghỉ. Lenore đến đây với họ nhưng cô không nghỉ lại khách sạn mà lái xe về nhà tại trang ấp Lydenhill trước đây mười phút.

Stevie vẻ mệt mỏi, chỉ gầy gầy khoanh bánh mì kẹp thịt gà mà không ăn. Quả thật chỉ riêng việc nhấc tách trà chanh lên miệng uống cũng đủ làm cạn kiệt số sức lực ít ỏi còn lại sau một ngày quá căng thẳng. Sau một lúc im lặng cuối cùng nàng nhìn Gideon hỏi, "Tại sao Dumachev lại bắn hai đứa nhỉ?"

Gideon lắc đầu, buông một tiếng thở dài. "Sẽ không bao giờ chúng ta biết được câu trả lời, mẹ ạ. Và con nghĩ ngay đến khi Tamara và Chloe tỉnh lại cũng không thể cho chúng ta biết đầu đuôi câu chuyện ra sao. Nhiều lắm là họ kể ra được những sự việc xảy ra từ lúc gã đến trang ấp cho đến khi gã bắn họ."

"Ông thì cho rằng Dumachev bị mất trí." ông Derek nói chen vào. "Vì không một người nào có trí óc tỉnh táo lại vào nhà người ta rồi bắn hai phụ nữ một cách đơn giản như thế. Có thể còn do hấn quá mê Tamara."

"Những kẻ bị ám ảnh như thế cực kỳ nguy hiểm," Gideon nói rồi nhìn mẹ chăm chú.

Stevie ngả người ra lưng ghế, vẻ mặt đăm chiêu. lát sau, nàng nói, "Tại sao Dumachev lại bị ám ảnh bởi Tamara nhỉ? Bởi hai đứa cưới nhau và chung sống mới được hai tháng và khi đó cả hai đều còn quá trẻ. Tamara mười tám, đến khi ly hôn, nó cũng mới mười chín. Và lại đã bao nhiêu năm nay nó có gặp lại hấn đâu. Lúc ở bệnh viện Nigel kể với mẹ như thế." Stevie lắc đầu nói tiếp, "Tại sao sau ngàn ấy năm hấn đột ngột quay lại và tìm đến Tamara như vậy?"

"Ai mà biết được, thưa mẹ? Và lại mẹ nghĩ về những kẻ bị ám ảnh như thế làm gì cho mất công. Bởi đó là những người mắc bệnh tâm thần, trí óc họ không bình thường."

Ông Derek gật đầu. "Cháu Gideon nói đúng đấy, chị Stevie ạ." Ông ngừng lại, nhấp một ngụm cà phê rồi nói tiếp "Lúc tối dương nói chuyện với Nigel, anh ấy kể rằng Dumachev mê đến phát điên phát rồ một phụ nữ Nhật Bản khi hấn sống tại Tokyo. Hình như trong suốt thời gian qua, thỉnh thoảng hấn có liên lạc với cha mẹ Tamara, và cách đây hai năm, hai ông bà đã kể lại những chuyện ấy với con gái."

Gideon nói lên suy nghĩ của cậu. "Rất có thể giữa hấn với người phụ nữ Nhật Bản kia đã xảy ra chuyện gì khiến hấn rơi vào tâm trạng tuyệt vọng. Và kết quả là hấn đã gây ra chuyện này rồi tự sát."

Ông Derek nói, "Chúng ta đi quá sâu vào chuyện riêng của người ta rồi đấy. Làm thế vừa nguy hiểm vừa không dẫn đến đâu hết."

Stevie tán thành, "Dương nói đúng. Cháu rất mừng thấy cha mẹ Tamara đã nhận được fax của ông Bruce và mai sẽ bay sang London. Nghe được tin này, cháu thấy nhẹ người được đôi chút, không phải vì hai ông bà ấy làm được gì, nhưng nguyên chuyện hai ông bà có mặt ở đây cũng

hỗ trợ thêm về mặt tinh thần cho Tamara, cháu nghĩ thế."

Gideon nhận xét, "Con đoán rằng đã xảy ra chuyện gì khiến Dumachev tuyệt vọng, hẳn bèn bấu lấy Tamara một cách bệnh hoạn, như kẻ chết đuối thấy được con rơm. Chính vì thế hẳn đi tìm chị ấy. Lúc này, một sĩ quan cảnh sát cho con biết, Dumachev đến Anh cách đây có hai ngày. Cảnh sát tìm thấy vé máy bay và hộ chiếu của hắn, cả giấy thuê ô tô trong ngăn đựng bao tay của xe ô tô."

"Vậy hẳn chính là Alexis Dumachev, phải không Gideon?"

"Đúng thế, thưa mẹ." Gideon liếc nhìn đồng hồ. "Mười rưỡi rồi, mẹ! Mẹ mệt lắm không ạ?" Cậu lo lắng hỏi Stevie.

"Mệt nhưng không phải theo nghĩa của con. Mà mẹ vẫn còn sống theo giờ New York. Con nhớ rằng đối với mẹ lúc này mới năm giờ rưỡi chiều. Nhưng mẹ phải công nhận mẹ rất mệt vì thần kinh căng thẳng."

"Điều đó không có gì mà lạ." Gideon đứng lên, cúi người hôn lên má mẹ, rồi đặt tay lên vai ông Derek, nói. "Cháu đi ngủ đây."

Stevie cố mỉm cười với con trai, "Chúc con ngủ ngon. Mẹ tin rằng ngày mai sẽ có những tin tức tốt lành hơn."

Ông Derek cũng đứng lên, ôm hôn cậu. "Chúc cháu ngủ ngon và cảm ơn cháu đã lo mọi chuyện cho hai ông bà."

Còn lại hai người. Ông Derek lắc đầu nhìn Stevie. "Con không ăn mà chỉ gầy gầy miếng bánh mì kẹp thức ăn kia. Con có muốn dựng lấy cho con món gì không? Thứ gì ngon miệng hơn một chút?"

"Không ạ. Cảm ơn dựng, nhưng con không muốn ăn gì hết. Uống thì được. Con xin một ly cô nhắc, có thể làm bụng con yên ổn chăng."

"Dựng cũng bắt chước chị."

Nói xong, ông Derek vẫy người hầu bàn tới, bảo lấy hai ly cô nhắc. Đợi rất lâu sau, người hầu bàn mới quay ra, tay cầm một chai Courvoisier và hai chiếc ly.

Stevie ngả người ra lưng ghế, nhắm nháp ly rượu, mong làm dịu thần kinh nhưng không kết quả. Cuối cùng nàng nhẹ nhàng nói, "Dựng có tin ở các điềm báo không?"

"Chị còn hỏi dựng điều đó sao? Một người mang dòng máu Celt đích thực thì không thể không tin. Tất nhiên dựng tin rồi. Dựng rất mê tín. Dựng tin vào linh tính, điềm báo và các thứ đại loại như thế. Tin là có ma quỷ, thần thánh... tin vào ma thuật... nếu như xảy ra cái này tất sẽ xảy ra cái kia. Đây là mê tín dị đoan, nhưng đây chính là tính cách của người Celt. Nhưng tại sao chị lại hỏi dựng như thế?"

"Trưa Thứ tư, sau lễ Tạ ân, con đi dạo trên cánh đồng liền với trang ấp Romany Han. Bỗng trời chuyển thời tiết và bất ngờ sương mù lan tỏa. Thế là con bỗng chợt nghĩ đến trang ấp Aysgarth End và miền Yorkshire. Nói đúng ra, con bỗng thấy như mình sống lại những ngày xa xưa ở đây. Thế là con lạnh toát cả người, con run rẩy và dường như linh cảm thấy một điều gì đó chẳng lành. Mà con có tính nhát gan ấy bao giờ đâu."

"Đúng, chị không có cái tính ấy."

Sau đó, khi đã về đến nhà, con lại thấy rùng mình, ớn lạnh lần nữa, lúc này con vội gạt các ý nghĩ ám ảnh đi, cho đó là những thứ phi lý. Thậm chí con còn cười to lên để tự chế giễu mình quá nhất gan ấy chứ."

Nói đến đây, Stevie ngừng lại, nhìn ông Derek.

"Con nói tiếp đi," ông Derek giục.

Thấy ông có vẻ thật sự quan tâm đến trường hợp nàng gặp phải, Stevie kể tiếp "Thế là từ hôm ấy cho đến tận bây giờ, con luôn gặp phải hết chuyện buồn này đến chuyện buồn khác, khiến con cảm thấy con cần phải làm một thứ gì đó."

Ông Derek cau mày, nói. "Con không làm được gì đâu. Không ai cưỡng được với số phận. Con nhớ đừng đã nhiều lần nói với con câu ấy chứ?"

"Con nhớ. Và đừng nói đúng."

Ông Derek trầm ngâm trong một lúc, rồi uống liền mấy ngụm rượu mạnh, sau mới chậm rãi nói. "Trong cuộc đời có rất nhiều điều lạ lùng chúng ta không thể hiểu mà cũng không thể cắt nghĩa..."

o o o

Trưa hôm ấy, trước khi lên vùng Yorkshire, bà Blair đã ghé vào căn hộ của Stevie ở phố Quảng trường Eaton lấy quần áo cho nàng, bỏ vào một chiếc va ly rồi đem theo đến đây. Bây giờ Stevie mở va ly, lấy ra số quần áo ấy, treo lên mắc trong phòng của nàng trong khách sạn Queen.

Làm xong, Stevie gọi điện cho ông Bruce ở London đúng theo lời nàng đã hứa với cha chồng.

"Con xin lỗi đã gọi điện cho cha quá muộn. Bây giờ đã gần mười hai giờ đêm rồi, con biết, "nàng nói. Nghe xong câu trả lời của ông, nàng nói tiếp, "Con tưởng có thể báo cha biết một số tin tốt lành, nhưng không được."

"Điều ấy không quan trọng, Stevie. Lúc nào con gọi cho cha cũng được. Cha e đêm nay chưa chắc cha đã ngủ được. Không thấy con nói gì thêm, cha đoán cháu Chloe vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê."

"Con cũng e là như thế, thưa cha."

"Tamara thì thế nào rồi?"

"Cũng vẫn trong tình trạng tồi tệ như thế."

"Cha hiểu. Đành vậy thôi. Chỉ mong không kém đi là may lắm rồi. Hay có kém đi?"

"Không đâu, thưa cha. Cả hai đứa vẫn giữ được như trước, thậm chí sáng mai bệnh tình chúng có thể khá hơn. Con sẽ gọi điện cho cha..."

"Không, đừng gọi. Để cha lên đây. Sáng mai cha sẽ đáp chuyến tàu tốc hành xuất phát ở ga King's Cross. Có một chuyến khởi hành khoảng tám giờ. Cha sẽ đến Leeds khoảng hai giờ trưa. Đây là chuyến tàu chạy nhanh nhất."

"Vâng. Lúc đó tất nhiên con đang ở trong bệnh viện, không ra ga đón cha được. Vậy xuống tàu,

cha hãy đi taxi đến Bệnh viện Leeds. Chỉ mất vài phút thôi. Nhiều nhất là tám phút."

"Cha sẽ thuê hẳn một chiếc xe có cả lái xe. Cha nghĩ làm như thế hay nhất. Vì nếu bất chợt cần đến là có ngay. Con đặt một phòng cho cha ở khách sạn Leeds rồi chứ gì?"

"Vậy là mọi thứ đã được thu xếp xong cả rồi ạ?"

"Đúng thế."

"Còn về cha mẹ của Tamara thì sao ạ? Hai ông bà ấy sẽ bay đến sân bay Heathrow vào tối mai phải không ạ?"

"Đúng thế. Vậy là một thứ đã xong. Cha cũng thuê sẵn cho hai ông bà ấy một chiếc xe có cả lái xe, chờ sẵn ở cửa sân bay Heathrow. Cha còn đặt phòng cho họ ở khách sạn Claridge rồi."

"Cảm ơn cha đã lo mọi thứ chu đáo giúp con. Con biết hẳn hai ông bà ấy đang đau khổ lắm, và chuyển đi sẽ rất vất vả đối với họ đấy. Thôi, chúc cha ngủ ngon."

Đặt máy xuống, Stevie đi tắm trước khi lên giường. Biết không thể ngủ ngay được, nàng ra ngồi bên bàn giấy, nơi nàng để chiếc cặp.

Stevie mở cặp, lấy ra cuốn nhật ký là thứ lúc nào nàng cũng mang theo người. Nàng ngồi một lúc khá lâu, nhìn trang giấy đã viết đêm hôm qua ở New York. Từ lúc viết những dòng chữ đó, cuộc sống của nàng đã thay đổi nhanh và đột ngột biết bao. Đoạn nàng viết trong cuốn sổ là những dự định của nàng trong chuyến đi Paris tuần với. Bây giờ nàng phải gọi điện để hoãn chuyến đi, và sáng mai phải báo cho ông già André biết. Ông là người bạn thân nhất của nàng, đã cùng với nàng trải qua bao nhiêu vui buồn, và ông cũng rất muốn biết tình hình của nàng hiện nay. Ông rất quý Chloe và đã nhận nó là con đỡ đầu. Ông cũng rất quan tâm đến Tamara. Phải cho ông biết tin tức về hai đứa ấy.

Theo thường lệ, Stevie ghi ngày tháng và địa điểm lên đầu trang mới.

Thứ sáu Tốt lành, 1997

Leeds.

Hôm nay là ngày tồi tệ nhất trong đời mình, một cơn ác mộng. Mình đã trải qua bao nhiêu nỗi bất hạnh: cái chết khủng khiếp và không đúng lúc của Ralph, sinh đứa con ngoài giá thú trong lúc có một mình, không có cha nó bên cạnh. Nhưng không nỗi bất hạnh nào lớn như nỗi bất hạnh hiện giờ.

Đứa con gái xinh đẹp, đáng yêu Chloe của mình đang nằm hôn mê ở đây, và có thể nó sẽ không bao giờ ra khỏi cơn hôn mê ấy. Mà mình lại không thể làm gì giúp nó được. Rồi đứa con dâu mình hết lòng yêu quý thì đang trong cơn nguy kịch.

Bỗng nhiên mình thấy rã rời chân tay. Sao mình bất lực đến thế! Trong khi mình là người chưa bao giờ để mất khả năng kiểm soát bản thân. Xưa nay bao giờ mình cũng tác động được vào những gì mình muốn, vậy mà lần này mình không thể làm được gì. Mình không phải bác sĩ. Mình cần có một phép lạ. Một phép lạ do Chúa Trời ban cho vào ngày lễ Phục Sinh. Mình chưa bao giờ mộ đạo lắm, nhưng mình tin ở Chúa và mình luôn cố gắng làm một người đàn bà tốt, làm một con người tốt bất cứ khi nào có thể và mình nghĩ mình đã đạt kết quả tốt về nhiều mặt.

Hôm nay mình cầu nguyện rất nhiều. Mình hy vọng Chúa nghe thấy lời cầu nguyện của mình.

Có lẽ Chúa nghe thấy rồi. Đôi khi Chúa cần một người để thực hiện phép lạ của Người thay cho Người... Valentin Longdon... Willam Tilden... những người tốt, những bác sĩ giỏi, những thầy thuốc của Chúa. Mình hy vọng các bác sĩ ấy sẽ chữa khỏi được hai đứa con gái của mình. Mình nói thế vì xưa nay mình vẫn coi Tamara như con gái của mình, ngay từ hôm nó về làm vợ của Nigel. Một phụ nữ trẻ xinh đẹp, đáng yêu, một người vợ hoàn hảo của Nigel, và là một người mẹ lý tưởng. Mình may mắn có được Tamara làm con dâu.

Hôm nay, cuộc sống của tất cả chúng tôi chịu một sự thay đổi lớn và chỉ trong vòng chưa đến một ngày. Do một kẻ điên có khẩu súng trong tay. Một điều khó tin được. Mình vẫn suy nghĩ về điều đó. Mình vẫn tưởng mình có thể chủ động được trong mọi trường hợp. Nhưng lần này thì không. Mình hiểu ra rằng không ai có thể kiểm soát được mọi thứ liên quan đến bản thân. Tất cả chúng ta đều yếu thế, đều không có khả năng tự bảo vệ. Số phận đẩy chúng ta vào những hoàn cảnh mà chúng ta không có cách gì cưỡng nổi. Chúng ta là nạn nhân của thời đại bạo lực, khi súng được sử dụng thoải mái và rình rập chúng ta trong mỗi góc phố, mỗi khúc đường đi. Bạo lực tha hồ thao túng. Trước đây chưa bao giờ mình nghĩ đến chuyện đó. Và những kẻ xa lạ có thể hủy hoại cuộc sống của chúng ta bằng những hành vi phi lý của chúng chống lại chúng ta...

Mình phải có nghị lực, thay cho mọi người, nhất là cho mẹ mình và ông Bruce, cho cha mẹ của Tamara khi họ đến đây. Và cho Nigel.

Stevie gấp cuốn nhật ký, lại cho vào cặp như cũ, rồi khóa lại. Bây giờ nàng lên giường.
o o o

Chuông điện thoại réo dữ dội.

Stevie vội nhấc máy."A lô?"

"Con là Miles đây, mẹ ạ."

"Có chuyện gì thế, Miles? Con hiện đang ở đâu?"

"Con ở trong phòng con. Anh Gideon vừa gọi điện cho con từ bệnh viện. Chị Tamara đã tỉnh."

"Ôi, tuyệt vời!" Stevie reo lên, cảm thấy người nhẹ bồng.

"Nhưng mẹ khoan mừng vội. Chị ấy vẫn còn trong tình trạng nguy kịch."

"Vậy hai mẹ con mình phải đến đó ngay."

"Vâng. Anh Gideon rất cần có mặt hai mẹ con mình. Anh ấy cùng đi với anh Nigel đến LGI vào năm rưỡi sáng nay. Cả hai người đêm qua đều không ngủ. Con cũng vậy."

"Mẹ cũng thế. Con mặc sẵn quần áo rồi chứ?".

"vâng."

"Mẹ xuống sảnh dưới nhà ngay bây giờ và chờ con ở đó."

"Vâng."

Stevie gác máy. Nàng vội vớ chiếc khăn màu đỏ mận, hợp với bộ áo và quần đang mặc, rồi đứng dậy, quần lên cổ. Lấy cây bút trên bàn giấy, nàng ngoáy vài dòng cho mẹ và dựng, bỏ vào phong bì rồi viết nhanh địa chỉ bên ngoài.

Stevie thấy Miles đã chờ dưới sảnh. Cậu âu yếm hôn mẹ. Đưa phong bì cho nhân viên tiếp tân xong, hai mẹ con ra xe taxi đã chờ sẵn ngoài cửa khách sạn.

o o o

Nigel đứng cạnh giường Tamara, nắm chặt bàn tay chị. Anh nói với chị giọng dịu dàng, rằng anh yêu chị vô cùng và anh tin vợ hiểu được điều đó. Lúc trước, Tamara đã mở được mắt, nhìn chồng. Nigel có cảm giác chị nhận ra anh, nhưng Nigel không chắc lắm.

Đột nhiên Tamara lại mở mắt và nhìn thẳng vào mắt chồng. Nigel cảm nhận bàn tay vợ nắm hơi chặt bàn tay anh, do đó anh tin rằng vợ muốn nói gì với mình.

Cúi mặt xuống sát mặt Tamara, anh thì thầm, "Em bảo gì, em yêu? Hãy nói đi, Tamara."

"Ni... gel... Em... yêu... anh..." Mắt chị không rời mắt chồng.

"Anh cũng yêu em, Tamara. Anh yêu em vô cùng."

Mắt Tamara từ từ nhắm lại. Lát sau, bàn tay chị lỏng ra, rời khỏi tay chồng.

Bác sĩ Tilden đứng ở cuối phòng bệnh đang theo dõi màn hình. Đường thể hiện nhịp tim thấp dần rồi chạy ngang. Ông bước lên, đặt bàn tay lên vai Nigel. "Tôi rất tiếc, thưa ông Jardine."

"Không!... Không!" Anh áp chặt lên người vợ. "Đừng bỏ anh, Tamara!" Nigel thét lên đau đớn.

Bác sĩ Tilden dịu dàng nói, "Bà nhà đi rồi!"

"Hãy để tôi một mình với vợ tôi." Nigel lắp bắp.

Bác sĩ gạt đầu ra hiệu cho chị y tá, rồi cả hai lặng lẽ bước ra ngoài hành lang.

Stevie lúc này đang đứng đợi cùng với Gideon và Miles, lo lắng nhìn bác sĩ. "Tamara mất rồi..." Nàng mở miệng nói rồi chững lại. Cổ họng nàng nghẹn lại và nước mắt tuôn ra như suối trên mi mắt, chảy xuống ướt đầm hai má.

"Tôi rất tiếc, thưa bà Jardine." Bác sĩ nói.

"Tôi vào được không, thưa bác sĩ Tilden?" Stevie hỏi, giọng như vỡ ra. "Nigel đang cần tôi."

"Tất nhiên là được." Bác sĩ đáp rồi mở cánh cửa cho nàng vào.

Stevie bước đến bên giường bệnh. Nàng nhìn Tamara, cúi xuống rồi hôn lên mái tóc ánh bạc của con dâu. Nàng nói rất khẽ, "Con yêu của mẹ. Vĩnh biệt con... Mẹ không bao giờ quên con, Tamara, và mẹ mãi mãi yêu con." Trái tim nàng tràn ngập nỗi thương xót, và nàng tưởng như nó sắp vỡ tung. Lát sau, cổ kiềm chế bản thân, Stevie dang tay ôm vai Nigel, nói nhanh. "Mẹ đang ở đây, Nigel. Mẹ đang ở bên con."

Nigel quay mặt sang mẹ. Mặt anh ướt đầm nước mắt. "Tại sao lại thế, mẹ? Tại sao, hả mẹ?" Anh uất ức kêu lên.

"Mẹ cũng không biết, Nigel. Tamara hiền hậu là thế..." Stevie cố an ủi con trai cả, nhưng ai mà an ủi được anh lúc này. Nỗi đau của anh là không thể chịu nổi.

Vài phút sau, bác sĩ Tilden và chị y tá quay vào phòng bệnh. Chị y tá động viên Nigel đi ra,

nhưng anh không nghe, vẫn nắm bàn tay vợ. Khi bác sĩ Tilden kéo nhẹ anh ra, Nigel gào lên như kẻ mất trí. Nỗi đau đã nhấn chìm anh.

"Tôi sẽ ở lại đây thêm một lúc, " Stevie nói với bác sĩ. "Cho đến khi con tôi dịu đi một chút."

Chương 27

Một tuần lễ sau khi bị bắn, Chloe vẫn trong trạng thái hôn mê. Cô được đưa ra khỏi phòng điều trị tích cực, chuyển sang nằm trong một phòng riêng của khu Brotherton. Bệnh tình cô vẫn chưa có chuyển biến nào rõ rệt.

Bây giờ Chloe không còn nằm trong khu điều trị tích cực, Stevie được phép ở lại trong phòng với con gái bao lâu cũng được, kể cả đến tối. Thông thường khoảng tám giờ nàng mới về khách sạn Queen, vì ở bệnh viện không có những tiện nghi sinh hoạt cần thiết để nàng có thể ngủ lại.

Stevie túc trực bên giường bệnh, hầu như lúc nào cũng đặt tay lên người Chloe, nắm bàn tay cô, chuyện trò với cô, cố kích thích và hy vọng thấy được một phản ứng nhỏ của con gái. Nhưng nàng không thấy gì hết. Chloe vẫn da xanh lướt nằm bất động trên giường bệnh, tựa như đang trong giấc ngủ say.

Stevie không bao giờ phải ở một mình lâu bên Chloe. Các thành viên trong gia đình liên tục vào rồi ra, hỗ trợ nàng trong việc gây kích thích cho Chloe, cố tạo cho cô có một phản ứng dù rất nhỏ. Những người đến thăm Chloe thường xuyên nhất là ông già Bruce, ông Derek và bà Blair.

Nigel đã quay về London vào thứ hai, hộ tống thi hài của Tamara trong một chiếc xe cứu thương tư nhân. Cũng trong ngày hôm đó, Lenore đưa hai đứa con của anh về thành phố. Sáng thứ ba thì Gideon cũng đi theo về London trong xe riêng của cậu. Mục đích chủ yếu của Gideon là giúp anh cả lo việc tiến hành tang lễ. Đám tang được tổ chức hôm qua, có mặt đầy đủ các thành viên trong gia đình trừ Stevie và ông Derek.

Vốn vô cùng yêu mến Tamara, Stevie rất muốn dự đám tang để đưa con dâu đến nơi yên nghỉ cuối cùng, nhưng nàng sợ nếu bắt chợt Chloe ra khỏi trạng thái hôn mê lại chẳng có ai bên cạnh. Nàng muốn lúc đó có mặt ở bên con, động viên và an ủi con. Quyết định ở lại Leeds của Stevie được mọi người chấp nhận, thậm chí còn mong muốn, kể cả Nigel. Ông Derek thì năn nỉ xin ở lại với Stevie để hỗ trợ tinh thần cho nàng, và còn vì ông quý Chloe, coi cô như con của mình.

Lúc này, vào ngày thứ sáu đầu tháng Tư, ông Derek ngồi với Stevie trong phòng bệnh của Chloe. Ông nói lên thành tiếng dòng suy nghĩ của mình. "Dượng nghĩ có lẽ dượng thử thoại lời kịch trong những vở của Shakespeare cho cháu Chloe nghe. Chỉ biết nó rất thích văn đối thoại trong kịch của nhà văn hào ấy."

"Dượng có sáng kiến rất hay đấy. Cháu Chloe rất mê nghe lời thoại trong những vai dượng biểu diễn. Nhất là vai Hamlet."

"Nhưng lời đối thoại của Hamlet toàn là buồn. Nhân vật ấy luôn nói đến cái chết. Có lúc dượng tính đọc những bài thơ xonê của Shakespeare, nhưng dượng chợt nhớ là Chloe rất thích thơ Byron. Trong kỳ nghỉ lễ Noel vừa rồi, hai ông cháu đã trò chuyện rất nhiều về nhà thơ tuyệt vời này." Ông Derek đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài một lúc lâu, chuẩn bị tư thế và nhắm lại một số đoạn thơ. Rồi ông quay vào, lấy giọng và đọc. Tuy giọng không to nhưng âm, trầm, du dương và vang rất xa, có lẽ khắp các phòng bệnh đều nghe thấy được tiếng đọc thơ của ông.

Đọc xong ba đoạn thơ của Byron, ông Derek quay vào chỗ Stevie, nói. "Đây là mấy đoạn thơ Byron dượng yêu nhất."

"Những câu thơ đẹp quá!" Stevie nói.

"Trong lúc đọc thơ, dường như đến Chloe lời lẽ trong thơ rất hợp với nó. Cháu có thấy như thế không?"

"Vâng, rất hợp." Stevie đáp. Nàng quay mặt chăm chú nhìn con gái, và nhận thấy đột nhiên Chloe như cô người lại.

Thấy thế, ông Derek reo lên. "Cái gì vậy?"

"Cháu nhìn thấy Chloe hơi động đậy Nhưng không phải" Nói xong, Stevie thở dài. "Chỉ là cháu tưởng tượng thôi."

"Chị muốn dường đọc thêm vài bài thơ khác nữa không? Biết đâu..." Nói giữa chừng, bỗng ông Derek ngừng bật, và ngoái lại phía sau, ông thấy ông già Bruce đang bước vào.

"Chào ông Derek và chào con." ông Bruce nói. "Tôi vừa ở London tới, bèn đi thẳng từ ga xe lửa đến đây." Ông bắt tay ông Derek rồi hôn lên má Stevie.

Ông Bruce đứng bên giường bệnh, chăm chú nhìn Chloe, cau mày nói. "Vẫn chưa thấy biến chuyển chút nào phải không?" Câu này ông nói với Stevie.

"Vâng, thưa cha. Nhưng vừa rồi con cảm thấy hình như mi mắt cháu có động đậy một chút, rất nhỏ thôi. Nhưng chắc không phải."

Ông Bruce nói ngay. "Sắp rồi đấy. Cha cảm nhận thấy điều đó từ trong xương tủy cha. Con hãy nhớ, Chloe mới bị bắn cách đây một tuần lễ. Việc bệnh viện cho cháu rời khỏi phòng cấp cứu tích cực là một biểu hiện đáng mừng. Bác sĩ Longdon có ý kiến gì không?"

"Ông ấy bảo cháu vẫn giữ được tốt. Ông ấy rất lạc quan về bệnh tình của cháu."

Ông Derek bổ sung, "Ngay từ đầu, bác sĩ Longdon đã nói phải mất mười ngày, thậm chí hai tuần lễ thì cháu Chloe mới có thể ra khỏi trạng thái hôn mê." Nói xong ông ra mấy thu thanh, vặn núm. "Ta mở một chút âm nhạc. Biết đâu sẽ có tác dụng kích thích cháu. Âm thanh rất quan trọng. Cháu Chloe cần có âm thanh xung quanh nó. Đây là ý kiến của mấy vị bác sĩ tôi quen."

"Nguyên nhân hôn mê là do trong não vẫn còn chỗ sưng tấy. Phải chờ cho những chỗ đó xẹp xuống hoàn toàn."

"Đúng thế. Con đã nói với cha điều đó rồi." Quay sang ông Derek, ông Bruce nói. "Hay ông đọc lời thoại trong kịch của Shakespeare? Tôi rất mê lời thoại của ông đấy ông bạn già ạ."

Ông Derek cười, "Cảm ơn ông. Lúc này tôi có đọc cho cháu Chloe mấy đoạn thơ của Byron."

Stevie nói khẽ, "Hay dường đọc nữa đi. Chọn vài đoạn nào khác. Quan trọng là giọng đọc của dường. Chloe rất thích cái giọng ấy của ông nó đấy."

○ ○ ○

Chiều hôm ấy, Gideon và Miles đến bệnh viện để túc trực thay cho mẹ, ông Derek và ông nội Bruce. Hai anh em sinh đôi rất muốn mẹ họ được nghỉ ngơi đôi chút, đồng thời cũng muốn ở bên cạnh đứa em gái họ hết lòng yêu quý.

Hai anh em vừa ở London đến, sau khi dự đám tang Tamara buổi trưa hôm trước. Miles kéo Stevie ra một góc, thuật lại sơ qua về không khí buổi tang lễ, và nói cho mẹ biết Nigel vẫn giữ được tự chủ, không bị suy sụp nhiều như hôm vợ anh một qua đời. Còn hai đứa trẻ nhỏ thì yên

ồn.

Stevie lại thấy nổi thương xót Tamara bùng lên và nàng trào nước mắt. Cái chết của con dâu nàng sao vô lý và vô nghĩa đến thế? Nhưng nàng vội tự trấn tĩnh. Nhiệm vụ duy nhất của nàng lúc này là giúp đỡ Chloe và nàng cần phải tự chủ. Nàng không được phép để tình cảm mềm yếu đi dù bất cứ nguyên nhân nào.

Cuối cùng Miles nói, "Mẹ phải nghỉ ngơi đôi chút. Mẹ hãy ra ngoài kia đi dạo. Mẹ rất cần hít thở không khí trong lành đấy. Dù mẹ có đi dạo vòng quanh khắp cái thành phố này cũng chỉ rất tốt cho mẹ thôi."

Ông Derek nói thêm, "Mà chị cũng phải ăn một chút gì đấy."

Ông già Bruce nhìn ông Derek gợi ý. "Ta về khách sạn Queen dùng một bữa ăn nhẹ, ông thấy thế nào, ông bạn già? Ông đã ở trong phòng này suốt cả một ngày rồi."

"Cảm ơn, ông Bruce. Nhưng tôi không thể đi ăn với ông được. Năm giờ chiều nay tôi đã phải ra ga để kịp lên chuyến tàu về London. Sáng mai tôi có cuộc hẹn gặp các nhà sản xuất, họ định phục hồi tiết mục Sư tử ở Cung điện Mùa Đông. Và tôi không thể vắng mặt." Quay sang Stevie, ông nói thêm. "Mai bà Blair sẽ đến đây với chị, Stevie ạ."

Stevie kêu lên, "Sao mẹ và dượng không cùng nghỉ kỳ nghỉ cuối tuần ở London. Con trực ở đây với Chloe là đủ rồi. Nay lại có thêm cha chồng con và hai đứa sinh đôi. Dượng và mẹ không phải lo gì hết."

"Mai có thêm cả Lenore nữa đấy, " Gideon tuyên bố.

Ông Derek khẽ nói, "Chị nói đúng đấy. Nhưng dượng e mẹ chị không chịu. Bà Blair muốn ở đây với chị và cháu Chloe. Thế nào? Ta có về khách sạn Queen bây giờ không. Tôi cũng phải thu xếp hành lý để lên đường."

o o o

Cảm thấy cặp mắt cha chồng chăm chăm nhìn mình, Stevie đặt tách trà xuống, nói. "Cha nhìn gì con thế ạ? Hay mặt con có vết bẩn? Hay có chuyện gì thế ạ?"

Ông Bruce lắc đầu, nhưng vẫn nhìn con dâu, vẻ nghĩ ngợi. Ông hơi nheo mày. Cuối cùng ông nói, "Stevie ạ... Cha muốn trao đổi với con về..." Ông ngừng nói, nhìn ra xa một lát vẻ ngần ngại.

"Cha làm sao thế, cho con biết được không ạ?"

"Cách đây khoảng mười chín năm, xảy ra một chuyện..." Ông đưa tay lên che miệng, ho, rồi nói tiếp. "...Trước đây cha không đủ can đảm nói với con, mặc dù đã mấy lần cha định nói. Cha nghĩ có thể cứ để vậy không nói ra cũng được... Nhưng gần đây cha thấy cần phải nói ra với con."

Stevie nghiêm mặt lại, ngồi thẳng người trên ghế, không nói gì, chỉ hồi hộp chờ đợi.

Ông Bruce hắng giọng rồi hạ giọng nói. "Có phải Chloe là con của cha không?"

Không một cơ nào trên mặt Stevie động đậy, và mắt nàng không chớp. Nàng chỉ chăm chú nhìn ông Bruce. Và cũng không trả lời ông.

Ông Bruce nói nhanh, vẫn bằng giọng trầm. "Việc cha làm lúc đó là điều không thể chấp nhận được. Hết sức tồi tệ, vô đạo đức, Stevie ạ. Không biết lúc đó trong cha đã diễn ra thế nào? Bấy giờ cha và con sang Amsterdam mua kim cương. Cha không bao giờ tha thứ cho mình cái hành

động khốn nạn ấy. Mà cha cũng không thể quên nó đi. Cha đã hành động không một chút suy nghĩ. Đã lợi dụng lúc con đang yếu thế... đêm đó cha đã... ép con..."

Stevie trầm nghĩ, phải nói là ông đã hiếp tôi! vì hành động ấy chính là hiếp chứ còn gọi là gì được nữa? Nhưng nàng không nói ra. Đúng thế, nàng đã không hề nói gì hết.

Ngạc nhiên và khó hiểu trước thái độ im lặng đó, ông Bruce nói rất khẽ, gần như nói thầm. "Cha đã yêu nó vô cùng. Chloe của cha. Nó chính là con gái của cha."

"Chloe không phải con gái của cha đâu," Stevie nói rành rọt, rõ ràng.

Ông Bruce há hốc miệng nhìn Stevie, cặp mắt ông đầy nghi ngờ. Ông không tin. "Nhưng Chloe chính là con gái của cha. Cha tính thời gian thì rất khớp. Có chăng chỉ là nó ra đời sớm mất vài tuần lễ."

"Không đâu. Chloe không phải con của cha. Con đã có thai khoảng tám tuần lễ trước cái đêm... cha "ép" con ấy. Thậm chí nó còn ra đời hơi muộn so với bình thường. Muộn mất hai tuần lễ, đúng thế. Con có thai Chloe vào tháng mười năm 1977, và sinh nó vào tháng bảy năm 1978. Vào đầu tháng mười hai, bác sĩ riêng của con khẳng định con đã có thai được hai tháng. Một tháng sau đó, tức tháng giêng 1978, cha và con mới sang Amsterdam. Nó không phải là con của cha."

"Vậy cha không phải cha của Chloe?" Giọng ông lạc hẳn đi, và bên trong có chứa nỗi thất vọng.

"Không. Chưa bao giờ con nghĩ rằng cha cho là như thế. Con nghĩ cha yêu quý Chloe và đối xử tốt với nó chỉ vì cha biết ơn con đã lãnh đạo Công ty giúp cha."

Ông Bruce lắc đầu nói. "Vậy mà suốt gần hai chục năm qua, không lúc nào cha thấy lương tâm thanh thản. Thậm chí nhiều khi cha không dám nhìn vào mắt con. Cha quá xấu hổ. Nỡ làm thế với con dâu, vợ góa của con trai mình..." Giọng nói của ông lại lạc hẳn đi và ông quay đầu nhìn ra phía khác. Nét mặt ông lộ vẻ hết sức ngượng ngùng và ân hận về việc ông đã làm.

Stevie không biết nên nói gì với ông. Tất nhiên nàng không định an ủi ông. Quả thật nàng không bao giờ quên cái đêm khủng khiếp ấy tại khách sạn ở Amsterdam, cũng như nỗi sợ hãi và uất ức khi ông Bruce đè nàng xuống rồi nằm lên trên nàng. Dừng từ nào để chỉ cái hành động ấy. Phải dừng từ "hiếp" mới chính xác.

Thấy cha chùng đang trong trạng tâm trạng đau xót và bất cứ lúc nào cũng có thể hoàn toàn suy sụp, Stevie đặt bàn tay lên cánh tay ông rồi để nguyên như thế.

Ông Bruce đặt bàn tay ông lên đó rồi quay lại nhìn vào mắt nàng. "Cha đã thầm yêu con trong nhiều năm, Stevie. Nhưng cha không dám nói ra. Cha không dám."

"Phải chăng vì thế mà cha để con toàn quyền điều hành Công ty? Mà cha bật đèn xanh cho con muốn làm gì tùy ý? Rồi lại cho con mở cửa hiệu bên New York? Chỉ vì cha định ninh Chloe là con gái của cha chứ gì?"

"Không. Hoàn toàn không phải vì thế. Cha cho con toàn quyền điều hành công ty vì con xứng đáng làm công việc ấy. Cha tin con, tin vào khả năng và nghị lực lớn lao của con." Ông thở nặng nề. "Nhưng cha cũng chăm lo cho con." Ông lại ngừng nói một lần nữa rồi hạ giọng. "Khi mới lần đầu nhìn thấy con, cha rất ghét, cho rằng con không xứng đáng với Ralph và với gia đình này. Lúc đó cha đã lầm biết bao, Stevie. Con mới thật sự xứng đáng gia nhập cái gia đình này. Con xứng đáng là thành viên của gia tộc Jardine, thậm chí còn xứng đáng hơn cả cha. Năm tháng trôi qua, mỗi ngày cha lại thấy tôn trọng và tin cậy con hơn. Và yêu nữa. Cha rất quan

tâm đến con và cuộc sống của con." Ông nhìn Stevie chăm chú và mắt ông nheo lại. "Cha nghĩ bản thân con cũng chưa thấy hết giá trị của mình. Con là một phụ nữ phi thường, về mọi mặt."

Stevie ngả người ra lưng ghế. Nàng ngạc nhiên nghe những lời cha chồng vừa nói, và nàng không biết đáp lại ra sao. Đúng thế, nàng không biết nên đáp thế nào.

Cuối cùng, ông Bruce phá vỡ không khí lặng lẽ. "Vậy cha của Chloe là ai?" Ông hỏi và chăm chú nhìn Stevie khao khát được nghe câu trả lời.

"Con sẽ không nói ra với cha đâu." Stevie nhìn ông Bruce và cặp mắt nàng không chớp, tỏ rõ điều nàng nói ra là không gì lay chuyển nổi.

Ông Bruce hít một hơi thật sâu. "Con không bao giờ tha thứ cho cha về hành động hèn hạ của cha hôm ở Amsterdam chứ?" Không đợi câu Stevie trả lời, ông kêu lên. "Mà tại sao cha lại hỏi con câu đó kia chứ. Đây là một câu hỏi ngu xuẩn. Làm sao con có thể tha thứ cha được?"

"Thời gian đầu thì không đúng thế, " Stevie đáp. "Nhưng về sau, con đã tha thứ cho cha, mặc dù không phải tha thứ thật sự, mà chỉ là con đã đào sâu chôn chặt cái chuyện ấy để không bao giờ nó hiện ra được nữa. Hoặc ít nhất thì con cũng quyết định sẽ không nghĩ đến nó. Cũng không để chuyện ấy ảnh hưởng đến mối quan hệ với cha. Vì chúng ta phải cộng tác trong công việc. Các con của con là cháu nội của cha, là những người thừa kế của cha. Con thấy phải tìm một cách để đối xử với cha. Một cách tự bảo vệ. Mỗi con người đều bị những lợi ích của họ chi phối và con tin rằng con cũng không ra ngoài cái quy luật ấy. Con cho rằng việc con chôn chặt cái kỷ niệm ở Amsterdam kia chính là nhằm phục vụ cho lợi ích của gia đình và cho doanh nghiệp Jardine."

"Cha vô cùng ân hận, Stevie. Bây giờ con có chấp nhận lời xin lỗi của cha không? Lời xin lỗi quá muộn, sau ngần ấy năm trời."

"Con chấp nhận." Stevie cố nở một nụ cười nhưng vẫn gượng gạo. Lấy giọng hết sức điềm tĩnh, nàng nói, "Cha đã đối xử quá tốt với Chloe, và con thấy cần biết ơn cha về điều đó."

"Trước đây cha định ninh nó là con gái của cha. Trong đầu óc và trái tim, cha coi nó là con mình. Mà đúng là về nhiều phương diện, Chloe là con gái của cha thật. Cha đã yêu thương nó hết mức, yêu nó đến độ bây giờ cha không thể giảm lòng thương yêu ấy được. Chloe đã trở thành một phần cuộc sống của cha, một phần của tâm hồn cha."

Những lời lẽ ấy không thể không làm Stevie cảm động. Một lát sau, nàng công nhận. "Con biết nó là thế nào đối với cha."

"Cha tưởng nó mang dòng máu Jardine và cha đã đối xử với nó như với một thành viên của gia tộc Jardine, " ông Bruce nói. "Kết quả là Chloe đã thành một người Jardine thật sự và mãi mãi nó sẽ vẫn như thế, Stevie. Bây giờ thì không thể thay đổi gì được nữa."

o o o

Stevie ngồi một mình trong phòng bệnh của Chloe, cầm tay con gái, nhìn vào mặt nó quan sát kỹ lưỡng. Nàng biết rằng nàng đã làm một việc khủng khiếp nhất.

Nàng đã khước từ, không cho hai con người biết về nhau! Người thứ nhất là cha của Chloe, và người thứ hai, còn quan trọng hơn, đó là chính Chloe.

Con gái nàng đã khao khát được biết cha của nó là ai. Mới cách đây mấy tháng, trong dịp nghỉ lễ Tạ ân, Chloe không ghìm nổi, đã dò hỏi hết bà ngoại Blair, ông Derek đến bất cứ ai khác mà nó hy vọng có thể trả lời câu nó hỏi về nhân thân cha của nó. Ôi, sao con gái nàng cần biết John

Lane là ai đến thế !

Stevie thầm nghĩ, "Lẽ ra mình phải kể sự thật ra với con. Nó có quyền được biết về cha nó. Mình giấu nó là không đúng. Sao mình nỡ làm một điều khủng khiếp đến như vậy?" Đột nhiên Stevie thấy mình có lỗi và nàng biết rằng nàng sẽ phải mang cái lỗi đó trong lòng suốt những tháng sắp tới, mà biết đâu không phải là mãi mãi.

Stevie ngồi cầm tay Chloe một lúc rất lâu, ao ước nó thoát ra khỏi trạng thái hôn mê, ao ước nó sống, ao ước nó động đậy mi mắt hoặc ngón tay dù chỉ là một cử động hết sức nhỏ. Nàng ao ước thấy được một dấu hiệu, chỉ cần cực nhỏ, chứng tỏ bệnh tình của con gái nàng đã có chuyển biến.

Đột nhiên Stevie nhận thấy một ngón tay của Chloe nhấp nháy rất khẽ. Nàng vội nhìn xoáy vào đó, nhưng ngón tay vẫn bất động. Có nghĩa lần này nữa, lại chỉ do nàng tưởng tượng.

Ngả người ra lưng ghế, Stevie nhắm mắt. Nàng thầm cầu nguyện: Lạy Chúa! Xin Người hãy làm cho con gái con ra khỏi tình trạng hiện nay. Xin Người hãy giúp cho con gái con sống và khỏe mạnh như xưa.

Stevie cầu nguyện rất lâu. Sau đó nàng thầm tự hứa với bản thân, là Khi nào Chloe tỉnh, nàng sẽ nói cho con biết sự thật về cha của nó. Stevie thấy mình có bốn phận phải cho con biết cha nó thật ra là người thế nào.

o o o

Sáng hôm sau, lúc Stevie cùng đi với Miles trở lại bệnh viện, nàng thấy bác sĩ Longdon đã đứng chờ nàng ngoài hành lang. Ông ta mỉm cười với nàng. Stevie lập tức biết ngay rằng tình hình có biến chuyển.

Stevie liền kêu lên, "Chloe tỉnh rồi!" và nàng nhìn xoáy vào mắt ông bác sĩ.

Bác sĩ đáp, "Chưa hẳn như thế. Nhưng các chị y tá kể cho tôi nghe là họ đã thấy bệnh nhân có cử động chút ít. Họ nhìn thấy ngón tay của bàn tay bên trái nhúc nhích rất nhẹ."

"Hôm qua tôi hình như tôi đã thấy như vậy," Stevie nói. "Nhưng đến lúc nhìn kỹ lại thì không phải. Tôi kết luận là chỉ do tôi tưởng tượng đấy thôi."

"Không phải bà tưởng tượng đâu, thưa bà Jardine. Tôi đang định kể với bà là lúc này, cách đây vài phút tôi có vào thăm tiểu thư, tôi thấy tiểu thư mở mắt."

"Ôi, ơn Chúa? Và cảm ơn ông, thưa bác sĩ Longdon, về tất cả những gì ông đã làm để giúp con gái tôi."

"Bây giờ chúng ta cùng vào xem tiểu thư một cái," bác sĩ mở cửa, mời Stevie vào trước.

Vừa vào đến nơi, Stevie đã quay lại nhìn bác sĩ. "Con tôi đang ngủ ư? Hay nó lại trở về trạng thái hôn mê rồi?" Nàng lo lắng hỏi.

Stevie sờ vào mặt con gái, Chloe từ từ mở mắt. Cặp mắt vẫn đen lánh và đẹp như xưa nhưng còn dại, như vẫn trong trạng thái vô thức.

Stevie bèn nắm chặt tay con, nói, "Mẹ đây, Chloe yêu!"

Nàng yêu con vô cùng và chỉ chực òa khóc vì sung sướng. Nhưng nàng cố nén lại, nói tiếp, lần này to hơn. "Mẹ đây, Chloe. Mẹ đang ở đây với con. Mọi thứ đang dần dần tốt lên, con yêu của

mẹ. Mẹ sẽ luôn ở bên con, chăm sóc cho con để con mau bình phục."

Đôi mắt Chloe chăm chú nhìn mẹ, nhưng vẫn còn dại, bỗng đột nhiên cô chớp mắt liên mấy cái.

Bác sĩ Longdon bước nhanh đến sát bên giường bệnh chăm chú quan sát bệnh nhân. Ông ngược mắt nhìn Stevie gật đầu, nói, "Tôi tin chắc tiểu thư đã nhận ra bà, thưa bà Jardine. Tôi tin rằng tiểu thư đang lấy lại dần được ý thức."

Miles nói, "Nếu em tôi ra khỏi trạng thái hôn mê thì bước tiếp theo sẽ thế nào?"

"Cách đây ít ngày tôi có nói với bà rằng em ông sẽ phải chuyển khỏi phòng cấp cứu tích cực này để đến một bệnh viện khác làm công việc phục hồi. Tôi nghĩ tốt nhất là chuyển tiểu thư về London, đưa vào nằm ở bệnh viện Công viên Northwick tại Harrow vài tuần lễ. Có lẽ khoảng năm hoặc sáu tuần. Tiểu thư sẽ được làm vật lý trị liệu, phục hồi ngôn ngữ và tập cử động. Như thế sẽ giúp tiểu thư mau chóng bình phục."

"Bác sĩ định nói rằng em tôi có thể bị liệt. Hoặc nói khó khăn?"

"Có khả năng ấy, thưa ông Jardine. Nhưng chúng ta nên lạc quan, nhìn vào khả năng tốt, đúng thế không?"

Chương 28

"Bà đưa chúng cháu đi chơi một chuyến, được không, bà?" Arnaud hỏi, ngược cặp mắt cầu khẩn lên nhìn Stevie. Cậu bé đang đứng tựa vào đầu gối nằng, đầu nghiêng sang một bên. "Bà bằng lòng đi nào!"

"Được, nhưng cháu yêu ạ, còn tùy cháu muốn đi đâu chứ." Stevie đáp, lấy ngón tay chạm nhẹ vào má đứa cháu nội.

"Đi lên thiên đường. Gặp mẹ."

Tim Stevie thót lại. Nàng đưa tay nắm chặt hai bàn tay đứa cháu trai, dịu dàng giảng giải. "Nhưng tuần này thì không được rồi Arnaud, cháu hãy hiểu cho bà là..."

Đứa bé méo xệch miệng, ngắt lời bà. "Cháu muốn gặp mẹ. Ba bảo mẹ ở trên ấy. Không về nữa."

Bé gái Natalie nói theo, đập bàn tay lên đầu gối Stevie, "Lên thiên đường. Cháu muốn gặp mẹ." Nó vừa ăn sôcôla nên ngón tay để lại trên chiếc váy màu xanh lam nhạt của nàng mấy vết bẩn. Nàng nhìn xuống váy, nhưng rồi quay ngay sang hai đứa cháu nội.

Arnaud nhìn bà nội bằng cặp mắt cầu khẩn. "Bà đưa chúng cháu lên gặp mẹ."

Natalie thì thầm. "Cháu hôn mẹ."

Stevie thấy cổ họng khô khốc, nàng chớp mắt. "Trong tuần này mẹ cháu không gặp chúng ta được. Mẹ cháu rất bận."

Arnaud hỏi, "Mẹ cháu làm gì trên thiên đường?" Cặp lông mày vàng hoe nhíu lại.

"Mẹ cháu làm những đôi cánh cho các thiên thần," Stevie không biết trả lời ra sao đành nói bịa.

"Thế ạ?" Cặp mắt to của đứa bé trai mở ra to thêm nhìn bà nội. "Để thiên thần bay, hả bà."

"Đúng thế. Thiên thần bay được vì có đôi cánh trắng tinh rất xinh. Thế là các thiên thần bay lượn trên trời. Bà có một cuốn sách tranh về các thiên thần ở nhà. Cháu có thích, bà cho."

"Có ạ."

"Cho cháu sách, bà?"

"Bà cho cả cháu một cuốn nữa, Natalie."

Bé Natalie chăm chú nhìn bà, rồi đột nhiên cặp mắt ba tuổi ướm và nó òa khóc ầm ĩ. "Cháu muốn mẹ. Bà đem mẹ về đi, bà?"

"Phải rồi, bà đem mẹ chúng cháu về nhà đi." Arnaud cũng gào lên và nước mắt chảy ròng ròng xuống đôi má.

Stevie cúi người, ôm chặt cả hai đứa bé. Arnaud vẫn khóc, "Tại sao mẹ bỏ chúng cháu? Mẹ còn yêu chúng cháu nữa không, bà?"

"Tất nhiên mẹ vẫn yêu. Mẹ yêu cả hai anh em, yêu vô cùng," Stevie nói. "Mẹ không muốn đi khỏi đây và để các cháu ở lại. Nhưng, các cháu biết không, mẹ cháu bị đau mà không ai chữa

được cho mẹ. Thế là Chúa Trời quyết định đem mẹ lên thiên đường với Chúa để Chúa chữa. Nhưng dù ở trên đó, mẹ cháu vẫn yêu hai cháu."

"Mẹ vẫn yêu ba chứ, bà?" Arnaud vẫn nức nở nói. Nước mắt chảy như suối xuống má, đọng lại ở môi đứa bé.

Lấy ngón tay quạt nước mắt cho cháu nội, Stevie nói, "Có chứ. Mẹ vẫn yêu ba." Nàng ngừng lại, nghẹn không nói thêm được nữa. Lấy khăn ăn chị phục vụ vừa đưa, nàng lau mặt cho Arnaud, rồi cho Natalie.

Hít một hơi thật sâu, Stevie nói tiếp, "Hai cháu phải dũng cảm vì ba. Mẹ muốn thế, muốn hai cháu chăm sóc ba."

Có tiếng động bên ngoài, Stevie nhìn ra. qua cửa phòng khách, thấy Nigel đứng đó đang xem ba bà cháu trò chuyện. Nàng thấy mặt con trai cả vẫn chưa có chút thần sắc nào và cặp mắt vẫn lộ vẻ đau xót chưa nguôi.

"Nigel!" Stevie kêu lên, cố lấy giọng mừng rỡ. "Con về đấy à, con trai yêu quý?"

Nhìn thấy Nigel, hai đứa trẻ đẩy bà nội ra, chạy đến bên cha, mỗi đứa ôm một chân.

Nigel cúi xuống, dang tay ôm chặt hai đứa con. "Chào các con?" Anh cố gượng cười. "Các con chơi với bà nội ngoan chứ?"

"Vâng. Nội bảo mẹ đang làm cánh cho các thiên thần trên thiên đường, ba ạ." Arnaud kể. "Các thiên thần bay được đấy."

"Thật à. Vậy mà bây giờ ba mới biết đấy." Nigel đáp khẽ, cố nén không để lộ ra nỗi buồn. Anh nhìn Stevie và mỉm cười gượng gạo với nàng.

Rồi đứng lên, Nigel hai tay dắt hai đứa trẻ bước vào nhà.

Stevie đứng dậy, đón con trai cả. Nigel hôn lên má mẹ. Thấy váy mẹ nhem nhuốc, anh nói, "Cháu làm bẩn váy của bà rồi kìa."

"Không sao. Trên đời còn nhiều thứ quan trọng hơn cái váy này. Con muốn uống trà không?" Nàng hỏi và lại ngồi xuống.

"Để con vào bảo cô phục vụ pha. Cô trông trẻ Agnes đi chữa răng đã về chưa ạ?"

Stevie đáp, "Nó vừa về cách đây vài phút."

Nigel gật đầu rồi đi về phía bếp.

Lát sau cô trông trẻ Agnes ra, nói. "Hai anh em về phòng trẻ đi. Chào bà nội và hôn bà nội đi nào!"

Arnaud hỏi, "Cháu có được xem Vua Sư Tử không ạ?"

"Sao lại không?" Agnes đáp rồi mỉm cười với Stevie. "Cảm ơn bà đã trông hai đứa trẻ giúp cháu buổi trưa hôm nay, thưa bà Jardine."

"Có gì đâu, cô Agnes?"

Natalie chạy đến, leo lên ngồi trên đầu gối Stevie rồi quàng cánh tay mũm mĩm lên cổ bà nội nó, hôn đánh chụt một cái vào má nàng rồi thì thầm vào tai nàng. "Bà đừng lên thiên đường nhé?"

"Được. Bà ở lại đây với Arnaud và Natalie. Cháu đừng lo."

Đưa trẻ gái tụt khỏi đầu gối Stevie để xuống đất. Đến lượt Arnaud chạy đến, áp người vào chân nàng. Nàng cúi xuống cho nó hôn lên má. Arnaud hỏi, "Cháu muốn có một con chó, được không bà?"

"Nếu ba bằng lòng thì được. Bà sẽ cho cháu một con chó bông."

"Cháu sẽ đặt tên nó là "Thiên thần". Arnaud tuyên bố. "Mẹ sẽ làm cho nó đôi cánh."

Stevie cười, nhưng tim nàng thót lại. Nàng không trả lời đứa cháu nội. Nàng không biết trả lời nó thế nào.

Khi hai đứa trẻ đã đi theo cô Agnes xuống phòng trẻ, Stevie đứng dậy, cho thêm một thanh củi vào lò sưởi. Đã giữa tháng Năm mà thời tiết vẫn còn ẩm ướt. Stevie thấy phòng khách rộng lớn này lạnh giá và u buồn.

o o o

Vài phút sau Nigel quay ra phòng khách mang theo tách trà. "Chị bếp hỏi mẹ có muốn uống trà không ạ?".

"Không, cảm ơn con. Mấy tuần lễ vừa qua mẹ đã uống quá nhiều trà rồi."

Stevie đến ngồi trên xô pha. Nhìn Nigel, nàng không thể không xót xa thấy con trai cả của nàng quá hốc hác. Anh gầy tọp đi, bộ quần áo trên người đâm thành rộng thùng thình. Mặt thì bơ phờ, cặp mắt xưa kia xanh biếc đẹp là thế, vậy mà bây giờ bọt bạc và ngơ ngác. Nàng thấy thương con vô cùng. Tamara qua đời và đã mai táng được đúng sáu tuần lễ, vậy mà Stevie cũng như bất cứ ai khác đều nhận thấy Nigel vẫn còn trong tình trạng suy sụp.

"Trông con hốc hác quá," Stevie chậm rãi nói. Nàng chưa biết nên dùng cách nào để nói lên được ý nghĩ thật của nàng, thổ lộ được những điều nàng thực lòng muốn nói.

"Đầu óc con còn thảm hại hơn vẻ bên ngoài nhiều, mẹ ạ." Nigel lấy tay che miệng rồi quay đi ho. Lúc quay mặt lại để nói tiếp, giọng anh lạc hẳn đi. Anh hỏi, "Hỏi cha con qua đời, mẹ làm cách nào vượt qua được nỗi đau thương đó?"

"Mẹ không nhớ nữa, Nigel. Mẹ cũng không biết mẹ lấy đâu ra đủ nghị lực để chịu đựng nỗi đau đớn ấy. Mẹ chỉ nhớ là hết sức khó khăn. Nhưng bây giờ mẹ có các con và ông Derek. Mẹ đã cố gắng tiếp tục sống. Bây giờ nghĩ lại, quả thật mẹ cũng không biết làm sao vượt qua được. Lúc đó tâm hồn mẹ trống rỗng, mẹ làm mọi thứ chỉ thuần túy theo phận sự, giống như máy tự động. Một thời gian dài mẹ sống như thế."

Nigel gật đầu. "Con hiểu ý mẹ..." Anh ngừng lại rồi lắc đầu, mặt méo xệch đi. "Con quá yêu cô ấy, mẹ ạ." Cuối cùng anh không ghìm được, nước mắt, nhưng lại cố nén lại ngay. "Tamara là người phụ nữ có một không hai, dịu dàng, tươi tắn và vô cùng phúc hậu."

"Đúng thế, Nigel. Cho nên ai cũng yêu nó, quý nó."

"Lúc này con có nghe thấy mẹ nói chuyện với các cháu. Con rất biết ơn mẹ."

"Mẹ không biết cách nói với chúng... Chúng còn quá non nớt. Mà trẻ con luôn hỏi những câu rất khó trả lời. Chúng chưa đủ sức hiểu." Stevie thở một hơi dài, rất muốn an ủi, động viên con mà không biết nói thế nào. Nhưng Nigel có thể tự tìm được lối thoát khỏi tình trạng đau buồn này. Nỗi đau đớn là một gánh nặng quá sức, và bao giờ con người ta cũng phải tự mình và một mình giải quyết lấy. Giá như nàng biết được cách nào để giúp con.

Stevie nhẹ nhàng nói, "Nigel ạ, nỗi đau nào cũng sẽ dịu dần theo thời gian. Mẹ biết nói thế đơn giản quá, nhưng mẹ không biết nói cách nào khác để con vui đi nỗi đau khổ. Mẹ nghĩ bây giờ mọi lời lẽ đều vô giá trị."

Nigel nhìn mẹ, không nói gì. "Hồi ấy mẹ cũng không tin vào tác dụng của những lời an ủi. Mà đó là sự thật. Ngoài ra còn có công việc. Chính công việc đã giúp mẹ. Từ khi ông nội con đồng ý để mẹ vào làm việc cho hãng Jardine, cuộc sống của mẹ hoàn toàn thay đổi Theo hướng tốt lên. Mẹ nhận ra rằng công việc giúp mẹ quên đi nỗi đau và nỗi nhớ thương cha con."

Không đắn đo cân nhắc gì nữa, Stevie nói luôn những gì trong thâm tâm nàng cảm nghĩ. "Đây chính là thứ lúc này con đang cần, Nigel ạ. Công việc. Chính lúc này con càng không nên quanh quẩn ở nhà, nghĩ ngợi về những mất mát. Tốt nhất là ngay ngày mai con quay về làm việc trong hãng Jardine."

Nỗi ngạc nhiên hiện lên trên khuôn mặt Nigel, thay thế cho nỗi u uất. Thoạt đầu anh tưởng mình nghe lầm. Anh chau mày, đôi lông mày nhú lại giống hệt như đứa con trai nhỏ của anh lúc nãy. Anh bối rối, không biết trả lời ra sao. Và anh im lặng, không nói một lời nào.

Stevie nói tiếp, "Con cần làm thứ gì đó khiến con bận rộn. Hồi ba con mới mất, công việc đã choán hết tâm trí mẹ, không còn chỗ cho đau thương, sầu não. Bây giờ con hãy làm như mẹ hồi đó. Làm như mẹ vừa nói. Mai con hãy quay lại làm việc ở cửa hiệu, Nigel."

"Có nghĩa mẹ lại giao cho con công việc lúc trước?" Nigel hỏi, giọng hồ nghi và ngạc nhiên.

"Đúng. Mẹ muốn con trở lại làm việc."

"Thật thế ư. Sau những lỗi lầm con mắc phải?"

"Tất nhiên là thật, Nigel. Mẹ đuổi việc con vì con không phục tùng chứ không phải vì con không có khả năng làm công việc ấy. Thực tế là con đã làm rất tốt. Rất giỏi. Và mẹ vẫn luôn nói như thế. Vả lại, hãng Jardine đúng ra là của con. Mẹ đã tính vài năm nữa sẽ nghỉ, khi đó con sẽ nắm quyền lãnh đạo hãng Jardine ở cả hai bên bờ Đại Tây Dương. Mẹ rất muốn con tích lũy thêm một số kinh nghiệm nữa trước khi mẹ nghỉ."

"Con hoàn toàn không ngờ đấy," Nigel nói rất khẽ, mắt chăm chú nhìn mẹ. "Rất ít ai xử sự như mẹ, lấy con trở về làm việc như cũ."

"Mẹ không như mọi người khác, Nigel. Mẹ là mẹ của con. Con là con trai cả của mẹ, con đầu lòng và mẹ yêu con vô cùng. Chưa bao giờ mẹ bớt yêu con, ngay cả khi con chống lại mẹ."

"Một số người giữ mối căm giận ấy đến hết đời."

"Mẹ là người đàn bà khác hẳn mọi người khác cho nên mẹ không thể xử sự như họ. Cố chấp là thứ tình cảm nhỏ nhen. Đó là vũ khí của kẻ yếu và những kẻ thiện cận. Nhưng nếu nói đến cố chấp, thì bà nội con sinh thời đã cố chấp, giữ mãi mối căm giận mẹ. Sau này, có lúc mẹ tự hỏi, phải chăng bà nội đã gieo hạt giống cố chấp và thù hận đối với mẹ ấy vào đầu óc con, lúc con còn non nớt."

Nigel ngả người ra lưng ghế, nhắm mắt lại. Cuối cùng anh mở mắt, nói. "Bà nội Alfreda là một người đàn bà nhỏ nhen. Nhưng khi còn ở tuổi thiếu niên, con chưa nhận ra điều đó. Mẹ nói đúng, bà nội nói xấu mẹ rất nhiều... và còn xui con chống lại mẹ. Bây giờ nghĩ lại, con mới nhận ra điều đó. Bà bịa đặt ra những câu chuyện để nói xấu mẹ, thậm chí vu cho mẹ bao nhiêu tội, cuối cùng đã giết chết trong con lòng yêu mến mẹ."

"Tội? Bà bảo mẹ có những tội gì?" Stevie ngạc nhiên.

"Bà bảo cha mất là tại mẹ."

Stevie sửng sốt. Nàng không ngờ có người nghĩ như vậy. "Sao lại như thế được? Con thừa biết đó không phải sự thật. Cha mất vì bị viêm phúc mạc. Một cuộc phẫu thuật sai lầm do một bác sĩ tồi thực hiện. Mẹ xin nói thêm rằng ông bác sĩ ấy do chính bà nội lựa chọn. Nếu có ai phải chịu trách nhiệm về cái chết của cha thì người đó chính là bà nội Alfreda."

"Ông bác sĩ ấy do bà nội lựa chọn ạ?"

"Đúng thế. Ông ta là con một người bạn của bà nội."

"Bây giờ con mới biết."

"Bà nội còn kể tội mẹ gì nữa?"

"Bà nội bảo mẹ vô đạo đức... nhất là khi mẹ có thai Chloe."

"Đúng là kiểu tính cách của bà nội!" Stevie đứng dậy, sang ngồi trên ghế xô pha bên cạnh con trai cả. "Có phải bà nội đã giết tình cảm của con đối với mẹ không?"

"Không hoàn toàn như thế, mẹ ạ. Nhưng bà nội đã làm thương tổn tình cảm ấy. Bà nội làm cho con tin rằng mẹ muốn nắm quyền lãnh đạo hãng kim hoàn vì lợi ích của mẹ, nhằm thỏa mãn những mục đích xấu xa của mẹ. Bà nội còn bảo một ngày kia mẹ sẽ gạt con ra. Không để con lãnh đạo và điều hành công ty Jardine."

"Và con tin bà nội nói là đúng?"

"Lúc đó con còn ít tuổi, chỉ là đứa trẻ."

"Mẹ biết. Vào tuổi đó con người ta dễ bị ấn tượng lắm. Bà nội quả là một người xấu xa, một người đàn bà độc địa."

"Con rất tiếc mẹ ạ."

"Mẹ biết. Con hãy nhớ rằng lòng yêu mến con của mẹ không bao giờ thay đổi hay giảm sút, bất kể xảy ra chuyện gì. Mẹ hy vọng con hiểu được điều đó. Hiểu rằng mẹ yêu con biết chừng nào, Nigel."

"Bây giờ con mới bắt đầu hiểu ra điều đó, mẹ ạ."

Stevie bật cười và cười rất tươi. Đây là nụ cười thật sự đầu tiên của nàng trong suốt nhiều tuần nay. "Mẹ cười cái gì vậy?" Nigel hỏi.

Đôi lông mày lại nhíu lại. "Có một điều có lẽ con chưa nhận ra, đó là cách con xung hô với mẹ vẫn hệt như hồi con còn nhỏ."

Nigel không đáp. Đột nhiên anh ôm chặt mẹ một lúc lâu "Làm sao mẹ có thể tha thứ cho con sau những gì con đã làm đối với mẹ?" Nigel hỏi trên mái tóc Sevie, trong khi vẫn ôm nàng trong vòng tay. "Mẹ tha thứ cho con từ lâu rồi, Nigel. Từ nhiều tuần nay."

"Vậy con phải làm gì để vui lòng mẹ?"

"Mai hãy ra cửa hiệu Jardine và bắt tay vào làm việc."

"Con chưa biết phải làm gì để lại được mẹ quý mến như ngày trước?"

"Hãy làm tốt công việc của con trong hãng kim hoàn của gia đình nhà ta. Hãy chăm sóc hai đứa trẻ và yêu thương chúng. Hãy yêu quý ông Derek, bà ngoại Blair và ông nội Bruce. Hãy kiêu hãnh và tự hào, Nigel, và làm người đàn ông hoàn hảo theo như mẹ hằng hy vọng và mong ước ở con."

"Con sẽ cố gắng. Không, con nhất định sẽ làm như thế. Con sẽ làm."

Stevie mỉm cười với Nigel. Cặp mắt xanh ghi của nàng tràn đầy niềm yêu mến đối với con trai cả. Nàng trườn mền sò vào má Nigel. "Tình yêu là thứ quan trọng vô cùng trong cuộc sống của chúng ta... mẹ nói tình yêu là theo nghĩa rộng, mọi thứ tình yêu, không chỉ tình yêu lãng mạn, Nigel. Tình yêu có khả năng chữa lành một thương tổn."

"Vâng, con biết. Con đã chứng kiến sức mạnh của nó trong trường hợp Chloe. Bệnh tình Chloe khá lên chính nhờ tình yêu của mẹ."

"Và nhờ bệnh viện. Nhờ cả ông nội Bruce, ông Derek và bà ngoại Blair. Nhờ cả Miles, Gideon và Lenore. Và nhờ cả con nữa, Nigel, và hai đứa trẻ. Toàn thể gia đình nhà ta đều có công trong việc Chloe bình phục, và cũng sẽ có công trong việc con hồi phục nữa."

Chương 29

Sáng Thứ tư tuần sau đó, Stevie ra sân bay Heathrow để bay sang Italy. Chặng đường tương đối ngắn, từ London đến Milan mất có một giờ bốn mươi phút.

Khi máy bay phản lực của hãng hàng không British Airways hạ cánh xuống đường bay của sân bay Lynate, Stevie vỗ đồng hồ nhanh thêm một tiếng để phù hợp với giờ của lục địa châu Âu. Lúc này là mười giờ bốn mươi tròn.

Ra khỏi máy bay, mọi thứ diễn ra rất nhanh, và chỉ hai mươi phút sau Stevie đã ngồi trong chiếc Limousine gọi được ở sân bay, hướng về phía thành phố Milan.

Stevie ngả người ra lưng ghế trong xe, cảm thấy khoan khoái và dễ chịu hơn nhiều so với thời gian vừa qua. Chính xác là quãng thời gian từ khi xảy ra vụ bắn người.

Nigel đã trở lại làm việc ở cửa hiệu Jardine ngay sau hôm hai mẹ con có cuộc nói chuyện thẳng thắn tâm tình. Tính đến nay vừa tròn một tuần lễ và xem chừng anh ta đã gần như lấy lại được thăng bằng. Công việc là thứ quan trọng đối với Nigel trong suốt cuộc đời anh. Và đúng như Stevie đã tiên đoán, việc trở lại cửa hiệu kim hoàn đã giúp Nigel dần dần thoát khỏi tấn bi kịch rơi xuống đầu anh. Sẽ phải mất một thời gian dài mới có thể làm Nigel hoàn toàn bình phục sau cái chết của Tamara, nhưng bây giờ Stevie tin rằng Nigel có cơ may khôi phục được tinh thần phấn chấn trước kia. Làm việc là thứ đối lập với đau thương. Stevie đã nhận ra điều đó qua bản thân nàng. Nigel còn có hai đứa con. Chúng sẽ hỗ trợ cha chúng và vì chúng cần được chăm sóc, nên chúng tạo nên ý nghĩa cho cuộc sống của anh.

Còn Chloe thì khá lên từng ngày. Sau năm tuần điều trị ở bệnh viện phục hồi trên phố Công viên Norhwick, cô khoẻ mạnh thêm nhiều. Việc điều trị là cần thiết, đưa cô trở lại trạng thái bình thường và bác sĩ Longdon vui mừng thấy bệnh nhân của mình tiến triển tốt. Mỗi tuần trước ông đến thăm Chloe và tuyên bố rằng như thế là thích hợp và kết quả, nhưng ông khuyên Stevie nên để con gái ở lại London thêm một tháng nữa. Sau đó hai mẹ con hãy trở lại Hoa Kỳ. Hoặc đi đâu đó tùy họ.

Mình gặp may vô cùng, Stevie thầm nghĩ lúc nàng nhìn qua cửa sổ ô tô ra ngoài. Trí óc nàng lúc này chỉ hướng về con gái. Chloe rất có thể không sống nổi, hoặc bị liệt hoàn toàn. Chúa đã ban cho mình một phép lạ Phục Sinh, ít nhất cũng cho Chloe mà không cho Tamara. Mỗi lúc nghĩ đến con dâu, tim Stevie thắt lại và nàng vô cùng đau đớn. Con dâu mất đi đã để lại trong tâm hồn nàng một khoảng trống lớn.

Rời khỏi sân bay Lynate chưa đến hai mươi phút, xe đã chạy vào khu trung tâm thành phố Milan. Như thường lệ, ở đây tiếng xe cộ ầm ĩ, nhưng chỉ vài giây sau xe đã ra khỏi khu Bốn Mùa, quạt vào phố Gesu, gần phố Montenapoleone. Từ khi tu viện cổ được cải tạo, tòa nhà theo kiến trúc thế kỷ mười lăm được cập nhật biến thành một khách sạn tráng lệ, với ánh nắng mặt trời dội vào bên trong qua những cửa sổ lớn.

Trong lúc Stevie đi ngang qua gian sảnh để đến quầy tiếp tân, nàng ngắm khung cảnh xung quanh, thích cái không khí này, chủ yếu là rất thoáng đãng.

Vào đến phòng nghỉ liên hoàn của khách sạn, Stevie mở va ly, lấy quần áo ra treo lên mắc. Ngồi vào bàn giấy, nàng quay số điện thoại gọi về hãng Jardine. Nói chuyện với cô thư ký riêng xong, nàng nói chuyện với Nigel rồi với Gideon trước khi gọi điện đến căn hộ trên phố Quảng trường Eaton hỏi thăm về tình hình Chloe, để tin chắc là con gái nàng vẫn yên ổn.

Sau khi đã gọi điện đến những nơi cần thiết, Stevie sửa sang lại trang điểm, cởi bộ đồ màu đen

nàng mặc lúc đi đường. Để đến cuộc hẹn trưa nay, Stevie chọn bộ đồ len màu ghi thẫm và khăn quàng lụa trắng. Nữ trang duy nhất nàng đeo là chuỗi hạt ngọc trai hai vòng, hoa tai cũng bằng ngọc trai, và đồng hồ đeo tay. Liếc nhanh vào gương xong, nàng với chiếc xắc tay rồi ra khỏi phòng.

o o o

Stevie đi bộ đến văn phòng Caracelly trên phố Spiga, hưởng thời tiết tuyệt đẹp sáng nay: nắng vàng, bầu trời xanh ngắt, không một gợn mây, không trung thoang thoảng mùi hương, đúng là một món quà quý sau thời tiết ẩm ướt ở London.

Vừa dạo phố, Stevie vừa ngắm những bộ y phục và đồ phụ trợ bày trong những tủ kính sang trọng. Milan là thủ đô thời trang của thế giới, nên nàng quyết định nếu còn thời gian sẽ mua sắm vài thứ. Biết đâu nàng sẽ tìm thấy vài thứ xinh đẹp cho Chloe cũng như cho bản thân.

Cuối cùng Stevie đến tòa nhà đồ sộ Caracelly. Nàng nhìn đồng hồ. Chỉ còn vài phút nữa là đúng hai giờ. Nàng đến cuộc hẹn vào thời gian chính xác.

Trong lúc ngồi chờ trong sảnh tiếp tân rộng thênh thang, Stevie lật trang hai tờ tạp chí thời trang để giết thời gian. Cuối cùng một cô gái xinh đẹp ra đón nàng, nói vài câu tiếng Anh rồi dẫn nàng đi dọc theo hành lang. lát sau, cô gái trở cho khách văn phòng của Ngài Caricelly.

Gianni Caracelly ngồi sau bàn giấy kê chéo ở một góc phòng, quay mặt ra phía cửa. Ông đứng dậy đi vòng chiếc bàn ra đón Stevie, miệng nở một nụ cười khoáng đạt.

Stevie thấy dạ dày nàng quặn đau. Sự điềm tĩnh lúc trước tạo cho nàng niềm tự tin đã lập tức biến đâu mất. Nàng bỗng thấy thần kinh căng thẳng, và lúc đứng giữa văn phòng, nàng thấy vô cùng hồi hộp.

Gianni bước đến, vẫn nụ cười rộng mở trên môi, đứng lại trước mặt Stevie, nắm bàn tay nàng, rồi nói bằng thứ tiếng Anh hơi lơ lớ một chút. "Steffie! Rất vui lại được gặp em. Khi nghe điện thoại của em hôm thứ hai anh mừng hết sức."

"Em cũng rất vui được gặp anh," Stevie đáp và nàng ngạc nhiên thấy giọng mình đã bình thường trở lại. "Em rất vui thấy anh không đi đâu xa và có thể định ngay thời gian cho cuộc gặp gỡ hôm nay."

Gianni Caracelly gật đầu rồi vẫn nắm tay Stevie, dẫn nàng đến bộ xa lông kê gần cửa sổ. "Em muốn uống gì? Cà phê hay thứ gì? Trà chẳng?"

Stevie lắc đầu. "Cảm ơn, em không khát."

Gianni lại mỉm cười, phô hai hàm răng trắng muốt, nổi bật giữa khuôn mặt rám nắng. Ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Stevie, chàng vắt chéo đôi chân dài, ngả người ra lưng ghế nệm, chăm chú nhìn nàng. Rõ ràng chàng rất tò mò muốn biết về nàng. Đột nhiên chàng vẫy tay mạnh một cái rồi kêu lên, "Em tha lỗi? Anh vô ý quá. Lẽ ra anh phải hỏi thăm về con trai của em. Cậu ta thế nào rồi?"

"Đã khá hơn," Stevie đáp.

"Anh đọc thấy trên tờ London Times là con dâu em bị bắn, đã qua đời. Một điều bi thảm."

"Đúng thế," Stevie công nhận. "Một thời gian đau khổ đối với con trai em và với toàn gia đình. Nhưng con trai em rất có nghị lực... đã tự trấn tĩnh được. Nó có hai đứa con nhỏ và chính chúng giúp cho cha chúng không... phát điên."

"Anh hiểu..." Gianni ngừng lại một chút rồi nói tiếp. "Mất một người thân trong lúc người đó còn trẻ... quả là một nỗi đau hết sức lớn. Sự việc bị thảm đó lại xảy ra đúng lúc trong lòng em đang có chuyện không vui, lại càng bị thảm. Anh rất thông cảm với nỗi buồn và nỗi đau xót ấy của em, Steffie."

"Cảm ơn anh," Stevie bậm môi lại, ngập ngừng rồi nói nhanh, tuôn ra một tràng. "Con gái em cũng bị trúng đạn hôm đó, may nó còn sống."

Gianni sửng sốt. "Em có con gái."

Stevie gật đầu. "Lúc ấy nó đang ở đó cùng với Tamara, lúc bị bắn ấy... tại trang ấp của gia đình em trên vùng Yorkshire. Con gái em bị một viên đạn bắn trúng đầu, chui vào não. Nó bị hôn mê mất một tuần lễ."

"Lạy Chúa! Vậy bây giờ nó qua khỏi rồi chứ?" Gianni lại ngồi lên, giọng chàng nói đầy vẻ quan tâm.

"Vâng. Nó phải mổ não để lấy đầu đạn ra. Ớn Chúa nó đã bình phục."

"Anh rất mừng." Trán Gianni nhăn lại vì tò mò từ lúc Stevie bước vào văn phòng, bây giờ giãn ra một chút. Chàng nhìn nàng bằng cặp mắt rất lạ rồi nói. "Anh không biết là em có con gái đấy." Mắt chàng hướng về phía bàn tay trái của Stevie rồi chuyển lên phía mặt nàng. "Con gái em bao nhiêu tuổi rồi, Steffie?"

"Mười tám. Tháng Bảy này nó sang tuổi mười chín."

"Mười tám."

Stevie gật đầu.

"Tên con gái em là gì?" .

"Chloe."

"Choe?" Gianni nhắc lại cái tên đó với vẻ ngạc nhiên khiến Stevie hoảng hốt.

Chàng nhìn xoáy vào Stevie, trầm ngâm nói. "Con gái em mười tám, sắp sang tuổi mười chín... Tên nó là Chloe... Phải chăng nó là con của anh? Đúng nó là con anh rồi, Steffie."

"Đúng thế. Nó là con của anh, Gianni!"

Gianni Caracelly sửng sốt, lảng đi trong một lúc. Chàng chăm chú nhìn Stevie, cuối cùng lên tiếng. "Tại sao em không nói gì với anh, khi chúng ta còn đang quan hệ với nhau, cách đây đã bao nhiêu năm trời?"

"Bấy giờ anh đã có gia đình. Anh lại là một doanh nhân nổi tiếng. Em còn biết anh là tín đồ Thiên Chúa giáo, anh không thể ly hôn Tốt nhất là em chủ động cắt đứt mối quan hệ giữa chúng ta."

"Ôi, Steffie!" Cặp mắt chàng đầy vẻ oán trách. Và thấy rõ chàng rất buồn.

Thấy Gianni bị quá xúc động, Stevie vội tự trấn tĩnh. Nàng nói ngay, "Em chủ động cắt đứt, nhưng anh cũng đã chấp nhận..."

Gianni ngắt lời Stevie, vội vã nói. "Vì anh biết nếu hai chúng ta tiếp tục quan hệ thì sẽ gây ra cho em nhiều khó khăn. Anh không muốn gây cho em thêm những rắc rối. Anh biết cha chồng em, ông Bruce, là loại người thế nào. Rồi bà mẹ chồng em, bà Alfreda nữa. Họ đều nghiệt ngã và độc ác. Những con người không tim. Anh chấp nhận quyết định của em vì..." Chàng chưa nói hết câu nhưng cặp mắt vẫn không rời Stevie.

"Vì sao?"

Gianni dịu dàng đáp, "Vì anh quá yêu em. Anh không chịu nổi thấy em gặp khó khăn. Nỗi khổ tâm của em vì hai chúng ta không thể chung sống giống như mũi dao thọc vào tim anh. Anh đã bị sa vào bẫy. Cuộc hôn nhân của anh là cuộc hôn nhân miễn cưỡng, ngoài ý muốn của anh. Bây giờ cha anh đang ốm nặng. Doanh nghiệp to lớn của gia đình cần có anh để điều hành. Hai đứa con còn nhỏ và phụ thuộc vào anh. Về sau, gặp em, yêu em, anh rất muốn chung sống với em nhưng anh không thể thực hiện được. Vì vậy anh đành để em đi." Nỗi đau đớn hiện lên trên đôi mắt chàng.

Stevie không thể không nhìn thấy, và nàng biết chàng nói thực lòng. Xưa kia bao giờ Gianni Caracelly cũng thành thực và dịu dàng, đến nay chàng vẫn không thay đổi. Nàng chuyển nhẹ tư thế ngồi trên ghế nệm nhưng không nói gì.

Gianni nói tiếp. "Em không kể với anh là không đúng."

"Em buộc phải làm thế, Gianni?"

"Em đã lo thay cho anh. Đây là một sai lầm, Steffie. Anh có thể tự lo lấy được."

"Em biết anh có thể tự lo, nhưng tốt nhất là em lo thay cho anh. Dù sao thì lúc đó em đã suy nghĩ theo cách ấy."

"Thế em giải thích thế nào với mọi người về đứa con, đứa con của chúng ta?"

"Em không giải thích gì hết. Em từ chối không nêu tên cha của nó."

"Vậy mà các thành viên trong gia đình Jardine cũng chấp nhận?"

"Vâng. Thực tế là tất cả mọi người đều chấp nhận. Em chỉ dùng một biện pháp duy nhất là kiên quyết không thay đổi thái độ."

"Lạ đấy."

"Không ai có thể làm gì hoặc nói điều gì, Gianni. Vả lại họ không có sự lựa chọn nào khác. Họ cần em. Ông già Bruce cần có em để lãnh đạo và điều hành công ty."

"Em đã làm được quá nhiều cho Công ty Jardine. Anh rất tự hào về em, khi thấy công ty phát triển mỗi năm một lớn thêm." Ngả người về phía trước, Gianni hỏi, "Tại sao hôm nay em đến đây gặp anh và kể về con gái chúng ta. Về Chloe? Sau ngần ấy năm trời im lặng? Vì vụ con bị bắn ư?"

"Chính vì vụ đó. Khi Chloe còn đang trong trạng thái hôn mê, em đã thề. Em thề rằng nếu con thoát được em sẽ kể cho nó nghe sự thật về cha nó. Bây giờ em có bốn phận phải thực hiện điều em đã thề, Gianni. Em phải kể với con về anh. Và em muốn anh sang London gặp nó. Điều ấy hết sức quan trọng đối với em. Trước vụ bị bắn khá lâu, Chloe đã tìm mọi cách dò hỏi để biết cha nó là ai. Bây giờ lẽ tự nhiên là nó phải được biết, nó đã đến tuổi trưởng thành."

"Đúng thế. Tất nhiên rồi. Anh hiểu. Vậy là em chưa kể gì với con về anh?"

"Chưa. Em biết làm thế sẽ khó xử cho anh, mà em thì rất không muốn can thiệp vào cuộc sống của anh cũng như của gia đình anh. Em không muốn gây khó xử cho anh bất kể về phương diện nào, hoặc..."

"Anh hiện nay góa vợ," Gianni ngắt lời Stevie, nói.

"Ôi, xin lỗi..." Tiếng nói của Stevie lạc đi khi thấy Gianni chăm chú nhìn nàng.

Chàng lắc đầu, "Anh không muốn giả dối, Steffie. Em đã biết là cuộc hôn nhân của anh thật khủng khiếp. Và anh đã ly thân từ trước khi vợ anh mất. Renata đã bỏ anh cách đây mười hai năm đi theo một người đàn ông khác. Cách đây bốn năm, khi mất, cô ấy vẫn đang chung sống với người kia."

"Em hiểu. Còn hai đứa con anh, Carlo và Francesco thì hiện nay ra sao?"

Một nỗi đau đớn thoáng hiện lên trong cặp mắt Gianni. "Francesco đã chết trong một vụ tai nạn giao thông cách đây năm năm. Còn Carlo hiện vẫn yên ổn."

"Em thực sự rất lấy làm tiếc, Gianni. Em biết anh rất yêu Francesco." Stevie lắc đầu. "Anh cũng đã gặp những chuyện buồn. Đó là phần đau khổ của mỗi con người."

"Đúng thế. Ai cũng phải chịu những đau đớn, mất mát." Hai người im lặng một lúc, rồi Gianni nói tiếp, "Kể anh nghe, Steffie, con chúng mình hình dung cha nó là người như thế nào. Hẳn em cũng phải đưa ra một cái tên chứ? Là gì?"

"John Lane," Stevie thoáng mỉm cười. "Em tin rằng anh biết con người có cái tên ấy chứ?"

Gianni phá lên cười. Cặp mắt say đắm của chàng đột nhiên tươi lên. "Biết. John tức là Gianni hoặc Giovanni. Còn Lane thì vì anh thường nghỉ ở khách sạn Dorchester trên phố Park Lane. Hồi ấy anh dùng cái tên Lane ấy mỗi khi gọi điện đến nhà Jardine cho em."

Stevie gật đầu.

"Hình dáng Chloe ra sao, con gái anh ấy?" Stevie vừa vói chiếc xắc tay, lấy ra tấm ảnh của Chloe ra, thì chuông điện thoại reo.

"Xin lỗi!" Gianni đứng phắt dậy, chạy vội đến bàn giấy, nhấc máy, rồi điềm tĩnh nói vào máy.

Stevie nhìn theo chàng. Trong mười tám năm qua, chàng không thay đổi là bao. Năm nay Gianni năm mươi tư, hơn nàng tám tuổi, nhưng chàng không có vẻ ở cái tuổi ấy. Chàng mập ra một chút, có vẻ rắn chắc hơn, nhưng trên mặt chưa thấy nếp nhăn và màu da rám nắng vẫn y nguyên như xưa. Hồi ấy Gianni là nhà thể thao, thích môn quần vợt trượt tuyết và chơi thuyền buồm. Bấy giờ chàng thuộc loại đàn ông luôn sinh hoạt bên ngoài gia đình. Mái tóc đen của chàng bắt đầu có vài sợi bạc hai bên thái dương, nhưng rất khó thấy. Và nhìn chung chàng vẫn có nét quý phái như xưa. Cao và nhanh nhẹn, Gianni sung sức và chính vẻ sung sức ấy đã hút nàng thời ấy. Không! Chàng không thay đổi gì hết, ít nhất thì cũng trên dáng vẻ bên ngoài. Nhưng cuộc sống đã in dấu vết lên chàng, cũng như lên bất kỳ ai, và nhiều hơn là những thứ chàng kể ra. Điều này Stevie thấy rất rõ và nàng có thể kể ra, đó là trong chàng có một nỗi buồn sâu sắc và một nỗi đau khôn cùng.

Trong thời gian xa cách Stevie, Gianni Caracelly đã trở thành doanh nhân lớn nhất Italy, được

mệnh danh là Vua Lụa, nhưng chàng còn sở hữu nhiều của hiệu thời trang, nhà máy, trung tâm thương mại, bất động sản và khách sạn. Stevie biết tất cả những điều này do đọc những tin tức về chàng suốt những năm qua. Tên chàng được nhắc đến thường xuyên trên tạp chí tài chính Financial Times và tạp chí thời báo Wall Street Times.

Trong lúc Gianni đặt điện thoại xuống và quay lại chỗ ngồi cũ, Stevie không thể không nghĩ rằng trông chàng rất điển trai trong bộ âu phục bằng gabardine màu be, sơ mi xanh nước biển, cà vạt lụa màu vàng xanh lam. Chàng vẫn ăn mặc lịch sự và có thẩm mỹ, từ đầu đến chân, trong đôi giày nâu thẫm bóng lộn.

"Tấm ảnh này dành cho anh phải không?" Gianni ngồi xuống, hỏi.

Stevie đưa tấm ảnh cho chàng, giải thích, "Mới chụp mùa hè năm ngoái ở Connecticut."

Gianni ngắm nghía hình trong ảnh, "Nó giống anh."

"Rất giống, nhất là mắt và trán, cả cái cằm vuông nữa, Gianni."

"Anh giữ tấm ảnh này được chứ?"

"Được. Nhưng anh có sang gặp con để nhìn tận mắt không."

"Nhất định là có rồi." Gianni đứng lên, ngồi sang xô pha bên cạnh Stevie. Chăm chú nhìn nàng, chàng cầm bàn tay nàng, trườn mồm nói, "Chỉ cần em cho biết địa chỉ, anh sẽ tìm được cách đến đó." Và nàng thấy nỗi buồn lúc trước lại hiện lên trên khuôn mặt Chàng. Cổ họng Stevie nghẹn lại vì thương xót.

"Có lẽ thế," Stevie khẽ nói, nhìn lại chàng chăm chú. "Bây giờ em chỉ muốn một điều là giới thiệu hai cha con với nhau. Em đã có lỗi lớn là bắt hai người không được biết gì về nhau. Em phải sửa cái lỗi đó."

o o o

Trước kia Gianni Caracelly chuyên phóng ô tô với tốc độ rất cao, nhưng Stevie nhận thấy bây giờ chàng lái xe thận trọng hơn nhiều. Trong lúc cho chiếc ô tô nhãn Ferrari chạy ra khỏi thành phố Milan hướng về phía hồ Como, chàng chỉ giữ tốc độ vừa phải.

Gianni Caracelly trò chuyện không nghỉ, hoặc nói chính xác hơn, chàng liên tục hỏi đủ mọi thứ về Chloe đồng thời mắt vẫn không lúc nào rời khỏi con đường.

Đến một lúc, Gianni nói, "Bây giờ anh không còn là đứa lao xe như điên hồi còn trẻ, khi quen em nữa, Steffie. Cái chết của Francesco đã chữa cho anh khỏi cái bệnh nghiện tốc độ cao ấy. Con trai anh phóng xe như gió, đồng thời vẫn trò chuyện với cô bạn gái, không nhìn thấy chiếc xe tải chạy ngược chiều đang lao tới. Thế là xảy ra một vụ đâm đầu vào nhau. Cả Francesco lẫn Liliane đều chết ngay lập tức."

"Em rất lấy làm tiếc," Stevie nói nhỏ. "Em nhớ là anh rất yêu nó."

"Đúng thế."

Trên quãng đường còn lại để đến ngôi nhà của Gianni trên bờ hồ Como, chàng chỉ im lặng. Trong cuộc gặp gỡ trưa nay tại văn phòng của chàng, Gianni có một lúc đã đột nhiên mời Stevie ăn tối với chàng và nàng đã nhận lời. Bây giờ, lúc hai người ngồi trên xe, nàng tưởng như chuyện xa nhau suốt mười tám năm qua không hề xảy ra. Hồi xưa, hai người hoàn toàn hợp tính nhau và không ngờ bây giờ bên nhau, họ lại thấy vẫn thoải mái, dễ chịu như trước kia. Đột

nhìen Stevie thẳm nghĩ, thì ra hai chúng mình vẫn y nguyên, không khác gì ngày trước. Cả hai thêm lên nhiều tuổi và cuộc đời cũng đã thay đổi chúng ta về nhiều phương diện, nhưng tâm hồn cả hai vẫn thế. Tuy họ đã lấy lại được sự thoải mái ngày trước, nhưng Stevie vẫn thấy dè dặt. Nổi căng thẳng lúc mới gặp lại Gianni ở văn phòng Caracelli vẫn chưa biến mất hoàn toàn. Nàng vẫn nhận thức rõ chàng là một người đàn ông mạnh khỏe, tràn đầy sức sống. Hồi trẻ, nàng thấy Gianni có sức hút kỳ lạ và đến nay chàng vẫn có sức hút ấy. Có vẻ chàng vẫn tràn trề sức mạnh nam giới.

Trong suốt bao năm qua, Stevie luôn khao khát Gianni, khao khát nhìn thấy chàng, nghe tiếng chàng nói. Nàng không sao quên được giọng nói của chàng. Trầm và vang. Vì học ở Anh và Hoa Kỳ nên tiếng Anh của chàng không chệ vào đâu được.

Stevie đã cắt đứt quan hệ với Gianni trước đây gần hai chục năm vì biết không thể tiếp tục. Một khi đã quyết định cắt đứt, nàng không hề thoáng có ý nghĩ thay đổi quyết định. Nàng đã không tìm cách gặp lại, nhưng niềm khao khát chàng vẫn không nguôi trong đáy lòng nàng.

Stevie liếc nhanh nhìn Gianni, thấy cái cằm vuông, cái mũi thẳng, cái đầu dáng đẹp. Chloe có đúng những nét đó, cả cằm, mũi, đầu.

Stevie không thể không tự hỏi về cuộc sống của Gianni, về những người phụ nữ trong cuộc đời chàng trong những năm qua. Chắc hẳn phải rất nhiều, thôi được, một số... chàng là người có nhu cầu mạnh về tình dục, không thể không quan hệ với phụ nữ. Chàng đã kể với nàng rằng chàng ly thân với vợ trong mười hai năm. Stevie suy nghĩ rất nhiều về những thứ đó, suy nghĩ trong nhiều tiếng đồng hồ và nàng thấy thương xót chàng. Nàng đến Milan tìm gặp Gianni chỉ vì Chloe, vì con gái nàng, muốn hai cha con cuối cùng được gặp nhau. Đây là lý do duy nhất khiến nàng ở bên chàng tối nay.

Khi hai người đến biệt thự của Gianni trên bờ hồ Como, nơi có nhiều người Milan sinh sống, Stevie sửng sốt trước tầm vóc to lớn của tòa nhà và vẻ đẹp của nó. Đỗ xe ngoài sân xong, Gianni dẫn Stevie vào gian sảnh lớn trắng toát. Sang trọng nhưng có thứ gì đó nghiêm khắc, do kích thước, tỷ lệ giữa các bộ phận và do vẻ đẹp nội tại của nó. Đưa mắt nhìn bao quát xong, Stevie chú ý đến một tấm thảm rất đẹp căng trên một bức tường, còn trên bức tường khác là một tấm gương rất lớn khung mạ vàng. Một bộ đèn chùm bằng pha lê khổng lồ treo trên trần. Một cầu thang rộng dẫn lên tầng trên. Và chỗ nào cũng có hoa.

Một gia nhân mặc sắc phục trắng cúi chào hai người. Gianni nói rất nhanh với bác ta bằng tiếng Italy trước khi kéo nàng đi xuyên qua phòng khách rất rộng ra một cái sân trời dài trông xuống hồ.

"Ngôi nhà đẹp quá, Gianni ạ," sau một chút, Stevie nói.

"Anh nghĩ, nó quá rộng đối với một người."

"Carlo, con trai anh, không ở đây với anh à?"

"Không."

"Cậu ta có vợ rồi sao?"

"Chưa. Nó sống ở Rome. Nó có một căn hộ ở đó. Carlo phụ trách văn phòng của anh ở Rome. Hai cha con..." Nói dở chừng, Gianni ngừng lại, khẽ nhún vai nói tiếp. "Carlo... vẫn là con của mẹ nó nhiều hơn là con của anh. Nghe có vẻ lạ tai, nhưng đứa con nào chẳng quý một người nào đó hơn trong hai cha mẹ? Chúng ta cũng không quan tâm nhiều đến chuyện đó, đúng không, Steffie?" Chàng cười với nàng nhưng trong nụ cười có vương chút không vui. Rồi chàng dướn

một bên lông mày, hỏi, "Em là một người mẹ, em thừa hiểu tâm lý đồ của con cái."

"Em hiểu chứ, Gianni. Trong ba đứa con trai em, Miles đúng là đứa hợp với em nhất. Chloe cũng vậy."

"Francesco hợp với anh hơn thì không may lại chết mất: Ôi, cuộc đời! Đôi khi sống quả thật không dễ dàng." Gianni trở một chiếc ghế nệm. "Mời em."

Bác gia nhân quay ra bưng chiếc khay trên có chai sâm banh và hai chiếc cốc. Bác ta đặt lên chiếc bàn nhỏ sau lưng họ, rồi mở chai sâm banh.

Gianni cười với Stevie, "Veuve Clycquot for you, Steffie. Em thấy không, anh chưa quên nhé?"

Họ chạm cốc. "Nào, bây giờ em kể với anh về Chloe, con chúng ta." Chàng bất ngờ cười vang. "Nếu bà nội anh còn sống, hẳn bà sẽ thích thú biết bao thấy cháu gái của cụ mang tên của cụ. Cảm ơn em đã đặt tên con chúng ta theo tên cụ nội bà nó."

Stevie nói một lúc về Chloe, kể cho Gianni nghe về thời thơ ấu của con gái họ, về mối quan hệ giữa cô với các anh cùng mẹ và những người khác trong gia đình.

Vào lúc Stevie dừng lại để nhấp cốc rượu sâm banh bỏ đá, Gianni hỏi, "Bao giờ em về London?"

"Mai."

"Thứ năm. Chà!" Gianni nhìn Stevie, vẻ suy nghĩ "Có lẽ anh sẽ đi với em. Anh muốn gặp con."

"Nhưng sao vội vã thế?" Stevie kêu lên. "Em phải chuẩn bị tinh thần cho nó trước đã. Giải thích mọi thứ cho nó hiểu..." Stevie vội ngừng bật khi nhìn thấy vẻ thất vọng trên khuôn mặt Gianni.

"Em cần bao nhiêu thời gian để làm công việc ấy? Mười lăm phút là cùng chứ gì? Chỉ thế thôi, Steffie."

Vậy là chàng gọi mình theo cái tên chàng vẫn gọi hồi đó. Stevie nhìn chàng và thấy chàng hấp dẫn đến mức nàng không thể cưỡng lại được. Nàng quay nhìn đi chỗ khác, rồi bậm môi lại, im lặng.

Im lặng kéo dài giữa họ.

Không muốn nó kéo dài thêm nữa, Gianni nói, "Anh nói thế không đúng sao? Em cần gì nhiều thời gian để kể con nghe về anh..., về cha nó?"

"Có lẽ anh nói đúng," Stevie thừa nhận nhưng vẫn không nhìn chàng.

Gianni lại ngồi xuống, chăm chú nhìn Stevie, trong khi nàng quay mặt nhìn ra phía hồ. Nàng vẫn không thay đổi gì hết, vẫn đúng như cách đây hai mươi năm, khi mình gặp nàng lần đầu tiên ở London. Trong một cuộc triển lãm hàng kim hoàn và trang sức. Mới thoát nhìn thấy nàng, mình đã mê ngay. Và nàng cũng yêu ngay mình. Hiện tượng đó, người Pháp gọi là một coupe de foudre - sét đánh. Đây là mối tình quan trọng và cũng say đắm nhất trong những mối tình mình có trong suốt cuộc đời. Mắt Gianni hơi nheo lại dưới ánh đèn sáng chói. Trên mặt nàng chưa có một vết nhăn nào. Chàng tự cười bản thân. Tất nhiên có những nét rất mảnh xung quanh mắt và miệng nàng. Lúc ngồi ở văn phòng mình chưa nhận thấy. Nhưng những vết nhăn đó biến ngay mất khi chàng nhìn nàng bằng con mắt ngày xưa chứ không phải con mắt hôm nay. Trong trí óc Gianni, Stevie trẻ mãi không già.

Khẽ hắng giọng, Gianni nói, "Ta sẽ cùng đi London, Steffie ạ. Ngay ngày mai. Bằng máy bay riêng của anh."

Stevie vẫn im lặng. Nàng thấy sợ. Sợ chàng, sợ sức mạnh của chàng, sợ sức hút của chàng mà nàng không sao cưỡng lại được.

"Anh muốn gặp Chloe," chàng nài nỉ, tuy giọng vẫn nhẹ nhàng. "Càng sớm càng tốt. Trì hoãn để làm gì?"

Stevie quay lại nhìn chàng.

Lúc ôm nàng trong vòng tay, mắt chàng ánh lên niềm khao khát. "Chúng ta bỏ phí mất bao nhiêu năm trời, Steffie. Chúng ta đừng đại dột bỏ phí thêm nữa."

Chương Kết

"Mẹ trông con thế nào, mẹ?" Chloe sang phòng ngủ của Stevie. Cô đứng trước mặt mẹ, quay tròn. "Mẹ có thích bộ này không? Màu này có được không?"

"Đẹp đấy," Stevie đáp, vẽ mặt hài lòng. "Màu đỏ mận con mặc rất hợp, từ hồi còn nhỏ con đã hợp với màu này rồi."

"Đấy là do nước da con hơi nâu, con hợp với những màu sậm."

"Có lẽ thế."

Nghiêng đầu sang một bên, ngắm nghía Stevie, Chloe reo lên, "Ôi, mẹ diện quá! Như sắp đi ăn nhà hàng ấy."

"Trông mẹ diện lắm à?" Stevie lo lắng hỏi, rồi ra soi ở tấm gương chạy dọc cả một mặt tường của phòng ngủ sơn hai màu xanh da trời và trắng. Nàng tự ngắm mình, vẽ suy nghĩ khoảng một giây, rồi nói, "Mẹ không hiểu con nói thế ý là sao? Mẹ có diện gì đâu. Mẹ còn chưa đeo trang sức ấy chứ, ngoài chiếc trâm cài đầu và đôi hoa tai."

"Con biết, nhưng đây là bộ đồ mẹ mới may. Mẹ đã bảo con rằng mẹ dành bộ này cho những trường hợp đặc biệt. Mà con chưa thấy mẹ dùng cái trâm cài đầu và đôi hoa tai này bao giờ. Ngọc xaphia đẹp quá mẹ nhỉ? Mẹ mới mua ạ?"

"Không phải mẹ mua đâu." Stevie quay người chăm chú nhìn con gái. "Cha tặng mẹ đấy."

"Cha? Bao giờ ạ?"

"Cách đây mười chín năm." Bước ngang qua phòng ngủ, đến bên con gái, Stevie nắm cánh tay con. "Mẹ muốn nói chuyện với con một lát. Ta sang phòng giấy đi."

"Vâng. Nhưng có chuyện gì thế ạ? Mà tại sao hôm nay con mới thấy mẹ đeo bộ trang sức bằng xaphia này?" Chloe tò mò nhìn mẹ vẽ dò hỏi.

"Con sang đây, ta ngồi với nhau nào." Stevie vừa đáp vừa đi nhanh ra khỏi phòng ngủ.

Chloe đi theo Stevie sang phòng giấy rồi ngồi xuống chiếc ghế nệm bên cạnh cửa sổ, chăm chú nhìn mẹ.

"Hôm ngồi bên giường bệnh của con trong bệnh viện Leeds, cầu nguyện cho con chóng ra khỏi cơn hôn mê, mẹ đã hứa với con..." Stevie bắt đầu giảng giải. "...Mẹ đã thề với bản thân mẹ rằng nếu con qua khỏi, mẹ sẽ nói thật với con về cha con. Hôm nay mẹ thực hiện lời hứa với con và lời thề với bản thân mẹ. Chloe, mẹ sắp kể với con về cha của con."

Chloe hớn hởi gật đầu. Cô dướn người, chỉ ghé ngồi vào mép ghế. Rồi trước khi Stevie nói tiếp, cô kêu lên, "Cha vẫn còn sống, phải không mẹ?"

Stevie ngạc nhiên nhìn con. Cuối cùng nàng gật đầu, "Đúng thế, sao con biết?"

"Con chỉ đoán thôi. Con cảm thấy. Hồi nhỏ đôi khi con cảm nhận nhiều thứ lắm. Con luôn cảm giác sẽ đến một lúc cha bước vào phòng con rồi nói, "Chào Chloe, cha là cha của con đây." Hồi nhỏ con rất hay tưởng tượng ra cha. Con thấy cha cao, da mặt rám nắng, đẹp trai, đang đi về phía con. Con tin rằng sẽ đến một ngày cha đến đây tìm con."

Stevie thấy cổ họng nghẹn lại, không thốt lên được lời nào. Phải một lát sau, trấn tĩnh lại được, nàng mới nói, "Vây là con tưởng tượng đúng. Cha còn sống. Và đúng là cha cao, da mặt rám nắng, đẹp trai. Nhưng mẹ vẫn chưa hiểu tại sao con lại hình dung ra được như thế?"

Chloe dướn người về phía trước. "Và con cam đoan tên cha không phải là John Lane."

"Đúng thế. Nhưng cái tên ấy cũng chứa một phần sự thật."

"Sao lại thế hả mẹ? Tại sao mẹ giấu sự thật? Tại sao hôm nay mẹ mới nói cho con biết." Chloe hỏi bằng giọng lấy làm lạ và kèm theo một chút trách cứ.

"Mẹ không thể kể sự thật với con cho đến lúc con đến tuổi bắt đầu hiểu được, vì hoàn cảnh của cha con, vị trí của cha con trong xã hội, trong gia đình cha. Hồi đó cha đang có vợ con và là một người nổi tiếng. hồi cha và mẹ yêu nhau ấy."

"Sao cha không ly dị?" Chloe hỏi, giọng tha thiết. "Tại sao cha không ly dị vợ để lấy mẹ, khi mẹ có thai con? Hay cha không muốn có con bây giờ?"

"Thậm chí cha còn không biết là có con. Mẹ không nói gì với cha."

"Mẹ lạ thật! Sao mẹ không nói." Chloe cao giọng hỏi.

"Vì lúc đó cha đang có vợ. Cha lại theo đạo Thiên Chúa, mẹ biết cha không thể ly hôn. Cha lại đang có con cái. Mẹ bèn quyết định không nói gì với cha, mà cắt đứt quan hệ với cha luôn, từ trước khi con ra đời." Stevie lắc đầu. "Có thể mẹ làm như thế là sai, nhưng dù sao chuyện cũng qua lâu rồi. Sau đấy mẹ không bao giờ gặp lại cha."

"Cha cũng không tìm cách giữ lại mối quan hệ ấy. Không tiếp tục bám theo mẹ?"

"Không. Thậm chí cha cũng không nói gì ngay khi mẹ bảo mẹ phải cắt đứt thôi, chứ mẹ không thể kéo dài thêm nỗi đau khổ này. Cha tôn trọng ý muốn của mẹ, biết rằng không nên gây cho mẹ thêm khó khăn. Tiếp tục quan hệ với một người đàn ông đã có vợ chỉ kéo dài thêm nỗi đau khổ của mẹ. Thế đấy, Chloe ạ."

Chloe nói, vẻ thông cảm, "Không gặp cha nữa, hẳn mẹ khổ tâm lắm. Vì theo con hiểu, mẹ rất yêu cha."

"Đúng thế. Mẹ rất khổ tâm. Nhưng cha con lại sống ở một quốc gia khác cho nên tránh mặt cha không khó khăn gì lắm. Bây giờ cha vẫn sống bên đó."

"Quốc gia nào, mẹ?"

"Italy."

"Cha là người Italy?"

"Đúng thế."

"Chà! Cha con là người Italy. Khủng khiếp. Tên thật của cha là gì ạ."

"Gianni... tên gọi tắt của Giovanni, tương đương với tên John trong tiếng Anh, con hiểu không?"

"Gianni... Đây là tên, còn họ?"

"Caracelly. Cha con là Gianni Caracelly."

Họ im lặng một lúc. Chloe giương cặp mắt ngạc nhiên nhìn Stevie, rồi cô chậm rãi nói, "Có phải nhà doanh nghiệp Italy nổi tiếng không? Cha con có phải chính là ông ấy không đấy, hả mẹ."

"Phải."

Chloe chăm chú nhìn mẹ rồi đứng lên, bước đến trước gương, soi mình. "Con có vẻ người Italy không, mẹ." Rồi cô đến gần gương thêm. "Mắt con đúng là mắt người Italy, hình như thế. Nhưng sao mọi người bảo con giống bà ngoại?"

"Cũng đúng. Con có những nét giống bà ngoại nhưng lại có nhiều nét giống cha con. Mắt, lông mày, trán của con giống hệt của Gianni. Cả cái cằm nữa. Rồi hình dạng đầu, đúng là đầu của cha con."

"Nghĩa là con rất giống cha?"

Stevie gật đầu.

"Chính vì chuyện ấy mà thứ tư vừa rồi mẹ bay sang Italy phải không ạ?"

"Đúng thế."

"Mẹ gặp cha chứ? Và có kể về con chứ ạ?"

"Có."

"Cha con bảo sao? Con đoán cha choáng váng," Chloe khẳng định.

"Dùng từ sững sốt thì chính xác hơn. Mẹ cho rằng một người như Gianni không thể choáng váng. Cha con rất mừng."

"Mừng thật không ạ?" Chloe lo lắng hỏi.

"Thật. Mừng và xúc động nữa, khi thấy mẹ lấy tên bà nội của cha đặt cho con. Cụ nội bà của con cũng tên là Chloe."

"Thế ạ?"

"Cha muốn gặp con. Cha muốn gặp ngay."

Đột nhiên Chloe thấy sờ sợ, nhưng đồng thời lại thấy tò mò muốn gặp.

Stevie nói tiếp. "Hiện giờ cha đang ở London."

"Có phải chính là người mẹ bảo hai mẹ con sẽ gặp và cùng ăn trưa nay không."

Stevie mỉm cười, "Đúng thế. Tại khách sạn Dorchester. Cha nghỉ ở khách sạn ấy. Hồi xưa, cha cũng vẫn thường nghỉ ở đó, và theo mẹ nghĩ, thì mẹ có thai con chính là ở đó."

"Ôi, mẹ?" Chloe lại soi vào gương. "Mẹ thấy con mặc thế này trông được chứ. Hay con thay bộ khác. Ôi, lạy Chúa, trông con khủng khiếp quá, mẹ ạ. Mẹ phải nói thật đi, con thay bộ khác nhé?"

"Con mặc bộ ấy không khủng khiếp chút nào. Mà trông rất đáng yêu."

Bao nhiêu câu hỏi xuất hiện dồn dập trong đầu Chloe khiến cô kêu lên. "Thế vợ của cha thì thế nào? Con định hỏi là bây giờ vợ của cha không quan tâm nữa hay sao?"

Vợ của cha con mất rồi, Chloe. Bà ấy mất cách đây mấy năm, nhưng trước đó hai người đã ly thân trong nhiều năm liền."

"Mẹ bảo cha có gia đình..."

"Đúng thế, Cha có hai con trai. Carlo và Francesco. Đáng buồn là Francesco đã chết trong một tai nạn giao thông. Carlo thì hiện sống ở Rome và điều hành văn phòng ở Rome của tập đoàn Caracelly."

"Cha không có con gái ạ?"

"Con là con gái duy nhất của cha."

Chloe im lặng ngẫm nghĩ, rồi hỏi tiếp, "Cái tên Lane mẹ lấy ở đâu ra."

Stevie không thể nhìn được cười. "Lúc này mẹ có bảo con rằng, mỗi lần sang London gặp mẹ cha đều nghỉ ở khách sạn Dorchester, và cha thường xưng danh là Lane lấy trong cụm từ Công viên Lane để gọi điện thoại cho mẹ. Thế là khi đăng ký khai sinh cho con mẹ dùng luôn cái tên giả ấy điền vào chỗ tên họ cha." Stevie đứng dậy bước đến, dang hai tay ôm con gái. "Mẹ xin lỗi là đã bắt hai cha con không được biết về nhau trong suốt gần ấy năm. Sẽ đến một lúc nào đó con tha lỗi cho mẹ chứ?"

Chloe nhìn mẹ và đột nhiên hai mắt nhòa lệ. "Tha lỗi cho mẹ? Lạy Chúa, mẹ có lỗi gì mà phải tha thứ? Mẹ là người mẹ tuyệt vời nhất trong tất cả những người mẹ trên đời. Mẹ đã làm cái điều cần phải làm, cách đây gần hai chục năm, cái điều mà mẹ cho là tối ưu cho con. Và con tin cách xử lý ấy là chính xác nhất. Con yêu mẹ, mẹ ạ. Không ai sánh được với mẹ trên khắp thế giới này đâu."

Stevie cố nuốt phần nước mắt đọng lại chỉ chực trào ra, rồi nói, "Ta phải đi thôi. Đến đó gặp cha. Chắc cha đã bắt đầu sốt ruột rồi."

"Cha vừa mới bay sang đây ạ?"

"Không. Cha đi với mẹ sang London từ trưa hôm qua. Nói chính xác hơn là mẹ đi với cha, vì đây là máy bay riêng của cha."

"Cha có máy bay riêng? Oai nhỉ! Cha tự lái lấy được chứ ạ?"

"Không, cha có phi công riêng. Mẹ nói cho con biết, cha là nhà thể thao. Con sẽ mến cha, Chloe, và con sẽ thích cha rất mau cho mà xem."

Chloe ngáp ngừng một chút rồi bình thản hỏi, "Nhưng liệu cha có thích con không, mẹ? Cha sẽ yêu con chứ?"

"Cha đã yêu con rồi."

o o o

Gianm Caracelly đứng dậy khi nhìn thấy Stevie hiện ra ở cửa phòng Grill Room trong khách sạn Dorchester. Chàng ngạc nhiên thấy tim mình đập thình thình. Rồi cổ họng chàng khô khốc khi

thấy Stevie và Chloe đi về phía chiếc bàn. Con gái chàng mới xinh đẹp làm sao. Không chỉ giống cha nó mà còn có nét của cả Francesco. Trong một nháy mắt, Gianni đứng lặng đi. Chàng thấy thật chẳng hay nếu khóc ở nơi công cộng. Chàng xúc động rất mạnh, về đứa con trai đã qua đời, với cô gái chàng chưa quen, và với người phụ nữ sắp bước vào cuộc đời chàng.

Họ đã đứng trước mặt chàng rồi kìa.

Stevie xinh đẹp, tình yêu của trái tim chàng, và con gái chàng, đứa con gái duy nhất. Chloe. Gianni không sao rời được mắt khỏi con. Chàng ngắm kỹ Chloe. Chloe mỉm cười với chàng, rồi không một chút ngập ngừng, tiến về phía cha, chạm vào cánh tay chàng, ngược mắt nhìn chàng. Cặp mắt nâu đen của Chloe phản ánh hai lần cặp mắt của chàng.

Bất giác Gianni tiến gần con gái. Chàng ôm hôn con, giữ chặt con trong vòng tay một lúc lâu. Thịt của thịt, chàng thầm nghĩ. Con của mình. Chàng thấy biết ơn vì Chloe đã đến đây.

Chloe để cha ôm một lúc lâu. Gianni chợt nghĩ cái giây phút hạnh phúc tuyệt vời này rất có thể chàng không được hưởng, nếu Chloe không ra khỏi trạng thái hôn mê. Nếu con chàng chết thì sẽ không bao giờ chàng được gặp nó.

Gianni thầm cảm ơn Chúa Trời. Người lấy đi của chúng ta bao nhiêu thứ nhưng Người đều trả lại. Rồi chàng nhìn Stevie, mắt chàng tràn đầy biết ơn vì nàng đã chủ động đến Milan tìm chàng. Nàng hẳn phải dũng cảm lắm, vì nàng biết rất ít về hoàn cảnh của chàng và cũng chưa biết chàng sẽ phản ứng ra sao. Hẳn chàng lắm và Stevie biết. Không ai trên đời này biết rõ chàng hơn nàng. Chàng đúng là ngu ngốc đã không tìm gặp nàng hồi ấy, gần hai chục năm về trước.

Bất ngờ, Gianni thấy một cảm giác thanh bình kỳ lạ chạy khắp thân thể, lúc chàng ôm Chloe trong vòng tay mình. Ôi, sự thanh bình được Chúa ban cho, là có được đứa con này. Con gái của mình. Lần đầu tiên chàng được hưởng cảm giác thanh bình kể từ sau cái chết của Francesco.

Buông Chloe ra, Gianni quay mặt về phía Stevie, ôm và hôn lên má nàng, rồi kéo ghế mời nàng ngồi.

Chloe cũng ngồi xuống.

"Em nghĩ không cần phải giới thiệu," Stevie mỉm cười nhìn Gianni, nói.

"Đúng thế Steffie," Gianni cười đáp lại.

Chloe bị hút vào cha cũng như Gianni bị hút vào con gái. Cô nhìn cha, nói khẽ. "Trông cha giống hệt như con tưởng tượng."

Gianni đưa mắt ngơ ngác nhìn Stevie. Rồi chàng quay sang nhìn con gái. Chàng cau mày, "Cha tưởng con không biết gì về cha?"

"Đúng thế, nhưng như con nói với mẹ sáng nay, con vẫn luôn cảm thấy cha còn sống. Không hiểu tại sao. Rồi con tưởng tượng ra cha là một người cao, tóc đen và đẹp. Thì ra cha đúng là như thế."

Gianni cười vang. "Cảm ơn con đã khen cha. Rất không may là cha lại không biết gì về con cả, cho nên con có lợi thế hơn cha. Nhưng trông con rất đáng yêu, Chloe. Và mang rất nhiều nét của gia đình Caracelly. Con giống hệt như Francesco, anh cùng cha của con, lúc Francesco bằng tuổi con bây giờ."

"Mẹ kể con nghe rồi." Chloe chạm vào cánh tay Gianni. "Con rất tiếc."

Gianni gật đầu. Chàng nói tiếp với Stevie. "Anh đã đặt lấy sâm banh. Anh hy vọng làm thế là đúng. Vì hôm nay chính là một cuộc ăn mừng. Không phải ngày nào một người đàn ông cũng tìm được đứa con gái mà anh ta không hề biết là mình có."

Hầu bàn đem sâm banh đến và vài phút sau, họ đã chạm cốc chúc mừng nhau. Gianni nâng cốc rượu, rạng rỡ nhìn hai người phụ nữ. "Chúc mừng cả hai mẹ con. Anh rất vui là chúng ta tụ họp hôm nay. Đây là một dịp vui mừng đối với anh."

Stevie nói, "Hai mẹ con em... chúc sức khỏe anh, Gianni."

"Chúc... cha" Chloe ngập ngừng nói. "Con gọi là cha được chứ ạ?"

"Tất nhiên rồi. Vì cha chính là cha của con mà."

"Vâng, đúng thế ạ." Chloe chăm chú nhìn Gianni, đầu nghiêng sang một bên, vẻ mặt dăm chiêu. "Trước kia con chưa được gọi ai bằng cái cha ấy. Trước đây con không có cha. Chỉ có ông thôi, hai ông."

Stevie cau mày. "Chloe! Mẹ đâu có..."

"Đúng thế, mẹ ạ." Chloe ngắt lời Stevie. "Con không có ý nói gì mẹ đâu. Mẹ thừa biết con vô cùng yêu mẹ."

Stevie biết rằng Chloe đang rất xúc động, nàng bèn điềm tĩnh nói, "Mẹ biết, con yêu ạ. Mẹ không nghĩ gì đâu."

Quay sang Gianni, Chloe tâm sự, "Đối với con, mẹ là mẹ nhưng đồng thời kiêm cả cha. Và bao giờ mẹ cũng chiều con. Hẳn cha đã biết, chính mẹ đã cứu con thoát chết. Khi con nằm trong bệnh viện Leeds, mẹ ngày đêm ở bên con. Mẹ không lúc nào rời con cho đến khi con tỉnh lại. Con thoát chết là vì mẹ, do mẹ. Mẹ là người mẹ hoàn hảo nhất trên thế giới."

"Cha biết," Gianni đáp. "Cha còn nhớ mẹ đã là người mẹ tuyệt vời như thế nào đối với các anh con, khi chúng còn nhỏ xíu, Gianni cười vang. "Con không cần kể gì về mẹ đâu. Nhưng cha lại muốn biết rất nhiều, nhiều hơn nữa về con. Cha biết con đang học trường Brearley. Con có thích ở đấy không?"

"Thích ạ." Chloe reo lên, rồi với thái độ hết sức tự nhiên, thân tình, cô kể về nhà trường, và chen vào câu chuyện nhiều giai thoại xung quanh nhà trường và các học sinh ở đó.

Lát sau, Stevie ngắt lời con gái để cả ba cùng đặt món ăn cho bữa ăn trưa. Sau đó, Chloe lại tiếp tục kể chuyện cho Gianni nghe. Chốc chốc chàng lại gật đầu và cười, thích thú nghe con gái huyền thuyên nói.

Tranh thủ lúc Chloe kể chuyện cho cha nó, Stevie ngắm nghía Gianni Caracely. Nàng nhận thấy mình yêu chàng y hệt mười tám năm về trước. Và nàng tự hỏi, không biết chàng nghĩ về mình có như xưa không? Liệu lúc hai người bên nhau, chàng có thấy sức hút lẫn nhau như ngày trước không?

"Tối hôm qua anh có một ý tưởng tuyệt vời với Steffie," Gianni nói, cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

"Là thế nào?"

"Anh muốn mời em và con về biệt thự của anh trên bờ hồ Como, ở đây anh sẽ giúp con phục hồi sức khỏe, em thấy thế nào?"

Chloe mở to mắt, "Tuyệt vời! Sáng kiến của cha tuyệt vời đấy. Mẹ bằng lòng đi, mẹ. Con rất muốn đến đó."

"Em còn phải hỏi ý kiến bác sĩ Longdon đã." Stevie đáp và giải thích cho Gianni. "Ông ấy là người đã mổ cho Chloe để lấy viên đạn ra. Ông ấy bảo hiện nay Chloe chưa thể ngồi máy bay để về Hoa Kỳ được nữa là."

"Nhưng từ đây sang Italy chẳng đường ngắn hơn rất nhiều. Chỉ hai giờ bay là đến Milan, và con có thể bay trên máy bay riêng của anh. Bao giờ em có thể hỏi ông bác sĩ ấy được?" Gianni hỏi.

"Chiều nay," Stevie đáp.

"Ôi, cảm ơn mẹ." Chloe đẩy chiếc ghế đang ngồi ra phía sau rồi cúi xuống nhắc ba lô lên. "Con xin lỗi cha mẹ một phút được không ạ."

Chloe đi rồi. Gianni chăm chú nhìn Stevie, rồi nói, giọng điềm tĩnh, "Em đáng khen ngợi lắm. Em đã nuôi dạy con rất tốt. Chloe sẽ giống như em, Steffie: thông minh, tự tin, thoải mái và không già trước tuổi chút nào." Chàng ngừng nói, rồi buồn bã lắc đầu. "Em đã phải làm công việc ấy một mình..."

"Không phải đâu. Em còn có mẹ em, ông Derek, và ba anh của nó giúp đỡ. Em phải cảm ơn anh về những lời anh nói. Em rất mừng thấy anh yêu nó."

"Làm sao không yêu được kia chứ? Con chúng mình rất linh hoạt, rất đáng yêu. Anh thấy nó hết như em."

"Còn em lại thấy nó hết như anh, Gianni."

"Steffie!".

"Dạ?"

"Có một điều anh muốn hỏi em." Gianni ngập ngừng nhìn thẳng vào mắt Stevie.

"Điều gì?" "Anh muốn hỏi, chúng ta lại thành bạn của nhau... được không?"

Stevie nhìn lại Gianni, chưa dám tin mình đã hiểu hết ý nghĩa của câu chàng nói. Và nàng ngồi bất động trên ghế.

Gianni nhận thấy điều băn khoăn của Stevie, chàng kêu lên, "Xin em đừng hiểu sai ý anh. Anh không định nói rằng chúng ta sẽ tiếp tục mối quan hệ chúng ta cắt đứt mười tám năm về trước. Anh chỉ định nói rằng chúng ta có thể thành đôi bạn được không, đôi bạn trong sáng?" Chàng trầm nghĩ, "anh đã tính bắt đầu tìm hiểu em lại. Nhưng em không thay đổi gì hết. Em vẫn là Steffie ngày xưa, vẫn tâm hồn như thế. Một tình yêu như tình yêu của hai chúng mình không bao giờ chết. Nó chỉ tạm ngủ trong thời gian hai chúng mình xa nhau. Anh cần đến cả hai mẹ con".

Stevie chăm chú nhìn Gianni, rồi đột nhiên nàng hiểu ra. Nàng biết chắc chắn chàng vẫn yêu nàng và nàng cũng vẫn yêu chàng. Nàng cúi xuống, dướn người về phía Gianni, dịu dàng nói, "Tất nhiên chúng ta có thể thành đôi bạn, Gianni. Em cũng muốn thế."

Gianni gật đầu. Stevie là người phụ nữ duy nhất chàng thực sự yêu, và một điều may mắn kỳ lạ đã xảy ra khiến nàng lại trở về với cuộc đời chàng. Nỗi xúc động làm trong một lúc chàng không thốt lên được lời nào.

Stevie thấy rõ tình yêu của Gianni qua cặp mắt nồng nàn, và trong lòng nàng bỗng trào lên một niềm hạnh phúc mà nàng chưa hề được hưởng kể từ khi cắt đứt quan hệ với chàng. Nàng chạm vào bàn tay chàng lúc này đang đặt trên bàn. "Chúng ta đừng nên bỏ phí thời gian thêm nữa, Gianni... Chúng ta hãy là đôi bạn thân thiết nhất." Cặp mắt xanh ghi của nàng chiếu thẳng vào mắt chàng.

Gianni chiếu ánh mắt vào mắt Stevie, nắm tay nàng, nâng lên môi, hôn nhẹ. Rồi chàng mỉm cười với nàng. "Đúng thế. Đôi bạn thân thiết nhất, Steffie của anh. Trái tim của anh."

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>